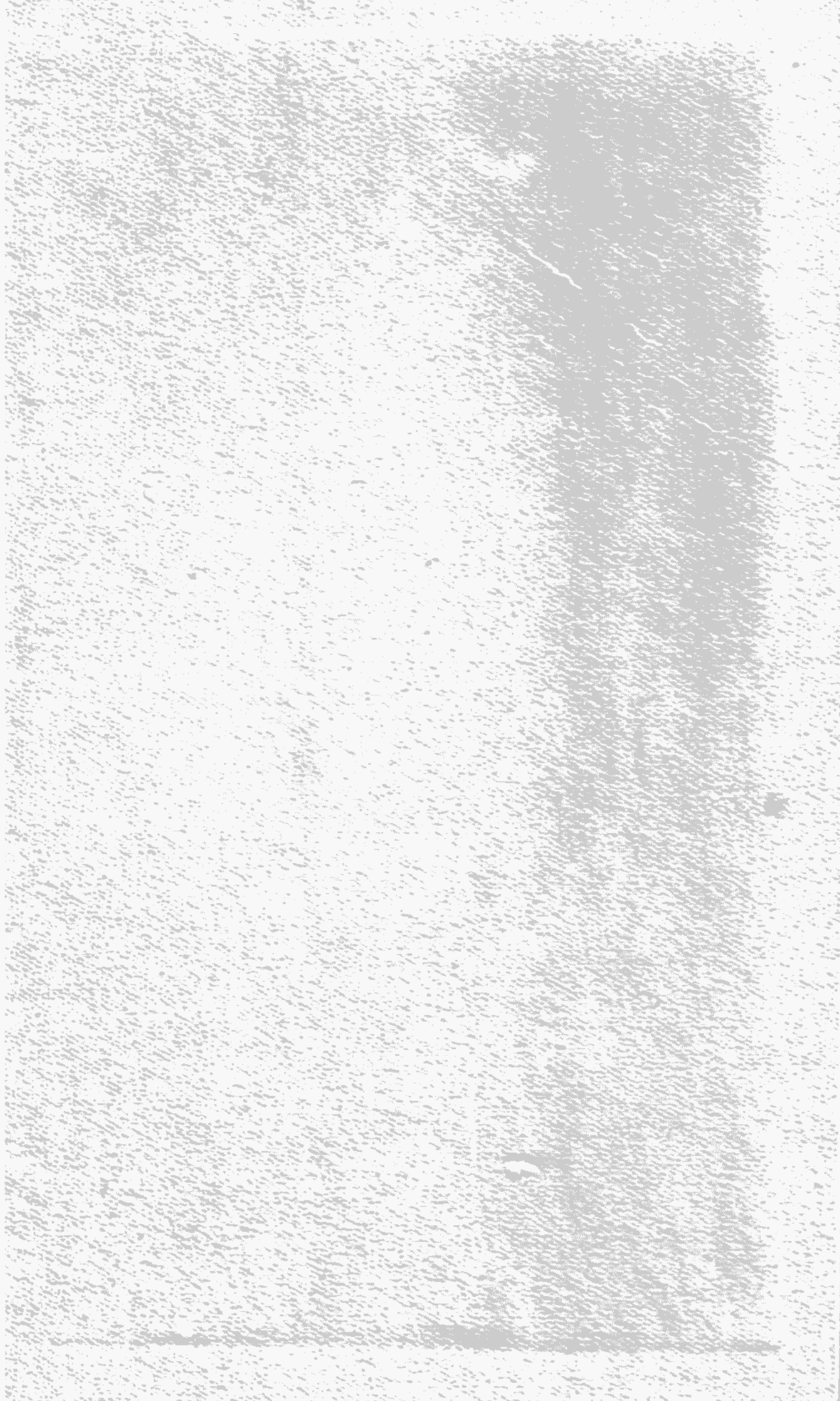
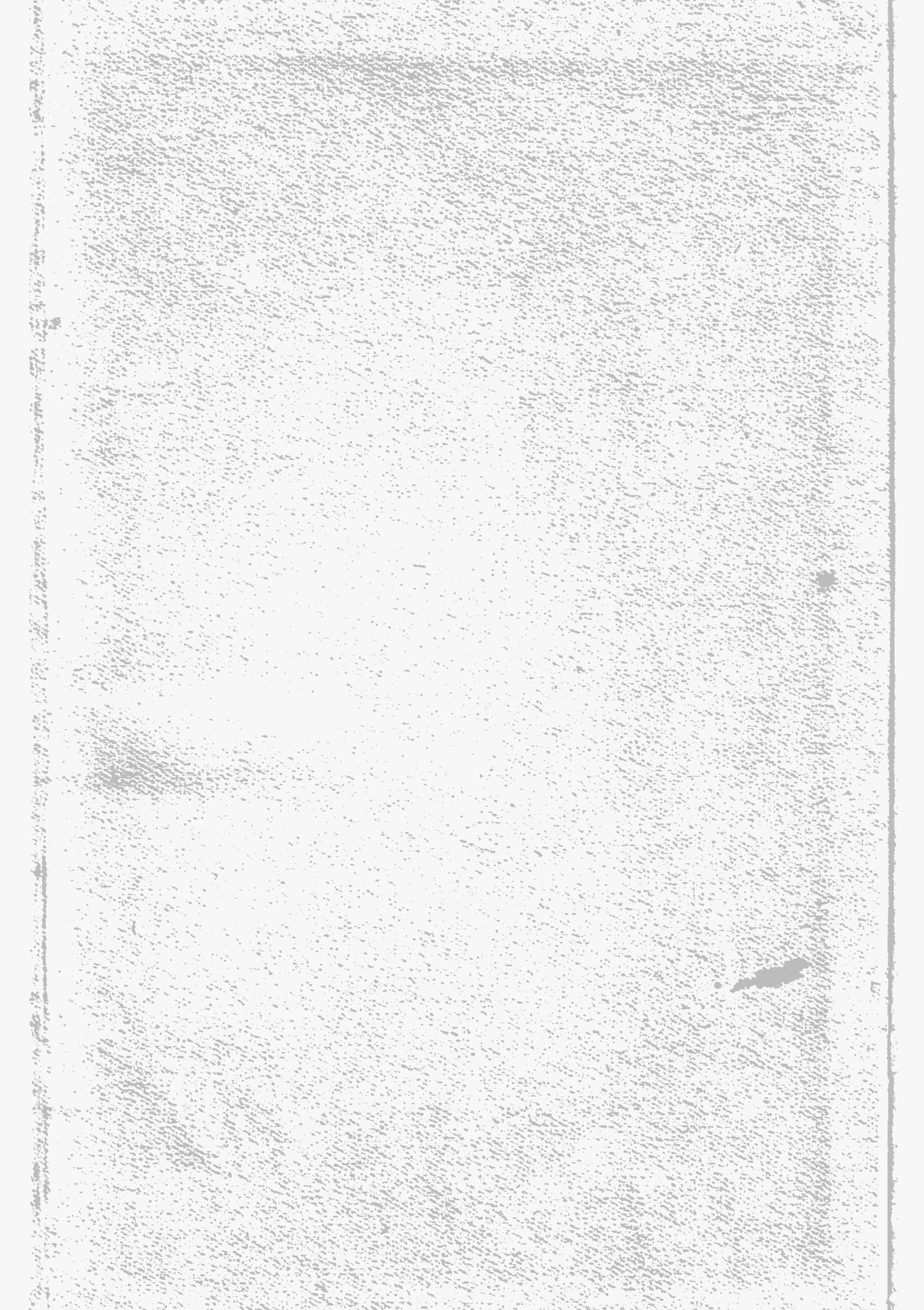

I. STALIN

OPERE

3

Proletari din toate țările, uniți-vă!

INSTITUTUL MARX — ENGELS — LENIN
de pe lângă C. C. al P. C. (b) al UNIUNII SOVIETICE

I. V. STALIN

OPERE

EDITURA PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

1 9 4 9

*Gustav Flouca
Sept. 1949.*

I. V. STALIN

VOL.

3

1917

MARTIE-OCTOMBRIE

Scanare efectuată de Paradigma Muncitorească

Instagram

Telegram

YouTube

Traducerea în limba română apare în urma deciziei C.C. al P.M.R.
Ea a fost întocmită sub îngrijirea unei Comisii a C.C. al P.M.R.

P R E F A Ț Ă

Volumul al treilea cuprinde principalele scrieri ale lui I. V. Stalin care se referă la perioada de pregătire a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie 1917.

În 1917, I. V. Stalin, în strânsă colaborare cu V. I. Lenin, conducea partidul bolșevic și clasa muncitoare, care luptau pentru cucerirea puterii de stat.

Un loc important în scrierile lui I. V. Stalin, cuprinse în volumul al treilea, ocupă problema conducerii de către bolșevici a masselor în zilele manifestațiilor din Iunie și Iulie, în alegerile pentru dumele de sectoare și pentru дума orășenească a Petrogradului (apelul „Către toți oamenii muncii, către toți muncitorii și soldații din Petrograd“, articolele „Impotriva manifestațiilor răzlețe“, „Campania municipală“, „Ce s'a întâmplat?“, „Strângeți rândurile“, „Astăzi avem alegeri“ și altele), în timpul înnăbușirii acțiunii contrarevoluționare a lui Cornilov („Noi cerem“, „Complotul continuă“, „Străinii și complotul lui Cornilov“ și altele), și în perioada pregătirii directe a insurecției armate din

Septembrie-Octombrie 1917 („In jurul conferinței democratice“, „Două linii“, „Puteți aștepta mult și bine...“, „Contrarevoluția se mobilizează, pregătiți-vă s'o respingeți“, „Ei pregătesc lanțuri“, „Examenul impertinenței“ și altele).

Parte din operele publicate în volumul de față sunt consacrate problemei luptei partidului pentru transformarea Sovietelor, din organe de mobilizare a masselor în organe ale insurecției, în organe ale puterii proletare (rapoarte prezentate la conferința extraordinară a organizației din Petrograd a P.M.S.D. (b) din Rusia și la Congresul al VI-lea al partidului bolșevic, precum și articolele „Toată puterea Sovietelor!“, „Puterea Sovietelor“, „Trădătorii revoluției“, „Ce ne trebuie?“).

Majoritatea articolelor lui I. V. Stalin publicate în volumul de față au fost publicate în cartea „Calea spre Octombrie“, din care au apărut în 1925 două ediții. Aceste articole au fost publicate pentru prima oară în ziarul „Pravda“, Organul Central al partidului bolșevic — care a apărut și sub titlurile : „Proletarii“, „Rabocii“, „Rabocii Puti“ —, precum și în ziarele bolșevice „Soldatscaia Pravda“, „Proletarscoe Delo“, „Rabocii i Soldat“ și altele.

*Institutul Marx-Engels-Lenin
de pe lângă
C. C. al P. C. (b) al U. R. S. S.*

7 - Sept. 1999
Gruening

1917

MARTIE - OCTOMBRIE

DESPRE SOVIETELE DE DEPUTAȚI AI MUNCITORILOR ȘI SOLDAȚILOR

Carul revoluției ruse înaintează cu iuțeala fulgerului. Pretutindeni cresc și se măresc detașamentele de luptători revoluționari. Se clatină din temelii și se prăbușesc pilonii vechiului regim. Astăzi, ca întotdeauna, Petrogradul pășește în frunte. În urma lui pășește încet, poticnindu-se uneori, nemărginita provincie.

Forțele vechiului regim se prăbușesc, dar nu sunt încă definitiv doborâte. Ele stau numai la pândă și așteaptă un prilej favorabil ca să ridice capul și să se năpustească asupra Rusiei libere. Priviți în jurul vostru și veți vedea că activitatea tenebroasă a forțelor întunericului nu încetează nicio clipă...

A menține drepturile cucerite, pentru a doborî definitiv vechile forțe și a duce mai departe, împreună cu provincia, revoluția rusă — iată care trebuie să fie sarcina imediată a proletariatului din capitală.

Dar cum se poate face aceasta ?

Ce se cere pentru aceasta ?

Pentru a sdrobi vechiul regim a fost suficientă o alianță vremelnică între muncitorii și soldații răsculați,

căci este evident că forța revoluției ruse stă în alianța dintre muncitori și țărani îmbrăcați în mantale soldățești.

Dar, pentru a păstra drepturile dobândite și a desfășura mai departe revoluția, nu este nicidecum suficientă numai o alianță vremelnică între muncitori și soldați.

Pentru aceasta se cere ca alianța să devină conștientă și trainică, durabilă și stabilă, îndeajuns de stabilă pentru a putea rezista atacurilor provocatoare ale contrarevoluției. Căci este clar pentru oricine că garanția victoriei definitive a revoluției ruse stă în întărirea alianței dintre muncitorul revoluționar și soldatul revoluționar.

Organele acestei alianțe sunt Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților.

Și cu cât aceste Soviete vor fi mai strâns unite, mai bine organizate, cu atât va fi mai reală puterea revoluționară a poporului revoluționar pe care ele o exprimă, cu atât vor fi mai reale garanțiile împotriva contrarevoluției.

Să întărească aceste Soviete, să creeze Soviete pretutindeni, să le lege între ele, în frunte cu Sovietul central al deputaților muncitorilor și soldaților ca organ al puterii revoluționare a poporului — iată în ce direcție trebuie să lucreze social-democrații revoluționari.

Muncitori ! Strângeți și mai mult rândurile și grupați-vă în jurul Partidului muncitoresc social-democrat din Rusia !

Țărani ! Organizați-vă în uniuni țărănești și grupați-vă în jurul proletariatului revoluționar, conducătorul revoluției ruse !

Soldați ! Organizați-vă în uniuni și strângeți-vă în jurul poporului rus, singurul aliat credincios al armatei revoluționare ruse !

Muncitori, țărani și soldați ! Uniți-vă pretutindeni în Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților, organele alianței și puterii forțelor revoluționare din Rusia !

În aceasta constă cheazășia victoriei depline asupra forțelor întunericului din vechea Rusie.

În aceasta constă și cheazășia realizării principalelor revendicări ale poporului rus : pământ țăranilor, protecția muncii pentru muncitori, republică democratică pentru toți cetățenii Rusiei !

„Pravda” Nr. 8,

din 14 Martie 1917.

Semnat : K. Stalin.

DESPRE RĂZBOI

Zilele trecute, generalul Cornilov a raportat Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd despre ofensiva pe care Nemții o pregătesc împotriva Rusiei.

Cu această ocazie Rodzianco și Gucicov au chemat armata și populația să se pregătească pentru un război până la capăt.

Iar presa burgheză a dat alarma : „Libertatea e în primejdie, trăiască războiul !“. De altfel și o parte din democrația revoluționară rusă a contribuit la această alarmă...

Ascultându-i pe cei ce-au dat alarma, s'ar crede că în Rusia s'au creat condiții asemănătoare cu cele existente în Franța în 1792, când regii reacționari din Europa centrală și cea răsăriteană au format o coaliție împotriva Franței republicane, cu scopul de a restabili acolo vechile rândueli.

Și dacă actuala situație externă a Rusiei ar fi fost într'adevăr la fel cu situația Franței anului 1792, dacă am fi avut împotriva noastră o coaliție specială a regilor contrarevoluționari, cu scopul special de a res-

tabili vechiul regim în Rusia, — fără îndoială că social-democrația, întocmai ca și revoluționarii Franței din acea vreme, s'ar fi ridicat ca un singur om pentru apărarea libertății. Căci e lucru dela sine înțeles că libertatea dobândită cu prețul sângelui trebuie să fie apărată cu arma în mână împotriva oricăror atacuri contrarevoluționare, de oriunde ar veni ele.

Dar, așa stau lucrurile în realitate ?

Războiul din 1792 a fost un război al monarhilor, un război dus împotriva Franței republicane de către regii feudali absoluți, care se speriaseră de incendiul revoluționar ce izbucnise în acea țară. Scopul războiului era să stingă incendiul, să restabilească în Franța vechile rândueli, pentru ca astfel regii înspăimântați să fie feriți de molima revoluționară în propriile lor state. Aceasta a fost cauza pentru care revoluționarii Franței au luptat cu atâta eroism împotriva armatelor regilor.

Altfel stau lucrurile cu actualul război. Războiul actual este un război imperialist. Principalul său scop este cucerirea (anexarea) de teritorii străine, mai ales agrare, de către țările capitaliste dezvoltate. Aceste țări au nevoie de noi piețe de desfacere, de căi ușor accesibile spre aceste piețe, de materii prime, de bogății minerale, și ele caută să le ia de peste tot, indiferent de orânduirea internă a țării în curs de cucerire.

Astfel se și explică faptul că, în genere, războiul actual nu duce și nici nu poate duce la o inevitabilă intervenție în afacerile interne ale țării în curs de cucerire, în sensul de a se restabili acolo vechile rândueli.

Și tocmai din această pricină situația actuală a Rusiei nu îndreptățește să se dea alarma și să se proclame: „Libertatea este în primejdie, trăiască războiul!”.

Situația actuală a Rusiei amintește mai curând de Franța anului 1914, de Franța dela începutul războiului, când războiul între Germania și Franța devenise inevitabil.

La fel ca în presa burgheză de azi din Rusia, se dăduse și atunci alarma în lagărul burghez din Franța: „Republica este în primejdie, să-i răpunem pe Nemți!”.

Și așa cum atunci, în Franța, alarma aceasta pusesse stăpânire și pe mulți socialiști (Guesde, Sembat și alții), tot așa și acum, în Rusia, destui socialiști au pășit pe urmele crainicilor burghezi ai „defensivei revoluționare”.

Desfășurarea ulterioară a evenimentelor din Franța a dovedit că alarma fusese falsă și că țipetele despre libertate și republică erau menite să ascundă adevăratele dorințe ale imperialiștilor francezi care tindeau să pună mâna pe Alsacia-Lorena și Westfalia.

Suntem ferm convinși că desfășurarea evenimentelor din Rusia va arăta pe de-a'ntregul falsitatea țipetelor deșănțate că „libertatea e în primejdie”: fumul „patriotic” se va risipi și oamenii vor vedea cu ochii lor adevăratele tendințe ale imperialiștilor ruși îndreptate spre... strâmtori, spre Persia...

Comportarea lui Guesde, Sembat etc. și-a găsit o apreciere justă și competentă în anumite rezoluții ale congreselor socialiste dela Zimmerwald și Kienthal (1915—1916), îndreptate împotriva războiului.

Evenimentele ulterioare au dovedit cât de juste și fecunde au fost tezele emise la Zimmerwald și Kienthal.

Ar fi trist dacă democrația revoluționară rusă, care a știut să răstoarne odiosul regim țarist, ar da înapoi în fața falsei alarme a burgheziei imperialiste, repetând greșelile lui Guesde—Sembat...

Care trebuie să fie, deci, atitudinea noastră, ca partid, față de războiul actual?

Care sunt mijloacele practice în stare să ducă la o cât mai grabnică încetare a războiului?

În primul rând este neîndoielnic că lozinca stearpă „jos războiul!” nu poate fi nicidecum un mijloc practic, deoarece, nedepășind cadrul propagării ideii de pace în general, nu influențează și nu poate influența practic forțele beligerante în sensul încetării războiului.

Mai departe. Trebuie să salutăm apelul lansat ieri de Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd către popoarele din lumea întreagă, în care le îndeamnă să constrângă guvernele lor să înceteze măcelul. Fără îndoială că, dacă apelul acesta va ajunge să fie cunoscut de masele largi, el va readuce sute și mii de muncitori la lozinca uitată: „Proletari din toate țările, uniți-vă!”. Cu toate acestea trebuie să observăm că apelul menționat nu duce direct la țintă. Căci, admitând chiar că el va fi larg răspândit printre popoarele din țările beligerante, este greu să presupunem că ele vor putea urma acest apel, de vreme ce încă n'au înțeles că actualul război este un război de jaf, cu scopuri de cotorpîre. Nu mai vorbim de faptul că, întrucât apelul condiționează „încetarea cumplitudinii măcel” de răsturnarea în prealabil a „regimului semiabsolutist” din Germania, el amână de fapt pentru o dată nedetermi-

nată „încetarea cumplitolui măcel“, alunecând astfel pe punctul de vedere al „războiului până la capăt“, deoarece nu se știe când anume va izbuti poporul german să răstoarne „rânduelile semiabsolutiste“ și dacă, în general, lucrul acesta va fi posibil într'un viitor apropiat...

Care este deci soluția ?

Soluția este să se facă presiuni asupra Guvernului Provizoriu, cerându-i-se să declare că este de acord să înceapă imediat tratative de pace.

Muncitorii, soldații și țăranii trebuie să organizeze meetinguri și manifestații și să ceară Guvernului Provizoriu să încerce pe față și în văzul tuturor să convingă toate puterile beligerante de a începe imediat tratative de pace pe baza recunoașterii dreptului națiunilor la autodeterminare.

Numai în acest caz lozinca „jos războiul!“ nu riscă să se transforme într'un pacifism sterp și negrăitor, numai în acest caz lozinca se poate transforma într'o campanie politică puternică, care să smulgă masca de pe fața imperialiștilor, desvăluind substratul real al actualului război.

Căci chiar dacă am presupune că una din părți va refuza să ducă tratative pe bazele arătate, însuși acest refuz, adică faptul că va arăta că nu înțelege să renunțe la tendințele de cotropire, va fi obiectiv un instrument prin care se va accelera lichidarea „cumplitolui măcel“ ; pentru că atunci popoarele vor vedea cu ochii lor că e un război de cotropire, vor vedea chipul mânjit de sânge al grupurilor imperialiste, pentru ale căror interese hrăpărețe ele sacrifică viața fiilor lor.

Dar a smulge masca imperialiștilor și a arăta maselor adevăratul substrat al actualului război înseamnă tocmai a declara cu adevărat război războiului, a face imposibil actualul război.

*„Pravda” Nr. 10,
din 16 Martie 1917.
Semnat: K. Stalin.*

PE DRUMUL SPRE PORTOFOLII MINISTERIALE

Zilele acestea au apărut în ziare rezoluțiile grupului „Edinstvo”² : cu privire la Guvernul Provizoriu, la război și la unificare.

Grupul acesta plehanovisto-burianovist este „defensist”.

Pentru a-l caracteriza este de ajuns să știm că după părerea lui :

1) „Controlul democratic, care e necesar să fie exercitat asupra acțiunilor Guvernului Provizoriu, poate fi realizat cel mai bine prin participarea democrației muncitoare la Guvernul Provizoriu”;

2) „Proletariatul este nevoit să continue războiul”, între altele, „pentru a elibera Europa de amenințările reacțiunii austro-germane”.

Pe scurt: dați, domnilor muncitori, ostateci în Guvernul Provizoriu al lui Gucicov—Miliucov și binevoii a continua războiul în scopul... cuceririi Constantinopolului !

Iată lozinca grupului plehanovisto-burianovist.

Și, după toate acestea, grupul în chestiune mai are curajul să propună Partidului muncitoresc social-democrat din Rusia să se unească cu el !

Onoratul grup „Edinstvo” uită că Partidul muncitoresc social-democrat din Rusia rămâne la punctul de vedere al hotărîrilor dela Zimmerwald—Kienthal, care resping atât defensismul cât și participarea la guvernul actual, fie chiar și provizoriu (a nu se confunda cu un guvern provizoriu revoluționar !).

Acest grup nu observă că Zimmerwald—Kienthal înseamnă negarea poziției lui Guesde—Sembat și că, dimpotrivă, unirea cu Gucicov—Miliucov exclude unitatea cu Partidul muncitoresc social-democrat din Rusia...

Acestui grup i-a scăpat din vedere faptul că Liebknecht și Scheidemann nu se mai află demult și nici nu se pot afla în acelaș partid...

Nu, domnilor, ați greșit adresa cu apelul vostru la unitate !

Puteți, desigur, umbla după portofolii ministeriale, puteți să vă uniți cu Miliucov—Gucicov în scopul... „continuării războiului” etc., e o chestiune de gust ; dar ce legătură au toate acestea cu Partidul muncitoresc social-democrat din Rusia și cum puteți vorbi despre unificarea cu acest partid ?

Nu, domnilor, vedeți-vă de treabă.

„Pravda” Nr. 11,
din 17 Martie 1917.

Articol fără semnătură.

DESPRE CONDIȚIILE VICTORIEI REVOLUȚIEI RUSE

Revoluția înaintează. După ce a izbucnit la Petrograd, se extinde acum în provincie, cuprinzând treptat întreagă nemărginita Rusie. Mai mult. Dela probleme politice ea trece inevitabil la probleme sociale, la problema organizării traiului muncitorilor și țăranilor, agravând și ascuțind criza prin care trecem.

Nu se poate ca toate acestea să nu provoace neliniște în anumite cercuri ale Rusiei stăpânilor. Reacțiunea țaristo-moșierească ridică capul. Clica imperialistă dă alarma. Burghezia financiară întinde mâna aristocrației feudale, care și-a trăit traiul, în vederea organizării în comun a contrarevoluției. Astăzi ei mai sunt încă slabi și nehotărâți, dar mâine se pot întări și își pot mobiliza forțele împotriva revoluției. În orice caz, ei își desfășoară neconținut activitatea lor tenebroasă, adunând forțe în toate păturile populației, inclusiv armata...

Cum să punem frâu contrarevoluției care începe ?

Care sunt condițiile necesare victoriei revoluției ruse ?

Una din particularitățile revoluției noastre constă în faptul că, până în prezent, baza ei este Petrogradul. Încăierările și schimburile de focuri de armă, baricadele și victimele, lupta și victoria — toate acestea au avut loc, mai ales, la Petrograd și în împrejurimi (Kronstadt etc.). Provincia s'a mulțumit să primească roadele victoriei și să-și exprime încrederea în Guvernul Provizoriu.

Expresia acestui fapt este dualitatea puterii, acea împărțire în fapt a puterii între Guvernul Provizoriu și Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd, care neliniștește atât de mult pe mercenarii contrarevoluției. Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd, ca organ al luptei revoluționare a muncitorilor și soldaților, și Guvernul Provizoriu, ca organ al burgheziei moderate, speriată de „excesele” revoluției și care și-a găsit un sprijin în inerția provinciei — iată tabloul.

În aceasta constă slăbiciunea revoluției, deoarece o situație ca aceasta consfințește izolarea provinciei de capitală și lipsa de contact între ele.

Însă, odată cu adâncirea revoluției, provincia se revoluționarizează și ea. Se organizează în provincie Societe de deputați ai muncitorilor. Țăranii sunt atrași în mișcare și se organizează în uniuni ale lor. Armata se democratizează, și în diferite locuri soldații se organizează în uniuni. Inerția provinciei devine un fapt de domeniul trecutului.

Aceasta face ca Guvernului Provizoriu să-i lunece terenul de sub picioare.

Totodată Sovietul de deputați ai muncitorilor din Petrograd nu mai corespunde pe deplin noii situații create.

Este nevoie de un organ pe întreaga Rusie al luptei revoluționare a întregii democrații din Rusia, cu suficientă autoritate ca să poată suda democrația din capitală cu democrația din provincie și să se poată transforma la momentul oportun, dintr'un organ al luptei revoluționare a poporului, într'un organ al puterii revoluționare, care să mobilizeze împotriva contrarevoluției toate forțele vii ale poporului.

Un astfel de organ poate fi numai un Soviet de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor pe întreaga Rusie.

Aceasta este prima condiție a victoriei revoluției ruse.

Mai departe. Războiul, ca toate în lume, mai are, în afară de părțile negative, și o latură pozitivă, și anume: mobilizând aproape pe toți locuitorii adulți ai Rusiei, a făcut ca armata să devină populară prin spiritul ei, înlesnind astfel unirea soldaților cu muncitorii răsculați. Astfel se și explică ușurința relativă cu care s'a deslănțuit și a învins revoluția la noi.

Dar armata este mobilă și flotantă, mai ales datorită faptului că se deplasează neconținut dintr'un loc într'altul, potrivit necesităților războiului. Armata nu poate sta mereu locului, ridicând un zid între revoluție și contrarevoluție. Deaceea este nevoie de o altă forță armată, de o armată a muncitorilor înarmați, legați în mod firesc de centrele mișcării revoluționare. Și dacă este justă teza că revoluția nu poate învinge fără a dispune de o forță armată care să-i stea oricând la dispoziție, apoi nici revoluția noastră nu se va putea lipsi de o gardă muncitorească proprie, foarte strâns legată de interesele revoluției.

Înarmarea imediată a muncitorilor, crearea unei gărzi muncitorești, este a doua condiție a victoriei revoluției.

O trăsătură caracteristică a mișcărilor revoluționare din Franța, de exemplu, este faptul neîndoielnic că acolo guvernele provizorii luau naștere de obicei pe baricade și, datorită acestei împrejurări, erau revoluționare sau, în tot cazul, mai revoluționare decât adunările constituante convocate de ele mai târziu și care se întruneau de obicei după „calmarea” țării. Astfel se și explică de fapt că revoluționarii mai experimentați din acea vreme se străduiau să-și realizeze programul cu ajutorul guvernului revoluționar încă înainte de convocarea Adunării Constituante, căutând să amâne convocarea acesteia. În felul acesta ei voiau să realizeze reformele, punând Adunarea Constituantă în fața unui fapt împlinit.

La noi, însă, lucrurile stau altfel. Guvernul Provizoriu a luat naștere la noi nu pe baricade, ci lângă baricade. Din această cauză el nici nu este revoluționar, ci se târăște numai în urma revoluției, opintindu-se și împleticindu-se. Și dacă ținem seama de faptul că revoluția se adâncește pas cu pas, ridicând probleme sociale ca aceea a zilei de lucru de 8 ore și a confiscării pământului și revoluționarizând provincia, putem spune cu toată siguranța că viitoarea Adunare Constituantă a întregului popor va fi cu mult mai democratică decât actualul Guvern Provizoriu, ales de Duma din 3 Iunie.

Totodată trebuie să ne gândim la primejdia că Guvernul Provizoriu, speriat de amploarea luată de revoluție și având tendințe imperialiste, ar putea deveni, în-

tr'o anumită conjunctură politică, un scut și un paravan „legal” al contrarevoluției în curs de organizare.

Deaceea nu trebuie în niciun caz să amânăm convocarea Adunării Constituante.

Pentru aceste considerațiuni este necesară convocarea cât mai grabnică a Adunării Constituante, singura instituție care se poate bucura de autoritate în toate păturile societății și care poate să încununeze opera revoluției, tăind astfel aripile contrarevoluției care se ridică.

Convocarea grabnică a Adunării Constituante este a treia condiție a victoriei revoluției.

Toate acestea nu pot fi realizate decât cu condiția de a se începe cât mai curând tratativele de pace, cu condiția de a se pune capăt acestui crunt război, căci un război îndelungat și consecința sa — criza financiară, economică și alimentară — ar fi stânca submarină de care s'ar putea sfărâma corabia revoluției.

*„Pravda” Nr. 12,
din 18 Martie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

DESPRE DESFIINȚAREA ÎNGRĂDIRILOR NAȚIONALE

Una din plăgile vechii Rusii, care constituie o pată rușinoasă pentru ea, este plaga asupririi naționale.

Persecuțiile religioase și naționale, rusificarea forțată a „celor de alt neam“, prigonirea instituțiilor cultural-naționale, privarea de drepturi electorale, răpirea libertății de deplasare, asmuțirea naționalităților una împotriva alteia, pogromuri și masacre — iată tabloul asupririi naționale de rușinoasă amintire.

Cum să scăpăm de asuprirea națională?

Baza socială a asupririi naționale, forța care o animă, este aristocrația agrară, care-și trăiește ultimele momente. Și cu cât stă mai aproape de putere, cu cât ține mai strâns în mână frânele puterii, cu atât mai crâncenă este asuprirea națională, cu atât mai hidoase sunt formele ei.

În vechea Rusie, când puterea era în mâinile vechii aristocrații agraro-feudale, asuprirea națională era în floare, luând de multe ori forma pogromurilor (pogromurile împotriva Evreilor) și a masacrelor (masacrele dintre Armeni și Tătari).

În Anglia, unde aristocrația agrară (landlorzii) împarte puterea cu burghezia, unde nu mai există demult dominația exclusivă a acestei aristocrații, asuprirea

națională este mai atenuată, mai puțin neomenoasă, bineînțeles dacă se face abstracție de faptul că în timpul războiului, când puterea a trecut în mâinile landlorzilor, asupra națională s'a întezit considerabil (persecutarea Irlandezilor, a Hindușilor).

Iar în Elveția și în America de Nord, unde nu există și n'au existat landlorzi, unde toată puterea este în mâinile burgheziei, naționalitățile se desvoltă mai mult sau mai puțin liber, și în genere aproape nu este loc pentru exercitarea asupririi naționale.

Toate acestea se explică mai ales prin faptul că aristocrația agrară, prin însăși situația sa, este (și n'ar putea să nu fie !) dușmanul cel mai hotărît și mai neîmpăcat al oricărui fel de libertate, inclusiv libertatea națională ; prin faptul că libertatea, în general, și libertatea națională, în special, surpă (și nu s'ar putea să nu surpe !) înseși temeliile dominației politice a aristocrației agrare.

A înlătura din arena politică aristocrația feudală, a-i smulge puterea, înseamnă tocmai a lichida asupra națională, a crea condițiile de fapt necesare libertății naționale.

Intrucât revoluția rusă a învins, ea a și creat aceste condiții de fapt, prin răsturnarea puterii feudalo-iobăgiste și prin acordarea de libertăți.

Acum se cere :

1) să se precizeze drepturile naționalităților eliberate de asuprire și

2) să se consfințească aceste drepturi prin lege.

Aceasta a determinat promulgarea decretului Guvernului Provizoriu cu privire la desființarea îngrădirilor confesionale și naționale.

Fiind împins de revoluția în creștere, Guvernul Provizoriu a trebuit să facă acest prim pas înspre desrobirea popoarelor din Rusia, și l-a făcut.

Conținutul decretului constă în linii mari în desființarea îngrădirii drepturilor cetățenilor de naționalitate nerusă și de altă religie decât cea ortodoxă, în ceea ce privește: 1) stabilirea, alegerea domiciliului și deplasarea dintr'un loc într'altul; 2) dobândirea dreptului de proprietate etc.; 3) exercitarea oricărei meserii, dreptul de a face comerț etc.; 4) participarea la societățile pe acțiuni și altele; 5) ocuparea de funcții publice etc.; 6) admiterea în școli; 7) folosirea altor limbi și dialecte în afară de limba rusă în gestiunea societăților particulare, predarea în aceste limbi în școlile particulare de orice fel și întrebuințarea lor în registrele comerciale.

Așa sună decretul Guvernului Provizoriu.

Popoarele din Rusia, care până în prezent au fost obiect de suspiciune, pot să respire acum în voie, iar cei care alcătuiesc aceste popoare pot să se simtă cetățeni ai Rusiei.

Toate acestea sunt foarte bune.

Insă ar fi o greșală de neiertat să credem că acest decret este suficient pentru asigurarea libertății naționale, că opera de eliberare de sub jugul asupririi naționale a fost dusă până la capăt.

Înainte de toate, decretul nu stabilește egalitatea în drepturi a naționalităților în ceea ce privește limba. În ultimul punct al decretului se vorbește despre dreptul de a folosi și alte limbi decât cea rusă în gestiunea societăților particulare, dreptul de a se preda în alte limbi decât cea rusă în școlile particulare. Dar ce ne facem cu regiunile în care cetățenii de altă naționalitate

decât cea rusă și care nu vorbesc limba rusă (Transcaucazia, Turchestan, Ucraina, Lituania și altele) formează o compactă majoritate? Fără îndoială că acolo vor fi (trebuie să fie!) diete proprii, și deci și „gestiunea” (deloc „particulară”!) ca și „predarea” în școli (nu numai în cele „particulare”!) va trebui să se facă desigur nu numai în limba rusă, ci și în limbile locale. Înțelege Guvernul Provizoriu să declare limba rusă drept limbă oficială, lipsind regiunile amintite de dreptul de „gestiune” și de „predare” în limba maternă, în instituțiile lor deloc „particulare”? Se vede că da. Dar cine, în afară de naivi, poate să creadă că aceasta înseamnă deplină egalitate în drepturi a naționalităților, egalitate despre care fac atâta zarvă și vorbesc pe toate cărările cumetrele burgheze dela „Reci”³ și „Deni”⁴? Cine nu va înțelege că aceasta înseamnă legalizarea neegalității în drepturi a naționalităților din punctul de vedere al folosirii limbii?

Mai departe. Cine dorește să stabilească o adevărată egalitate națională în drepturi nu se poate limita numai la măsura negativă a desființării îngrădirilor, ci trebuie să treacă dela desființarea îngrădirilor la un plan pozitiv care să asigure desființarea asupririi naționale.

Așa dar este necesar să se proclame:

1) autonomia politică (nu federație!) a regiunilor al căror teritoriu formează un tot economic, cu un fel de viață deosebit și o compoziție națională deosebită a populației, cu „gestiune” și „predare în școli” în limbă proprie;

2) dreptul de autodeterminare pentru națiunile care, dintr'un motiv sau altul, nu pot rămâne în cadrul unui singur stat.

Iată calea care duce la desființarea efectivă a asupririi naționale, la asigurarea aceluia maxim de libertate a naționalităților posibil în regimul capitalist.

*„Pravda” Nr. 17,
din 25 Martie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

ORI, ORI

În cunoscutul său interview acordat la 23 Martie, d-l Miliucov, ministrul afacerilor externe, și-a expus „programul” cu privire la țelurile actualului război. Din numărul de ieri al „Pravdei”⁵, cititorii au aflat că aceste țeluri sunt imperialiste, constând în: cucerirea Constantinopolului, anexarea Armeniei, împărțirea Austriei și Turciei și anexarea Persiei de Nord.

Prin urmare, soldații ruși își varsă sângele pe câmpurile de luptă nu pentru „apărarea patriei”, nu „pentru libertate”, așa cum ne asigură presa burgheză coruptă, ci pentru cotorpirea unor teritorii străine în interesul unui pumn de imperialiști.

Așa, cel puțin, spune d-l Miliucov.

În numele cui spune d-l Miliucov atât de deschis și în auzul lumii întregi toate aceste lucruri?

Firește că nu în numele poporului rus. Căci poporul rus — muncitorii, țăranii și soldații ruși — este împotriva anexării de teritorii străine, împotriva violentării popoarelor. Faptul acesta îl dovedește în mod elocvent cunoscutul „apel” al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd, exponent al voinței poporului rus.

A cui părere o exprimă deci d-l Miliucov ?

Poate părerea Guvernului Provizoriu în totalitatea lui ?

Iată însă ce scrie despre aceasta „Vecernee Vremia“⁶, în numărul de ieri :

„In legătură cu interview-ul acordat de ministrul afacerilor externe, Miliucov, publicat la 23 Martie în ziarele din Petrograd, ministrul de justiție, Cherenschi, a autorizat biroul informativ al presei de pe lângă ministerul justiției să declare că expunerea făcută asupra obiectivelor politicii externe ruse în războiul actual reprezintă părerea personală a lui Miliucov și nu reprezintă nicidecum punctul de vedere al Guvernului Provizoriu“.

Așa dar, dacă ar fi să-l credem pe Cherenschi, d-l Miliucov nu exprimă părerea Guvernului Provizoriu într'o chestiune cardinală: țelurile războiului.

Pe scurt : proclamând în fața întregii lumi țelurile de cotropire ale actualului război, ministrul afacerilor externe, d-l Miliucov, a mers nu numai împotriva voinței poporului rus, ci și împotriva Guvernului Provizoriu din care face parte.

Încă pe vremea țarismului, d-l Miliucov se pronunțase pentru principiul responsabilității miniștrilor în fața poporului. Suntem de acord cu el : miniștrii sunt răspunzători și trebuie să dea socoteală de actele lor în fața poporului. Și întrebăm : continuă d-l Miliucov să recunoască principiul responsabilității miniștrilor ? Și în caz că el continuă să-l recunoască, de ce nu demisionează ?

Sau, poate, comunicatul lui Cherenschi nu... corespunde realității ?

Una din două :

Ori comunicatul lui Cherenschi nu corespunde adevărului, și în cazul acesta poporul revoluționar trebuie să cheme la ordine Guvernul Provizoriu, obligându-l să-i respecte voința ;

Ori Cherenschi a spus adevărul, și atunci d-l Mi-lucov nu are ce căuta în Guvernul Provizoriu, — el trebuie să demisioneze.

A treia cale nu există.

*„Pravda” Nr. 18,
din 26 Martie 1917.
Articol de fond.*

ÎMPOTRIVA FEDERALISMULUI

În Nr. 5 al ziarului „Delo Naroda”⁷ a apărut un articolăș intitulat : „Rusia — uniune de ținuturi”. Acest articolăș propune nici mai mult nici mai puțin decât transformarea Rusiei într’o „uniune de ținuturi”, într’un „stat federal”. Ascultați :

„Să primească statul federal rus din partea diferitelor ținuturi (Ucraina, Georgia, Siberia, Turchestan etc.) atributele suveranității... Iar el să acorde diferitelor ținuturi o suveranitate internă. Viitoarea Adunare Constituantă să creeze o uniune a ținuturilor Rusiei.”

Cele de mai sus sunt explicate de autorul articolășului (Ios. Oculici) în felul următor :

„Să existe o armată unică a Rusiei, o monetă unică, o politică externă unică, o instanță supremă de judecată unică. Însă diferitele ținuturi ale statului unic să fie libere să-și făurească în mod independent o viață nouă. Dacă Americanii încă în 1776... au creat printr’un tratat de alianță «Statele Unite», nu putem noi oare, în 1917, să făurim o uniune trainică a ținuturilor ?”

Așa grăiește „Delo Naroda”.

Nu se poate contesta că articolășul este, în multe privințe, interesant și, în orice caz, original. Este inte-

resant și tonul în care este scris: solemn și, ca să zicem așa, „de manifest“ („să fie, să existe“!).

Trebue totuși să remarcăm că, în ansamblu, articolușul dovedește o stranie confuzie, confuzie care are la bază un mod mai mult decât ușuratic de a trata faptele din istoria orânduirii de stat a Statelor Unite ale Americii de Nord (precum și a Elveției și Canadei).

Ce ne arată această istorie?

În 1776, Statele Unite nu erau o federație, ci o confederație de colonii sau state, până atunci independente. Adică existaseră colonii independente, care mai târziu, în scopul apărării intereselor comune, mai ales împotriva dușmanilor dinafară, au încheiat o alianță (**confederație**), fără să înceteze de a exista ca unități statale pe deplin independente. În deceniul al șaptelea al secolului al XIX-lea se produce o schimbare radicală în viața politică a țării: statele din Nord cer o apropiere politică mai strânsă între state, spre deosebire de statele din Sud, care protestează împotriva „centralismului“ și care susțin vechiul sistem. Izbucnește un „război civil“, din care ies învingătoare statele din Nord. În America se formează o **federație**, adică o uniune de state suverane, care împart puterea cu guvernul federal (central). Însă acest sistem nu durează mult. Federația se dovedește a fi o formă tot atât de tranzitorie ca și confederația. Lupta dintre state și guvernul central nu încetează, dualitatea puterii devine intolerabilă și, ca urmare a evoluției ulterioare, Statele Unite se transformă din federație într'un stat unitar (închegat) cu norme constituționale unitare, statele având, potrivit acestor norme, o autonomie limitată (nu de stat, ci administrativă și politică). Denumirea de „federație“,

În ceea ce privește Statele Unite, devine o vorbă goală, o rămășiță a trecutului, care demult nu mai corespunde adevăratei stări de lucruri.

Acelaș lucru trebuie spus și despre Elveția și Canada, la care, deasemenea, se referă autorul articolului amintit. Vedem aceleași state (cantoane) independente la început, aceeași luptă pentru o mai strânsă unire a lor (războiul împotriva Sonderbund⁸-ului în Elveția, lupta dintre Englezi și Francezi în Canada), aceeași transformare ulterioară a federației într'un stat unitar.

Ce dovedesc aceste fapte ?

Ele dovedesc că atât în America, cât și în Canada și Elveția, evoluția a mers dela ținuturi independente, trecând prin federalizarea lor, spre un stat unitar, că tendința evoluției lor nu este în favoarea federației, ci împotriva ei. Federația este o formă tranzitorie.

Faptul acesta nu este întâmplător. Căci dezvoltarea capitalismului în formele sale superioare și lărgirea cadrului teritoriului economic legată de aceasta, dezvoltarea capitalismului cu tendințele sale de centralizare, reclamă nu o formă federală, ci o formă unitară a vieții de stat.

Nu putem să nu ținem seama de această tendință, decât, firește, în cazul când ne-am apuca să întoarcem înapoi roata istoriei.

Iar de aci rezultă că nu este rațional să râvnim pentru Rusia la o federație pe care însăși viața o sortește pieirii.

„Delo Naroda” propune să se repete în Rusia ceea ce s'a făcut în 1776 în Statele Unite. Oare poate exis-

ta o analogie cât de vagă între Statele Unite din 1776 și Rusia din zilele noastre?

Pe atunci Statele Unite erau o reuniune de colonii independente, fără legătură între ele și dornice de a se uni măcar într'o confederație. Și dorința lor era în totul explicabilă. Prezintă Rusia de astăzi un fenomen asemănător? Firește că nu! Este clar pentru toată lumea că diferitele ținuturi ale Rusiei (periferiile) sunt legate de Rusia Centrală prin legături economice și politice, și cu cât Rusia va fi mai democratică, cu atât mai trainice vor fi aceste legături.

Mai departe. Pentru a constitui în America o confederație sau o federație, trebuiau unite niște colonii care încă nu erau legate între ele. Acest lucru era în interesul dezvoltării economice a Statelor Unite. Dar pentru a transforma Rusia într'o federație, ar trebui să rupem legăturile economice și politice, deja existente, care leagă ținuturile între ele, fapt cu totul irațional și reacționar.

În sfârșit, America (ca și Elveția și Canada) se împarte în state (cantoane) nu după criteriul național, ci după cel geografic. Acolo statele s'au dezvoltat pornind dela colonii-comunități, independent de compoziția națională a acestora. În Statele Unite există câteva zeci de state, pe când grupuri naționale există numai 7—8. În Elveția există 25 cantoane (regiuni), pe când grupuri naționale există numai 3. În Rusia este cu totul altfel. Ceeace s'a obișnuit a se numi în Rusia ținuturi care au nevoie, să zicem, de autonomie (Ucraina, Transcaucazia, Siberia, Turchestan și altele), nu sunt simple regiuni geografice, ca Uralul sau Regiunea Volgii, ci ținuturi determinate ale Rusiei, cu un fel de viață

determinat și cu o compoziție națională (nerusă) a populației. Tocmai deaceia autonomia (sau federația) statelor din America sau Elveția nu numai că nu rezolvă problema națională (nici nu urmărește acest lucru!), dar nici măcar nu o pune. Or, autonomia (sau federația) ținuturilor Rusiei este propusă tocmai pentru a se pune și rezolva problema națională din Rusia, deoarece împărțirea Rusiei în ținuturi are la bază criteriul național.

Nu e clar că orice analogie între Statele Unite din 1776 și Rusia din zilele noastre este ceva artificial și absurd?

Nu e clar că, în Rusia, federalismul nu rezolvă și nu poate rezolva problema națională, că nu face decât s'o încălcească și s'o complice cu încercări don-chiotești de a întoarce înapoi roata istoriei?

Nu, propunerea de a se repeta în Rusia ceea ce s'a făcut în 1776 în America este evident neacceptabilă. Federația, această formă insuficientă și tranzitorie, nu satisface și nu poate satisface interesele democrației.

Rezolvarea problemei naționale trebuie să fie la fel de viabilă, pe cât de radicală și definitivă, adică să prevadă :

1) dreptul de despărțire pentru națiunile care locuiesc în anumite ținuturi ale Rusiei și care nu pot și nu vor să rămână în cadrul unui singur stat ;

2) autonomie politică în cadrul unui stat unitar (închegat) cu norme constituționale unice pentru ținuturile care se deosebesc printr'o anumită compoziție națională și care rămân în cadrul unui singur stat.

Numai în felul acesta poate fi rezolvată problema ținuturilor Rusiei *.

*„Pravda“ Nr. 19,
din 28 Martie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

*** NOTA AUTORULUI**

Articolul de față oglindește atitudinea negativă predominantă pe atunci în partidul nostru față de organizarea federativă a statului. Această atitudine negativă față de federalismul de stat și-a găsit expresia cea mai drastică în cunoscuta scrisoare adresată de Lenin lui Șaumian în Noembrie 1913. „Noi” — spune Lenin în această scrisoare — „suntem, indiscutabil, pentru centralismul democratic. Noi suntem împotriva federației... Noi suntem principial împotriva federației; ea slăbește legătura economică, ea nu este o formă potrivită pentru un singur stat. Vrei să te desparți? Du-te dracului, dacă crezi că poți rupe legătura economică sau, mai bine zis, dacă crezi că jugul și fricțiunile «conlocuirii» sunt de asemenea natură, încât frâng și distrug legătura economică. Nu vrei să te desparți? Atunci scuză-mă, nu hotărî pentru mine și nu-ți închipui că ai «dreptul» la federație” (vezi vol. XVII, pag. 90).

Este caracteristic faptul că rezoluția asupra problemei naționale, adoptată de conferința partidului din Aprilie 1917⁹, nu a atins deloc problema organizării federative a statului. Rezoluția vorbește despre dreptul la despărțire al națiunilor, despre autonomia regiunilor naționale în cadrul unui singur stat (unui stat unitar) și, în sfârșit, despre promulgarea unei legi fundamentale împotriva oricărui fel de privilegii naționale; nu spune însă niciun cuvânt despre posibilitatea admiterii unei organizări federative a statului.

În cartea lui Lenin „Statul și revoluția“ (August 1917), partidul, prin Lenin, face un prim pas serios spre recunoașterea admisibilității unei organizări federative ca formă tranzitorie „spre o republică centralistă“, însoțind de altfel această recunoaștere de serioase rezerve.

„Ca și Marx“ — spune Lenin în această carte — „Engels apără, din punctul de vedere al proletariatului și al revoluției proletare, centralismul democratic, republica unică și indivizibilă. Republica federativă este considerată de el fie ca o excepție și o piedică în calea dezvoltării, fie ca o tranziție dela monarhie la republica centralistă, ca «un pas înainte» în anumite condițiuni speciale. Și printre aceste condițiuni speciale este scoasă în evidență problema națională... Chiar și în Anglia, unde și condițiunile geografice, și comunitatea de limbă, și istoria multor sute de ani s'ar părea că «au pus capăt» problemei naționale a micilor subîmpărțiri ale Angliei, chiar și aici ține seamă Engels de faptul vădit că problema națională nu e încă lichidată, și de aceea consideră republica federativă ca «un pas înainte». Se înțelege că nu există aici nici umbra vreunei renunțări la critica neajunsurilor republicii federative și la cea mai hotărâtă propagandă și luptă pentru republica unitară centralistă-democratică“ (vezi vol. XXI, pag. 419).

Abia după revoluția din Octombrie, partidul a adoptat ferm și net punctul de vedere al federației de stat, propunând-o ca un plan propriu pentru organizarea de stat a republicilor sovietice în timpul perioadei de tranziție. Acest punct de vedere a fost exprimat pentru prima oară în cunoscuta „Declarație a drepturilor poporului muncitor și exploatat”, din Ianuarie 1918, scrisă de Lenin și aprobată de Comitetul Central al partidului. În această declarație se spune : „Republica Sovietică Rusă se constituie pe baza uniunii libere a unor națiuni libere, ca federație a Republicilor Sovietice Naționale” (vezi vol. XXII, pag. 174).

Acest punct de vedere a fost confirmat în mod oficial de partid la Congresul al VIII-lea (1919)¹⁰. Este știut că la acest congres a fost adoptat programul P.C. din Rusia. În acest program scrie : „Partidul propune o uniune federativă de state, organizate după tipul sovietelor, ca una din formele de tranziție spre o unitate deplină” (vezi „Programul P.C. din Rusia”).

Acesta este drumul parcurs de partid, dela respingerea federației la acceptarea ei, ca „formă de tranziție spre o unitate deplină a oamenilor muncii de diferite naționalități” (vezi „Tezele asupra problemei naționale”¹¹, adoptate de Congresul al II-lea al Internaționalei Comuniste).

Evoluția vederilor partidului nostru în problema federației de stat se explică prin trei cauze.

În primul rând, prin aceea că în momentul izbucnirii Revoluției din Octombrie un întreg șir de naționalități din Rusia erau de fapt complet separate și complet rupte una de alta ; în aceste condițiuni federația însemna un pas înainte dela starea de răzlețire a mas-

selor muncitoare ale acestor naționalități la apropierea lor, la unirea lor.

În al doilea rând, prin faptul că înseși formele federalizării, care s'au conturat în decursul construcției sovietice, s'au dovedit a nu fi nici pe departe atât de contrare țărilor de apropiere economică între masele muncitoare ale naționalităților din Rusia, cum ar fi putut părea înainte, sau chiar — după cum a arătat mai târziu practica — a nu fi deloc contrare acestor țări.

În al treilea rând, prin faptul că greutatea specifică a mișcării naționale s'a dovedit a fi mult mai mare, iar calea unirii naționalităților mult mai complicată decât ar fi putut părea înainte, în perioada dinainte de război sau în perioada premergătoare Revoluției din Octombrie.

I. St.

Decembrie 1924.

DOUĂ REZOLUȚII

Două rezoluții. Prima — a Comitetului Executiv al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților. A doua — a muncitorilor (400 oameni) dela secția mecanică a fabricii ruso-baltice de vagoane.

Prima este pentru sprijinirea așa numitului „împrumut al libertății“.

A doua este contra.

Prima acceptă fără critică „împrumutul libertății“ ca atare, ca un împrumut în folosul libertății.

A doua califică „împrumutul libertății“ ca un împrumut împotriva libertății, deoarece „este lansat în scopul continuării măcelului fratricid, de pe urma căruia profită numai burghezia imperialistă“.

Prima este inspirată de îndoielile oamenilor care și-au pierdut capul : ce vom face cu aprovizionarea armatei, nu va dăuna oare aprovizionării armatei refuzul de a susține împrumutul ?

A doua nu cunoaște asemenea îndoieli, pentru că vede soluția : ea „recunoaște că aprovizionarea armatei cu toate cele necesare reclamă mijloace bănești și indică Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldați-

lor că acești bani trebuiesc luați din buzunarul burgheziei, care a pus la cale și face să dureze acest măcel și care realizează profituri de milioane în acest coșmar sângeros“.

Se vede că autorii primei rezoluții sunt mulțumiți, pentru că „și-au făcut datoria“.

Autorii celei de a doua rezoluții protestează, socotind că prin această atitudine față de cauza proletariatului autorii primei rezoluții „trădează Internaționala“.

S'a nimerit în plin !

Pentru sau contra „împrumutului libertății“, îndreptat împotriva libertății.

— Cine are dreptate ? — hotărâți voi, tovarăși muncitori.

„Pravda“ Nr. 29,
din 11 Aprilie 1917.

Semnat : K. Stalin.

PĂMÂNT ȚĂRANILOR

Țăranii din gubernia Riazan au înaintat un memoriu ministrului Șingariov în care arată că vor ara pământurile lăsate în paragină de moșieri, chiar dacă nu vor căpăta încuviințarea acestora. Țăranii declară că este dezastruos faptul că moșierii nu fac însămânțări și că singurul mijloc care poate asigura pâinea nu numai populației din spatele frontului, ci și armatei pe front, este să se are fără întârziere pământurile lăsate în paragină.

Ca răspuns, ministrul Șingariov (vezi telegrama sa ¹²⁾) interzice categoric aratul cu dela sine putere, calificând aceasta drept „samavolnicie” și propune țăranilor să aștepte până la convocarea Adunării Constituante, care — spune el — va rezolva totul.

Deoarece însă data convocării Adunării Constituante nu se cunoaște, deoarece Guvernul Provizoriu, din care face parte și d-l Șingariov, amână întruna convocarea Adunării Constituante, rezultă că **de fapt** pământul trebuie să stea nearat, moșierii rămânând cu pământul, țăranii — fără pământ, iar Rusia, muncitorii, țăranii și soldații — fără pâine suficientă.

Toate acestea pentru ca moșierii să nu se simtă jigniți, chiar dacă ar fi ca Rusia să cadă în ghiarele foametei.

Acesta este răspunsul Guvernului Provizoriu, al cărui membru este ministrul Șingariov.

Nu ne miră acest răspuns. Guvernul fabricanților și al moșierilor nici nu poate avea altă atitudine față de țărani: ce le pasă lor de țărani, moșierilor să le meargă bine!

De aceea ne adresăm țăranilor, întregii țărâni sărace din toată Rusia: să ia în mână propria lor cauză și s'o ducă la bun sfârșit.

Li îndemnăm să se organizeze în comitete revoluționare țărănești (pe plăși, județe etc.) și, luând cu ajutorul lor pământurile moșierești, să le lucreze cu dela sine putere în mod organizat.

Li îndemnăm să facă acest lucru neîntârziat, fără să mai aștepte Adunarea Constituantă și fără să ia în seamă interdicțiile ministeriale reacționare, care pun bețe în roate revoluției.

Ni se obiectează că luarea imediată în stăpânire a pământurilor moșierești ar sdruncina „unitatea” revoluției, desprinzând de ea „păturile progresiste” ale societății.

Ar fi însă o naivitate să credem că revoluția poate fi dusă mai departe fără a ne certa cu fabricanții și moșierii.

Oare muncitorii, introducând ziua de lucru de 8 ore, n'au „desprins” de revoluție pe fabricanți și pe cei de o seamă cu ei? Cine se va încumeta să afirme că revoluția a pierdut de pe urma faptului că a ușurat situația muncitorilor și a scurtat ziua de lucru?

Cultivarea cu dela sine putere a pământurilor moșierești și luarea lor în stăpânire de către țărani „vor desprinde” — fără doar și poate — de revoluție pe moșieri și pe cei de o seamă cu ei. Dar cine se va încumeta să spună că, strângând în jurul revoluției milioanele de țărani săraci, slăbim forțele revoluției?

Oamenii care vor să influențeze mersul revoluției trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna :

1) că forțele de bază ale revoluției noastre sunt muncitorii și țăranii săraci, îmbrăcați datorită războiului în mantale soldățești ;

2) că pe măsură ce se adâncește și extinde revoluția, se vor „desprinde” de ea în mod inevitabil așa numitele „elemente progresiste”, progresiste în vorbe, reacționare în fapt.

A frâna acest binefăcător proces de epurare a revoluției de „elementele” inutile, ar fi o utopie reacționară.

Politica de expectativă și de amânare până la convocarea Adunării Constituante, politica de renunțare „vremelnică” la confiscare — politică recomandată de narodnici, trudovici și menșevici —, politica de furișare printre clase (nu cumva să lezăm pe cineva !) și de rușinoasă inerție nu este politica proletariatului revoluționar.

Marșul triumfal al revoluției ruse o va mătura ca pe o vechitură inutilă, convenabilă și avantajoasă numai pentru dușmanii revoluției.

„Pravda” Nr. 32,
din 14 Aprilie 1917.
Articol de fond.
Semnat: K. Stalin.

ÎNTÂI MAI

Sunt aproape trei ani de când burghezia hrăpărea-
ță din țările beligerante a târît lumea într'un măcel
sângeros.

Sunt aproape trei ani de când muncitorii din toate
țările, ieri încă frați buni, iar azi îmbrăcați în mantale
soldățești, stau unul în fața celuilalt ca dușmani, schi-
lodindu-se și omorându-se unii pe alții, spre bucuria duș-
manilor proletariatului.

Distrugerea în massă a forțelor vii ale popoarelor,
ruinarea și sărăcirea în massă, orașe și sate, altădată
înfloritoare, prefăcute în ruine, foamete și sălbăticire
în massă, — toate acestea pentru ca o mână de jefui-
tori încoronați și neîncoronați să cotopească teritorii
străine și să realizeze beneficii fantastice — iată unde
duce războiul de azi.

Și lumea a început să se sufoce sub apăsarea răz-
boiului...

Popoarele Europei simt că se înăbușe și încep să
ridice capul împotriva burgheziei războinice.

Revoluția rusă, cea dintâi, face o spărtură în zidul
care desparte pe muncitori unii de alții. Într'un moment

de beție „patriotică“ generală, muncitorii ruși, cei din-tâi, proclamă lozinca — dată uitării — „Proletari din toate țările, uniți-vă!“.

Tunetul revoluției ruse trezește din amorțire și pe muncitorii din Apus. Greve și demonstrații în Germania, manifestații în Austria și Bulgaria, greve și meetinguri în țările neutre, frământări — care se intensifică tot mai mult — în Anglia și Franța, fraternizare în massă pe fronturi — acestea sunt primele rândunele ale revoluției socialiste care crește.

Iar sărbătoarea noastră de astăzi, sărbătoarea zilei de întâi Mai, nu este oare un indiciu că în torentele de sânge se făuresc noi legături de frăție între popoare?

Le arde pământul sub picioare hienelor capitaliste, căci deasupra Europei fâlfâie din nou steagul roșu al Internaționalei.

Fie deci ca ziua de astăzi, ziua de 1 Mai, când sutele de mii de muncitori din Petrograd întind mâna frățește muncitorilor din lumea întreagă, să însemne cheazășia nașterii unei noi Internaționale revoluționare!

Fie ca lozinca „Proletari din toate țările, uniți-vă!“, care a răsunat astăzi în piețele Petrogradului, să facă înconjurul lumii și să-i unească pe muncitorii din toate țările în lupta pentru socialism!

Peste capetele hienelor capitaliste, peste capetele guvernelor lor de jefuitori, să întindem mâna muncitorilor din toate țările, strigând:

Trăiască 1 Mai!

Trăiască înfrățirea popoarelor!

Trăiască revoluția socialistă!

*„Pravda“ Nr. 35,
din 18 Aprilie 1917.*

Articol fără semnătură.

DESPRE GUVERNUL PROVIZORIU

*Discurs ținut la meetingul de pe insula
Vasilievschi în ziua de 18 Aprilie (1 Mai) 1917*

În cursul revoluției, în țară au luat ființă două puteri: Guvernul Provizoriu, ales de Duma din 3 Iunie, și Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților, ales de muncitori și soldați.

Raporturile dintre aceste două puteri se înăspresc tot mai mult, colaborarea lor din trecut dispare, și ar fi o crimă din partea noastră să ascundem acest lucru.

Burghezia a pus cea dintâi problema dualității puterii, a cerut cea dintâi să se aleagă: ori Guvernul Provizoriu, ori Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților. Ar fi nedemn din partea noastră să ne eschivăm de a răspunde la o întrebare pusă atât de clar. Muncitorii și soldații trebuie să spună limpede și răspicat: cine socotesc ei că este guvernul lor, Guvernul Provizoriu sau Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților?

Să vorbește despre încredere în Guvernul Provizoriu, despre necesitatea acestei încrederi. Însă cum se poate avea încredere într'un guvern care el însuși nu are încredere în popor atunci când este vorba de cea

mai importantă și esențială problemă ? Suntem în război, într'un război care se duce pe baza unor tratate cu Anglia și Franța, încheiate de țar fără știrea poporului și consfințite de Guvernul Provizoriu fără asenimentul poporului. Poporul are dreptul să cunoască conținutul acestor tratate, muncitorii și soldații au dreptul să știe pentru ce se varsă sânge. Ce răspuns a dat Guvernul Provizoriu cererii muncitorilor și soldaților de a se publica tratatele ?

— A declarat că tratatele rămân în vigoare.

Însă tratatele nu le-a publicat și nici nu are de gând să le publice !

Nu e oare limpede că Guvernul Provizoriu ascunde poporului adevăratele țeluri ale războiului și că, ascunzându-le, dovedește o îndărătnică neîncredere în popor ? Cum pot avea încredere muncitorii și țăranii în Guvernul Provizoriu, când acesta nu are încredere în ei atunci când este vorba de cea mai importantă și esențială problemă ?

Se vorbește despre sprijinirea Guvernului Provizoriu, despre necesitatea de a-l sprijini. Spuneți și d-v.: putem sprijini într'o epocă revoluționară un guvern care dela începutul existenței sale frânează revoluția ? Până acum lucrurile se petreceau astfel : inițiativa revoluționară și măsurile democratice porneau dela Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților și numai dela el. Guvernul Provizoriu rezista și se împotrivea și abia după aceea cădea de acord cu Sovietul, și încă numai în parte și verbal, în fapt punând piedici. Astfel se prezintă lucrurile până acum. Dar cum putem sprijini în toiul revoluției un guvern care se împletioește și trage revoluția înapoi ? Nu ar fi mai bine să se pună

problema ca Guvernul Provizoriu să nu împiedice Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților de a continua opera de democratizare a țării?

În țară are loc mobilizarea forțelor contrarevoluționare. Se face agitație în armată. Se face agitație în rândurile țărănimii și ale păturilor de jos dela orașe. Agitația contrarevoluționară este îndreptată, în primul rând, împotriva Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților. Această agitație se face în numele Guvernului Provizoriu. Iar Guvernul Provizoriu tolerează fățiș atacurile împotriva Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților. Se pune, deci, întrebarea: pentru ce să susținem Guvernul Provizoriu? Pentru că tolerează agitația contrarevoluționară?!

În întreaga Rusie a început o mișcare agrară. Țăranii vor să are cu dela sine putere pământurile lăsate în paragină de moșieri. Dacă țăranii nu vor ara pământul, țara poate să ajungă în pragul foametei. Luând în considerare doleanța țăranilor, conferința pe țară a Sovietelor¹³ a hotărât „să sprijine“ mișcarea țărănimii, care tinde la confiscarea pământurilor moșierești. Dar ce face acum Guvernul Provizoriu? El declară mișcarea țărănească drept „samavolnică“, interzice țăranilor să are pământurile moșierești și dă comisarilor săi dispoziții „în consecință“ (vezi „Reci“ din 17 Aprilie). Așa dar, pentru ce să susținem Guvernul Provizoriu? Pentru că a declarat război țărănimii?

Se spune că neîncrederea față de Guvernul Provizoriu va sdruncina unitatea revoluției, va îndepărta de ea pe capitaliști și pe moșieri. Dar cine va îndrăzni să afirme că moșierii și capitaliștii susțin într'adevăr sau pot susține revoluția masselor populare?

Oare, introducând ziua de lucru de 8 ore, Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților nu i-a făcut pe capitaliști să se depărteze de el, strângând în jurul revoluției masele largi ale muncitorilor? Cine se va încumeta să afirme că prietenia îndoielnică a unui pumn de fabricanți este mai de preț pentru revoluție decât prietenia adevărată, sudată prin sânge, a milioanei de muncitori?

Sau: hotărînd să-i susțină pe țărani, conferința pe țară a Sovietelor nu i-a făcut pe moșieri să se depărteze de ea, legând masele țărănești de revoluție? Cine se va încumeta să afirme că prietenia îndoielnică a unui pumn de moșieri este mai de preț pentru revoluție decât prietenia adevărată a milioanei de țărani săraci, îmbrăcați astăzi în mantale soldățești?

Revoluția nu poate mulțumi pe toată lumea. Pe de o parte ea dă totdeauna satisfacție maselor muncitoare, iar pe de altă parte lovește totdeauna în dușmanii ascunși și declarați ai acestor mase.

Trebue deci să alegem: ori împreună cu muncitorii și țărănimea săracă pentru revoluție, ori împreună cu capitaliștii și moșierii împotriva revoluției.

Așa dar, pe cine vom susține?

Cine poate fi considerat de noi drept guvern al nostru: Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților sau Guvernul Provizoriu?

Este clar că muncitorii și soldații pot susține numai Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților, ales de ei.

*„Soldatskaia Pravda” Nr. 6.
din 25 Aprilie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

DESPRE CONFERINȚA DELA PALATUL MARIINSCHI

În presa burgheză a și apărut o dare de seamă asupra conferinței Comitetului Executiv al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților cu Guvernul Provizoriu. În general, această dare de seamă nu este... exactă, pe alocuri denaturează pur și simplu faptele, inducând în eroare pe cititor. Nu mai vorbim despre maniera specială de a prezenta faptele, caracteristică presei burgheze. Este necesar deci să restabilim adevăratul tablou al conferinței.

Scopul conferinței era de a clarifica raporturile reciproce dintre Guvernul Provizoriu și Comitetul Executiv în legătură cu nota ministrului Miliucov¹⁴, notă care a agravat conflictul existent.

Ședința a fost deschisă de primul ministru Lvov. În cuvântul său de deschidere, el a spus următoarele: Până acum câtva timp țara a avut încredere în Guvernul Provizoriu și treburile mergeau destul de bine. Însă acum cam lipsește încrederea, ba se poate vorbi chiar de opoziție. Acest lucru s'a simțit mai ales în ultimele două săptămâni, când cercuri socialiste cunoscute de toată lumea au început să ducă o campanie de presă

împotriva Guvernului Provizoriu. Lucrurile nu mai pot merge așa. Trebuie să fim sprijiniți cu hotărîre de către Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților. În caz contrar vom demisiona.

Au urmat „rapoartele“ miniștrilor (de război, al agriculturii, al comunicațiilor, finanțelor, afacerilor externe); cel mai precis au vorbit Gucicov, Șingariov și Miliucov. Ceilalți miniștri n'au făcut decât să repete concluziile celor dintâi.

Discursul ministrului Gucicov se reduce la motivarea cunoscutului punct de vedere imperialist asupra revoluției noastre, în virtutea căruia revoluția din Rusia trebuie privită ca un mijloc pentru a duce „războiul până la capăt“. Eram convins — spunea el — că revoluția era necesară în Rusia pentru a se evita înfrângerea. Am vrut ca revoluția să creeze un nou factor al victoriei și am sperat că-l va crea. Defensism în accepțiunea largă a cuvântului, defensism nu numai în prezent, dar și în viitor — iată țelul nostru. Însă în ultimele săptămâni situația s'a înrăutățit în multe privințe... „Patria este în primejdie“... Principala cauză este „avalanșa de idei pacifiste“ propovăduite de cunoscutele cercuri socialiste. Ministrul dă a înțelege destul de clar că trebuie pus frâu acestei propagande, restabilindu-se disciplina, și că pentru aceasta este nevoie de ajutorul Comitetului Executiv...

Ministrul Șingariov zugrăvește tabloul crizei alimentare din Rusia... Problema principală nu este nota și politica externă, ci pâinea: dacă nu vom putea rezolva problema grâului, nu vom putea rezolva nimic. Drumurile impracticabile, precum și alte fenomene trecătoare, joacă un rol destul de im-

portant în agravarea crizei alimentare. Însă principala cauză este, după Șingariov, „fenomenul trist“ că țăranii „au început să se ocupe de problema pământului“ ; ei ară cu dela sine putere pământurile moșierești, îndepărtează pe prizonierii de război de pe pământurile moșierești și în general își fac „iluzii“ în ce privește problema agrară. Această mișcare a țăranilor, dăunătoare după părerea lui Șingariov, „este ațâțată“ de agitația pe care o fac „leniniștii“ în favoarea confiscării pământului, „de fanatismul orb, de partid“, al acestora din urmă. Trebuie să se pună capăt „agitației dăunătoare care pornește din palatul Cșesinscaia“¹⁵, acest „cuib al otrăvii“... Una din două : ori Guvernul Provizoriu existent, căruia să i se acorde încredere — și atunci trebuie să se pună capăt „exceselor“ agrare ; ori un alt guvern oarecare.

Miliucov. Nota nu reprezintă părerea mea personală, ci părerea întregului Guvern Provizoriu. Problema politicii externe se reduce la următoarele : suntem sau nu gata să ne îndeplinim angajamentele luate față de aliații noștri. Suntem legați de aliați... În general suntem apreciați ca o forță care poate sau nu servi unor scopuri determinate. E de ajuns să ne arătăm slabi pentru ca relațiile să se înăsprească... Renunțarea la anexiuni implică deci o serie de primejdii... Avem nevoie de încrederea voastră ; acordați-ne-o, și atunci în armată va domni entuziasmul, atunci vom porni o ofensivă în interesul unității frontului, atunci vom exercita presiune asupra Nemților, slăbind astfel presiunea lor asupra Francezilor și Englezilor. Aceasta o cer angajamentele noastre față de aliați. Vedeți — a încheiat Miliucov — că, față de această situație și dorind să nu

sdruncinăm încrederea pe care ne-o acordă aliații, nota nu putea fi altfel decât a fost.

Astfel, lungile discursuri ale miniștrilor s'au redus la câteva teze scurte : țara trece printr'o criză grea, cauza crizei este mișcarea revoluționară, soluția : să se pună frâu revoluției și să se continue războiul.

Rezultă că pentru salvarea țării trebuie : 1) să se pună frâu soldaților (Gucicov), 2) să se pună frâu țăranilor (Șingariov), 3) să se pună frâu muncitorilor revoluționari (toți miniștrii), care smulg masca de pe fața Guvernului Provizoriu. Susțineți-ne în opera aceasta grea, ajutați-ne să ducem un război de ofensivă (Miliucov), și atunci totul va fi în regulă. Altfel vom demisiona.

Așa au vorbit miniștrii.

Este extrem de caracteristic faptul că Țereteli, reprezentantul majorității Comitetului Executiv, nu a ripostat deloc la aceste discursuri arhiimperialiste și contrarevoluționare ale miniștrilor. Speriat de faptul că miniștrii au pus atât de categoric chestiunea, pierzându-și capul în fața perspectivei demisiei miniștrilor, în discursul său, Țereteli a început să-i implore să facă o concesie, care mai e posibilă, publicând o „lămurire”¹⁶ asupra notei în sensul dorit, cel puțin pentru „uzul intern”. „Democrația” — a spus el — „va susține cu toată energia Guvernul Provizoriu”, dacă el va face această concesie, care, în fond, e numai verbală.

Dorința de a mușamaliza conflictul dintre Guvernul Provizoriu și Comitetul Executiv, hotărîrea de a face concesii pentru a salva acordul — iată ce s'a putut vedea din tot ceea ce a spus Țereteli.

Camenev a pus chestiunea în mod diametral opus. Dacă țara se află la marginea prăpastiei, dacă trece printr'o criză economică, printr'o criză alimentară etc., soluția nu poate fi continuarea războiului, care nu face decât să agraveze criza și care e în stare să înghită roadele revoluției, ci lichidarea cât mai grabnică a războiului. După toate aparențele, actualul Guvern Provizoriu nu este în stare să-și asume sarcina lichidării războiului, căci el vrea să se ducă „războiul până la capăt”. Deci soluția nu poate fi decât aceea de a se trece puterea în mâinile altei clase, capabilă să scoată țara din impas...

După discursul lui Camenev, dela locurile rezervate miniștrilor s'au auzit voci : „în acest caz, preluați puterea”.

*„Pravda” Nr. 40,
din 25 Aprilie 1917.*

Semnat : K. Stalin.

CONFERINȚA A VII-a (din Aprilie) A P.M.S.D. (bolșevic) DIN RUSIA 24 — 29 APRILIE 1917

1. DISCURS ÎN APĂRAREA REZOLUȚIEI TOV. LENIN ÎN PROBLEMA MOMENTULUI ACTUAL

24 Aprilie

Tovarăși ! Ceeace propune Bubnov, are în vedere și rezoluția tov. Lenin. Tov. Lenin nu respinge manifestațiile de massă, demonstrațiile. Dar nu despre aceasta este vorba acum. Divergența se referă la problema controlului. Controlul presupune un element care controlează și unul care este controlat, precum și o oarecare înțelegere între acestea. A existat un control, a existat și o înțelegere. Ce a dat controlul ? Nimic. După discursul lui Miliucov (19 Aprilie), caracterul iluzoriu al controlului a reieșit în mod deosebit de clar.

Gucicov spune : „Eu privesc revoluția ca un mijloc de a lupta mai bine ; să facem o mică revoluție în vederea unei mari victorii“. Însă în armată au pătruns acum idei pacifiste și nu se mai poate lupta. Iar guvernul ne spune : „Încetați propaganda împotriva războiului, altfel demisionăm“.

Nici în problema agrară guvernul nu e în stare să satisfacă interesele țăranilor, interese care cer lua-

rea în stăpânire de către țărani a pământurilor moșierești. Ni se spune : „Ajutați-ne să punem frâu țăranilor, altfel demisionăm“.

Miliucov spune : „Trebuie să păstrăm unitatea frontului, e necesar să pornim ofensiva împotriva dușmanului ; insuflați soldaților entuziasm, altfel demisionăm“.

Și după toate acestea ni se propune controlul. Ridicol ! La început a schițat un program Sovietul de deputați, iar acum Guvernul Provizoriu schițează altul. Alianța încheiată între Soviet și guvern a doua zi după criză (discursul lui Miliucov) înseamnă o cedare a Sovietului față de guvern. Guvernul atacă Sovietul, iar acesta se retrage. A vorbi, după aceasta, despre un control al Sovietului asupra guvernului, înseamnă a vorbi în vânt. Iată de ce propun să nu se adopte amendamentul lui Bubnov cu privire la control.

2. RAPORT ASUPRA PROBLEMEI NAȚIONALE

29 Aprilie

Ar fi trebuit să prezint un raport amănunțit asupra problemei naționale, însă pentru că timpul nu permite, sunt nevoit să scurtez raportul.

Înainte de a trece la proiectul rezoluției, trebuie să stabilim unele premise.

Ce înseamnă asuprire națională ? Asuprire națională înseamnă acel sistem de exploatare și jaf folosit împotriva popoarelor oprimăte, acel sistem de îngrădire forțată a drepturilor naționalităților asuprite care este practicat de cercurile imperialiste. Toate acestea

ia un loc reprezintă politica ce poartă numele de politică de asuprire națională.

Prima chestiune : care sunt clasele pe care se sprijină un regim sau altul pentru a-și duce politica de asuprire națională ? Pentru a răspunde la această chestiune trebuie să înțelegem de ce în state diferite există forme diferite de asuprire națională, de ce asuprirea națională este mai grea, mai brutală într'un stat decât într'altul. De exemplu, în Anglia și Austro-Ungaria asuprirea națională nu a luat niciodată forme pogromiste, ci s'a manifestat sub forma îngrădirii drepturilor naționale ale naționalităților asuprite, pe când în Rusia ia adeseori forma pogromurilor și a masacrelor. Iar în unele state nici nu sunt prevăzute măsuri speciale împotriva minorităților naționale. Nu există, de exemplu, asuprire națională în Elveția, unde trăiesc liber Francezi, Italieni și Germani.

Prin ce se explică tratamentul diferit aplicat naționalităților în diferite state ?

Prin diferența gradului de democratism al acestor state. Când în trecut se afla la cârma statului, în Rusia, vechea aristocrație agrară, asuprirea națională putea să ia și lua într'adevăr forma revoltătoare a masacrelor și a pogromurilor. În Anglia, unde există un anumit grad de democratism și libertate politică, asuprirea națională are un caracter mai puțin brutal. În ceea ce privește Elveția, ea se apropie de societatea democratică, și acolo națiunile se bucură de o libertate mai mult sau mai puțin deplină. Într'un cuvânt, cu cât o țară este mai democratică, cu atât asuprirea națională este mai slabă, și invers. Și deoarece, vorbind de democratizare, presupunem existența unor anumite

clase care dețin puterea, putem spune din acest punct de vedere că cu cât vechea aristocrație agrară este mai aproape de putere, cum era în vechea Rusie țaristă, cu atât asuprirea este mai puternică și cu atât mai monstruoase sunt formele ei.

Dar asuprirea națională nu este susținută numai de aristocrația agrară. Alături de ea mai există și o altă forță: grupurile imperialiste, care transplantează înlăuntrul țării lor metodele de aservire a naționalităților practicate în colonii, devenind astfel aliații firești ai aristocrației agrare. Ele sunt urmate de mica burghezie, de o parte din intelectuali, de o parte din vârfurile muncitorimii, care se înfruptă deasemenea din roadele jafului. Rezultă astfel un ansamblu întreg de forțe sociale care susțin asuprirea națională, în fruntea cărora se află aristocrația agrară și cea financiară. Pentru a crea rândueli cu adevărat democratice este necesar, înainte de toate, să curățim terenul și să măturăm corul acesta de pe scena politică. (Citește din textul rezoluției.)

Prima chestiune: cum să organizăm viața politică a națiunilor asuprite? La această chestiune trebuie să răspundem că e necesar să se acorde popoarelor asuprite care locuiesc în Rusia dreptul de a hotărî singure dacă vor să rămână în cadrul statului rus sau să se despartă, constituindu-se în state independente. Avem în față acum conflictul concret iscat între poporul finlandez și Guvernul Provizoriu. Reprezentanții poporului finlandez, reprezentanții social-democrației cer Guvernului Provizoriu să redea poporului drepturile de care se bucura înainte de alipirea Finlandei la Rusia. Guvernul Provizoriu refuză acest lucru, nevoind să re-

cunoască poporul finlandez drept popor suveran. De partea cui trebuie să fim? Evident, că de partea poporului finlandez, deoarece este absolut inadmisibil ca un popor — oricare ar fi el — să fie constrâns să rămână în cadrul unui stat unitar. Emițând principiul dreptului popoarelor la autodeterminare ridicăm astfel lupta împotriva asupririi naționale la înălțimea luptei împotriva imperialismului, care e dușmanul nostru comun. Dacă nu vom proceda în felul acesta, ne putem pomeni în situația de a aduce apă la moara imperialiștilor. Dacă noi, social-democrații, am refuza poporului finlandez dreptul de a se pronunța pentru despărțire și dreptul de a o realiza, am ajunge în situația de a continua politica țaristă.

Este inadmisibil să se confunde problema dreptului națiunilor la liberă despărțire cu problema obligativității pentru o națiune de a se despărți într'un moment sau altul. Problema aceasta trebuie rezolvată de partidul proletariatului dela caz la caz, în mod cu totul independent și după împrejurări. Recunoscând popoarelor asuprite dreptul la despărțire, dreptul de a decide singure de soarta lor politică, noi nu rezolvăm prin aceasta problema dacă o națiune sau alta trebuie la un moment dat să se despartă de statul rus. Pot recunoaște unei națiuni dreptul la despărțire, dar aceasta încă nu înseamnă că am și obligat-o la aceasta. Un popor are dreptul să se despartă, dar el, în funcție de împrejurări, poate să nu facă uz de acest drept. Suntem liberi deci de a face propagandă pentru sau împotriva despărțirii, în funcție de interesele proletariatului, de interesele revoluției proletare. Astfel problema despărțirii se rezolvă dela caz la caz indepen-

dent, în funcție de condițiunile existente, și tocmai de aceea problema recunoașterii dreptului la despărțire nu trebuie confundată cu problema utilității despărțirii în anumite condițiuni. Personal, aş fi, de exemplu, împotriva despărțirii Transcaucaziei, ținând seama de nivelul general al dezvoltării în Transcaucazia și în Rusia, de anumite condiții de luptă a proletariatului etc. Dacă însă popoarele din Transcaucazia ar cere totuși despărțirea, firește că ele s'ar despărți fără să întâmpine vreo împotrivire din partea noastră. (Citește mai departe textul rezoluției.)

Mai departe. Ce facem cu popoarele care vor dori să rămână în cadrul statului rus? Dacă popoarele manifestau neîncredere față de Rusia, această neîncredere era alimentată înainte de toate de politica țarismului. De vreme ce țarismul nu mai există, de vreme ce nu mai există politica sa de oprimare, neîncrederea trebuie să slăbească și să crească atracția pentru Rusia. Cred că acum, după răsturnarea țarismului, 9/10 din naționalități nu vor dori să se despartă. Pentru acest motiv partidul propune instituirea de autonomii regionale pentru regiunile care nu vor voi să se despartă și care se deosebesc prin specificul felului de trai, al limbii, cum sunt, de exemplu, Transcaucazia, Turchestanul, Ucraina. Frontierele geografice ale acestor regiuni autonome urmează a fi fixate chiar de populație, potrivit cu condițiunile economice, de trai etc.

În opoziție cu autonomia regională există un alt plan, pe care îl recomandă de multă vreme Bundul ¹⁷ și, în primul rând, Springer și Bauer, care au emis principiul autonomiei cultural-naționale. Sunt de părere că acest plan este inacceptabil pentru social-democrație.

În esență, iată ce prevede el : Rusia trebuie să se transforme într'o uniune de națiuni, iar națiunea — o uniune de persoane reunite într'o comunitate unică, indiferent în ce regiuni ale statului ar locui. Toți Rușii, toți Armenii etc. se vor constitui în uniuni naționale aparte, independent de teritoriu, urmând ca abia după aceea să se includă în uniunea națiunilor din întreaga Rusie. Acest plan extrem de greu de realizat este nerațional în cel mai înalt grad, deoarece dezvoltarea capitalismului a împrăștiat și a desprins de națiuni grupuri întregi de oameni risipiți prin diferitele colțuri ale Rusiei. În aceste condițiuni de dispersiune națională, determinată de condițiunile economice, a aduna laolaltă persoane izolate, aparținând națiunilor respective, înseamnă a constitui națiuni în mod artificial, înseamnă a fabrica națiuni. Și a aduna în mod artificial oamenii în națiuni, înseamnă a adopta punctul de vedere al naționalismului. Acest plan, propus de Bund, nu poate fi acceptat de social-democrație. El a fost respins la conferința din 1912 a partidului nostru și în general, cu excepția Bundului, nu se bucură de popularitate în cercurile social-democrate. Acest plan mai poartă și numele de autonomie culturală, deoarece desprinde de problemele multiple care interesează o națiune problemele culturale, spre a le încredința uniunilor naționale. Punctul de plecare al acestei separațiuni este teza după care cultura unește națiunile într'un singur tot. Se presupune că în sânul unei națiuni există, pe de o parte, interese care o scindează, de exemplu interesele economice, iar pe de altă parte interese care o unesc într'un singur tot și că tocmai de acestea țin problemele culturale.

În sfârșit, rămâne problema minorităților naționale. Drepturile lor trebuiesc ocrotite în mod special. Deaceia partidul cere o deplină egalitate de drepturi în ceea ce privește învățământul, religia etc., precum și desființarea oricăror îngrădiri ale drepturilor minorităților naționale.

Paragraful 9 prevede egalitatea în drepturi a națiunilor. Condițiile necesare aplicării lui pot fi realizate numai prin complecta democratizare a întregii societăți.

Trebue să mai rezolvăm problema organizării proletariatului de diferite națiuni într'un partid comun. Există un plan care prevede organizarea muncitorilor după naționalități — câte națiuni, atâtea partide. Acest plan a fost respins de social-democrație. Practica a arătat că organizarea proletariatului dintr'un stat oarecare după criteriul naționalităților nu poate să ducă decât la dispariția ideii solidarității de clasă. Toți proletarii tuturor naționalităților unui stat dat trebue să se organizeze într'un indivizibil colectiv de proletari.

Așa dar, punctul nostru de vedere în problema națională constă în următoarele teze:

a) recunoașterea dreptului popoarelor la despărțire ;

b) pentru popoarele care rămân în cuprinsul unui anumit stat — autonomie regională ;

c) pentru minoritățile naționale garantarea — prin legi speciale — a liberei lor dezvoltări ;

d) pentru proletarii de toate naționalitățile din statul respectiv — un colectiv de proletari unic și indivizibil, un partid unic.

3. CUVÂNT DE ÎNCHEIERE ASUPRA PROBLEMEI NAȚIONALE

29 Aprilie

În linii generale, cele două rezoluții se aseamănă. Piatacov a copiat toate punctele din rezoluția noastră în afară de unul : „recunoașterea dreptului la despărțire“. Una din două : sau contestăm națiunilor dreptul de a se despărți, și acest lucru trebuie spus deschis, sau nu le contestăm acest drept. În prezent există o mișcare în Finlanda care are drept scop asigurarea libertății naționale ; Guvernul Provizoriu combate această mișcare. Se pune întrebarea : pe cine să susținem ? Sau suntem pentru politica Guvernului Provizoriu, pentru păstrarea cu forța a Finlandei și reducerea drepturilor sale la minimum, și atunci suntem anexioniști, deoarece aducem apă la moara Guvernului Provizoriu, sau suntem pentru independența Finlandei. Trebuie să ne pronunțăm precis pentru o soluție sau alta, căci nu este admisibil să ne limităm numai la a constata existența acestor drepturi.

Există o mișcare pentru independența Irlandei. De partea cui suntem noi, tovarăși ? De partea Irlandei sau de partea imperialismului englez ? Și întreb : suntem de partea popoarelor care luptă împotriva asupririi, sau de partea claselor care le asupresc ? Noi spunem : social-democrația, întrucât se îndreaptă spre revoluția socialistă, trebuie să susțină mișcarea revoluționară a popoarelor îndreptată împotriva imperialismului.

Ori socotim că trebuie să facem din popoarele care se ridică împotriva asupririi naționale un spate

de front pentru avantgarda revoluției socialiste, — și în acest caz aruncăm o punte între Apus și Răsărit, — și în acest caz ne îndreptăm într'adevăr spre revoluția socialistă mondială; ori nu facem acest lucru, și atunci ne vom pomeni izolați, renunțând la tactica de a folosi, în vederea nimicirii imperialismului, orice mișcări revoluționare din sânul naționalităților asuprite.

Trebue să susținem orice mișcare îndreptată împotriva imperialismului. Ce ne vor spune în caz contrar muncitorii finlandezi? Piatacov și Dzerjinski ne spun că orice mișcare națională este o mișcare reacționară. Nu-i adevărat, tovarăși. Oare mișcarea Irlandei împotriva imperialismului englez nu este o mișcare democratică ce lovește în imperialism? Și nu trebue oare să susținem această mișcare?...

*Publicat pentru prima dată în cartea:
Conferința pe țară și pe capitală a
P. M. S. D. (b) din Rusia ținută la
Petrograd în Aprilie 1917.
M. — L., 1925.*

OAMENI RĂMAȘI ÎN URMA REVOLUȚIEI

Revoluția înaintează. Crescând în adâncime și amploare, ea se extinde, cuprinzând mereu alte sfere, revoluționând întreaga viață economico-socială a țării, de jos până sus.

Pătrunzând în industrie, revoluția pune problema controlului și a reglementării producției de către muncitori (bazinul Donețului).

Extinzându-se la agricultură, revoluția împinge la cultivarea colectivă a pământurilor lăsate în paragină, la aprovizionarea țăranilor cu unelte și inventar viu (județul Schlisselburg) ¹⁸.

Desvăluind plăgile războiului și ruina pe care aceasta a provocat-o în economia țării, revoluția pătrunde în domeniul repartiției, punând, pe de o parte, problema aprovizionării orașelor cu alimente (criza de alimente), iar pe de altă parte, problema aprovizionării satului cu produse fabricate (criza de mărfuri).

Rezolvarea tuturor acestor probleme devenite actuale, precum și a altor probleme asemănătoare, cere maximum de inițiativă din partea masselor revoluționare, cere intervenția activă a Sovietelor de deputați

ai muncitorilor în opera de construire a noii vieți și, în sfârșit, trecerea întregii puteri în mâna noii clase capabile să ducă țara pe un larg drum revoluționar.

În diferite locuri, masele revoluționare au și început să pășească pe acest drum. Pe alocuri, organizațiile revoluționare au și preluat puterea (Ural, Schliselburg), trecând peste așa numitele „comitete de salvare publică“.

Între timp, Comitetul Executiv al Sovietului de deputați din Petrograd, chemat să conducă revoluția, se frământă neputincios, rămânând în urma maselor și îndepărtându-se de ele, iar problemei cardinale a preluării întregii puteri îi substituie problema lipsită de importanță a „candidaturilor“ pentru Guvernul Provizoriu. Rămânând în urma maselor, Comitetul Executiv rămâne și în urma revoluției, împiedicând mișcarea ei ascendentă.

Avem în față două documente emanând dela Comitetul Executiv, și anume: „Instrucțiuni pentru delegații muncitorilor care pleacă pe front“ spre a duce daruri soldaților și „Chemare către soldații de pe front“. Și ce dovedesc aceste documente? Aceeași rămânere în urmă a Comitetului Executiv, deoarece la cele mai importante probleme actuale el dă răspunsurile cele mai respingătoare, cele mai antirevoluționare!

Problema războiului

În timp ce Comitetul Executiv se ciondănea cu Guvernul Provizoriu pe chestiunea anexiunilor și contribuțiilor de război, în timp ce Guvernul Provizoriu

fabrica „note“, iar Comitetul Executiv se complăcea în rolul de „învingător“, pe când războiul de cotropire continua ca și înainte, — viața din tranșee, viața reală a soldaților a dat la iveală un nou mijloc de luptă: fraternizarea în massă. Fără îndoială că fraternizarea în sine nu este decât o formă spontană a năzuinței spre pace. Totuși fraternizarea practică în mod organizat și conștient poate deveni în mâinile clasei muncitoare o puternică armă de revoluționarizare a situației în țările beligerante.

Care este atitudinea Comitetului Executiv față de fraternizare?

Ascultați :

„Tovarăși soldați! Nu prin fraternizare veți obține pacea... Cei ce vă asigură că fraternizarea este drumul spre pace, vă duc la pieire, la pieirea libertății ruse. Nu-i credeți“ (vezi „Chemarea“).

În locul fraternizării, Comitetul Executiv propune soldaților „să nu renunțe la operațiunile ofensive care pot fi cerute de condițiile de luptă“ (vezi „Chemarea“). Defensiva, vedeți d-v., „apărarea în sensul politic, nu exclude nicidecum ofensivele strategice, ocuparea de noi sectoare etc. În interesul apărării... este absolut necesar să se întreprindă o ofensivă, să se ocupe noi poziții“ (vezi „Instrucțiuni“).

Pe scurt : pentru a obține pacea, trebuie să atacăm și să ocupăm „sectoare“ străine.

Astfel raționează Comitetul Executiv.

Dar prin ce se deosebesc aceste raționamente imperialiste ale Comitetului Executiv de „ordinul“ contrarevoluționar al generalului Alexeev, care califică

fraternizarea pe front drept o „trădare“ și poruncește soldaților „să ducă o luptă necruțătoare împotriva inamicului“ ?

Sau : prin ce se deosebesc aceste raționamente de discursul contrarevoluționar rostit de Miliucov la conferința din palatul Mariinschi, discurs în care cerea soldaților „acțiuni ofensive“ și disciplină în interesul „unității frontului“ ?...

Problema agrară

Este îndeobște cunoscut conflictul izbucnit între țărani și Guvernul Provizoriu. Țăranii cer să fie arate imediat pământurile părăsite de moșieri, socotind că acesta e singurul mijloc de a asigura pâinea nu numai populației din spatele frontului, ci și armatei de pe front. Ca răspuns la aceasta, Guvernul Provizoriu a declarat un război hotărât țăranilor, punând mișcarea țărănească înafara „legii“ și trimițând comisari în provincie pentru a apăra interesele moșierești de „atentatele“ țăranilor „samavolnici“. Guvernul Provizoriu a cerut țăranilor să aștepte cu confiscarea pământului până la convocarea Adunării Constituante, care, spune el, va rezolva totul.

Care este atitudinea Comitetului Executiv în această chestiune ? Pe cine susține el : pe țărani sau Guvernul Provizoriu ?

Ascultați :

„Democrația revoluționară va susține cu cea mai mare hotărâre... înstrăinarea fără despăgubire... a pământurilor moșierești... în viitoarea Adunare Constituantă. Însă în prezent por-

nind dela considerentul că imediată confiscare a pământurilor moșierești ar putea provoca... în țară serioase perturbări economice..., democrația revoluționară pune în gardă pe țărani împotriva oricăror încercări de a rezolva cu dela sine putere problema agrară, deoarece desordinile țărănești nu vor folosi țărânimii, ci contrarevoluției“, și pentru acest motiv se cere „să nu se ia în stăpânire cu dela sine putere bunurile moșierești până la hotărîrea Adunării Constituante“ (vezi „Instrucțiuni“).

Așa vorbește Comitetul Executiv.

Este evident că Comitetul Executiv susține Guvernul Provizoriu și nu pe țărani.

Nu este oare limpede că, situându-se pe această poziție, Comitetul Executiv a alunecat până la lozinca contrarevoluționară a lui Șingariov : „puneți frâu țăranilor !“ ?

Și, în general, de când au devenit mișcările țărănești „desordini țărănești“, iar „rezolvarea cu dela sine putere“ a unei probleme, inadmisibilă ? Ce altceva sunt Sovietele, inclusiv Sovietul din Petrograd, decât o organizație care a luat ființă „cu dela sine putere“ ? Nu cumva crede Comitetul Executiv că a trecut vremea organizațiilor și soluțiilor cu „dela sine putere“ ?

Comitetul Executiv sperie lumea cu „desorganizarea în domeniul alimentar“ la care se va ajunge dacă pământurile moșierești vor fi arate cu dela sine putere. Dar iată ce a hotărît, în vederea măririi capacității de aprovizionare a populației, comitetul județean revoluționar din Schlisselburg, apărut cu „dela sine putere“ :

„Pentru a obține o cantitate mai mare de cereale, de care se simte o reală nevoie, suprafețele de pământ libere aparținând bisericilor, mănăstirilor, fostelor apanaje și proprietarilor particulari, să fie arate de obști“.

Ce-ar putea obiecta Comitetul Executiv acestei decizii luate cu „dela sine putere“ ?

Ce altceva ar putea opune acestei hotărâri înțelepte decât vorbe goale despre „samavolnicie“, „desordini țărănești“, „hotărâri luate cu dela sine putere“ etc., împrumutate din ucazurile d-lui Șingariov ?

Nu este limpede că Comitetul Executiv a rămas în urma mișcării revoluționare din provincie și că, rămânând în urmă, a ajuns să fie în contradicție cu ea ?...

Astfel în fața noastră se desfășoară un nou tablou. Revoluția crește în adâncime și amploare, cuprinzând mereu noi sfere, pătrunzând în industrie, în agricultură, în sfera repartiției, punând problema preluării întregii puteri. În fruntea mișcării este provincia. Dacă în primele zile ale revoluției Petrogradul era în frunte, acum el începe să rămână în urmă. Și se creează impresia că Comitetul Executiv din Petrograd se străduiește să se oprească la punctul la care a ajuns.

Dar într'o epocă revoluționară nu poți rămâne pe loc, în asemenea moment trebuie să mergi ori înainte, ori înapoi. Deaceia cine caută să se oprească în cursul revoluției va rămâne inevitabil în urmă, iar cine rămâne în urmă nu este cruțat : revoluția îl va împinge în lagărul contrarevoluției.

*„Pravda“ Nr. 48,
din 4 Mai 1917.*

Semnat : K. Stalin.

CE AM AȘTEPTAT DELA CONFERINȚĂ?

Partidul nostru este o uniune a social-democraților din întreaga Rusie, dela Petrograd până în Caucaz, dela Riga până în Siberia.

Această uniune a fost organizată pentru a ajuta oamenilor muncii să lupte cu succes împotriva bogătaşilor, împotriva fabricanților și moșierilor, pentru o soartă mai bună, pentru socialism.

Dar lupta poate fi încununată de succes numai dacă partidul nostru va fi strâns unit și încheșat, dacă va fi animat de o singură voință, dacă va urmări același obiectiv pretutindeni, în toate colțurile Rusiei.

Dar cum să realizăm unitatea și coeziunea partidului?

Există o singură cale, și anume : să se întrunească delegații muncitorilor conștienți din întreaga Rusie, să examineze împreună problemele de bază ale revoluției noastre, să stabilească un punct de vedere comun și apoi, întorcându-se acasă, să meargă în popor, să-l conducă spre un scop comun, pe o cale comună.

O astfel de reuniune se numește conferință.

Iată de ce am așteptat cu toții nerăbdători convocarea conferinței pe țară a Partidului muncitoresc social-democrat din Rusia.

Până la revoluție, partidul nostru a fost în ilegalitate : era un partid interzis, membrii săi erau arestați și trimiși la ocnă. Deaceea el era organizat astfel încât să poată lucra în condiții de ilegalitate, era un partid „clandestin“.

Acum situația s'a schimbat, revoluția a adus libertatea, partidul a ieșit din ilegalitate, devenind un partid legal, și a trebuit să se organizeze pe baze noi.

Avem în față problema războiului și a păcii. Războiul a făcut și face milioane de victime. Războiul ruinează milioane de familii. A adus în orașe foametea și istovirea. A făcut ca satul să fie lipsit de mărfurile strict necesare. De pe urma războiului profită numai bogătașii, care își umplu buzunarele cu profiturile realizate din furniturile pentru stat. De pe urma războiului profită numai guvernele care jefuesc popoarele străine. Războiul se duce tocmai în vederea acestui jaf. Și acum se pune problema : ce facem cu războiul ? Îl punem capăt sau îl continuăm, intrăm mai departe în lăț sau îl rupem de-a-binelea ?

Conferința trebuia să răspundă la această întrebare.

Mai departe. Rusia, atât frontul cât și spatele frontului, este în pragul foametei. Dar foametea va fi infinit mai cumplită dacă nu vor fi arate fără întârziere toate pământurile „libere“. Or, moșierii lasă în părăsire pământul, nu fac însămânțări, iar Guvernul Provizoriu nu permite țăranilor să pună mâna pe pă-

mânturile moșierești și să le lucreze... Ce să facem cu Guvernul Provizoriu, care-l susține pe moșieri prin toate mijloacele? Ce să facem cu moșierii înșiși, să le lăsăm pământul sau să îl dăm în proprietatea poporului?

Conferința trebuia să dea răspunsuri clare și răspicate la toate aceste întrebări.

Căci numai astfel de răspunsuri fac ca partidul să fie unit și încheșat.

Numai un partid strâns unit poate conduce poporul spre victorie.

A îndreptățit oare conferința speranțele noastre?

A dat ea răspunsuri clare și răspicate? Să hotărască tovarășii singuri, studiind hotărârile conferinței, care sunt publicate în suplimentul Nr. 13 al ziarului nostru ¹⁹.

*„Soldatskaia Pravda” Nr. 16,
din 6 Mai 1917.*

Articol de fond.

Semnat: K. Stalin.

CAMPANIA MUNICIPALĂ ²⁰

Se apropie alegerile pentru dumele de sector. Listele de candidați au fost înregistrate și publicate. Campania electorală e în toi.

Au depus liste „partidele” cele mai diferite: partide reale și imaginare, partide vechi și partide recent fabricate, partide serioase și n serioase. Alături de partidul constituțional democrat — „partidul cinstei, responsabilității și dreptății”; alături de „Edinstvo” și Bundul — „partidul ceva mai de stânga decât cel constituțional democrat”; alături de menșevici și socialiștii-revoluționari defensivi — tot felul de grupări „fără partid” și „deasupra partidelor”. Diferitele steaguri de partid oferă un tablou neînchipuit de pestriț și bizar.

Chiar dela primele întruniri electorale se vede că pivotul campaniei nu este „reforma” municipală, ci situația politică generală din țară. Reforma municipală este numai canavaua pe care se însăilează în mod firesc principalele platforme politice.

Și acest lucru este explicabil. Acum, când războiul a dus țara în pragul dezastrului, când interesele

majorității populației cer o intervenție revoluționară în întreaga viață economică a țării, iar Guvernul Provizoriu se arată vădit incapabil de a scoate țara din impas, orice probleme locale, inclusiv cele municipale, nu pot fi înțelese și rezolvate decât în strânsă legătură cu problemele generale privind războiul și pacea, revoluția și contrarevoluția. Fără această legătură cu politica generală, campania municipală ar degenera într'o simplă pălăvrăgeală despre spoitul lavabourilor și „construirea de vespasiene bune“ (vezi platforma defensistilor-menșevici).

Deaceea pe fondul pestriț al numeroaselor steaguri de partid se vor contura inevitabil, în cursul campaniei, două linii politice principale: linia tinzând la desvoltarea revoluției și linia contrarevoluției.

Cu cât campania va fi mai aprigă, cu atât mai aspră va deveni critica de partid, cu atât mai precis se vor contura aceste două linii, cu atât mai insuportabilă va deveni situația grupurilor intermediare care caută să împace ceeace nu se poate împăca, cu atât mai limpede va deveni pentru toți faptul că defensistii menșevici și narodnici, care stau între revoluție și contrarevoluție, frânează de fapt revoluția, înlesnind acțiunea contrarevoluției.

* * *

Partidul „libertății poporului“

Indată după răsturnarea țarismului, partidele de dreapta s'au dispersat. Aceasta se explică prin faptul că existența lor în vechea formă nu mai avea rost. Dar ce au devenit aceste partide? S'au strâns în ju-

rul partidului așa zis al „libertății poporului“, în jurul partidului lui Miliucov și compania. Partidul lui Miliucov este acum partidul cel mai de dreapta. Acesta e un fapt incontestabil. Și tocmai deaceea constituie acum acest partid centrul de gravitate al forțelor contrarevoluționare.

Partidul lui Miliucov este pentru înfrânarea țăranilor, deoarece e pentru înăbușirea mișcării țărănești.

Partidul lui Miliucov este pentru înfrânarea muncitorilor, deoarece e împotriva revendicărilor „excesive“ ale muncitorilor, declarând „excesive“ toate revendicările serioase ale muncitorilor.

Partidul lui Miliucov este pentru înfrânarea soldaților, deoarece e pentru o „disciplină de fier“, adică pentru restabilirea dominației corpului ofițeresc asupra soldaților.

Partidul lui Miliucov este pentru războiul de jaf care a dus țara la marginea prăpastiei și a ruinei.

Partidul lui Miliucov este pentru luarea de „măsură hotărâte“ împotriva revoluției, este în mod „hotărât“ contra libertății poporului, cu toate că se întitulează partidul „libertății poporului“.

Putem spera că un asemenea partid va reface gospodăria orașului în sensul intereselor păturilor sărace ale populației?

I se poate încredința soarta orașului?

Niciodată ! Cu niciun chip !

Cuvântul nostru de ordine trebuie să fie : nici pic de încredere în partidul lui Miliucov, niciun vot pentru partidul „libertății poporului“ !

* * *

Partidul muncitoresc social-democrat (bolșevic) din Rusia

Partidul nostru este diametral opus partidului c.-d. Cadeții sunt partidul burghezilor și moșierilor contrarevoluționari. Partidul nostru este partidul muncitorilor revoluționari dela orașe și sate. Ele sunt două partide ireconciliabile ; victoria unuia înseamnă înfrângerea celuilalt. Revendicările noastre sunt cunoscute. Drumul nostru este limpede.

Suntem împotriva actualului război pentru că este un război de jaf, de cotorpire.

Suntem pentru pace, pentru o pace generală și democratică, pentru că o astfel de pace este mijlocul cel mai sigur de a pune capăt ruinei economice și crizei alimentare.

În orașe lumea se plânge de lipsa de pâine. Însă pâinea lipsește pentru că suprafața de însămânțare s'a micșorat din cauza lipsei brațelor de muncă, care au fost „mânate“ la război. Pâinea lipsește pentru că nu există cu ce să se transporte nici măcar stocurile existente, calea ferată fiind ocupată cu transporturile de război. Incetați războiul și va fi pâine.

La sate lumea se plânge de lipsa mărfurilor. Dar mărfurile lipsesc pentru că majoritatea fabricilor și uzinelor lucrează pentru război. Incetați războiul și vor fi mărfuri.

Suntem împotriva actualului guvern pentru că, îndemnând la ofensivă, prelungește războiul, agravând criza și foametea.

Suntem împotriva actualului guvern deoarece, ocrotind profiturile capitaliștilor, împiedică intervenția

revoluționară a muncitorilor în viața economică a țării.

Suntem împotriva actualului guvern pentru că, împiedicând Comitetele țărănești să dispună de pământul moșierilor, împiedică eliberarea satului de sub stăpânirea moșierilor.

Suntem împotriva actualului guvern pentru că, începându-și „opera” prin îndepărtarea trupelor revoluționare din Petrograd și trecând acum la îndepărtarea muncitorilor revoluționari (descongestionarea Petrogradului!), condamnă revoluția la neputință.

Suntem împotriva actualului guvern pentru că, în general, nu este în stare să scape țara din ghiarele crizei.

Suntem pentru predarea întregii puteri în mâinile muncitorilor, soldaților și țăranilor revoluționari.

Numai o astfel de putere va fi în stare să pună capăt războiului de jaf care durează de atâta timp. Numai un astfel de guvern va fi în stare să pună mâna pe profiturile capitaliștilor și ale moșierilor, pentru a duce revoluția mai departe și a feri țara de un dezastru complet.

În sfârșit, suntem împotriva reînființării poliției, a vechii și odioasei poliții, ruptă de popor și subordonată „dregătorilor” numiți de sus.

Suntem pentru o miliție a întregului popor, electivă și amovibilă, deoarece numai o astfel de miliție poate fi un reazim al intereselor poporului.

Iată revendicările noastre imediate.

Afirmăm că fără satisfacerea acestor revendicări, fără lupta pentru satisfacerea acestor revendicări, nu

poate fi concepută vreo reformă municipală serioasă sau democratizarea administrației municipale.

Cine vrea să asigure populația cu pâine, cine vrea să pună capăt crizei de locuințe, cine vrea ca impozitele comunale să apeșe numai pe umerii bogaților, cine vrea ca toate aceste reforme să devină realitate și nu să rămână vorbe goale — trebuie să voteze cu cei care sunt împotriva războiului de cîmp, împotriva guvernului moșierilor și capitaliștilor, împotriva reînființării poliției, trebuie să voteze pentru o pace democratică, pentru trecerea puterii în mâinile poporului, pentru o miliție a întregului popor, pentru democratizarea efectivă a administrației municipale.

Fără îndeplinirea acestor condiții tot ce se spune despre „reforma municipală radicală” e vorbă goală.

* * *

Blocul defensivilor

Între cadeți și partidul nostru stă un șir de grupări intermediare care oscilează între revoluție și contrarevoluție. Astfel sunt „Edinstvo”, Bundul, defensivii menșevici și socialiști-revoluționari, trudovicii²¹, „socialiștii” populari²². Ei candidează în unele sectoare pe liste separate, iar în altele formează un bloc, depunând liste comune. Împotriva cui e îndreptat acest bloc? În vorbă, împotriva cadeților. Dar în fapt?

Înainte de toate sare în ochi faptul că blocul lor este complet lipsit de bază principială. Ce poate fi comun, de exemplu, între grupul radical burghez al trudovicilor și grupul defensivilor menșevici, care se

consideră „marxiști” și „socialiști”? De când trudo-vicii, care propovăduiesc războiul până la victorie, au devenit tovarăși de luptă cu menșevicii și bundiștii, care se intitulează „zimmerwaldieni” și declară că „nu admit războiul”? Iar „Edinstvo” a lui Plehanov, al aceluiaș Plehanov care încă în epoca țarismului, părăsind steagul Internaționalei, a trecut hotărât sub steag străin, sub steagul galben al imperialismului — ce poate fi comun între acest șovinist notoriu și, bunăoară, „zimmerwaldianul” Tereteli, președintele de onoare al conferinței menșevicilor defensiști? A trecut oare mult timp de când Plehanov îndemna să fie sprijinit guvernul țarist în războiul împotriva Germaniei, iar „zimmerwaldianul” Tereteli „tuna și fulgera” din această cauză împotriva șoviniștului Plehanov? Războiul dintre „Edinstvo” și „Rabociaia Gazeta”²³ este în toi, iar acești domni, făcându-se că nu văd nimic, încep „să fraternizeze”...

E ceva firesc : din asemenea elemente eterogene nu se putea constitui decât un bloc ocazional și lipsit de bază principială ; la formarea blocului ei s’au călăuzit nu de considerente principiale, ci de teama unui eșec.

Apoi sare în ochi faptul că în două sectoare, Cazanschi și Spaschi (vezi „listele de candidați”), „Edinstvo”, Bundul și defensiștii menșevici și socialiști-revoluționari nu depun liste separate, pe când Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților din aceleași sectoare, și numai din acestea, depun liste separate, împotriva deciziei Comitetului Executiv. Probabil că, de teama de a nu cădea la alegeri, curajoșii noștri blochiști au preferat să se ascundă îndărătul Sovietelor

din aceste sectoare, hotărînd să folosească autoritatea acestora. E amuzant că acești nobili gentlemen, care se fălesc cu „responsabilitatea” lor, n’au avut curajul să pășească cu viziera ridicată, ci au preferat să fugă în mod laș de „răspundere”...

Ce a determinat totuși reunirea într’un bloc a acestor grupări eterogene ?

Faptul că toate merg la fel de șovăelnic, dar pas cu pas pe urmele cadeților, faptul neîndoielnic că iubesc la fel de puțin partidul nostru.

Toți aceștia sunt, ca și cadeții, pentru război, însă nu în vederea cotorpirii (doamne ferește !), ci în vederea... unei „păci fără anexiuni și contribuții”. Război în vederea păcii...

Toți aceștia sunt, ca și cadeții, pentru „o disciplină de fier”, nu însă pentru a-i înfrâna pe soldați (desigur că nu !), ci chiar în interesul... soldaților.

Toți aceștia sunt, ca și cadeții, pentru ofensivă, însă nu în interesul bancherilor anglo-francezi (doamne ferește !), ci în interesul... „tinerei noastre libertăți”.

Toți aceștia sunt, ca și cadeții, împotriva „tendințelor anarhice ale muncitorilor de a pune mîna pe fabrici și uzine” (vezi „Rabociaia Gazeta” din 21 Mai), însă nu în interesul capitaliștilor (ce oroare !), ci pentru a nu-l face pe capitaliști să se sperie de revoluție, adică în interesul... revoluției.

În general, ei sunt cu toții pentru revoluție, însă în măsura (în măsura !) în care ea nu este periculoasă pentru capitaliști și moșieri, în măsura în care nu vine în contradicție cu interesele acestora din urmă.

Pe scurt : ei sunt cu toții pentru aceleași măsuri practice ca și cadeții, însă cu mici rezerve și aforisme despre „libertate“, „revoluție“ etc.

Și deoarece cuvintele și aforismele rămân totuși vorbe, reiese că, în fapt, ei urmează aceeași linie cadetă.

Frazele despre libertate și socialism sunt doar menite să acopere esența lor cadetă.

Și tocmai deaceea blocul lor nu este îndreptat împotriva cadeților contrarevoluționari, ci împotriva muncitorilor revoluționari, împotriva blocului format de partidul nostru cu „Mejraionca“²⁴ și cu menșevicii revoluționari.

Putem oare crede, după toate cele spuse, că acești gentlemen, aproape cadeți, ar fi în stare să reînnoiască și să reorganizeze gospodăria comunală desorganizată ?

Cum am putea să le încredințăm soarta păturilor sărace ale populației, când ei calcă în picioare la fiecare pas interesele acestei populații, susținând războiul de jaf și guvernul capitaliștilor și moșierilor ?

Pentru a democratiza gospodăria comunală și a asigura populației hrană și locuințe, pentru a elibera săracimea de povara impozitelor comunale și a trece această povară pe-de-a'ntregul pe umerii celor bogați,— trebuie să rupem cu politica de conciliere, punând mâna pe profiturile capitaliștilor și proprietarilor de case... Nu este oare clar că gentlemenii moderați din blocul defensist, cărora le e frică ca nu cumva să supere burghezia, nu sunt capabili de un asemenea act revoluționar ?...

În actuala dumă din Petrograd există așa zisul „grup socialist municipal“, care este alcătuit mai ales din de-

defensiști socialiști-revoluționari și menșevici. El a ales din sânul său o „comisie financiară“ care să elaboreze „măsuri urgente“ pentru asanarea gospodăriei comunale. Și ce credeți? Acești „inovatori“ au găsit că pentru democratizarea gospodăriei comunale sunt necesare următoarele: 1) „mărirea taxelor pentru apă“, 2) „mărirea taxelor la tramvai“. „In ceeace privește plata taxei la tramvai de către soldați, s'a hotărât a se lua contact cu Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților“ (vezi „Novaia Jizni“²⁵ Nr. 26). Membrii comisiei aveau de gând, se vede, să ceară soldaților să plătească taxa la tramvai, dar n'au îndrăznit s'o facă fără asentimentul soldaților.

În loc să scutească sărăcimea de impozite, onorații membri ai comisiei au hotărât să le mărească, necruțându-i nici chiar pe soldați!

Acestea sunt câteva exemple din practica municipală a defensiștilor socialiști-revoluționari și menșevici.

Mai poate fi vreo îndoială? Frazele pompoase și mult trâmbițatele „platforme municipale“ sunt menite să ascundă jalnica practică municipală a defensiștilor.

Așa a fost și așa va fi...

Și cu cât se ascund mai iscusit îndărătul frazelor despre „libertate“ și „revoluție“, cu atât mai hotărâtă și necruțătoare trebuie să fie lupta împotriva lor.

Una din sarcinile imediate ale campaniei actuale este de a smulge masca socialistă de pe blocul defensist, arătând lumii caracterul lui burghezo-cadet.

Niciun fel de sprijin blocului defensiștilor, niciun pic de încredere domnilor care fac parte din bloc!

Muncitorii trebuie să înțeleagă că cine nu e pentru ei e împotriva lor, că blocul defensist nu este în favoarea lor — prin urmare este împotriva lor.

* * *

„Cei fără de partid“

Din toate grupurile burgheze care au depus liste separate de candidați, poziția cea mai nedefinită o au grupurile fără de partid. Nu sunt puține aceste grupuri fără de partid; dimpotrivă, sunt o mulțime, aproape 30. Cine nu se numără printre ele! „Comitetele reunite de imobile“ și „grupul funcționarilor din școli“, „grupul de acțiune al celor fără de partid“ și „grupul alegătorilor dinafara partidelor“, „grupul administratorilor de case“ și „asociația proprietarilor de case“, „grupul republican deasupra partidelor“ și „liga pentru egalitatea în drepturi a femeilor“, „grupul uniunii inginerilor“ și „uniunea comercială-industrială“, „grupul cinstei, responsabilității și dreptății“ și „grupul construirii democratice“, „grupul libertății și al ordinei“ și alte grupuri asemănătoare — iată tabloul pestriț pe care ni-l înfățișează haosul celor fără de partid.

Cine sunt toți aceștia, de unde vin și încotro merg?

Toate acestea sunt grupuri burgheze. Sunt în cea mai mare parte negustori, industriași, proprietari de case, „liberi profesioniști“, intelectuali.

Nu au programe principiale. Alegătorii nici nu vor afla ce țeluri urmăresc, de fapt, aceste grupuri, care cer locuitorilor să voteze cu ele.

Nu au platforme municipale. Alegătorii nu vor afla ce ameliorări cer ele în domeniul gospodăriei comunale, nu vor afla pentru ce anume trebuie să voteze cu ele.

Nu au un trecut, deoarece nici n'au existat în trecut.

Nu au nici viitor, deoarece vor dispărea după alegeri ca zăpada din iarna trecută.

Au apărut abia în zilele alegerilor și trăiesc numai în momentul de față, cât durează alegerile : să se strecoare într'un fel oarecare în dumele de sector, iar pe urmă, vină și potopul.

Sunt grupuri fără program din sânul burgheziei, cărorora le e frică de lumină și adevăr, care caută să introducă prin contrabandă pe candidații lor în dumele de sector.

Scopurile lor sunt necurate. La fel este și drumul lor.

Cum ar putea fi justificată existența acestor grupuri ?

Existența grupurilor fără de partid mai putea avea un sens în trecut, pe vremea țarismului, când apartenența la un partid, la un partid de stânga, era fără cruțare pedepsită de „lege“, când mulți erau nevoiți să se dea drept oameni fără de partid, pentru a evita arestările și prigoana, când neapartenența la vreun partid era un scut împotriva sbirilor țarului. Acum însă, când există maximum de libertăți, când fiecare partid se poate manifesta liber și deschis, fără să riște a fi tras la răspundere, când poziția clară de partid și lupta fățișă a partidelor politice a devenit o poruncă și condiția necesară pentru educația politică a mase-

lor, — cum s'ar putea justifica acum existența grupurilor fără de partid? De ce se tem ele și de cine își ascund, la drept vorbind, adevărata lor față?

Fără îndoială că mulți alegători din massă nu s'au dumirit încă asupra programelor partidelor politice, că inerția și starea de înapoiere, moștenite dela regimul țarist, împiedică grabnica luminare a conștiinței lor. Dar nu e limpede că neapartenența la un partid și lipsa de program nu face decât să întărească și să consfințească această stare de înapoiere și inerție? Cine ar putea să conteste că lupta fățișă și cinstită a partidelor politice este unul din mijloacele cele mai importante pentru trezirea masselor și intensificarea activității lor politice?

Încă odată: de ce anume se tem grupurile fără de partid, de ce se feresc de lumină și față de cine se ascund la drept vorbind? Care este secretul?

Adevărul e că în condițiunile actuale din Rusia, când revoluția se desfășoară cu repeziciune, când există maximum de libertăți, când masele cresc politicește nu zi de zi, ci ceas cu ceas, manifestările fățișe ale burgheziei devin extrem de riscante pentru ea. A afișa în asemenea condițiuni platforme fățiș burgheze înseamnă a te compromite sigur în ochii masselor. Singurul mijloc de „a salva situația“ este să pui masca neapartenenței la vreun partid și să te dai drept o grupare inofensivă, în genul grupării „cinste, responsabilitate, dreptate“. E un sistem foarte comod de a pescui în apă turbure. Fără îndoială că în dosul etichetei listelor celor fără de partid se ascund burghezi cadetizanți sau de factură cadetă, cărora le e teamă să apară cu viziura ridicată și care caută să pătrundă prin contra-

bandă în dumele de sector. Este caracteristic faptul că printre aceste grupări nu este nicio grupare proletară și că toate aceste grupări fără de partid se recrutează din rândurile burgheziei, și numai din rândurile ei. Și fără îndoială că vor reuși să prindă în mrejele lor un număr destul de mare de alegători prostănaci și creduli, dacă nu se vor lovi de riposta cuvenită a elementelor revoluționare.

Acesta este secretul !

Deaceea pericolul „neapartenenței la un partid” este un pericol real, un pericol din cele mai serioase în actuala campanie municipală.

Așa dar, una din sarcinile importante ale campaniei noastre este de a smulge de pe fața acestor domni masca neapartenenței la un partid, a-i sili să-și arate chipul lor adevărat, pentru a se da masselor posibilitatea de a-i aprecia așa cum se cuvine.

Jos masca neapartenenței la partid, trăiască claritatea și preciziunea liniei politice ! — iată cuvântul nostru de ordine.

* * *

Tovarăși ! Măine sunt alegerile. Mergeți în rânduri strânse spre urne și votați cu toții lista bolșevicilor.

Niciun vot cadeților, dușmanii revoluției ruse !

Niciun vot defensivilor, partizanii concilierii cu cadeții !

Niciun vot „celor fără de partid”, prietenii ascunși ai dușmanilor voștri !

„Pravda” Nr. 63, 64 și 66,
din 21, 24 și 26 Mai 1917.

Semnat : K. Stalin.

IERI ȘI AZI

(Criza revoluției)

Înainte de a demisiona din Guvernul Provizoriu, Gucicov și Miliucov au pus trei condiții : 1) să se restabilească disciplina, 2) să se deslănțuie ofensiva, 3) să se pună frâu internaționaliștilor revoluționari. •

Armata se descompune, ordinea a dispărut din sânul ei ; restabiliți disciplina, puneți frâu propagandei în favoarea păcii, altfel vom demisiona, — „raporta“ Gucicov Comitetului Executiv la cunoscuta conferință dela palatul Mariinski (20 Aprilie).

Suntem legați de aliați, ni se cere sprijinul nostru în interesul unității frontului, îndemnați armata să pornească ofensiva, puneți frâu adversarilor războiului, altfel vom demisiona, — „raporta“ Miliucov la aceeași consfătuire.

Acestea se petreceau în timpul „crizei de guvern“.

Menșevicii și socialiștii-revoluționari din Comitetul Executiv se prefăceau că nu sunt dispuși să facă concesii.

După aceea Miliucov a publicat o „explicație“ la „nota“ sa, oratorii Comitetului Executiv au proclamat cu acest prilej „victoria“ „democrației revoluționare“, și „patimile s'au potolit“.

Dar „victoria“ s'a dovedit a fi iluzorie. Peste câteva zile „criza“ a izbucnit din nou, Gucicov și Miliucov „au trebuit“ să demisioneze ; au început interminabile conciliabule între Comitetul Executiv și miniștri, și „criza a fost rezolvată“ prin intrarea reprezentanților Comitetului Executiv în Guvernul Provizoriu.

Spectatorii creduli au respirat ușurați. Gucicov și Miliucov au fost în sfârșit „înfrânți“ ! În sfârșit vom avea pace, o pace „fără anexiuni și contribuții de război“ ! S'a sfârșit cu măcelul fratricid !

Ei bine ! Nici n'au apucat să facă bilanțul „victoriilor“ așa zisei „democrații“, nici n'au apucat să-i „informanteze“ pe miniștrii care s'au retras, că noii miniștri, miniștrii-„socialiști“, au și început să vorbească într'un limbaj care i-a consolât pe Gucicov și Miliucov !

Intr'adevăr „morții au pus stăpânire pe cei vii“ !
Judecați și voi.

În primul său discurs, rostit la congresul țărănesc ²⁶, noul ministru de război, cetățeanul Cherenschi, a declarat că intenționează să restabilească în armată „o disciplină de fier“. Ce fel de disciplină e aceasta, ne-o arată clar „declarația drepturilor soldatului“ ²⁷, semnată de Cherenschi, care dă comandanților „dreptul de a recurge“, în condiții „de luptă“, „la forța armată... împotriva subalternilor care nu execută ordinele“ (vezi punctul 14 al „Declarației“).

Ceeace visase Gucicov, dar nu se hotărîse să pună în aplicare, „a făcut“ Cherenschi dintr'o singură trăsătură de condei, în tam-tamul frazelor sforăitoare despre libertate, egalitate și dreptate.

Pentru ce s'a simțit nevoie de această disciplină?

În această privință ne-a lămurit, înaintea celorlalți miniștri, ministrul Tereteli. „Noi tindem la lichidarea războiului” — a spus el funcționarilor dela poștă — „însă nu printr'o pace separată, ci printr'o victorie repurtată împreună cu aliații noștri asupra dușmanilor libertății” (vezi „Vecerniaia Birjiovca”²⁸ din 8 Mai).

Dacă lăsăm la o parte cuvintele despre libertate, care se potrivesc aici ca nuca în perete, dacă traducem nebulosul discurs ministerial într'un limbaj obișnuit, sensul acestui discurs nu poate fi decât acesta: în interesul păcii trebuie ca, în alianță cu Anglia și Franța, să înfrângem Germania, fapt care cere la rândul lui deslănțuirea ofensivei.

Pentru pregătirea ofensivei în interesul unității frontului, în vederea victoriei comune asupra Germaniei — iată pentru ce s'a simțit nevoie de „o disciplină de fier”.

Ceeace Miliucov urmărea timid, dar neobosit, a fost proclamat de ministrul Tereteli ca program al său.

Aceasta s'a întâmplat chiar în primele zile după „rezolvarea” crizei. Însă după aceea miniștrii „socialiști” au devenit mai curajoși și mai preciși.

La 12 Mai a urmat „ordinul” lui Cherenschi către ofițeri, soldați și marinari:

„...Veți merge înainte, acolo unde vă vor conduce comandanții și guvernul... veți porni... pătrunși de sentimentul disciplinei și datoriei... potrivit dorinței poporului trebuie să curățați patria și lumea de agresori și cotropitori. Aceasta e fapta glorioasă la care vă chem” (vezi „Reci” din 14 Mai).

Nu-i așa că, în fond, ordinul lui Cherenschi diferă foarte puțin de cunoscutele ordine imperialiste ale gu-

vernului țarist, cum ar fi bunăoară : „trebuie să luptăm până la victoria finală, trebuie să izgonim din cuprinsul patriei noastre pe dușmanul obraznic, trebuie să eliberăm lumea de sub jugul militarismului german...” și altele ?

Și deoarece e mai ușor să vorbești despre ofensivă decât s'o efectuezi, deoarece unele regimente, de exemplu din armata a șaptea (patru regimente), au socotit că e imposibil să se supună ordinului de a trece la „acțiune”, — Guvernul Provizoriu și Cherenschi au trecut dela vorbe la „fapte”, ordonând să se desființeze regimentele „culpabile” și amenințând pe cei vinovați cu „condamnarea la muncă silnică și confiscarea averii” (vezi „Vecernee Vremia” din 1 Iunie). Și deoarece s'a văzut că toate acestea nu sunt suficiente, Cherenschi a trântit un nou „ordin”, îndreptat în mod special împotriva fraternizării, amenințând pe „vinovați” că vor fi deferiți „instanțelor de judecată, pentru a fi pedepsiți cu toată severitatea”, adică tot cu muncă silnică (vezi „Novaia Jizni” din 1 Iunie).

Intr'un cuvânt : atacați imediat, atacați cu orice preț, altfel vom recurge la condamnări la muncă silnică și execuții — iată sensul „ordinelor” lui Cherenschi.

Și toate acestea în timp ce tratatele încheiate de țar cu burghezia anglo-franceză rămân în vigoare, în timp ce, în virtutea acestor tratate, „noi” avem obligația precisă de a sprijini activ politica de cotropire urmată de Anglia și Franța în privința Mesopotamiei, Greciei, Alsaciei și Lorenei !

Dar cum rămâne atunci cu pacea fără anexiuni și contribuții de război, cum rămâne cu obligația pe care

și-a luat-o noul Guvern Provizoriu de a recurge la „mijloacele cele mai energice“ pentru a obține pacea — ce s'a ales din toate aceste promisiuni făcute în zilele „crizei de guvern“ ?

O ! miniștrii noștri nu uită pacea, pacea fără anexiuni și contribuții de război, v-o-r-b-e-s-c asiduu, vorbesc și scriu, scriu și vorbesc. Și nu numai miniștrii noștri. Ca răspuns la propunerea Guvernului Provizoriu de a-și exprima punctul de vedere asupra țelurilor războiului, guvernele englez și francez au anunțat încă acum câteva zile că și ele sunt împotriva anexiunilor, însă... în măsura în care aceasta nu împiedică alipirea Alsaciei-Lorenei, Mesopotamiei etc. Iar Guvernul Provizoriu, ca răspuns la această declarație, a declarat, la rândul său, în nota dela 31 Mai că, „rămânând profund credincios cauzei comune a aliaților“, propune să se convoace, în vederea revizuirii acordului asupra țelurilor războiului, „o conferință a reprezentanților puterilor aliate, care ar putea avea loc cât de curând, de îndată ce se vor ivi condiții prielnice pentru aceasta“ (vezi „Rabociaia Gazeta“ Nr. 72). Cum însă nimeni nu știe când anume „se vor ivi condiții prielnice pentru aceasta“ și dat fiind că așa zisul „cât de curând“ va veni, în orice caz, nu chiar atât de curând, reiese că în realitate „lupta hotărâtă“ pentru o pace fără anexiuni se amână la calendele grecești, degenerând într'o logomahie sterilă și artificială despre pace. Mai reiese că, în schimb, nu se poate amâna nici cu un moment ofensiva pregătită cu ajutorul „celor mai energice mijloace“, mergând până la amenințarea cu munica silnică și execuțiile...

Nu încapе nicio îndoială. Războiul a fost și ră-

mâne un război imperialist. Față de ofensiva ce se pregătește în fapt, vorbele despre pacea fără anexiuni nu fac decât să ascundă caracterul prădalnic al războiului. Guvernul Provizoriu a pornit hotărît pe calea imperialismului activ. Ceeace ieri mai părea imposibil, a devenit astăzi posibil datorită intrării „socialiștilor” în Guvernul Provizoriu. Ascunzând prin fraze socialiste esența imperialistă a Guvernului Provizoriu, ei au întărit și lărgit pozițiile contrarevoluției care se ridică.

În prezent situația este următoarea: miniștrii „socialiști” sunt utilizați cu succes de burghezia imperialistă pentru scopurile ei contrarevoluționare.

Nu au învins naivii „revoluționari democrați”, ci vechii matadori ai imperialismului, Gucicov și Mi-lucov.

Dar alinierea la dreapta în chestiunile de politică externă trebuia să ducă inevitabil la aceeași cotitură și în politica internă pentru că, în condițiile unui război mondial, politica externă este baza oricărei alte politici, centrul întregii vieți a statului.

Și, într’adevăr, Guvernul Provizoriu se situează tot mai ferm pe poziția „luptei hotărîte” împotriva revoluției.

Nu e mult de când a pornit o ofensivă împotriva marinarilor din Kronstadt, împiedicând totodată pe țăranii din județul Petrograd, pe țăranii din guberniile Penza, Voronej și altele să înfăptuiască principiile elementare ale democrației.

Apoi, acum câteva zile, Scobelev și Tereteli s’au „acoperit de glorie” (à la Herostrat) expulzând din Rusia pe Robert Grimm ²⁹, ce-i drept, fără judecată și

cercetări, pur și simplu, jandarmerește, dar, în schimb, spre marea bucurie a imperialiștilor ruși.

Însă noua orientare în politica internă a Guvernului Provizoriu a fost exprimată în chipul cel mai clar de ministrul Pereverzev („deasemeni“ socialist!). El cere nici mai mult nici mai puțin decât „urgenta punere în aplicare a legii privitoare la crimele contra siguranței statului“. Potrivit acestei legi (art. 129)... „Instigarea publică sau prin publicații, scrieri sau imagini, răspândite sau afișate în public la : 1) săvârșirea unei crime grave, 2) acte de violență ale unei părți a populației împotriva alteia, 3) nesupunere ori împotrivire față de lege sau față de o decizie obligatorie sau dispoziție legală a autorităților — se va pedepsi cu închisoare corecțională până la trei ani“, iar „în timp de război... cu muncă silnică pe timp limitat“ (vezi „Reci“ din 4 Iunie).

Iată cum arată barbara operă legislativă a acestui, cu iertăciune fie zis, ministru „socialist“.

Este evident că Guvernul Provizoriu se rostogolește de-a-dreptul în brațele contrarevoluției.

Aceasta rezultă și din faptul că, în legătură cu aceasta, vechiul matador al contrarevoluției, Miliucov, savurează de pe acum roadele unei noi victorii. „Dacă Guvernul Provizoriu“ — spune el — „după lungi tergiversări va înțelege în cele din urmă că guvernul dispune și de alte mijloace decât cel al convingerii, mijloace pe care a și început să le folosească, dacă el va porni pe această cale, atunci cuceririle revoluției ruse (nu râdeți!) vor fi consolidate“... „Guvernul nostru Provizoriu l-a arestat pe Colâșco și l-a expulzat pe Grimm. Dar Lenin, Troțchi și tovarășii lor se plimbă

în libertate... Este de dorit ca și Lenin și tovarășii săi să fie trimiși cândva tot acolo..." (vezi „Reci" din 4 Iunie).

Acestea sunt „dorințele" d-lui Miliucov, bătrânul vulpoi al burgheziei ruse.

Va îndeplini oare Guvernul Provizoriu, care în general este foarte atent la ce spune Miliucov, această „dorință" a lui și altele asemănătoare? Sunt realizabile acum aceste „dorințe"? Ne-o va arăta viitorul apropiat.

Un lucru însă este sigur: politica internă a Guvernului Provizoriu este subordonată în totul cerințelor politicii sale imperialiste active.

Se poate trage o singură concluzie.

În mersul ei, revoluția noastră a intrat într-o fază de criză. Noua etapă a revoluției, care pătrunde în toate sferele vieții economice, revoluționându-le de jos până sus, pune în mișcare toate forțele lumii vechi și noi. Războiul și ruina care-l însoțește ascut la maximum contradicțiile de clasă. Politica de conciliere cu burghezia, politica manevrării între revoluție și contra-revoluție devine vădit inconsistentă.

Una din două:

Sau înainte, împotriva burgheziei, pentru trecerea puterii în mâinile oamenilor muncii, pentru lichidarea războiului și a stării de ruină, pentru organizarea producției și repartiției;

Sau înapoi, pentru burghezie, pentru ofensivă și prelungirea războiului, împotriva măsurilor hotărâte în vederea lichidării stării de ruină, pentru anarhia în producție, pentru o politică fățiș contrarevoluționară.

Guvernul Provizoriu se situează ferm pe poziția contrarevoluției fățișe.

Datoria revoluționarilor este să-și strângă cât mai mult rândurile și să ducă revoluția mai departe.

*„Soldatskaja Pravda” Nr. 42,
din 13 Iunie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

ÎMPOTRIVA MANIFESTAȚILOR RĂZLEȚE

Acum câteva zile, Guvernul Provizoriu a hotărît să-i evacueze pe anarhiști din vila Durnovo. Această decizie, profund nejustă, a stârnit o furtună de proteste în sânul muncitorimii. Fără îndoială că muncitorii au văzut în această decizie un atentat la dreptul de existență al diferitelor organizații. Noi suntem principial împotriva anarhiștilor, însă atâta timp cât sunt urmați fie chiar și de o mică parte a muncitorilor, anarhiștii au acelaș drept la existență ca și, bunăoară, menșevicii și socialiștii-revoluționari. În acest sens muncitorii au avut dreptate când protestau împotriva acestui atentat al Guvernului Provizoriu. Cu atât mai mult cu cât, în afară de anarhiști, mai folosesc vila și muncitori dela câteva uzine și mai multe sindicate.

Cititorii au aflat că muncitorii, prin protestul lor, au silit Guvernul Provizoriu să cedeze, vila rămânând în folosința lor.

Acum aflăm că la vila Durnovo „se organizează” noi acțiuni ale muncitorilor. Suntem informați că la vila Durnovo se țin adunări ale reprezentanților comitetelor de fabrică, în frunte cu anarhiștii, în scopul de a organiza astăzi o manifestație. Dacă știrea este

exactă, declarăm că condamnăm în modul cel mai categoric orice manifestații răzlețe și anarhice. Manifestațiile făcute numai de unele cartiere sau regimente în frunte cu anarhiștii, care nu sunt în stare să se orienteze în condițiunile actuale, manifestații organizate împotriva voinței majorității cartierelor și regimentelor, împotriva voinței biroului sindicatelor și a consiliului central al comitetelor de fabrică, în sfârșit, împotriva voinței partidului socialist al proletariatului — toate aceste manifestații anarhice le socotim nefaste pentru cauza revoluției muncitorești.

Putem și trebuie să apărăm dreptul la existență al organizațiilor, inclusiv al celor anarhiste, atunci când se încearcă să fie lăsate fără adăpost. Dar este inadmisibil, este o crimă din partea unor muncitori conștienți, să meargă mână în mână cu anarhiștii și să întreprindă împreună cu ei acțiuni nesăbuite, sortite dinainte eșecului.

Tovarășii muncitori și soldați să se gândească bine : ce sunt ei, socialiști sau anarhiști ? Și dacă sunt socialiști, să hotărască dacă pot merge mână în mână cu anarhiștii la acțiuni vădit nechibzuite, împotriva deciziei partidului nostru.

Tovarăși ! Prin încercarea noastră de a manifesta la 10 Iunie, am reușit să facem Comitetul Executiv și Congresul Sovietelor ³⁰ să recunoască necesitatea manifestației. Știți, desigur, că Congresul Sovietelor a fixat pentru 18 Iunie data manifestației generale, anunțând dinainte libertatea lozincilor.

Sarcina noastră este acum de a face ca manifestația ce va avea loc la 18 Iunie la Petrograd să se desfășoare sub lozincile noastre revoluționare.

Și tocmai deaceea trebuie să curmăm din rădăcină orice acțiuni anarhice, pentru ca să ne pregătim cât mai energic pentru manifestația dela 18 Iunie.

Impotriva manifestațiilor răzlețe, pentru manifestația generală dela 18 Iunie — iată chemarea pe care v'o adresăm.

Tovarăși ! Timpul este prețios — nu pierdeți nici o clipă ! Fiecare uzină, fiecare cartier, fiecare regiment și companie să-și pregătească steagurile cu lozincile proletariatului revoluționar. Cu toții la lucru, tovarăși, pentru pregătirea manifestației dela 18 Iunie.

Impotriva acțiunilor anarhice, pentru o manifestație comună sub steagul partidului proletariatului — iată chemarea noastră.

*„Pravda” Nr. 81,
din 14 Iunie 1917.*

Scrisoră: K. Stalin.

ÎN JURUL REZULTATELOR ALEGERILOR MUNICIPALE DIN PETROGRAD

Alegerile pentru dumele de sector din Petrograd (12 sectoare) s'au terminat. Rezultatele generale — cifre și alte date — n'au fost încă publicate; totuși, după unele date venite dela sectoare, ne putem face o idee despre desfășurarea și rezultatul alegerilor.

Din peste un milion de alegători, s'au prezentat la urne aproape 800.000. În medie 70%. Abținerea dela vot nu este deci „îngrijorătoare”. Inafara zonei electorale au rămas cartierele mai proletare ale unor sectoare ca Nevski și Narva (suburbane), care nu țin încă de oraș.

Lupta electorală nu s'a dat în jurul revendicărilor locale municipale, cum se face „de obicei” în Europa, ci în jurul principalelor platforme politice. Și este în totul explicabil. Într'un moment de extraordinară sgu- duire revoluționară, la care se mai adaugă războiul și starea de ruină, când contradicțiile de clasă au devenit absolut manifeste, era imposibil ca lupta electorală să se mărginească la probleme locale; legătura indisolubilă dintre problemele locale și problemele situației politice generale a țării trebuia inevitabil să iasă la suprafață.

Deaceea la alegeri au concurat trei liste principale, corespunzând celor trei platforme politice principale : a cadeților, a bolșevicilor și a defensiştilor (blocul narodnicilor, menșevicilor și al grupării „Edinstvo“). Grupările fără partid, fiind din punct de vedere politic imprecise și lipsite de un program, era fatal să dispară de pe arenă și într'adevăr au dispărut.

Alegătorul trebuia să aleagă :

Sau înapoi, adică pentru ruptura cu proletariatul, pentru „măsuri hotărîte“ împotriva revoluției (cadeții);

Sau înainte, adică pentru ruptura cu burghezia, pentru lupta hotărîtă împotriva contrarevoluției, pentru desvoltarea revoluției (bolșevicii) ;

Sau pentru o înțelegere cu burghezia, pentru politica de manevrare între revoluție și contrarevoluție, adică nici înapoi, nici înainte (blocul defensiştilor, respectiv al menșevicilor și al socialiștilor-revoluționari).

Alegătorul a ales. Din 800.000 voturi, peste 400.000 au fost în favoarea blocului defensiştilor; cadeții au obținut ceva mai mult de 160.000, fără să întrunească majoritatea în niciun sector ; bolșevicii au obținut peste 160.000, iar în sectorul cel mai proletar al capitalei, cartierul Vâborg, au obținut majoritatea absolută. Restul (neînsemnat) de voturi s'a împărțit între cele treizeci de grupări și formațiuni ocazionale „fără partid“ și „deasupra partidelor“.

Acesta este răspunsul alegătorului.

Ce dovedește acest răspuns ?

Ceeace sare mai întâi în ochi este slăbiciunea și neputința grupărilor fără partid. Alegerile au spulberat legenda după care cetățeanului rus îi stă în „fire“ să nu țină de un partid. Este evident că starea de înapo-

iere politică ce alimenta grupările fără partid e un fapt de domeniul trecutului. Alegătorul din massă s'a situat hotărît pe poziția luptei politice deschise.

A doua particularitate este totala înfrângere a cadeților. Oricum ar suci-o și ar învârti-o, cadeții trebuie să recunoască faptul că în prima luptă deschisă dată în alegeri libere ei au fost zdrobiți, neobținând nicio dumă de sector. Nu e mult de când cadeții socoteau Petersburgul fieful lor. Nu odată au scris ei în manifestele lor că Petersburgul „acordă încredere numai partidului libertății populare“, referindu-se la alegerile pentru Duma de stat, făcute în baza legii dela 3 Iunie. Acum s'a lămurit definitiv că ei domneau la Petersburg din grația țarului și a legii lui electorale. A fost deajuns ca vechiul regim să părăsească scena, pentru ca într'o clipită să le fugă cadeților pământul de sub picioare.

Pe scurt : alegătorul democratic din massă nu este pentru cadeți.

A treia particularitate este aceea că a ieșit pe deplin la iveală faptul neîndoielnic al creșterii forțelor noastre, a forțelor partidului nostru. La Petersburg partidul nostru numără 23—25.000 membri ; tirajul „Pravdei“ este de 90—100.000 exemplare, din care 70.000 se difuzează numai în Petersburg ; dar noi am obținut în alegeri peste 160.000 voturi, adică un număr de șapte ori mai mare decât numărul membrilor de partid din Petersburg și de două ori mai mare decât tirajul „Pravdei“ în acest oraș. Și toate acestea în atmosfera urletelor infernale și a campaniei de asmuțire împotriva bolșevicilor cu care aproape întreaga așa zisa presă, dela bulevardierele

„Birjiovca“ și „Veciorca“ până la oficiosul „Volia Naroda“³¹ și „Rabociaia Gazeta“, teroriza pe cetățeni. Se înțelege dela sine că în aceste condițiuni nu puteau vota cu partidul nostru decât elementele deosebit de ferme, care nu se lăsau impresionate de „orori“, adică elementele revoluționare. Avem în vedere în primul rând proletariatul, conducătorul revoluției, care ne-a dat majoritatea în duma din Vâborg, și apoi pe aliații cei mai credincioși ai proletariatului, regimentele revoluționare. Trebuie să mai remarcăm că alegerile libere au adus la urne pături largi și proaspete ale populației, care nu au încă experiența luptei politice: în primul rând, femeile și zecile de mii de mici funcționari de care sunt pline ministerele și apoi o mulțime de „oameni simpli“, meseriași, mici negustori etc. Nu am contat câtuși de puțin și nici nu puteam conta pe faptul că aceste pături ar putea rupe imediat cu „lumea veche“, adoptând hotărât punctul de vedere al proletariatului revoluționar. Însă, la drept vorbind, ele au hotărât soarta alegerilor. Dacă au fost în stare să se îndepărteze de cadeți — și au făcut-o — aceasta înseamnă un mare progres.

Pe scurt: alegătorul din massă s'a îndepărtat deja de cadeți, dar nu s'a apropiat încă de partidul nostru: s'a oprit la jumătatea drumului. În schimb, în jurul partidului nostru s'au strâns deja elementele cele mai hotărâte: proletarii revoluționari și soldații revoluționari.

Alegătorul din massă s'a oprit la jumătatea drumului. Și, oprindu-se, el a găsit acolo, la jumătatea drumului, un conducător demn de el — blocul menșevicilor și al socialiștilor-revoluționari. Pierzând în-

crederea în cadeți, alegătorul mic-burghez, care nu s'a putut orienta în actuala situație și care oscilează între proletariat și capitaliști, s'a simțit atras în mod firesc de menșevici și socialiștii-revoluționari, care s'au încurcat definitiv și manevrează neputincioși între revoluție și contrarevoluție. Cine se aseamănă se adună! Acesta este sensul „victoriei strălucite” a blocului defensivilor. Aceasta este și a patra particularitate a alegerilor. Fără îndoială că, paralel cu creșterea revoluției, armata pestriță a blocului va începe inevitabil să se destrame, o parte trecând înapoi la cadeți, iar altă parte înainte, la partidul nostru. Însă deocamdată... deocamdată conducătorii blocului se pot consola cu „victoria”.

În sfârșit, a cincea și ultima particularitate a alegerilor — ultima nu ca însemnătate! — este faptul că alegerile au pus concret problema puterii în țară. Alegerile au dovedit definitiv că partidul cadet reprezintă o minoritate, deoarece a întrunit cu greu 20% din voturi. Enorma majoritate, peste 70%, este pentru socialiștii de dreapta și de stânga, adică pentru socialiștii-revoluționari și menșevici și pentru bolșevici. Se spune că alegerile municipale din Petrograd sunt prototipul viitoarelor alegeri pentru Adunarea Constituantă. Dar dacă este așa, nu e monstruos faptul că, deși reprezintă o minoritate neînsemnată în țară, cadeții au o covârșitoare majoritate în Guvernul Provizoriu? Cum poate fi tolerată dominația cadeților în Guvernul Provizoriu când neîncrederea majorității populației față de cadeți este evidentă? Nu este această nepotrivire cauza nemulțumirii crescânde față de Guvernul Provizoriu, care răbufnește tot mai des în țară?

Nu este clar că menținerea mai departe a acestei nepotriviri nu e nici rațională, nici democratică ?

„Buletinul Biroului de Presă

*de pe lângă C. C. al P.M.S.D.R.” Nr. 1,
din 15 Iunie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

CĂTRE TOȚI OAMENII MUNCII, CĂTRE TOȚI MUNCITORII ȘI SOLDAȚII DIN PETROGRAD³²

Tovarăși !

Rusia trece prin grele încercări.

Războiul, care face nenumărate victime, mai continuă. El este înapoi prelungit de bandiții care se îmbogățesc, de bancherii-vampiri.

Desorganizarea industriei, provocată de război, duce la închiderea uzinelor, la șomaj. Ea este agravată înapoi de capitaliștii care fac lock-out-uri, avizi de câștiguri fabuloase.

Lipsa de provizii provocată de război devine din ce în ce mai îngrijorătoare. Scumpetea sugrumă sărăcimea dela orașe. Prețurile cresc întruna, fiind lăsate la cheremul speculanților jefuitori.

Spectrul sinistru al foametei și ruinii planează deasupra noastră...

În acelaș timp se adună norii negri ai contrarevoluției.

Duma dela 3 Iunie, care ajută pe țar să asuprească poporul, cere acum o ofensivă imediată pe front. Pentru ce? Pentru a îneca în sânge libertatea cucerită, în interesul jefuitorilor „aliați” și ruși.

Consiliul de stat, care furniza țarului miniștri-călăi, împletește pe tăcute un laț perfid. Pentru ce? Pentru ca la momentul oportun să-l arunce pe după gâtul poporului, în interesul asupritorilor „aliați” și ruși.

Iar Guvernul Provizoriu, care stă între Duma țaristă și Sovietul de deputați și printre membrii căruia se numără 10 burghezi, cade vădit sub influența moșierilor și capitaliștilor.

În loc de asigurare a drepturilor soldaților, — „declarația” lui Cherenschi care violează aceste drepturi.

În loc de consolidare a libertăților cucerite de soldați în zilele revoluției, — noi „ordine”, care amenință cu munca silnică și reformarea unităților militare.

În loc de consolidare a libertăților cucerite de cetățenii Rusiei, — instituire a supravegherii politice în cazarmă, arestări fără judecată și cercetare, noi proiecte cu privire la art. 129, care amenință cu ocna.

În loc de înarmare a poporului, — amenințări că muncitorii și soldații vor fi desarmați.

În loc de eliberare a popoarelor oprite, — șicane în Finlanda și Ucraina, teama de a le da libertatea.

În loc de luptă hotărâtă împotriva contrarevoluției, — tolerarea desmățului contrarevoluționarilor, care se înarmează pe față în vederea luptei împotriva revoluției...

Iar războiul continuă mereu, fără să se ia vreo măsură efectivă, serioasă, pentru a i se pune capăt, pentru a se propune tuturor popoarelor o pace justă.

Dezastrul crește și nu se ia nicio măsură împotriva lui.

Foametea se apropie tot mai mult și nu se ia nicio măsură efectivă împotriva ei.

Ce să ne mai mirăm că tot mai impertinenți devin contrarevoluționarii, îndemnând guvernul la noi represii împotriva muncitorilor și țăranilor, soldaților și marinarilor.

Tovarăși ! Nu se mai poate tolera în tăcere această stare de lucruri ! A tăcea, după toate acestea, este o crimă !

Sunteți cetățeni liberi, aveți dreptul să protestați și sunteți datori să vă exercitați acest drept până nu e prea târziu.

Ziua de mâine (18 Iunie), ziua manifestației pașnice, să fie o zi de protest cumplit al Petrogradului revoluționar împotriva asupririi și bunului plac care reînvie !

Să se înalțe mâine stindardele victoriei, spre spaima dușmanilor libertății și ai socialismului !

Fie ca strigătul vostru, strigătul luptătorilor revoluției, să facă ocolul întregii lumi, spre bucuria tuturor celor asupriți și subjugați !

Acolo, în Apus, în țările beligerante, mijesc zorile unei vieți noi, zorile marii revoluții a muncitorilor. Să afle mâine frații voștri din Apus că stindardele voastre nu le aduc războiul, ci pacea, nu subjugarea, ci eliberarea !

Muncitori ! Soldați ! Intindeți-vă mâna frățeste unul altuia și — înainte sub steagul socialismului !

Tovarăși, ieșiți cu toții în stradă !

Faceți zid în jurul steagurilor voastre !

Parcurgeți în rânduri strânse străzile capitalei !

Exprimați-vă doleanțele calm și ferm !

Jos contrarevoluția !
 Jos Duma țaristă !
 Jos Consiliul de stat !
 Jos cei zece miniștri capitaliști !
 Toată puterea Sovietelor de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor !
 Să se revizuiască „declarația drepturilor soldatului” !
 Să se anuleze „ordinele” date împotriva soldaților și marinarilor !
 Jos cu desarmarea muncitorilor revoluționari !
 Trăiască miliția poporului !
 Jos cu anarhia din industrie și cu capitaliștii care fac lock-out-uri !
 Trăiască controlul și organizarea producției și a repartiției !
 Jos politica de ofensivă !
 E timpul să se pună capăt războiului ! Sovietul de deputați să dea publicității condiții de pace juste !
 Nici pace separată cu Wilhelm, nici tratate secrete cu capitaliștii francezi și englezi !
 Pâine ! Pace ! Libertate !

Comitetul Central al P. M. S. D. R.
Comitetul din Petersburg al P. M. S. D. R.
Organizația militară de pe lângă C. C. al
P. M. S. D. R.
Consiliul Central al Comitetelor de fabrici
și uzine din orașul Petrograd.
Fracțiunea bolșevică din Sovietul de depu-
tați ai muncitorilor și soldaților
din Petrograd.
Redacția ziarului „Pravda”.
Redacția ziarului „Soldatskaia Pravda”.

LA DEMONSTRAȚIE

O zi senină, însorită. Un șir nesfârșit de demonstranți care de dimineață până seara se îndreaptă întruna spre câmpul lui Marte. O mare de drapele. Nu lucrează nicio întreprindere, nicio instituție. Circulația s'a întrerupt. Prin fața mormintelor demonstranții trec cu drapelele plecate. „Marsilieza” și „Internaționala” alternează cu „Voi viața v'ați jertfit-o”. Văzduhul se cutremură de strigăte. Mereu se aude: „Jos cei zece miniștri capitaliști!”, „Toată puterea Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților!”. Ca răspuns, se aude din toate părțile un „ura!” aprobativ.

Ceeace te izbește în această demonstrație este absența burgheziei și a acoliților ei. Spre deosebire de manifestația din ziua funeraliilor, când muncitorii se pierdeau în masa filistinilor și a mic-burghezilor, demonstrația din 18 Iunie a fost o demonstrație pur proletară, deoarece principalii participanți la această demonstrație au fost muncitorii și soldații. Cadeții anunțaseră încă în ajun că vor boicota demonstrația; Comitetul lor Central a declarat că cetățenii trebuie

„să se abțină“ dela participarea la demonstrație. Și, într'adevăr, burghezii nu numai că nu au participat, dar pur și simplu s'au ascuns. Pe bulevardul Nevski, de obicei foarte populat și sgomotos, nu s'a văzut în ziua aceea niciunul dintre obișnuiții burghezi ai acestui bulevard.

Intr'un cuvânt, a fost într'adevăr o demonstrație proletară a muncitorilor revoluționari, care antrenaseră după ei pe soldații revoluționari.

Alianță între muncitori și soldați împotriva burghezilor, care au fugit care încotro, în timp ce cetățenii de rând rămăseseră neutri — acesta este aspectul exterior al demonstrației din 18 Iunie.

Nu manifestație, ci demonstrație

Demonstrația din 18 Iunie n'a fost o simplă plimbare, o manifestație-paradă, cum fără îndoială a fost manifestația din ziua funeraliilor. A fost o demonstrație de protest, o demonstrație a forțelor vii ale revoluției, care își propunea să schimbe raportul de forțe. Este foarte caracteristic faptul că demonștrânții nu s'au mărginit la simpla proclamare a voinței lor, ci au cerut eliberarea imediată a tov. Haustov *, fostul colaborator al ziarului „Ocopnaia Pravda“³³. Ne referim la conferința pe întreaga Rusie a organizațiilor militare ale partidului nostru, care a participat la demonstrație și a cerut Comitetului Executiv, respectiv lui

* Sublocotenent, social-democrat bolșevic, omonimul unui muncitor social-democrat menșevic, fost membru al Dumei a IV-a de stat.

Ciheidze, eliberarea tov. Haustov, Ciheidze promițând că va lua toate măsurile pentru a fi eliberat „chiar astăzi“.

Caracterul lozincilor care exprimă protestul împotriva „ordinelor“ Guvernului Provizoriu, împotriva întregii sale politici, arată fără îndoială că „manifestația pașnică“, din care unii voiau să facă o plimbare nevinovată, s'a transformat într'o puternică demonstrație de presiune asupra guvernului.

Neîncredere în Guvernul Provizoriu

O particularitate care sare în ochi : nicio uzină, nicio fabrică, niciun regiment n'au afișat lozinca „Încredere Guvernului Provizoriu“. Până și menșevicii și socialiștii-revoluționari au uitat (mai curând nu s'au încumetat !) să afișeze această lozincă. Puteați găsi la ei tot ce vreți : „Jos sciziunea“, „Pentru unitate“, „Să sprijinim Sovietul“, „Pentru învătământul general“ (cui nu-i place, să nu asculte), dar lipsea principalul — lipsea lozinca încrederii în Guvernul Provizoriu, fie chiar cu o mică rezervă vicleană : „în măsura în care“. Numai trei grupuri — grupul Cazacilor, grupul Bundului și grupul plehanovist „Edinstvo“ — s'au hotărât să afișeze lozinca încrederii, dar și acestea au ajuns să regrete că au făcut-o. „Sfânta treime“ — spuneau în bătaie de joc muncitorii pe câmpul lui Marte. Două din ele (Bundul și „Edinstvo“) au fost forțate de muncitori și soldați să coboare steagurile în strigătele de „jos“ ale celor prezenți. Steagul Cazacilor, pe care aceștia nu voiau să-l coboare, a fost făcut ferfeniță. Iar o

pancartă anonimă, suspendată „în aer“ de-a-curmezișul intrării în câmpul lui Marte, pancartă pe care era înscrisă lozinca „încredere“, a fost sfâșiată de un grup de soldați și muncitori în strigătele de aprobare ale publicului: „Increderea în Guvernul Provizoriu atârână în aer“.

Pe scurt. Neîncredere în guvern, manifestată de covârșitoarea majoritate a demonstranților, și frica vădită a menșevicilor și a socialiștilor-revoluționari de a merge „împotriva curentului“ — iată nota dominantă a demonstrației.

Falimentul politicii de conciliere

Dintre toate lozincile, cele mai populare au fost următoarele: „Toată puterea Sovietului“, „Jos cei zece miniștri capitaliști“, „Nici pace separată cu Wilhelm, nici tratate secrete cu capitaliștii anglo-francezi“, „Trăiască controlul și organizarea producției“, „Jos Duma și Consiliul de stat“, „Să se anuleze ordinele împotriva soldaților“, „Dați publicității condiții de pace juste“ etc. Majoritatea covârșitoare a demonstranților s'a dovedit a fi solidară cu partidul nostru. Chiar și regimente ca Volânschi, Chexholmschi au manifestat sub lozinca: „Toată puterea Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților!“. Membrii majorității Comitetului Executiv, care nu au de-a-face cu masa soldaților, ci cu comitetele regimentelor, au fost sincer uimiți de această „surpriză“.

Pe scurt. Marea majoritate a demonstranților (totalul participanților a fost de 400—500.000) și-a expri-

mat categoric neîncrederea în politica de conciliere cu burghezia. Demonstrația s'a desfășurat sub semnul lozincilor revoluționare ale partidului nostru.

Nu e loc pentru îndoială: basmul cu „complotul” bolșevicilor a fost definitiv spulberat. Un partid care se bucură de încrederea imensei majorități a muncitorilor și soldaților din capitală nu are nevoie de „comploturi”. Numai o conștiință pătată sau analfabetismul politic puteau să dicteze „făuritorilor de înaltă politică” „ideea” unui „complot” bolșevic.

*„Pravda” Nr. 86,
din 20 Iunie 1917.*

Semnat: K. St.

STRÂNGEȚI RÂNDURILE

Evenimentele dela 3 și 4 Iulie au fost provocate de criza generală din țară. Războiul, care se prelungește, și istovirea generală, scumpetea nemaipomenită și subalimentarea, contrarevoluția în creștere și ruina economică, dizolvarea de regimente pe front și amânarea rezolvării problemei agrare, ruina generală din țară și incapacitatea Guvernului Provizoriu de a scoate țara din criză — iată ce a împins masele în stradă în zilele de 3 și 4 Iulie.

A explica această acțiune prin agitația perfidă a unui partid sau altul, înseamnă a adopta punctul de vedere al ohranei, dispusă să explice orice mișcare de masă prin îndemnurile „instigatorilor“.

Nici bolșevicii și niciun alt partid n'au chemat la demonstrația din 3 Iulie. Mai mult. Partidul bolșevic, partidul cel mai influent la Petrograd, a îndemnat și la 3 Iulie pe muncitori și soldați să se abțină dela demonstrație. Dar când totuși mișcarea a izbucnit, partidul nostru, socotind că nu are dreptul să se spele pe mâini, a făcut tot posibilul ca să imprime mișcării un caracter pașnic și organizat.

Însă contrarevoluția nu dormea. În scop de provocare, ea a pus la cale să se tragă focuri de armă, a cernit zilele demonstrației printr'o vărsare de sânge și, bizuindu-se pe câteva unități aduse de pe front, a trecut la ofensivă împotriva revoluției. Prevăzând parcă toate acestea, partidul cadeților, nucleul contrarevoluției, s'a retras la timp din guvern, pentru a avea mâinile libere. Iar menșevicii și socialiștii-revoluționari din Comitetul Executiv, dorind să-și mențină pozițiile sdruncinate, au declarat mișelește că demonstrația în favoarea trecerii întregii puteri în mâinile Sovietelor este o răscoală împotriva Sovietelor, asmuțind asupra Petrogradului revoluționar păturile mai înapoiate ale unităților militare chemate de pe front. Orbiți de un fanatism fracționist, ei nu au văzut că, lovind în muncitorii și soldații revoluționari, slăbesc prin aceasta întregul front al revoluției și încurajează speranțele contrarevoluției.

Rezultatul : desmățul contrarevoluției și dictatura militară.

Devastarea sediilor ziarelor „Pravda” și „Soldat-scaia Pravda”³⁴, devastarea tipografiei „Trud”³⁵, precum și a sediilor organizațiilor noastre de sector, schingiuri și omoruri, arestări fără judecată și un șir întreg de violențe „spontane”, calomnierea josnică a conducătorilor partidului nostru de către niște agenți nemernici și desmățul bandiților condeiului dela ziarele venale, desarmarea muncitorilor revoluționari și dizolvarea regimentelor, reintroducerea pedepsei cu moartea — iată „activitatea” dictaturii militare.

Și toate acestea sub flamura „salvării revoluției”, „din ordinul” „guvernului” Cherenschi-Țereteli, susți-

nut de Comitetul Executiv al Sovietelor din Rusia. Iar partidele socialist-revoluționar și menșevic, care participă la guvern, intimidată de dictatura militară, dau cu inimă ușoară pe conducătorii partidului proletar pe mâna dușmanilor revoluției, acoperă devastările și excesele și nu se opun violențelor „spontane“.

Între Guvernul Provizoriu și partidul cadeților — statul-major al contrarevoluției — există un acord tacit vădit tolerat de Comitetul Executiv, acord îndreptat împotriva muncitorilor și soldaților revoluționari din Petrograd. Iată cum stau în prezent lucrurile.

Și cu cât partidele dela putere devin mai conciliante, cu atât mai insolenți devin contrarevoluționarii. Dela atacarea bolșevicilor ei încep să treacă la atacarea tuturor partidelor reprezentate în Soviete și chiar a Sovietelor înseși. Au devastat sediile organizațiilor menșevice de sector din Petrogradscaia stona și Ohta. Au devastat sediul secțiunii uniunii metalurgiștilor din Nevscaia Zastava. Au pătruns cu forța în sala în care Sovietul din Petrograd tocmai își ținea ședința, arestând pe membrii săi (deputatul Saharov). Au organizat pe bulevardul Nevski grupuri speciale ca să-i prindă pe membrii Comitetului Executiv. Se vorbește foarte insistent despre dizolvarea Comitetului Executiv. Nu mai vorbim de „complotul“ organizat împotriva unor membri ai Guvernului Provizoriu și a leaderilor Comitetului Executiv.

Insolența și acțiunea provocatoare a contrarevoluționarilor crește din oră în oră. Iar Guvernul Provizoriu continuă să dezarmeze pe muncitorii și soldații revoluționari în vederea „salvării revoluției“...

Toate acestea — date fiind criza din țară care se agravează din ce în ce mai mult, foametea și ruina, războiul și surprizele legate de el — înrăutățesc și mai mult situația, făcând inevitabile noi crize politice.

Acum sarcina noastră este să fim gata pentru bătăliile viitoare, să le întâmpinăm în mod destoinic și organizat.

De aici decurge :

Prima poruncă — să nu ne lăsăm prinși în mrejele provocărilor contrarevoluționarilor, să ne înarmăm cu fermitate și stăpânire de sine, să ne păstrăm forțele pentru lupta care se apropie și să nu admitem niciun fel de acțiuni premature.

A doua poruncă — să ne grupăm mai strâns în jurul partidului nostru, să strângem rândurile împotriva nenumăraților dușmani care s'au năpustit asupra noastră, să ținem sus steagul, încurajând pe cei slabi, adunând pe cei rămași în urmă și luminând pe cei inconștienți.

Niciun fel de înțelegere cu contrarevoluția !

Niciun fel de unitate cu „socialiștii” temnicheri.

Pentru alianța elementelor revoluționare, împotriva contrarevoluției și a celor care o protejează — iată cuvântul nostru de ordine.

„Proletarscoe Delo”

(Kronstadt) Nr. 2,

din 15 Iulie 1917.

Semnat: K. Stalin,

membru al Comitetului Central

al P.M.S.D.R.

CUVÂNTĂRI ȚINUTE LA CONFERINȚA EXTRAORDI- NARĂ A ORGANIZAȚIEI DIN PETRO- GRAD A P.M.S.D. (BOLȘEVIC) DIN RUSIA

16—20 Iulie 1917³⁸

1. RAPORTUL C. C. CU PRIVIRE LA EVENIMENTELE DIN IULIE

16 Iulie

Tovarăși !

Partidul nostru, și în special Comitetul Central al partidului nostru, este învinuit de a fi provocat și organizat demonstrația din 3 și 4 Iulie în scopul de a constrânge Comitetul Executiv Central al Sovietelor să preia puterea, iar în cazul când acesta nu va voi, să ia puterea el însuși.

Înainte de toate trebuie să resping aceste acuzații. La 3 Iulie, doi reprezentanți ai regimentului de mitraliori au pătruns în sala în care se ținea conferința bolșevicilor și au anunțat că regimentul 1 mitraliori a organizat o manifestație. Vă amintiți că noi am declarat delegaților că membrii de partid nu pot merge împotriva hotărîrilor partidului lor și că reprezentanții regimentului au protestat, spunând că mai bine părăsesc partidul decât să meargă împotriva hotărîrii regimentului.

Comitetul Central al partidului nostru socotea că în situația actuală nu era indicată o manifestație a

muncitorilor și soldaților din Petrograd. C.C. socotea că nu era nimerit să se facă acest lucru, deoarece era clar, că ofensiva plănuită de guvern pe front este o aventură și că soldații, neștiind în ce scop sunt puși să lupte, nu vor porni la ofensivă ; că, prin urmare, în cazul când noi am face o manifestație la Petrograd, dușmanii revoluției ar putea să arunce asupra noastră răspunderea pentru eșecul ofensivei de pe front. Or, noi am vrut ca răspunderea pentru eșecul ofensivei de pe front să cadă asupra celor într'adevăr vinovați de această aventură.

Însă manifestația a început. Mitrăliorii au trimis delegați pe la uzine. Pe la orele șase ne găseam în fața unui fapt împlinit : manifestația unor imense mase de muncitori și soldați. La ora 5, în ședința Comitetului Executiv Central al Sovietelor, eu am anunțat oficial, în numele Comitetului Central al partidului și al conferinței, că noi am hotărât să nu manifestăm. A fi acuzați, după toate acestea, că am organizat manifestația, înseamnă a spune o minciună demnă de niște calomniatori nerușinați.

Manifestația a început. Avea partidul dreptul să se spele pe mâini și să se dea la o parte ? Ținând seama de posibilitatea unor complicații și mai serioase, nu aveam dreptul să ne spălăm pe mâini. Ca partid al proletariatului eram datori să intervenim în mersul manifestației, imprimându-i un caracter pașnic și organizat, fără a ne propune să luăm puterea cu armele.

Vă voi aminti cazuri analoage din istoria mișcării noastre muncitorești. La 9 Ianuarie 1905, când Gapon a condus masele la țar, partidul n'a refuzat să meargă cu masa, deși știa că ea merge dracu'stie

unde. Acum, când mișcarea nu s'a mai desfășurat sub lozincile lui Gapon, ci sub lozincile noastre, cu atât mai mult nu ne puteam îndepărta de mișcare. Trebuia să intervenim ca un regulator, ca un partid ponderator, pentru a feri mișcarea de eventuale complicații.

Menșevicii și socialiștii-revoluționari au pretenția să conducă mișcarea muncitorească, însă nu prea arată ei a oameni capabili să conducă clasa muncitoare. Atacurile lor împotriva bolșevicilor dovedesc că ei nu înțeleg deloc îndatoririle partidului clasei muncitoare. În ce privește ultima manifestație a muncitorilor, raționamentul lor este acela al unor oameni care au rupt-o cu clasa muncitoare.

În cursul nopții, Comitetul Central al partidului nostru, comitetul din Petersburg și organizația militară au hotărât să intervină în această mișcare spontană a soldaților și muncitorilor. Menșevicii și socialiștii-revoluționari, văzând că suntem urmați de peste 400.000 de soldați și muncitori, văzând că le fuge terenul de sub picioare, au declarat că manifestația muncitorilor și soldaților este o manifestație împotriva Sovietelor. Afirm că în seara zilei de 4 Iulie, când bolșevicii au fost declarați trădători ai revoluției, menșevicii și socialiștii-revoluționari au trădat revoluția, distrugând frontul unic revoluționar și încheind alianță cu contrarevoluția. Lovind în bolșevici, ei loveau în revoluție.

La 5 Iulie menșevicii și socialiștii-revoluționari au decretat starea de asediu, au organizat un stat-major și au predat toate treburile clicii militare. Luptând pentru deplină putere a Sovietelor, ne-am pomenit ast-

fel în situația de adversar înarmat al Sovietelor. S'a creat o situație în care trupele bolșevicilor se puteau pomeni față în față cu trupele Sovietelor. Ar fi fost o nebunie să primim lupta în asemenea condiții. Am spus conducătorilor Sovietelor : cadeții au plecat, formați un bloc cu muncitorii, guvernul să fie răspunzător în fața Sovietelor. Ei însă au făcut un gest mișesc, ridicând împotriva noastră Cazaci, iuncheri, huligani, unele regimente aduse de pe front, pe care le-au înșelat spunându-le că bolșevicii ar merge împotriva Sovietelor. Se înțelege dela sine că în asemenea condiții nu puteam primi lupta la care ne împingeau menșevicii și socialiștii-revoluționari. Am hotărât să dăm înapoi.

La 5 Iulie au avut loc tratative cu Comitetul Executiv Central al Sovietelor, reprezentat de Liber. Acesta a pus următoarea condiție : noi, bolșevicii, vom retrage automobilele blindate din jurul palatului Cșesinscaia, iar marinarii vor părăsi fortăreața Petru și Pavel, plecând la Kronstadt. Am acceptat, cu condiția ca Comitetul Executiv Central al Sovietelor să apere sediile organizațiilor noastre de partid de eventuale devastări. În numele Comitetului Executiv Central, Liber ne-a asigurat că condițiile noastre vor fi îndeplinite, că palatul Cșesinscaia va fi la dispoziția noastră până vom căpăta un sediu permanent. Noi ne-am ținut de cuvânt. Automobilele blindate au fost retrase, marinarii din Kronstadt au consimțit să se înapoieze, păstrându-și însă armele. În schimb, Comitetul Executiv Central nu și-a îndeplinit niciuna din obligațiile luate. La 6 Iulie, reprezentantul militar al socialiștilor-revoluționari, Cuzmin, ne-a sosit prin telefon ca în

45 de minute să eliberăm palatul Cșesinscaia și fortăreața Petru și Pavel, amenințând că în caz contrar va recurge la forța armată. Comitetul Central al partidului nostru a hotărât să evite cu orice preț o vărsare de sânge. Comitetul Central m'a trimis ca delegat la fortăreața Petru și Pavel, unde am reușit să conving garnizoana, compusă din marinari, să nu primească lupta, explicându-i că lucrurile luaseră o astfel de întorsătură, încât ne-am fi putut pomeni că luptăm împotriva Sovietelor. În calitate de reprezentant al Comitetului Executiv Central al Sovietelor am plecat, împreună cu menșevicul Bogdanov, la Cuzmin. Acesta avea totul pregătit pentru luptă : artilerie, cavalerie, infanterie. Incercăm să-l convingem să nu recurgă la forța armată. Cuzmin este nemulțumit de faptul că „civilii îl încurcă totdeauna cu amestecul lor” și consimte fără nicio plăcere să se supună insistențelor Comitetului Executiv Central al Sovietelor. Pentru mine era clar că socialiștii-revoluționari militari au vrut sânge pentru a da o „lecție” muncitorilor, soldaților și marinarilor. Noi însă i-am împiedicat să-și aducă la îndeplinire planul mișelesc.

Între timp, contrarevoluția a trecut la ofensivă : au fost devastate sediile ziarelor „Pravda” și „Trud”, tovarăși ai noștri maltratați și omorâți, ziarele noastre suspendate etc. În fruntea contrarevoluției se află Comitetul Central al partidului cadeților, după care urmează statul-major și persoane din corpul de comandă al armatei — reprezentanți ai aceleiași burghezii care vrea să poarte război spre a se îmbogăți de pe urma lui.

Contrarevoluția se întărea zi de zi. Oridecâteori

ceream explicații Comitetului Executiv Central al Sovietelor, puteam să ne convingem că nu e în stare să prevină excesele, că puterea nu e în mâinile C.E.C., ci în mâinile clicii cadeto-militare, care dă tonul contrarevoluției.

Miniștrii sunt înlocuiți ca niște marionete. Se urmărește a se substitui Comitetului Executiv Central al Sovietelor o conferință extraordinară la Moscova ³⁷, la care cei 280 membri ai Comitetului Executiv Central să se piardă, ca muștele în lapte, printre sutele de reprezentanți fățiși ai burgheziei.

Comitetul Executiv Central, îngrozit de avântul pe care l-a luat bolșevismul, încheie o alianță rușinoasă cu contrarevoluția, satisfăcându-i cererile, și anume: predarea bolșevicilor, arestarea delegației flotei din Baltica ³⁸, dezarmarea soldaților și muncitorilor revoluționari. Toate acestea se aranjează extrem de simplu: punând la cale să se tragă focuri de armă în scop de provocare, clica defensistă creează un pretext de dezarmare și procedează la dezarmare. Așa s'a întâmplat, de exemplu, cu muncitorii dela uzina de armament Sestroretc ³⁹, care nu au luat parte la manifestație.

Primul semn al oricărei contrarevoluții este dezarmarea muncitorilor și soldaților revoluționari. La noi această odioasă muncă contrarevoluționară a fost făcută cu mâinile lui Tereteli și ale altor „miniștri socialiști” din Comitetul Executiv Central al Sovietelor. Aci e toată primejdia. „Guvernul salvării revoluției” „consolidează” revoluția, strangulând-o.

Sarcina noastră este să ne strângem forțele, să întărim organizațiile existente și să reținem masele

dela acțiuni premature. Contrarevoluției îi convine să ne provoace acum la luptă, dar noi nu trebuie să ne lăsăm provocați, noi suntem datori să dăm dovadă de maximum de tărie revoluționară. Aceasta este linia tactică generală a Comitetului Central al partidului nostru.

În ceea ce privește calomniile mârșave cu care au fost împrășcați conducătorii noștri, și anume că ar fi subvenționați de Nemți, Comitetul Central al partidului a adoptat următoarea atitudine. În toate țările burgheze conducătorii revoluționari ai proletariatului au fost acuzați în mod calomnios de trădare. În Germania i s'a adus această acuzație lui Liebknecht, în Rusia lui Lenin. Comitetul Central al partidului nu se miră de faptul că burghezii ruși recurg la o metodă de luptă încercată împotriva „elementelor indezirabile”. Muncitorii trebuie să spună deschis că îi socotesc pe conducătorii lor oameni de o cinste ireproșabilă, că sunt solidari cu ei și că se consideră participanți la opera lor. Înșiși muncitorii au cerut comitetului din Petersburg un proiect de protest împotriva persecutării conducătorilor noștri. Comitetul din Petersburg a elaborat un astfel de proiect, care va fi semnat de muncitori.

Adversarii noștri, menșevicii și socialiștii-revoluționari, au uitat că evenimentele nu sunt provocate de indivizi izolați, ci de forțele subterane ale revoluției; în felul acesta ei au adoptat punctul de vedere al ohranei.

Știți că „Pravda” este suspendată dela 6 Iulie, că tipografia „Trud” este sigilată și că serviciul de contraspionaj răspunde că, după toate probabilitățile, va fi redeschisă atunci când se vor termina cercetările.

Pentru timpul cât tipografia nu va funcționa, va trebui să plătim circa 30.000 ruble zețarilor și funcționarilor dela „Pravda” și tipografie.

După evenimentele din Iulie, după ceea ce s'a petrecut între timp, nu-i mai putem considera socialiști pe socialiștii-revoluționari și menșevici. Muncitorii îi numesc acum social-temniceri.

Ar fi o crimă ca, după toate acestea, să vorbim despre unitate cu social-temnicerii. Trebuie să lansăm o altă lozincă: unitate cu aripa lor stângă — cu internaționaliștii, care au mai păstrat o doză de cinste revoluționară și care sunt gata să lupte împotriva contrarevoluției.

Aceasta este linia C.C. al partidului.

2. RAPORT CU PRIVIRE LA MOMENTUL ACTUAL

16 Iulie

Tovarăși !

Trăsătura caracteristică a momentului actual este criza de regim. În jurul acestei probleme se grupează celelalte probleme, de importanță secundară. Criza de regim este determinată de instabilitatea lui: am ajuns într'un moment când ordinele autorităților provoacă râsul sau sunt primite cu indiferență și nimeni nu vrea să le execute. Neîncrederea față de regim pătrunde adânc în populație. Regimul se clatină. De aici pornește criza de regim.

Trecem prin a treia criză de regim. Prima a fost criza regimului țarist, care nu mai există. A doua a fost criza primului Guvern Provizoriu, al cărei rezultat a fost demisia lui Miliucov și Gucicov. A treia a fost cri-

za guvernului de coaliție, când instabilitatea regimului a atins punctul culminant. Miniștrii socialiști își prezintă demisiile lui Cherenschi, iar burghezia își exprimă neîncrederea față de acesta. S'a alcătuit un cabinet, care a fost chiar a doua zi în aceeași situație de instabilitate.

Ca marxiști, trebuie să privim criza de regim nu numai din punct de vedere formal, ci, în primul rând, dintr'un punct de vedere de clasă. Criza de regim înseamnă lupta încordată și fățișă a claselor pentru putere. Ca urmare a primei crize de regim, puterea moșierilor a cedat locul puterii burgheziei, care era susținută de Soviete, acestea „reprezentând“ interesele proletariatului și ale micii burghezii. Ca urmare a celei de a doua crize, a intervenit un acord între marea și mica burghezie, concretizat în guvernul de coaliție. Atât în timpul primei crize, cât și în timpul celei de a doua, autoritățile au luptat împotriva acțiunilor revoluționare ale muncitorilor (27 Februarie și 20—21 Aprilie). A doua criză a fost rezolvată în „favoarea“ Sovietelor, prin participarea „socialiștilor“ din Soviete la guvernul burghez. Cu prilejul celei de a treia crize, soldații și muncitorii au pus fățiș problema preluării puterii de către oamenii muncii — de către democrația mic-burgheză și cea proletară, îndepărtându-se din guvern toate elementele capitaliste.

Ce a provocat criza a treia ?

Acum toată „viña“ este aruncată asupra bolșevicilor. Manifestația dela 3 și 4 Iulie a fost, se pretinde, un moment care a agravat criza. K. Marx spunea că fiecare pas înainte al revoluției determină un pas înapoi al contrarevoluției. Socotind manifestația din 3 și

4 Iulie un pas revoluționar, bolșevicii își asumă cinstea de a fi pionierii mersului înainte, care le-a fost imputată de renegații socialiști. Dar această criză de regim n'a fost rezolvată în folosul muncitorilor. Cine e de vină? Dacă menșevicii și socialiștii-revoluționari i-ar fi susținut pe muncitori și pe bolșevici, contrarevoluția ar fi fost înfrântă; ei însă au început să lupte împotriva bolșevicilor, au distrus frontul unic al revoluției și criza a început să se desfășoare în condițiuni defavorabile nu numai pentru bolșevici, ci și pentru ei, pentru socialiștii-revoluționari și menșevici.

Acesta a fost primul factor al agravării crizei.

Al doilea factor a fost plecarea cadeților din guvern. Cadeții au simțit că situația e pe cale de a se înrăutăți, că se agravează criza economică, că nu sunt bani, și au hotărât s'o șteargă. Plecarea lor a fost continuarea boicotului lui Çonovalov. Dându-și seama de instabilitatea guvernului, cadeții au fost primii care au plecat din guvern.

Al treilea factor care a desvăluit și a agravat criza de regim este înfrângerea trupelor noastre pe front. Problema războiului este acum problema esențială în jurul căreia gravitează toate celelalte probleme ale vieții interne și externe a țării. Și în această problemă esențială guvernul a suferit un eșec. A fost clar din capul locului că ofensiva pornită pe front este o aventură. Se svonește că sute de mii de soldați ai noștri au fost luați prizonieri și că soldații fug în dezordine. A susține că „dezastrul“ de pe front se datorește exclusiv agitației bolșevicilor înseamnă a exagera influența acestora. Niciun partid nu e capabil de o asemenea performanță. Cum se explică faptul că parti-

dul nostru, care numără circa 200.000 membri, a fost în stare „să descompună” armata, pe când Comitetul Executiv Central al Sovietelor, care reprezintă 20 milioane de cetățeni, n'a fost în stare să mențină armata sub influența sa ? Adevărul este că soldații nu vor să lupte, neștiind pentru ce luptă, că sunt obosiți și îi frământă problema împărțirii pământului etc.* A crede că în astfel de condițiuni poți să duci pe soldați la război, înseamnă a crede în minuni. Comitetul Executiv Central al Sovietelor avea posibilitatea să facă în sânul armatei o agitație mult mai intensă decât noi, și a și făcut-o ; totuși marea stihie a luptei împotriva războiului a biruit. Nu suntem noi vinovați de aceasta ; „de vină” este revoluția, care a dat fiecărui cetățean dreptul de a primi un răspuns la întrebarea : pentru ce se duce războiul ?

Așa dar, trei factori au provocat criza de regim :

- 1) faptul că muncitorii și soldații erau nemulțumiți de guvern, a cărui politică o socoteau prea de dreapta ;
- 2) faptul că burghezia era nemulțumită de guvern, deoarece socotea politica guvernului prea de stânga, și
- 3) insuccesele de pe front.

Aceștia sunt factorii exteriori care au provocat criza de regim.

Însă cauza cauzelor, factorul subteran al crizei, a fost dezastrul economic al țării, provocat de război. Acesta e terenul pe care au încolțit cei trei factori care au sdruncinat puterea guvernului de coaliție.

Dacă criza înseamnă lupta claselor pentru putere, noi, ca marxisti, trebuie să ne punem întrebarea : ce clasă se ridică acum la putere ? Faptele arată că se ridică la putere clasa muncitoare. Este limpede că fără

luptă clasa burgheză n'o va lăsa să ia puterea. Mica burghezie, care formează majoritatea populației din Rusia, șovăe, unindu-se ba cu noi, ba cu cadeții, aruncând astfel în talerul balanței ultima greutate. Acesta este conținutul de clasă al crizei de regim prin care trecem.

Cine va fi învins și cine va învinge în această criză? Este evident că de astă dată puterea o ia burghezia, reprezentată de cadeți. După demisia din guvern a cadeților, puterea a fost o clipă în mâinile Comitetului Executiv Central al Sovietelor; dar acesta a renunțat la putere, însărcinând pe membrii guvernului să formeze un cabinet. În prezent, Comitetul Executiv Central este o anexă a guvernului, iar în sânul acestuia este un nesfârșit du-te, vino; a rămas numai Chereński. E cineva care își impune voința, pe care trebuie s'o respecte atât miniștrii cât și Comitetul Executiv Central al Sovietelor. Evident, este voința burgheziei organizate și, în primul rând, a cadeților. Ea dictează condițiile: ea cere ca la putere să fie „oameni în cunoștință de cauză”, și nu reprezentanți ai partidelor; ca programul agrar al lui Cernov să fie înlăturat, ca declarația guvernului dela 8 Iulie ⁴⁰ să fie modificată și ca bolșevicii să fie îndepărtați din toate organele puterii. Comitetul Executiv Central cedează în fața burgheziei și-i acceptă condițiile.

Cum s'a putut întâmpla ca burghezia, care ieri mai bătea în retragere, să dea azi ordine Comitetului Executiv Central al Sovietelor? Aceasta se explică prin faptul că după înfrângerea de pe front a scăzut creditul de care guvernul se bucura la bancherii din străinătate. După unele știri, demne de toată atenția, la

mijloc este mâna ambasadorului englez Buchanan și a bancherilor care refuză credite guvernului în cazul când el nu va renunța la intențiile sale „socialiste“.

Aceasta este prima cauză.

A doua cauză este că frontul burgheziei e mai bine organizat decât frontul revoluției. Când menșevicii și socialiștii-revoluționari s'au unit cu burghezia și au început să lovească în bolșevici, contrarevoluția a înțeles că frontul unic al revoluției a fost spart. Organizată în clici militare și financiar-imperialiste, în frunte cu Comitetul Central al partidului cadet, contrarevoluția a prezentat defensivilor o serie întreagă de cereri. Menșevicii și socialiștii-revoluționari, care tremurau de teamă să nu fie înlăturați dela putere, s'au grăbit să execute cerințele contrarevoluției.

Iată fondul pe care se proiectează victoria contrarevoluției.

Este clar că în momentul de față contrarevoluția a învins pe bolșevici, pentru că aceștia sunt izolați, pentru că au fost trădați de menșevici și de socialiștii-revoluționari. Dar este tot atât de clar că va veni și momentul prielnic pentru noi, când vom putea susține lupta hotărîtoare cu burghezia.

Contrarevoluția dispune de două centre. Primul centru este partidul burgheziei organizate — cadeții, care se ascund îndărătul Sovietelor defensiste. Organul lui executiv este statul-major, în frunte cu generali de seamă, care au în mâinile lor întregul corp de comandanți. Celălalt centru este clica imperialistă financiară, legată de Anglia și Franța și care are în mâinile ei tot creditul. Nu este întâmplător faptul că Efremov — membru în comisia interparlamentară,

care are în mâinile ei creditul — face parte din guvern.

Faptele mai sus arătate au dus la victoria contra-revoluției asupra revoluției.

Care sunt deci perspectivele? Atâta timp cât războiul continuă, și el va continua; atâta timp cât ruina din industrie nu va fi lichidată, și ea nu va fi lichidată, pentru că prin represalii împotriva soldaților și muncitorilor nu poate fi lichidată, iar clasele conducătoare nu sunt în stare să ia măsuri eroice; atâta timp cât țăranii nu vor căpăta pământ, și nu-l vor căpăta, deoarece până și Cernov, cu programul său moderat, s'a dovedit a fi un om incomod în guvern, — atâta timp cât va dăinui această situație, crizele vor fi inevitabile, masele vor ieși mereu în stradă și vor avea loc lupte decisive.

Perioada de desvoltare pașnică a revoluției s'a încheiat. A început o nouă perioadă, perioada de conflicte violente, de încăierări, de ciocniri. Viața va clocoli, crizele se vor ține lanț. Soldații și muncitorii nu vor tăcea. Astfel, împotriva suspendării ziarului „Ocupația Pravda“ au protestat 20 de regimente. Prin faptul că au fost băgați în guvern noi miniștri, criza n'a fost încă rezolvată. Clasa muncitoare nu este sleită de puteri. Clasa muncitoare s'a dovedit a fi mai înțeleaptă decât și-au închipuit adversarii ei: când a înțeles că Sovietele au trădat, ea n'a dat lupta la 4 și 5 Iulie. Iar revoluția agrară este abia la începutul ei.

Noi trebuie să întâmpinăm luptele viitoare în mod destoinic și organizat.

Principalele noastre sarcini trebuie să fie:

1) să îndemnăm pe muncitori, soldați și țărani să

fie fermi, să dea dovadă de dârzenie și de spirit de organizare ;

2) refacerea, întărirea și lărgirea organizațiilor noastre ;

3) să nu neglijăm posibilitățile legale, deoarece nicio contrarevoluție nu ne poate împinge cât de cât serios în ilegalitate.

Faza devastărilor și exceselor a trecut ; începe faza persecuțiilor „legale“ și trebuie să profităm de orice posibilitate legală pentru a o folosi.

În legătură cu faptul că bolșevicii au rămas izolați, deoarece majoritatea C.E.C. al Sovietelor ne-a trădat, încheind o alianță cu contrarevoluția, se pune problema următoare : ce atitudine trebuie să luăm față de Soviete și față de menșevici și socialiștii-revoluționari care constituie majoritatea în Soviete ? În ședința Comitetului Executiv Central, Martov a adus lui Goț și Dan învinuirea de a fi propus hotărâri adoptate mai înainte la adunarea sutelor negre și a cadeților. Procesul persecutării bolșevicilor a arătat că ei au rămas fără aliați. Vestea arestării unor conducători ai noștri și a suspendării ziarelor noastre a fost primită de menșevici și de socialiștii-revoluționari cu o furtună de aplauze. A mai vorbi după aceasta despre o unire cu menșevicii și socialiștii-revoluționari înseamnă a întinde mâna contrarevoluției.

Spun acest lucru pentru că în unele uzine se fac încercări de a se ajunge la o alianță între menșevici, socialiști-revoluționari și bolșevici. E o formă camuflată de luptă împotriva revoluției, pentru că alianța cu defensistii poate fi nefastă pentru revoluție. Există printre menșevici și socialiștii-revoluționari elemente care

sunt gata să lupte împotriva contrarevoluției (la socialiștii-revoluționari sunt camcoviștii⁴¹, la menșevici sunt partizanii lui Martov); cu ei suntem gata să ne unim într'un front unic revoluționar.

3. RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE PUSE ÎN SCRIS

16 Iulie

1) Întrebarea pusă de Maslovski: În cazul unor viitoare conflicte și a unei eventuale acțiuni armate, în ce măsură va contribui partidul nostru la această acțiune? Se va pune el în fruntea acestei acțiuni armate de protest?

Răspunsul lui Stalin: E de presupus că vor avea loc acțiuni armate și trebuie să fim gata pentru orice. Conflictele viitoare vor fi mai violente și partidul nu trebuie să se spele pe mâini. Săln, în numele sectorului leton, a adus partidului învinuirea că nu și-a asumat conducerea mișcării. Dar această acuzație nu este justă, deoarece partidul își propusese tocmai să îndrumeze mișcarea pe un făgaș pașnic. Ni s'ar putea reproșa că nu am căutat să luăm puterea. Am fi putut desigur lua puterea la 3 și 4 Iulie și am fi putut obliga Comitetul Executiv Central al Sovietelor să sancționeze acest fapt. Dar întrebarea este: ne-am fi putut noi menține la putere? S'ar fi ridicat împotriva noastră frontul, provincia și un șir de Soviete locale. O putere care nu s'ar fi sprijinit pe provincie ar fi fost lipsită de bază. Luând puterea în asemenea condițiuni, ne-am fi compromis.

2) Întrebarea pusă de Ivanov: Care este atitudinea noastră față de lozinca „Puterea Sovietelor!”? Nu este timpul să spunem: „dictatura proletariatului”?

Răspunsul lui Stalin : Când se rezolvă o criză de regim, înseamnă că a venit la putere o anumită clasă : în cazul de față, burghezia. Putem rămâne la vechea lozincă : „Toată puterea Sovietelor !“ ? Firește că nu. A da puterea Sovietelor, care de fapt merg tacit mână în mână cu burghezia, înseamnă a face jocul dușmanilor. Dacă vom învinge, vom putea da puterea numai clasei muncitoare, sprijinită de păturile sărace dela sate. Trebuie să propunem o altă formă, o formă mai rațională de organizare a Sovietelor de deputați ai muncitorilor și țăranilor. Forma puterii rămâne tot cea veche, însă noi schimbăm conținutul de clasă al acestei lozinci, întrebuițăm limbajul luptei de clasă : toată puterea în mâinile muncitorilor și țăranilor săraci, care vor realiza o politică revoluționară.

3) **Intrebare pusă de un necunoscut :** Ce atitudine trebuie să luăm în cazul când C.E.C. al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților va cere supunerea minorității față de majoritate ? Vom părăsi, în cazul acesta, C.E.C. al Sovietelor sau nu ?

Răspunsul lui Stalin : Există deja o hotărîre în această chestiune. Frațiunea bolșevică a ținut o consfătuire la care s'a redactat un răspuns în sensul că noi, în calitate de membri ai C.E.C. al Sovietelor, ne supunem tuturor hotărîrilor Comitetului Executiv Central și nu ne ridicăm împotriva lor ; însă ca membri de partid putem acționa independent, întrucât este incontestabil că existența Sovietelor nu exclude existența independență a partidelor. Răspunsul nostru va fi comunicat mâine la ședința Comitetului Executiv Central.

4. CUVÂNT DE INCHEIERE

16 Iulie

Tovarăși !

Pentru a redacta rezoluția cu privire la atitudinea ce trebuie luată față de decizia Comitetului Executiv Central referitoare la bolșevici, s'a ales o comisie din care am făcut parte și eu. Această comisie a redactat o rezoluție care sună astfel : Noi, ca membri ai C.E.C. al Sovietelor, ne supunem majorității, însă ca membri ai partidului bolșevic putem acționa independent și împotriva hotărârilor C.E.C. al Sovietelor.

Prin dictatura proletariatului, Prohorov înțelege dictatura partidului nostru. Noi însă vorbim de dictatura unei clase care antrenează după sine păturile sărace ale țărănimii.

De semnalat o inexactitate în cuvântările oratorilor, și anume că trecem printr'un moment de reacțiune sau de contrarevoluție. În cursul revoluției nu există reacțiune. Când puterea trece dela o clasă la alta, nu poate fi vorba de reacțiune, ci de revoluție sau de contrarevoluție.

În ceea ce privește cel de al patrulea factor care a provocat criza de regim și despre care a amintit Haritonov, factorul internațional, trebuie să precizăm că numai războiul și problemele politicii externe legate de el au avut legătură cu criza noastră de regim. În raportul meu am arătat că războiul este cel mai important dintre factorii care au provocat criza de regim.

În ce privește mica burghezie, ea nu reprezintă un tot unitar : în sânul ei are loc un proces rapid de diferențiere (Sovietul de deputați ai țăranilor din gar-

nizoana Petrograd ia atitudine potrivnică Comitetului Executiv al congresului țărănesc). La sat se dă o luptă și, paralel cu Sovietele de deputați ai țăranilor deja existente, se creează cu dela sine putere altele. Noi contăm tocmai pe sprijinul acestor pături sărace ale țăranimii, care se ridică. Dată fiind situația lor economică, numai ele pot merge alături de noi. Păturile țăărănești care au trimis în Comitetul Executiv al congresului țărănesc oameni setoși de sângele proletariatului, ca Avxentiev, nu ne vor urma și nu vor înclina spre noi. I-am observat pe acești oameni cum aplaudau când Țereteli a citit ordinul de arestare a tovarășului Lenin.

Tovarășii care afirmă că dictatura proletariatului nu este posibilă, deoarece proletariatul constituie o minoritate a populației, concep în mod mecanic forța majorității. Nici Sovietele nu reprezintă decât 20 milioane de oameni organizați de ele, însă, datorită organizării lor, ele antrenează întreaga populație. O forță organizată, capabilă să sfarme lanțurile dezastrului economic, va fi urmată de întreaga populație.

Tov. Volodarschi interpretează altfel decât mine rezoluția adoptată de conferință, însă e greu de înțeles care este punctul său de vedere.

Tovarășii întreabă dacă putem schimba lozinca noastră. Lozinca noastră cu privire la puterea Sovietelor avea în vedere perioada pașnică de dezvoltare a revoluției, perioadă care a trecut. Nu trebuie să uităm că, în prezent, una din condițiile preluării puterii este victoria asupra contrarevoluției cu ajutorul insurecției. Când am lansat lozinca cu privire la Soviete, puterea era de fapt în mâinile Sovietelor. Făcând presiuni asu-

pra Sovietelor, noi aveam posibilitatea să determinăm schimbări în componența guvernului. Acum puterea se află în mâinile Guvernului Provizoriu. Nu putem conta pe o trecere pașnică a puterii în mâinile clasei muncitoare, obținută prin presiuni asupra Sovietelor. Ca marxiști trebuie să spunem : nu importă instituțiile, ci politica de clasă pe care o promovează o instituție sau alta. Noi suntem firește pentru Sovietele în care avem majoritate. Și vom căuta să creăm astfel de Soviete. Nu putem însă preda puterea unor Soviete care încheie alianță cu contrarevoluția.

Rezumând cele de mai sus, se poate spune : calea pașnică de dezvoltare a mișcării a luat sfârșit, dat fiind că mișcarea a pășit pe calea revoluției socialiste. Mica burghezie, cu excepția păturilor sărace ale țărănimii, susține acum contrarevoluția. Deaceea lozinca : „Toată puterea Sovietelor !” este în clipa de față învechită.

*Publicat pentru prima dată în 1923,
în revista „Crâsnala Letopis” Nr. 7.*

CE S'A ÎNTÂMPLAT?

În zilele de 3 și 4 Iulie muncitorii și soldații au manifestat laolaltă pe străzile Petrogradului sub lozinca : „Toată puterea Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților !”.

Ce voiau atunci muncitorii și soldații, ce urmăreau ei ?

Poate, răsturnarea Sovietelor ?

Desigur că nu !

Muncitorii și soldații cereau atunci ca Sovietele să preia întreaga putere, pentru a ușura viața grea a muncitorilor, țăranilor, soldaților și marinarilor.

Ei urmăreau întărirea Sovietelor, iar nu slăbirea, desființarea lor.

Ei voiau ca Sovietele, luând puterea, să rupă cu moșierii, să dea de îndată pământ țăranilor și să nu târăgăneze lucrurile.

Ei voiau ca Sovietele, luând puterea, să rupă cu capitaliștii, creând condițiuni mai bune de muncă și instituind controlul muncitoresc în fabrici și uzine.

Ei voiau ca Sovietele, formulând condiții de pace juste, să pună capăt, în sfârșit, războiului crâncen care seceră milioane de vieți tinere.

Iată ce voiau atunci muncitorii și soldații.

Însă leaderii Comitetului Executiv, menșevicii și socialiștii-revoluționari, n'au vrut să meargă pe drumul revoluției.

Alianței cu țărănimea revoluționară, ei au preferat înțelegerea cu moșierii.

Alianței cu muncitorii revoluționari, ei au preferat înțelegerea cu capitaliștii.

Alianței cu soldații și marinarii revoluționari, ei au preferat alianța cu iuncherii și Cazacii.

Declarând mișelește pe muncitorii și soldații bolșevici dușmani ai revoluției, ei au întors armele împotriva lor și în folosul contrarevoluției.

Orbi ce sunt ! Nu și-au dat seama că, trăgând în bolșevici, trăgeau în revoluție, pregătind triumful contrarevoluției.

Și tocmai deaceea au ieșit atunci la lumină contrarevoluționarii, care până'n acel moment stătuseră în umbră.

Iar străpungerea frontului, care începuse pe atunci și care dovedea cât de nefastă era politica defensiștilor, a încurajat și mai mult speranțele contrarevoluției.

Și contrarevoluția n'a întârziat să exploateze „greșelile“ menșevicilor și socialiștilor-revoluționari.

Intimidându-i și încurcându-i, domesticindu-i și strângându-i în jurul lor, capii contrarevoluției, alde Miliucov, au pornit acțiunea împotriva revoluției. Devastarea sediilor și suspendarea ziarelor, dezarmarea muncitorilor și soldaților, arestările și maltratările, minciuna și calomnia, josnicia și infama calomniere a conducătorilor partidului nostru de către copoli venali — iată roadele politicii de conciliere.

Lucrurile au ajuns până acolo încât cadeții, care s'au obrăznicit cu totul, dau ultimat, amenințând și terorizând, hulind și defăimând Sovietele, iar menșevicii și socialiștii-revoluționari, înspăimântați, cedează poziție după poziție, în timp ce, sub loviturile cadeților, bravii miniștri sboară ca surcelele, netezind calea oamenilor lui Miliuțov în interesul... „salvării”... revoluției.

Să ne mai mirăm, după toate acestea, că contrarevoluția sărbătorește victoria ?

Aceasta este situația în momentul de față.

Dar lucrurile nu mai pot merge mult așa.

Victoria contrarevoluției este victoria moșierilor. Dar țăranii nu mai pot trăi fără pământ. Este deci inevitabilă o luptă hotărâtă împotriva moșierilor.

Victoria contrarevoluției este victoria capitaliștilor. Dar muncitorii nu se pot liniști dacă nu intervine o îmbunătățire radicală a traiului lor. Este deci inevitabilă o luptă hotărâtă împotriva capitaliștilor.

Victoria contrarevoluției înseamnă prelungirea războiului ; dar războiul nu mai poate dura mult, deoarece toată țara se sufocă sub apăsarea lui.

Deaceea victoria contrarevoluției e șubredă și efemeră.

Viitorul aparține noii revoluții.

Numai dacă întreaga putere va fi în mâinile poporului se va putea da pământ țăranilor, se va putea reglementa viața economică a țării și asigura pacea, atât de necesară mult chinuitelor popoare ale Europei.

*„Rabocit i Soldat” Nr. 1,
din 23 Iulie 1917.*

Articol fără semnătură.

VICTORIA CONTRAREVOLUȚIEI ⁴²

Contrarevoluția s'a organizat. Ea crește și atacă pe toată linia. Liderii contrarevoluției, domnii cadeți, care până mai ieri boicotaу guvernul, sunt astăzi gata să revină la putere ca să oblăduiască țara.

Partidele „de guvernământ“, socialiștii-revoluționari și menșevicii, împreună cu guvernul lor de „salvare a revoluției“, se retrag în totală debandadă. Ei sunt gata să facă orice concesii, sunt gata la orice: numai să li se ordone.

Să fie predați bolșevicii și partizanii lor ?

— Poftim, domnilor cadeți, luați-i pe bolșevici.

Să fie predată delegația flotei din Baltica și bolșevicii din Kronstadt ?

— La ordinele d-v., domnilor dela serviciul de „contraspionaj“, luați delegația.

Să fie suspendate ziarele bolșevice, ale muncitorilor și soldaților, care nu sunt pe placul cadeților ?

— Să trăiți, domnilor cadeți, vom face întocmai.

Să fie dezarmată revoluția, să fie dezarmați muncitorii și soldații ?

— Cu cea mai mare plăcere, domnilor moșieri și capitaliști. Ii vom dezarma nu numai pe muncitorii din

Petersburg, ci și pe cei din Sestroretc, deși nu au luat parte la evenimentele din 3 și 4 Iulie.

Să fie îngădită libertatea cuvântului, libertatea întrunirilor, inviolabilitatea persoanei și a domiciliului, să fie introdusă cenzura și ohrana ?

— Se va face totul, domnilor reacționari, totul până la capăt.

Să fie reintrodusă pe front pedeapsa cu moartea ?

— Cu cea mai mare plăcere, domnilor nesățioși...

Să fie dizolvată dieta finlandeză, care a adoptat platforma Sovietului ?

— Se va face, domnilor moșieri și capitaliști.

- Să fie modificat programul guvernului ?

— Se va face întocmai, domnilor cadeți.

Și menșevicii, împreună cu socialiștii-revoluționari, sunt gata să cedeze și mai departe, doar vor ajunge la o înțelegere cu cadeții, doar vor cădea la învoială cu ei într'un fel sau altul...

Iar contrarevoluția devine tot mai insolentă, cerând noi jertfe, împingând Guvernul Provizoriu și Comitetul Executiv la abdicări rușinoase. De hatârul cadeților se plănuiește a se convoca la Moscova o „adunare extraordinară“, alcătuită din membrii Dumei de Stat desființate și din alți cenzitari, în al căror cor general Comitetul Executiv Central ar fi în lamentabilă minoritate. Pierzându-și capul, miniștrii își depun portofoliile la picioarele lui Cherenschi. Cadeții dictează lista membrilor guvernului.

Inmormântarea cu ajutorul Dumei țariste și al trădătorilor cadeți a libertății câștigate prin sânge — iată la ce rușine ne aduc actualii cărmuitori ai vieții noastre politice...

Iar războiul nu ia sfârșit, mărinđ nenorocirea de pe front ; și ei cred că, reintroducând pedeapsa cu moartea pe front, vor obține o îmbunătățire a situației. Orbi ce sunt ! Ei nu văd că ofensiva poate conta pe simpatia masselor numai atunci când țelurile războiului sunt clare și scumpe armatei și o interesează, numai atunci când armata are conștiința că-și varsă sângele pentru propria sa cauză ; ei nu văd că într'o Rusie democratică, în care se țin meetinguri și adunări libere ale soldaților, o ofensivă în massă nu este posibilă fără o astfel de conștiință.

Iar criza se agravează mereu, amenințând cu foamete, șomaj și ruină generală ; și ei își închipue că ar putea rezolva criza economică prin măsuri polițiste împotriva revoluției. Aceasta e dorința contrarevoluției. Orbi ce sunt ! Ei nu văd că fără măsuri revoluționare împotriva burgheziei țara nu poate fi salvată dela ruină!

Muncitorii sunt persecutați, organizațiile sunt distruse, revendicările țăranilor sunt nesocotite, soldații și marinarii sunt arestați, conducătorii partidului proletariatului sunt defăimați și calomniați, iar contrarevoluționarii triumfă, calomniază, devin tot mai insolenți, și toate acestea sub steagul „salvării“ révoluției — iată unde ne-au adus partidele socialist-revoluționar și menșevic.

Și se mai găsesc pe lumea aceasta oameni (vezi : „Novaia Jizni“) care să ne propună, după toate acestea, unitatea cu acești domni, care „salvează“ revoluția strangulând-o !

Drept cine ne iau ?!

Nu, domnilor, nu avem acelaș drum cu trădătorii revoluției !

Muncitorii nu vor uita niciodată că în momentele grele din zilele lui Iulie, când contrarevoluția furioasă ataca revoluția cu armele, partidul bolșevic a fost singurul care n'a părăsit cartierele muncitorești.

Muncitorii nu vor uita niciodată că în aceste clipe grele partidele „de guvernământ“ socialist-revoluționar și menșevic se aflau în lagărul acelor care repri-mau și dezarmau pe muncitori, soldați și marinari.

Muncitorii vor ține minte toate acestea și vor trage concluziile cuvenite.

*„Rabocî i Soldat“ Nr. 1,
din 23 Iulie 1917.*

Semnat: K. S t.

VICTORIA CADEȚILOR

Pe cât se vede, acest du-te vino al miniștrilor n'a luat încă sfârșit. Tocmeala dintre cadeți și Cherenschi continuă. „Combinațiile“ se țin lanț.

Cadeții vor intra, desigur, în guvern, deoarece totul se face după directivele lor. E posibil ca Cernov să rămână. Țereteli a devenit, se vede, „indezirabil“. Țereteli „a fost necesar“ pentru dezarmarea muncitorilor. Odată cu dezarmarea lor, rolul său s'a terminat. „Maurul și-a făcut datoria, Maurul poate să plece.“⁴³ Ii va lua locul Avxentiev.

Desigur însă că aci nu e o chestiune de persoane. Cernov, Țereteli sau oricare altul de teapa lor — nu e acelaș lucru? Cine nu știe că acești jalnici zimmerwaldieni au slujit tot atât de bine ca și Henderson și Thomas ⁴⁴ cauza imperialismului?

Repet, nu importă persoanele.

Important este faptul că în tot vălmășagul acesta, în goana după portofolii etc., la baza căreia stă lupta pentru putere, a biruit linia cadeților, linia contrarevoluției în politica internă și linia „războiului până la capăt“ în politica externă.

Problema se pune doar în felul următor :

Ori continuarea războiului, și în acest caz completă dependență de piața financiară engleză și americană, domnia cadeților, înfrânarea revoluției, căci nici cadeții nici capitalul „aliat” nu pot simpatiza cu revoluția rusă.

Ori trecerea puterii în mâinile clasei revoluționare, sfărâmarea lanțurilor financiare ale capitalului aliat, care leagă Rusia de mâini și de picioare, publicarea condițiilor de pace, normalizarea economiei naționale dezorganizate, aceasta din urmă făcându-se pe seama profiturilor moșierilor și capitaliștilor.

O a treia cale nu există ; menșevicii și socialiștii-revoluționari, care căutau o a treia cale, trebuiau inevitabil să sufere un eșec.

În această privință cadeții s'au dovedit a fi mai lucizi.

E necesar ca „guvernul să rupă în mod hotărât cu nefastele tendințe ale Zimmerwald-ului și ale socialismului «utopic»” — scrie „Reci”.

Cu alte cuvinte : război fără rezerve, război până la capăt.

„Trebuie să tragem o concluzie definitivă” — spune Necrasov la cunoscuta consfătuire : sau luați puterea voi (se adresează el Sovietului), sau lăsați altora posibilitatea s'o ia.

Cu alte cuvinte : sau revoluție sau contrarevoluție.

Menșevicii și socialiștii-revoluționari au renunțat la calea revoluționară ; prin urmare ei trebuiau să cadă inevitabil sub dominația cadeților, sub dominația contrarevoluției.

Deoarece cadeții înseamnă împrumut intern asigurat.

Deoarece cadeții înseamnă prietenie cu capitalul aliat, adică un împrumut extern asigurat.

Iar banii sunt atât de necesari din cauza stării de dezorganizare completă din spatele frontului și mai ales de pe front...

În aceasta constă „criza“.

Acesta este sensul victoriei cadeților.

Și cât timp va dura această victorie, ne-o va arăta viitorul apropiat.

*„Rabocli i Soldat“ Nr. 2,
din 24 Iulie 1917.*

Articol de fond.

CĂTRE TOȚI OAMENII MUNCII, CĂTRE TOȚI MUNCITORII ȘI SOLDAȚII DIN PETROGRAD ⁴⁵

Tovarăși !

Rusia trece prin zile grele.

Trei ani de război, care au necesitat sacrificii nemăsurate, au dus țara la istovire.

Dezorganizarea transportului și criza alimentară ne amenință cu o foamete generală.

Complecta dezorganizare a industriei și închiderea uzinelor sdruncină înseși bazele economiei naționale.

Iar războiul continuă mereu, agravând criza generală și ducând țara la ruină totală.

Guvernul Provizoriu, chemat „să salveze” țara, s'a dovedit incapabil să-și îndeplinească sarcina. Mai mult : a încurcat și mai mult lucrurile, începând ofensiva pe front și prelungind astfel războiul, principala cauză a crizei generale din țară.

Rezultatul : o stare de complectă instabilitate a puterii de stat, de criză și de descompunere a puterii. E o situație de care se plânge toată lumea, fără să se ia însă nicio măsură serioasă pentru înlăturarea ei.

Plecarea cadeților din guvern a arătat odată mai mult caracterul artificial al cabinetului de coaliție și neviabilitatea lui.

Iar pe front, retragerea trupelor noastre după cunoscuta ofensivă, arătând cât de nefastă este politica ofensivei, a agravat criza la maximum, compromițând prestigiul guvernului și făcându-l să-și piardă creditul atât la burghezia „autohtonă” cât și la cea „aliată”.

S'a creat o situație critică.

„Salvatorii” revoluției aveau de ales între două căi :

Sau continuarea războiului și a „ofensivei”, ceea ce ar fi însemnat trecerea inevitabilă a puterii în mâinile burgheziei contrarevoluționare, pentru a putea procura bani printr'un împrumut intern și unul extern, căci altfel burghezia n'ar fi intrat în guvern, împrumutul intern nu s'ar fi putut face, iar Anglia și America ar fi refuzat să acorde credite ; „a salva” țara în asemenea condițiuni înseamnă a acoperi cheltuelile de război pe seama muncitorilor și țăranilor și în interesul rechinilor imperialismului : ruși și „aliați”.

Sau trecerea puterii în mâinile muncitorilor și țăranilor săraci, publicarea condițiilor democratice de pace și încetarea războiului, pentru ca, ducând revoluția mai departe, să se dea pământ țăranilor, să se organizeze controlul muncitoresc în industrie, să se pună ordine în economia națională, care se ruinează, făcându-se acest lucru pe seama profiturilor capitaliștilor și moșierilor.

Prima cale duce la întărirea puterii claselor avute asupra oamenilor muncii și la transformarea Rusiei într'o colonie a Angliei, Americii și Franței.

A doua cale deschide era revoluției muncitorești în Europa, rupe lanțurile financiare care ferecă Rusia, sdruncină înseși bazele dominației burgheze și netezește drumul adevăratei eliberări a Rusiei.

Demonstrația din 3 și 4 Iulie a fost o chemare a maselor de muncitori și soldați către partidele socialiste, o chemare de a se porni pe cea de a doua cale, pe calea dezvoltării continue a revoluției.

Acesta este sensul ei politic și marea ei însemnătate istorică.

Însă Guvernul Provizoriu și partidele guvernamentale, socialist-revoluționar și menșevic, care nu-și trag puterea din acțiunea revoluționară a muncitorilor și țăranilor, ci din combinațiile conciliatoriste cu burghezia cadetă, au preferat prima cale, calea adaptării la contrarevoluție.

În loc să întindă mâna demonstranților și, luând puterea, să ducă împreună cu ei lupta împotriva burgheziei imperialiste, atât „aliată” cât și „autohtonă”, pentru a salva într’adevăr revoluția, ei au încheiat alianță cu burghezia contrarevoluționară, îndreptând armele împotriva demonstranților, împotriva muncitorilor și soldaților, asmuțind împotriva lor pe iuncheri și Cazaci.

Ei au trădat astfel revoluția, deschizând larg porțile contrarevoluției.

Și s’a ridicat la suprafață drojdia societății, improșcând cu noroi tot ce e cinstit și nobil.

Percheziții și devastări, arestări și maltratări, schingiuri și asasinate, suspendarea ziarelor și dizolvarea organizațiilor, dezarmarea muncitorilor și dizolvarea regimentelor, dizolvarea dietei finlandeze, în-

grădirea libertăților și reintroducerea pedepsei cu moartea, desmățul huliganilor și al agenților serviciilor de spionaj, minciună și calomnie murdară, — și toate acestea cu asentimentul tacit al socialiștilor-revoluționari și al menșevicilor — iată primii pași ai contrarevoluției.

Imperialiștii ruși și aliați împreună cu partidul ca-deților, corpul ofițeresc superior împreună cu iuncherii, Cazacii și agenții serviciilor de spionaj — iată care sunt forțele contrarevoluției.

Aceste grupuri dictează listele de membri ai Guvernului Provizoriu, iar miniștrii apar și dispar ca niște marionete.

La ordinul acestor grupuri sunt predați bolșevicii și Cernov, se epurează regimentele și echipajele vapoarelor, se execută oameni și se dizolvă regimentele pe front, Guvernul Provizoriu se transformă într'o jucărie în mâinile lui Cherenschi, Comitetul Executiv Central al Sovietelor se transformă într'o simplă anexă a acestei jucării, „democrația revoluționară“ se leapădă în mod rușinos de drepturile și datoriile ei, iar Duma țaristă, nu demult dizolvată, este reintegrată în drepturi.

Lucrurile au mers până acolo că la „conferința istorică“⁴⁶ dela Palatul de Iarnă (21 Iulie) s'au înțeles fără înconjur (complot!) să continue a pune frâu revoluției; temându-se să nu fie demascați de bolșevici, nu i-au invitat la conferință.

Iar în perspectivă, proiectul „conferinței dela Moscova“, unde se pregătesc să înmormânteze definitiv libertatea câștigată prin sânge...

Toate acestea se petrec cu participarea menșevi-

cilor și a socialiștilor-revoluționari, care cedează în mod laș o poziție după alta, biciuindu-se în mod umilitor pe ei și organizațiile lor și călcând în picioare în mod criminal cuceririle revoluției...

Niciodată încă „reprezentanții” democrației nu s’au purtat atât de nedemn ca acum, în aceste zile istorice !

Niciodată încă n’au ajuns la o decădere atât de rușinoasă ca acum !

Să ne mai mirăm, după toate acestea, că contra-revoluția a devenit impertinentă, improșcând cu noroi tot ce este cinstit și revoluționar ?

Să ne mai mirăm că mercenarii venali și calomniiatori lași îndrăsnesc „să acuze” fățiș de „trădare” pe conducătorii partidului nostru, că apașii condeiului dela ziarele burgheze înfloresc în fel și chip, fără rușine, această „acuzăție”, iar așa numitul minister public dă publicității cu seninătate așa numitele piese „ale afacerii Lenin” etc. ?

Este evident că acești domni intenționează să dezorganizeze rândurile noastre, să semene îndoială și dezorientare în rândurile noastre, să trezească neîncredere față de conducătorii noștri.

Mizerabilii ! Ei nu știu că numele conducătorilor noștri n’au fost niciodată atât de scumpe clasei muncitoare ca acum, când canalia burgheză — tot mai impertinentă — îi improașcă cu noroi !

Vânduții ! Ei nici nu bănuiesc că cu cât mercenarii burghezi calomniază mai grosolan, cu atât crește dragostea muncitorilor pentru conducătorii lor, sporește mereu încrederea lor în ei, deoarece muncitorii știu din experiență că atunci când dușmanii calomniază pe

conducătorii proletariatului, este semnul cel mai sigur că acești conducători slujesc cinstit cauza proletariatului.

Iată darul nostru, domnilor Alexinschi și Burtev, Pereverzev și Dobronravov : este un stigmat rușinos pentru calomniiatorii necinstiți. Primiți stigmatul acesta în numele celor 32.000 de muncitori organizați din Petrograd care ne-au ales și purtați-l până la mormânt. L-ați meritat.

Iar voi, domnilor capitaliști și moșieri, bancheri și speculanți, popi și agenți ai serviciilor de spionaj, voi toți care făuriți lanțuri pentru popoare, prea devreme sărbătoriți victoria, prea devreme v'ați apucat să înmormântați Marea Revoluție Rusă.

Revoluția trăiește, și ea va face să se mai vorbească despre ea, domnilor gropari.

Războiul și criza continuă, și rănilile pe care le pricinuesc nu pot fi vindecate prin represii sălbatice.

Forțele subterane ale revoluției trăiesc, acționând neîncetat în direcția revoluționarizării țării.

Țăranii n'au căpătat încă pământ. Ei vor lupta, deoarece fără pământ nu pot trăi.

Muncitorii n'au reușit încă să obțină controlul în uzine și fabrici. Ei se vor strădui să-l obțină, deoarece dezorganizarea completă a industriei îi amenință cu șomajul.

Se încearcă a-i aduce pe soldați și pe marinari înapoi, la vechea disciplină. Ei vor lupta pentru libertate, deoarece au meritat-o.

Nu, domnilor contrarevoluționari, revoluția n'a murit, ea s'a retransat numai, pentru ca, adunând noi partizani, să se năpustească cu puteri noi asupra dușmanilor.

„Suntem vii, în sângele nostru roșu arde focul forțelor necheltuite !“ 47

Iar acolo, în Apus, în Anglia și Germania, în Franța și Austria — oare acolo n'a început să fâlfâie steagul revoluției muncitorești, n'au început să se organizeze acolo Soviete de deputați ai muncitorilor și soldaților ?

Vor mai fi bătălii !

Vor mai fi victorii !

Trebue numai să întâmpinăm în mod destoinic și organizat bătăliile viitoare.

Muncitori ! Vouă vă revine rolul de cinste de a fi conducătorii revoluției ruse. Strângeți masele în jurul vostru și adunați-le sub steagul partidului nostru. Țineți minte că în clipele grele din zilele de Iulie, când dușmanii poporului trăgeau în revoluție, partidul bolșevic a fost singurul care n'a părăsit cartierele muncitorești. Țineți minte că în acele zile grele, menșevicii și socialiștii-revoluționari se aflau în lagărul celor care reprimau și dezarmau pe muncitori.

Veniți sub steagul nostru, tovarăși !

Țărani ! Conducătorii voștri n'au îndreptățit speranțele voastre. Ei s'au târît în urma contrarevoluției, iar voi rămâneți fără pământ, căci, atâta timp cât domnește contrarevoluția, nu veți căpăta pământurile moșierești. Singurii voștri aliați credincioși sunt muncitorii. Numai în alianță cu ei veți putea căpăta pământ și libertate. Strângeți-vă deci în jurul muncitorilor !

Soldați ! Forța revoluției stă în alianța dintre popor și soldați. Miniștrii vin și pleacă, poporul rămâne. Fiți deci mereu alături de popor și luptați în rândurile lui !

Jos contrarevoluția !

Trăiască revoluția !

Trăiască socialismul și frăția dintre popoare !

Conferința organizației din Petrograd a Partidului muncitoresc social-democrat (bolșevic) din Rusia.

*„Rabocit i Soldat” Nr. 2,
din 24 Iulie 1917.*

DOUĂ CONFERINȚE ⁴⁸

Două conferințe. Amândouă la Petrograd, amândouă pe capitală.

Una a menșevicilor, cealaltă a bolșevicilor.

Prima reprezintă numai 8.000 de muncitori.

A doua — 32.000.

La prima domnește haosul și destrămarea, întrucât ea este pe punctul de a se scinda.

La a doua domnește unitatea și coeziunea.

Prima își trage puterea din înțelegerile cu burghezia cadetă. Scindarea s'a produs tocmai pentru acest motiv, deoarece printre menșevici mai există oameni care n'au pierdut sentimentul onoarei și care nu vor să se târască în coada burgheziei.

A doua, dimpotrivă, nu-și trage forța din combinații cu burghezia, ci din lupta revoluționară a muncitorilor împotriva capitaliștilor și moșierilor.

Prima vede „salvarea țării” în stârpirea bolșevismului și în trădarea revoluției.

A doua — în măturarea contrarevoluției, cu anelele ei „socialiste” cu tot.

Se spune că bolșevismul a fost lichidat și înmormântat.

Prea devreme ne înmormântează domnii gropari. Suntem încă în viață, și nu odată burghezia va mai tresări și se va cutremura la auzul glasului nostru.

32.000 de bolșevici uniți, care sunt pentru revoluție, și 8.000 de menșevici răzlețiți, care în majoritatea lor au trădat revoluția, — alegeți tovarăși muncitori !

*„Rabocii i Soldat“ Nr. 2,
din 24 Iulie 1917.*

Articol fără semnătură.

NOUL GUVERN

A luat sfârșit acel du-te vino al miniștrilor. S'a format un nou guvern. E compus din : cadeți, cadeti-zanți, socialiști-revoluționari și menșevici.

Partidul cadet este satisfăcut. Principalele revendicări ale cadeților au fost acceptate. Aceste revendicări stau la baza activității noului guvern.

Cadeții voiau consolidarea guvernului în detrimentul Sovietelor, independența guvernului față de Soviete. Sovietele, conduse de „păstori proști“ dintre socialiștii-revoluționari și menșevici, au făcut și această concesie, semnându-și astfel sentința de moarte.

Guvernul Provizoriu, ca unică putere, — iată ce-au obținut cadeții.

Cadeții cereau „însănătoșirea armatei“, cu alte cuvinte „disciplină de fier“ în armată, cereau ca armata să se supună numai superiorilor direcți, care la rândul lor să se supună numai guvernului. Sovietele, conduse de socialiști-revoluționari și de menșevici, au făcut și această concesie, dezarmându-se.

Sovietele rămase fără armată, armata subordonată numai guvernului alcătuit din elemente procadete — iată ce-au obținut cadeții.

Cadeții cereau unitatea fără rezerve cu aliații. Sovietele au pornit „hotărît” pe această cale în interesul... „apărării țării”, dând uitării declarațiile lor „internationale”. Așa numitul program din 8 Iulie a rămas suspendat în aer.

Război „fără cruțare”, „război până la capăt” — iată ce-au obținut cadeții.

Ascultați-i chiar pe ei :

„Revendicările cadeților stau fără îndoială la baza activității întregului guvern... Și din moment ce principalele revendicări ale cadeților au fost acceptate, partidul a socotit că nu mai e posibil să se continue discuțiile din cauza unor divergențe specifice partidelor.” Căci cadeții știu că în actualele condițiuni „va rămâne foarte puțin timp și posibilități foarte limitate pentru realizarea punctelor democratice ale faimosului program din 8 Iulie” (vezi „Reci”).

Credem că-i clar.

A fost un timp când Sovietele făureau o viață nouă, introducând transformări revoluționare și silind Guvernul Provizoriu să consfințească aceste transformări prin decrete și ucazuri.

Aceasta a fost în Martie—Aprilie.

Pe atunci Guvernul Provizoriu era la remorca Sovietelor, acoperind cu drapelul său nerevoluționar măsurile revoluționare ale Sovietelor.

Acum a venit momentul când Guvernul Provizoriu dă înapoi, introducând „transformări” contrarevoluționare, iar Sovietele sunt „silite” să le aprobe tacit în rezoluțiile lor sarbăde.

Acum Comitetul Executiv Central, acest reprezentant al tuturor Sovietelor, este la remorca Guvernului

Provizoriu, acoperind fața contrarevoluționară a acestuia cu o frazeologie revoluționară.

Este evident că rolurile s'au schimbat, și s'au schimbat nu în folosul Sovietelor.

Da, cadeții au motive să fie „satisfăcuți“.

Dar pentru mult timp oare ? Aceasta ne-o va arăta viitorul apropiat.

„Rabocii i Soldat“ Nr. 3.

din 26 Iulie 1917.

Articol de fond.

ÎN JURUL ALEGERILOR PENTRU ADUNAREA CONSTITUANTĂ ⁴⁹

Campania electorală în legătură cu alegerile pentru Adunarea Constituantă a început. Partidele au început să-și mobilizeze forțele. Viitorii candidați ai ca-deților cutreieră Rusia, verificându-și șansele de reu-șită. Socialiștii-revoluționari au convocat la Petrograd o consfătuire a reprezentanților țăranilor din gubernie, în vederea „organizării” alegerilor. Un alt grup de na-rodnici convoacă la Moscova, în acelaș scop, un con-gres al uniunii țărănești din Rusia ⁵⁰. Concomitent iau ființă cu dela sine putere „Soviete de garnizoană de de-putați ai țăranilor”, fără apartenență la vreun partid, urmărind, între altele, asigurarea reușitei în bune con-dițiuni a alegerilor la sate. În acelaș scop se formea-ză numeroase frății muncitorești, care trimit la sate li-teratură și oameni. În sfârșit, unele uzine trimit la sate delegați speciali pentru propaganda electorală. Nu mai vorbim de marele număr de „delegați”, mai ales soldați și marinari, care cutreieră Rusia de unul singur și împărtășesc țăranilor „noutățile dela oraș”.

Este evident că importanța momentului și însem-nătatea hotărîtoare a Adunării Constituante este înțe-

leasă de păturile cele mai largi ale populației. Și toată lumea simte că rolul hotărîtor îl au satele, care reprezintă majoritatea populației, și că tocmai într'acolo trebuiesc îndreptate toate forțele disponibile. Datorită dispersării și lipsei de organizare a muncitorilor agricoli — principalul sprijin al partidului nostru la sate — se complică în mare măsură sarcinile noastre la sate. Spre deosebire de muncitorii dela orașe, care, dintre toate păturile populației orășenești, sunt cel mai bine organizați, muncitorii dela sate sunt masa cea mai neorganizată. Sovietele de deputați ai țăranilor organizează mai ales păturile mijlocii și chiabure ale țăranimii, care înclină în mod firesc spre o înțelegere „cu moșierul și capitalistul liberal“. Tot ele antrenează după sine elementele proletare și semiproletare dela sate, supunându-le influenței partidelor conciliatoriste, în speță partidul trudovicilor și partidul socialist-revoluționar. Insuficienta dezvoltare a capitalismului agricol și a luptei de clasă la sate prezintă condiții favorabile pentru acest gen de politică conciliatoristă.

Sarcina imediată a partidului nostru este de a scoate păturile sărace ale țăranimii de sub influența trudovicilor și a socialiștilor-revoluționari și de a le uni într'o singură familie frățească cu muncitorii dela orașe.

Viața însăși lucrează în această direcție, demascând pas cu pas absurditatea politicii conciliatoriste. Sarcina activiștilor de partid este de a interveni prin toate mijloacele în alegerile pentru Adunarea Constituantă, spre a desvălui caracterul nefast al acestei politici și a ușura astfel păturilor sărace ale țăranimii să se unească în jurul proletariatului dela orașe.

În acest scop trebuie să creăm imediat la sate nucleee proprii de partid, legându-le strâns de comitetele de partid dela orașe. Trebuie să organizăm în fiecare plasă, în fiecare județ, în fiecare circumscripție electorală grupe proprii de partid, alcătuite din țărance și țărani săraci. Aceste grupuri trebuie să aibă legătură cu comitetele noastre din centrele industriale ale guberniei respective. Obligația comitetelor este să furnizeze grupurilor materialele necesare în legătură cu alegerile, literatură și oameni.

Numai pe această cale se va putea realiza în cursul campaniei însăși o unitate reală între proletarii dela orașe și dela sate.

Noi suntem împotriva unui acord cu capitaliștii și moșierii, deoarece știm că un astfel de acord n'ar face decât să lovească în interesele muncitorilor și țăranilor.

Însă aceasta nu înseamnă că suntem, în general, împotriva oricărui acord.

Suntem pentru un acord cu grupurile fără partid ale țăranilor săraci, pe care viața însăși îi împinge pe calea luptei revoluționare împotriva moșierului și a capitalistului.

Suntem pentru un acord cu organizațiile fără partid ale soldaților și marinarilor, care au toată încrederea nu în bogătași, ci în nevoiași, nu în guvernul burgheziei, ci în popor și, mai ales, în clasa muncitoare. A respinge astfel de grupuri și organizații pe motivul că ele nu pot sau nu vor să se contopească cu partidul nostru, ar fi nechibzuit și dăunător.

Deaceea trebuie găsit un limbaj comun cu aceste grupuri și organizații, trebuie elaborată o platformă revoluționară comună, trebuiesc întocmite liste comune

de candidați în toate circumscripțiile electorale, în care să figureze nu „profesori” și „savanți”, ci țărani, soldați și marinari, care să fie gata să apere cu pieptul lor revendicările poporului; aceasta e linia pe care trebuie s'o urmăm în campania noastră electorală la sate.

Numai în felul acesta vom putea strânge păturile largi ale populației muncitoare dela sate în jurul conducătorului revoluției noastre, în jurul proletariatului.

Nu va trebui să căutăm mult asemenea grupuri fără partid, deoarece ele se ivesc peste tot, în fiecare zi. Și ele se vor ivi mereu din cauza neîncrederii crescânde față de Guvernul Provizoriu, care împiedică comitetele țărănești să dispună de pământurile moșierești. Ele se înmulțesc și se vor înmulți din cauza nemulțumirii produse de politica Comitetului Executiv al deputaților țăranilor din Rusia, care se târăște în coada Guvernului Provizoriu. Un exemplu în această privință ne oferă „Sovietul din Petrograd al deputaților țărani”⁵¹, recent constituit, care înglobează întreaga garnizoană a orașului și care, dela primii pași ai activității sale, s'a ciocnit cu Guvernul Provizoriu și cu Comitetul Executiv al deputaților țăranilor din Rusia.

Iată, în linii generale, platforma care ar putea servi drept bază a unui acord cu aceste organizații de țărani și soldați fără partid.

1. Suntem împotriva moșierilor și capitaliștilor și a „partidului libertății populare” al acestora, căci ei și numai ei sunt dușmanii principali ai poporului rus. Nicio încredere, niciun sprijin bogătașilor și guvernului lor !

2. Suntem pentru încrederea în clasa muncitoare și pentru sprijinirea clasei muncitoare, care luptă fără preget pentru socialism, suntem pentru alianța și înțelegerea între țărani, soldați, marinari și muncitori împotriva moșierilor și capitaliștilor.

3. Suntem împotriva războiului, pentru că este un război de acaparare. Tot ce se spune referitor la o pace fără anexiuni rămâne vorbă goală, atâta timp cât războiul este dus pe baza tratatelor secrete ale țărului cu capitaliștii anglo-francezi.

4. Suntem pentru încetarea cât mai grabnică a războiului, prin luptă hotărâtă a popoarelor împotriva guvernelor lor imperialiste.

5. Suntem împotriva anarhiei în industrie, agravată de capitaliști. Suntem pentru control muncitoresc în industrie, pentru organizarea industriei pe baze democratice, prin amestecul personal al muncitorilor și al guvernului recunoscut de ei.

6. Suntem pentru organizarea unui schimb just al produselor între oraș și sat, astfel ca orașul să fie aprovizionat cu o cantitate suficientă de alimente, iar satul cu zahăr, petrol, încălțăminte, țesături, obiecte de metal și alte mărfuri necesare.

7. Suntem pentru ca toate pământurile — domeniile, ale statului, ale instituțiilor guvernamentale, cele moșierești, mănăstirești și bisericești — să treacă fără răscumpărare în stăpânirea întregului popor.

8. Suntem pentru ca toate pământurile moșierești libere, atât cele arabile cât și cele de pășune, să fie puse imediat la dispoziția comitetelor țărănești alese în mod democratic.

9. Suntem pentru ca întregul inventar agricol liber,

viu și mort, care se află în posesia moșierilor și în depozite, să fie imediat pus la dispoziția comitetelor țărănești pentru munca câmpului, pentru cositul fânețelor, strânsul cerealelor etc.

10. Suntem pentru ca tuturor invalizilor de război inapți de muncă, precum și văduvelor și orfanilor, să li se dea ajutoare îndestulătoare pentru a le asigura o existență omenească.

11. Suntem pentru o republică populară fără armată permanentă, fără birocrație, fără poliție.

12. În locul armatei permanente cerem o miliție a întregului popor, cu comandanți electivi.

13. În locul funcționarilor birocrați fără nicio răspundere, cerem funcționari eligibili și revocabili.

14. În locul poliției care persecută poporul, cerem o miliție eligibilă și revocabilă.

15. Cerem revocarea „ordinelor” îndreptate împotriva soldaților și marinarilor.

16. Suntem împotriva dizolvării regimentelor și a asmuțirii soldaților unii împotriva altora.

17. Suntem împotriva prigonirii presei muncitorilor și soldaților; suntem împotriva restrângerii libertății cuvântului și a întrunirilor, atât în spatele frontului cât și pe front; suntem împotriva arestărilor fără judecată și cercetare, împotriva dezarmării muncitorilor.

18. Suntem împotriva reintroducerii pedepsei cu moartea.

19. Vrem ca tuturor popoarelor din Rusia să li se dea dreptul de a-și organiza liber viața, pentru ca aceste popoare să nu fie oprimare.

20. În sfârșit cerem ca întreaga putere din țară să fie trecută în mâinile Sovietelor revoluționare ale

muncitorilor și țăranilor, deoarece numai o asemenea putere poate să scoată țara din impasul în care a adus-o războiul, criza, scumpetea, precum și capitaliștii și moșierii, care se îmbogățesc exploatând mizeria poporului.

Aceasta ar fi, în linii mari, platforma care ar putea servi drept bază a unui acord între organizațiile noastre de partid și grupurile revoluționare fără partid ale țăranilor și soldaților.

Tovarăși ! Se apropie ziua alegerilor. Intervențiți, până nu e prea târziu, și organizați campania electorală.

Creați grupuri volante de agitatori, alcătuite din muncitori și muncitoare, soldați și marinari, și organizați scurte conferințe despre platformă.

Aprovizionați aceste grupuri cu literatură și trimiteți-le în toate colțurile Rusiei.

Glasul lor să pună în mișcare satele în vederea apropiatelor alegeri pentru Adunarea Constituantă.

Creați grupuri de partid în plăși și județe și strângeți în jurul lor păturile largi ale țăranimii sărace.

Organizați consfătuiri pe plăși, județe, gubernii, în vederea întăririi legăturilor de partid în spirit revoluționar, în vederea desemnării candidaților pentru Adunarea Constituantă.

Mare este importanța Adunării Constituante. Inșă incomparabil mai mare este importanța masselor care rămân înafara Adunării Constituante. Forța nu stă în Adunarea Constituantă înșăși, ci în muncitorii și țăranii care, făurind prin lupta lor noul drept revoluționar, vor împinge înainte Adunarea Constituantă.

Să știți : cu cât masele revoluționare vor fi mai organizate, cu atât Adunarea Constituantă își va pleca mai atent urechea la glasul lor, cu atât va fi mai asigurată soarta revoluției ruse.

Sarcina principală în alegeri este deci strângerea maselor largi ale țărănimii în jurul partidului nostru.

Așa dar, la lucru, tovarăși !

*„Rabocli i Soldat” Nr. 4,
din 27 Iulie 1917.*

Semnat : K. Stalin.

CUVÂNTĂRI

ROSTITE LA CONGRESUL AL VI-lea AL P. M. S. D. (BOLȘEVIC) DIN RUSIA

26 Iulie — 3 August 1917⁵²

1. RAPORTUL DE ACTIVITATE AL C. C.

27 Iulie

Tovarăși !

Raportul de activitate al C.C. se referă la activitatea C.C. în ultimele două luni și jumătate : Mai, Iunie și prima jumătate a lui Iulie.

Activitatea C.C. în cursul lunii Mai s'a desfășurat în trei direcții.

În primul rând, s'a lansat lozinca unor noi alegeri pentru Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților. C.C. a pornit dela premisa că la noi revoluția se desfășoară pe cale pașnică, că prin noi alegeri pentru Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților se poate modifica componența Sovietelor, deci și componența guvernului. Adversarii ne-au atribuit intenția de a pune mâna pe putere. Este o calomnie. Nu am avut asemenea intenții. Noi am susținut că prin nolle alegeri pentru Soviete vom avea posibilitatea să modificăm caracterul activității acestora potrivit cu dorința maselor largi. Pentru noi era clar că ar fi fost suficientă o majoritate de un vot în Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților pentru ca puterea să apuce un alt

drum. Deaceea toată activitatea noastră în cursul lunii Mai s'a desfășurat sub lozinca noilor alegeri. În cele din urmă am obținut aproximativ o jumătate din locuri în fracțiunea muncitorească a Sovietului și aproximativ 1/4 în cea a soldaților.

În al doilea rând — agitația împotriva războiului. Faptul condamnării la moarte a lui Fr. Adler⁵³ l-am folosit pentru a organiza un număr de meetinguri de protest împotriva pedepsei cu moartea și împotriva războiului. Această campanie a avut un ecou favorabil în rândurile soldaților.

A treia latură a activității C.C. — alegerile municipale din Mai. C.C. împreună cu comitetul din Petersburg a depus toate eforturile pentru a duce lupta atât împotriva cadeților, forța principală a contrarevoluției, cât și împotriva menșevicilor și socialiștilor-revoluționari, care cu bună știință sau involuntar au urmat pe cadeți. Am obținut aproximativ 20% din cele 800.000 de voturi înregistrate în alegerile municipale din Petrograd și am dobândit toate locurile în дума sectorului Vâborg. Tovarășii soldați și marinari au adus servicii deosebite partidului.

Așa dar luna Mai s'a scurs sub semnul: 1) alegerilor municipale, 2) agitației împotriva războiului și 3) al noilor alegeri pentru Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților.

Luna Iunie. Svonurile despre pregătirea ofensivei pe front enervau pe soldați. A apărut un șir întreg de ordine care reduceau la zero drepturile soldaților. Toate acestea au electrizat masele. Fiecare svon se răspândea în Petrograd cu iuțeala fulgerului, provocând agitație în rândurile muncitorilor și în special ale sol-

daților. Svonurile despre ofensivă ; ordinele lui Cherevski și declarația drepturilor soldatului ; îndepărtarea din Petrograd a elementelor „de care nu se simțea nevoie“, cum spuneau autoritățile — în realitate era clar faptul că se urmărește îndepărtarea din Petrograd a elementelor revoluționare ; criza care lua forme tot mai conturate — toate acestea enervau pe muncitori și soldați. În uzine se organizau adunări ; diferite regimente și uzine ne propuneau mereu să organizăm o acțiune. S'a proiectat pentru 5 Iunie o manifestație. Însă C.C. a hotărât ca deocamdată să nu se facă manifestație, ci să se convoace la 7 Iunie o adunare a delegaților sectoarelor, fabricilor, uzinelor și regimentelor, care să ia o hotărâre în chestiunea manifestației. Această adunare a fost convocată și au participat aproape 200 persoane. S'a putut constata că cel mai mult se agită soldații. Marea majoritate a delegaților s'a declarat pentru manifestație. S'a pus întrebarea : ce să se facă în cazul când congresul Sovietelor, care își începuse atunci lucrările, s'ar pronunța împotriva manifestației. Marea majoritate a tovarășilor susținea că nicio putere din lume nu va putea împiedica manifestația. În această situație, C.C. a hotărât să-și asume organizarea unei manifestații pașnice. La întrebarea soldaților, dacă pot merge înarmați la manifestație, C.C. a hotărât : nimeni nu va ieși înarmat. Soldații însă spuneau că nu pot merge neînarmați la manifestație, că arma este singura garanție reală împotriva unor eventuale excese din partea publicului burghez și că vor merge înarmați numai în scop de autoapărare.

La 9 Iunie, C.C., comitetul din Petersburg și or-

ganizația militară țin o ședință comună. C.C. pune următoarea întrebare: dat fiind că atât congresul Sovietelor, cât și toate partidele „socialiste” se pronunță împotriva manifestației noastre, n’ar fi cazul să se amâne manifestația? Răspunsul tuturor a fost negativ.

La 9 Iunie, ora 12 noaptea, congresul Sovietelor lansează un manifest, în care pune în cumpănă întreaga sa autoritate împotriva noastră. C.C. decide să nu se facă manifestație la 10 Iunie, ci să se amâne pentru ziua de 18 Iunie, ținând seama de faptul că însuși congresul Sovietelor a fixat o manifestație pentru ziua de 18 Iunie și că la această manifestație masele vor izbuti să-și exprime voința. Muncitorii și soldații primesc cu o nemulțumire abia stăpânită hotărîrea C.C., dar i se supun. Este semnificativ, tovarăși, faptul că în dimineața acelei zile, 10 Iunie, când un întreg șir de oratori din partea congresului Sovietelor au luat cuvântul la uzine în vederea „lichidării încercării de a organiza o manifestație”, muncitorii în imensa lor majoritate n’au vrut să asculte decât pe oratorii partidului nostru. C.C. a reușit să-i liniștească pe soldați și muncitori. Prin aceasta am demonstrat cât de bine organizați suntem.

Fixând manifestația pentru data de 18 Iunie, congresul Sovietelor a anunțat totodată că ea se va desfășura sub semnul libertății lozincilor. Era limpede că congresul a hotărît să angajeze lupta împotriva partidului nostru. Am primit provocarea și am început să ne strângem forțele în vederea apropiatei manifestații.

Tovarășii știu cum a decurs manifestația dela 18 Iunie. Până și ziarele burgheze au scris că imensa majoritate a manifestanților a defilat cu lozincile bolșe-

vicilor. Lozinca principală a fost: „Toată puterea Sovietelor!”. Au participat la manifestație cel puțin 400.000 de oameni. Numai trei grupuri mici — Bundul, Cazacii și plehanoviștii — s'au încumetat să afișeze lozinca: „Incredere Guvernului Provizoriu!”, dar și ele au regretat apoi, deoarece au fost silite să-și strângă drapelele. Congresul Sovietelor a putut să vadă cu ochii săi cât de mare este forța și influența partidului nostru. Toată lumea era convinsă că manifestația dela 18 Iunie, care a fost mai impunătoare decât cea dela 21 Aprilie, nu va rămâne fără urmări. Și, în adevăr, ea nu trebuia să rămână fără urmări. „Reci” spunea că, după toate probabilitățile, vor avea loc schimbări serioase în componența guvernului, dat fiind că politica Sovietelor nu este aprobată de masse. Însă tocmai în ziua aceea a început ofensiva trupelor noastre pe front, ofensiva s'a desfășurat favorabil, și în legătură cu aceasta au început manifestațiile „reacționarilor” pe Nevski. Imprejurarea aceasta a anihilat victoria morală repurtată de bolșevici la manifestație. Au fost reduse la zero și eventualele rezultate practice despre care vorbeau atât „Reci”, cât și reprezentanții oficiali ai partidelor socialist-revoluționar și menșevic care participă la guvern.

Guvernul Provizoriu a rămas la putere. Ofensiva ce se desfășura favorabil, succesele parțiale ale Guvernului Provizoriu, un șir întreg de proiecte cu privire la evacuarea trupelor din Petrograd au avut asupra soldaților efectul pe care trebuiau să-l aibă. Aceste fapte i-au convins că imperialismul pasiv devine un imperialism activ. Ei au înțeles că a început o fază de noi sacrificii.

Frontul a reacționat în felul său la politica imperialismului activ. Un șir întreg de regimente, cu toate că acest lucru era interzis, au pus la vot chestiunea dacă trebuie sau nu pornită ofensiva. Comandamentul suprem n'a înțeles că în noile condițiuni din Rusia și dat fiind că scopurile urmărite de război nu erau clare, masele nu puteau fi silite să pornească orbește la ofensivă. S'a întâmplat ceea ce am prevăzut noi : ofensiva s'a dovedit a fi sortită eșecului.

Sfârșitul lui Iunie și începutul lui Iulie decurg sub semnul politicii ofensivei. Circulă șvonuri despre reintroducerea pedepsei cu moartea, despre dizolvarea unui șir întreg de regimente, se vorbește că pe front soldații sunt maltratați. Sosesec delegați de pe front cu relatări despre bătăile și arestările care au avut loc în rândurile lor. Știri analoage parvin dela regimentul de grenadieri și regimentul de mitraliori. Toate acestea pregătesc terenul pentru o nouă acțiune a muncitorilor și soldaților la Petrograd.

Trec la evenimentele dela 3 și 5 Iulie. Lucrurile au început la 3 Iulie, ora 3 după amiază, în clădirea comitetului din Petersburg.

3 Iulie. Ora 3 după amiază. Conferința organizației noastre de partid din Petrograd ține ședință. Se discută problema, cu totul inofensivă, a alegerilor municipale. Iși fac apariția doi reprezentanți ai unuia din regimentele garnizoanei și declară că la ei „s'a hotărât să se manifesteze în seara aceea“, că ei „nu mai pot privi în tăcere cum pe front sunt desființate un regiment după altul“, că „au și trimis delegați la regimente și uzine“ cu propunerea ca acestea să se asocieze la manifestație. Ca răspuns la aceasta, tov. Volodarschi,

reprezentantul prezidiului conferinței, declară că „partidul a luat hotărîrea de a nu manifesta și că membrii de partid din acest regiment n'au dreptul să treacă peste hotărîrea partidului”.

Ora 4 după amiază. Comitetul din Petersburg, organizația militară și Comitetul Central al partidului, discutând problema, decid să nu manifesteze. Această hotărîre este adoptată de conferință, ai cărei membri pleacă la uzine și regimente spre a-i convinge pe tovarăși să nu manifesteze.

Ora 5 după amiază. Palatul Taurida. Ședința Biroului Comitetului Executiv Central al Sovietelor. Din însărcinarea Comitetului Central al partidului, tovarășul Stalin aduce la cunoștința Biroului Comitetului Executiv Central cele petrecute și comunică hotărîrea luată de bolșevici de a nu manifesta.

Ora 7 seara. În fața sediului comitetului din Petersburg. Trec câteva regimente cu steaguri. Lozinca: „Toată puterea Sovietelor!”. Oprindu-se în fața sediului comitetului din Petersburg, soldații roagă pe membrii organizației noastre „să spună ceva”. Oratorii, bolșevicii Lașevici și Curaev, arătând în cuvântările lor care este situația politică, fac apel la soldați să nu manifesteze. Li se răspunde cu strigătul de: „jos!”. Membrii organizației noastre propun atunci soldaților să aleagă o delegație care să comunice doleanțele lor Comitetului Executiv Central al Sovietelor și pe urmă să se întoarcă la regimentele lor. Răspunsul a fost un „ura!” tunător. Muzica a cântat „Marsilieza”... Intre timp, vestea demisiei din guvern a cadetilor face înconjurul Petrogradului, provocând iritare printre muncitori. În urma soldaților apar coloane

de muncitori. Ei au aceleași lozinci ca și soldații. Soldații și muncitorii se îndreaptă spre palatul Taurida.

Ora 9 seara. Sediul comitetului din Petersburg. Șiruri de delegați din partea uzinelor. Toți propun organizațiilor partidului nostru să intervină și să-și asume conducerea manifestației. Altfel „va fi vărsare de sânge”. Unii cer ca uzinele și fabricile să aleagă delegații care să comunice Comitetului Executiv Central al Sovietelor cerințele manifestanților, iar masele, după ce vor fi ascultat rapoartele delegațiilor, să se împrăstie în mod pașnic.

Ora 10 seara. Palatul Taurida. Ședința secțiunii muncitorești a Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd. Muncitorii raportează că manifestația a început. Spre a se evita excesele, majoritatea secțiunii hotărăște să intervină în scopul de a imprima manifestației un caracter pașnic și organizat. Minoritatea, care nu este de acord cu această hotărâre, părăsește sala de ședință. Majoritatea alege un Birou care să aducă la îndeplinire hotărârea luată.

Orele 11 noaptea. Se hotărăște ca C.C. și comitetul din Petersburg ale partidului nostru să se întrunească la palatul Taurida, către care se îndreptau manifestanții de cu seară. Sosesc agitatori dela sectoare și reprezentanți ai uzinelor. Are loc adunarea reprezentanților C. C. al partidului nostru, ai comitetului din Petersburg, ai organizației militare, ai comitetului sectoarelor, ai biroului secțiunii muncitorești a Sovietului din Petrograd. Din rapoartele primite dela sectoare reiese că:

1) mâine muncitorii și soldații nu vor putea fi reținuți de a manifesta ;

2) manifestanții vor ieși cu arma în mână numai în scop de autoapărare, pentru a avea reale garanții împotriva unor eventuale focuri de armă trase în scop de provocare de pe bulevardul Nevski: „In oameni înarmați nu e chiar atât de ușor să tragi“.

Adunarea hotărăște: în momentul în care masele revoluționare de muncitori și soldați manifestează cu lozinca „Toată puterea Sovietelor!“, partidul proletariatului nu are dreptul să se spele pe mâini și să ignoreze mișcarea; el nu poate lăsa masele în voia soartei, ci trebuie să fie alături de ele, pentru a imprima mișcării spontane un caracter conștient și organizat. Adunarea hotărăște să propună muncitorilor și soldaților să aleagă delegați din partea regimentelor și uzinelor, prin mijlocirea cărora să comunice dorințele lor Comitetului Executiv al Sovietelor. În spiritul acestei hotărâri se redactează un manifest care cheamă la o „manifestație pașnică și organizată“⁵⁴.

Orele 12 noaptea. Peste 30.000 de muncitori dela uzinele Putilov sosesc la palatul Taurida. Steaguri. Lozinca: „Toată puterea Sovietelor!“. Se procedează la alegerea delegaților. Delegații transmit Comitetului Executiv cerințele muncitorilor dela Putilov. Soldații și muncitorii, adunați în fața palatului Taurida, încep să se împrăștie.

4 Iulie. Ziua. Manifestația muncitorilor și soldaților. Steaguri. Lozinci bolșevice. Manifestanții se îndreaptă spre palatul Taurida. Mii de marinari din Kronstadt încheie coloana manifestanților. După mărturia ziarelor burgheze („Birjiovca“), numărul acestora a fost de cel puțin 400.000. Pe străzi domnește un entuziasm de nedescris. Cetățenii întâmpină pe manifestanți

cu strigăte voioase de „ura!”. Pe la amiază încep excesele. Forțele negre din cartierele burgheze întunecă manifestația muncitorilor prin focuri de armă criminale și provocatoare. Nici „Birjevâe Vedomosti” nu îndrăznește să nege că focurile de armă au pornit din tabăra adversarilor manifestației. „Exact la ora 2 după amiază” — scrie „Birjiovca” (ediția de seară din 4 Iulie) — „la încrucișarea străzilor Sadovaia și Nevski, pe când treceau manifestanții înarmați, iar publicul, adunat în număr mare, privea în liniște la ei, din partea dreaptă a străzii Sadovaia a răsunat o împușcătură asurzitoare, după care au urmat împușcături masive.”

Este clar că focul nu a fost deschis de manifestanți, că „persoane necunoscute” au tras în manifestanți, și nu invers.

Focurile de armă au continuat concomitent în diferite locuri ale cartierelor burgheze ale orașului. Provocatorii nu dormeau. Totuși manifestanții nu au depășit limitele legitimei apărări. Despre complot sau insurecție nici vorbă nu poate fi. Nu s'a observat niciun caz de ocupare a vreunei instituții, publice sau de stat, nicio încercare de a face acest lucru, cu toate că, având în vedere imensele forțe armate de care dispuneau, manifestanții ar fi putut foarte bine să pună stăpânire nu numai pe unele instituții, ci și pe tot orașul...

Orele 8 seara. Palatul Taurida. Are loc o adunare a C.C., a comitetului sectoarelor și a altor organizații ale partidului nostru. Se ia următoarea hotărîre: odată ce muncitorii și soldații revoluționari și-au arătat voința, manifestația trebuie să ia sfârșit. Se redactează un manifest în spiritul acestei hotărîri: „Demonstrația a

luat sfârșit... Cuvântul nostru de ordine: fermitate, stăpânire de sine, calm" (vezi manifestul în „Listoc Pravdâ“⁵⁵). Manifestul acesta trimis „Pravdei“ n'a putut să apară la 5 Iulie, deoarece în noaptea aceea (noaptea din 4 spre 5 Iulie) „Pravda“ a fost devastată de iuncheri și de agenții poliției secrete.

Orele 10—11 noaptea. Palatul Taurida. Ședința Comitetului Executiv Central al Sovietelor. Se discută problema puterii. După demisia cadeților din guvern, situația socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor devine deosebit de critică: le „trebuie“ un bloc cu burghezia, dar constituirea unui asemenea bloc nu este posibilă, deoarece burghezia nu mai vrea o înțelegere cu ei. Ideea unui bloc cu cadeții cade. În această situație se pune categoric problema luării puterii de către Soviete.

Svonurile despre ruperea frontului nostru de către armatele germane — ce-i drept, necontrolate încă — provoacă neliniște.

Circulă svonul că mâine va apare în presă o notă mârșavă și calomnioasă la adresa tovarășului Lenin.

Comitetul Executiv Central al Sovietelor aduce regimentul Volânschi (pe soldați) la palatul Taurida pentru a asigura paza palatului: împotriva cui? Reiese că împotriva bolșevicilor, care au venit la palat, chipurile pentru „a aresta“ Comitetul Executiv și „a pune mâna pe putere“. Aceasta se spune despre bolșevici, care au luptat pentru întărirea Sovietelor și pentru trecerea întregii puteri în țară în mâinile acestora !...

Orele 2—3 noaptea. Comitetul Executiv Central al Sovietelor nu ia puterea. El însărcinează pe miniștrii

„socialiști“ să formeze un nou guvern, introducând în acest guvern măcar câțiva burghezi. Miniștrii sunt împuterniciți în mod special „să lupte împotriva anarhiei“. E clar : pus în fața necesității de a rupe hotărât cu burghezia, lucru de care se temea îndeosebi — deoarece își trăgea forța din diferitele „combinații“ cu burghezia — Comitetul Executiv Central răspunde printr'o ruptură hotărâtă cu muncitorii și bolșevicii, pentru ca, unindu-se cu burghezia, să-și îndrepte arma împotriva muncitorilor și soldaților revoluționari. Astfel se inaugurează campania împotriva revoluției. Revoluția devine ținta focurilor socialiștilor-revoluționari și ale menșevicilor, spre marea bucurie a contrarevoluției...

5 Iulie. Apare în ziare (mai exact în „Jivoe Slovo“ ⁵⁶) o notă cu mârșave calomnii la adresa tovarășului Lenin. „Pravda“ nu a apărut, deoarece sediul ei a fost devastat în noaptea de 4 spre 5 Iulie. Se instaurază dictatura miniștrilor „socialiști“, care voiau un bloc cu cadeții. Menșevicii și socialiștii-revoluționari, care nu voiseră să ia puterea, de data aceasta o iau (pentru scurtă vreme) spre a se răfui cu bolșevicii... Pe străzi își fac apariția unități militare sosite de pe front. Iuncherii și bandele contrarevoluționare se dedau la pogromuri, percheziționează, își fac de cap. Contrarevoluția exploatează din plin prigoana deslănțuită de Alexinschi, Pancratov și Pereverzev împotriva lui Lenin și a bolșevicilor. Contrarevoluția crește cu fiecare oră. Centrul dictaturii este statul-major al armatei. Asistăm la desmățul copoilor polițienești, al iuncherilor și Cazacilor. Arestări și maltratări. Campania pe care Comitetul Executiv Central al Sovietelor a

pornit-o pe față împotriva muncitorilor și soldaților bolșevici deslănțue forțele contrarevoluției...

Ca răspuns la calomnia lui Alexinschi & Co., C.C. al partidului nostru publică un manifest intitulat „Calomniatorii să fie deferiți justiției!”⁵⁷. Apare, în foaie volantă, un manifest al C.C. (care nu a putut apare în „Pravda” din cauză că sediul ei fusese devastat), pentru încetarea grevei și a manifestației. Frapează lipsa oricărui manifest din partea celorlalte partide „socialiste”. Bolșevicii sunt singuri. Împotriva lor se coa-lizează tacit toate elementele care se situează la dreapta bolșevicilor — dela Suvorin și Miliucov până la Dan și Cernov.

6 Iulie. Podurile sunt demontate. Își face apariția detașamentul mixt de represiune condus de Mazurenco. Pe străzi — trupe care reprimă pe recalcitranți. În fapt avem stare de asediu. „Suspecții” sunt arestați și duși la comandament. Se procedează la dezarmarea muncitorilor, soldaților și marinarilor. Petrogradul este dat pe mâna clicii militare. Cu toată dorința „celor ce de-țin puterea” de a provoca o așa numită „luptă”, muncitorii și soldații nu se lasă provocați, nu „primesc lupta”. Fortăreața Petru și Pavel își deschide porțile în fața celor care conduc operațiunile de dezarmare. Sediul comitetului din Petersburg este ocupat de detașamentul mixt. În cartierele muncitorești se procedează la percheziții și dezarmare. Ideea dezarmării muncitorilor și soldaților, pe care Țereteli a formulat-o timid pentru prima oară la 11 Iunie, este pusă acum în aplicare. „Ministrul dezarmării” — spun muncitorii cu mânie despre el...

Tipografia „Trud” a fost devastată. A apărut „Lis-

toc Pravdă". Muncitorul Voinov, care răspândea „Lis-toc", a fost asasinat... Presa burgheză duce o campanie furibundă, prezentând mârşava calomnie la adresa tovarăşului Lenin drept un fapt real; campania ei împotriva revoluţiei nu se mai mărgineşte numai la bolşevici, ci se extinde şi asupra Sovietelor, asupra menşevicilor şi socialiştilor-revoluţionari.

Devine clar că, trădând pe bolşevici, socialiştii-revoluţionari şi menşevicii s'au trădat şi pe ei înşişi, au trădat revoluţia, descătuşând şi dând frâu liber forţelor contrarevoluţiei. Campania dictaturii contrarevoluţionare împotriva libertăţilor pe front şi în spatele frontului e în plină desfăşurare. Judecând după faptul că presa cadetă şi cea aliată — care până mai ieri mârşia împotriva Rusiei revoluţionare — s'a arătat dintr'odată satisfăcută, putem conchide că atât capitalişti autohtoni cât şi cei aliaţi n'au fost străini de „opera" de represiune.

2. CUVÂNT DE INCHEIERE

27 Iulie

Tovarăşi !

După cum reiese din debateri, niciun tovarăş nu a criticat linia politică a C.C. şi nu s'a pronunţat împotriva lozincilor lansate de C.C. al partidului. C.C. a lansat trei lozinci principale: toată puterea Sovietelor, controlul producţiei şi confiscarea pământurilor moşiereşti. Aceste lozinci au fost primite cu simpatie de masele de muncitori şi soldaţi. Ele s'au dovedit a fi juste şi, luptând pe această linie, am putut

păstra masele de partea noastră. Socotesc că acesta e un fapt esențial care pledează în favoarea C.C. Dacă în momentele cele mai grele C.C. dă lozinci juste, înseamnă că în esență el are dreptate.

Nu au fost criticate aspectele esențiale, ci numai cele secundare. Critica s'a mărginit să arate că C.C. n'a fost în legătură cu provincia și că activitatea lui s'a desfășurat mai ales la Petrograd. Reproșul că n'am avut contact cu provincia nu este lipsit de temei. Am fost însă lipsiți de orice posibilitate de a cuprinde întreaga provincie. Reproșul că C.C. a devenit de fapt tot una cu comitetul din Petersburg este în parte just. Așa este. Dar politica Rusiei se făurește aici, la Petrograd. Aici se află forțele conducătoare ale revoluției. Provincia nu face decât să reacționeze la ceea ce se întâmplă la Petrograd. În sfârșit, acest lucru se explică prin faptul că aici se află Guvernul Provizoriu, care concentrează în mâinile sale toată puterea; aici se află C.E.C., glasul întregii democrații revoluționare organizate. Pe de altă parte, evenimentele se precipită, se desfășoară o luptă fățișă și nu avem siguranța că puterea actuală nu va sbura chiar mâine. În asemenea condițiuni ar fi o absurditate să așteptăm până când prietenii noștri din provincie își vor spune cuvântul. Se știe că C.E.C. rezolvă problemele revoluției fără să aștepte cuvântul provinciei. Ei dețin întregul aparat guvernamental. Iar noi? Noi avem aparatul C.C. Însă aparatul C.C. este, firește, slab. Și a cere ca C.C. să nu întreprindă niciun fel de acțiune fără a fi întrebât în prealabil provincia, înseamnă a cere ca C.C. să nu pășească în fruntea evenimentelor, ci să meargă în urma lor. Dar în acest caz n'ar mai fi un Comitet Cen-

tral. C.C. a putut să fie la înălțimea situației numai datorită metodei pe care am folosit-o.

S'au făcut și reproșuri cu caracter parțial. Tovarășii au vorbit despre eșecul răscoalei dela 3 și 5 Iulie. Da, tovarăși, a fost un eșec. Dar aceasta n'a fost o răscoală, ci o manifestație. Acest eșec se explică prin faptul că frontul revoluției a fost spart din cauza atitudinii trădătoare a partidelor mic-burgheze, socialist-revoluționar și menșevic, care au întors spatele revoluției.

Tov. Bezrabortnâi ⁵⁸ a spus că C.C. nu și-a dat silința să inunde Petrogradul și provincia cu manifeste care să explice evenimentele dela 3 și 5 Iulie. Dar tipografia noastră fusese devastată și nu am avut posibilitatea materială de a tipări ceva în alte tipografii, deoarece ar fi fost expuse devastării.

Totuși lucrurile nu au stat aici chiar așa de rău : dacă în unele cartiere am fost arestați, în altele am fost primiți cu brațele deschise și cu un entuziasm extraordinar. Și acum starea de spirit a muncitorilor din Petrograd este excelentă, iar bolșevicii se bucură de un mare prestigiu.

Aș vrea să pun câteva probleme.

În primul rând, cum trebuie să reacționăm la calomniile îndreptate împotriva conducătorilor noștri ? În urma evenimentelor din ultima vreme trebuie să redactăm un manifest către întregul popor în care să lămurim toate faptele, și în acest scop trebuie aleasă o comisiune. Și propun acestei comisiuni, dacă o veți alege, să lanseze un apel către muncitorii și soldații revoluționari din Germania, Anglia, Franța etc., informându-l asupra evenimentelor dela 3 și 5 Iulie și în-

fierând pe calomniatori. Noi suntem partea cea mai înaintată a proletariatului — noi suntem răspunzători de soarta revoluției și trebuie să spunem tot adevărul asupra evenimentelor și să-i demascăm pe mârșavii calomniatori.

În al doilea rând, vreau să vorbesc de refuzul lui Lenin și Zinoviev de a se prezenta în fața „justiției”. În momentul de față încă nu este clar în mâinile cui se află puterea. Nu avem garanții că în caz că se vor prezenta nu vor fi supuși unor violențe brutale. Cu totul altfel se pune chestiunea dacă judecata se va face pe baze democratice și dacă ni se vor da asigurări că nu se va recurge la violență. La întrebarea pusă în legătură cu aceasta, C.E.C. ne-a răspuns: „Nu știm ce se poate întâmpla”. Prin urmare, atâta timp cât situația nu s'a clarificat, atâta timp cât se dă o luptă surdă între puterea oficială și cea de fapt, nu are niciun sens ca tovarășii să se prezinte în fața „justiției”. Însă dacă va veni la cârmă un guvern care să poată garanta că tovarășii noștri nu vor fi supuși niciunei violențe, ei se vor prezenta.

3. RAPORT ASUPRA SITUAȚIEI POLITICE

30 Iulie

Tovarăși !

Problema situației politice din Rusia este problema destinului revoluției noastre, a victoriilor și înfrângerilor ei, în condițiunile războiului imperialist.

Încă din luna Februarie a devenit clar că forțele principale ale revoluției noastre sunt proletariatul și

țărănimea îmbrăcată, de când a izbucnit războiul, în mantale soldățești.

S'a întâmplat ca în lupta împotriva țarismului, în acelaș lagăr cu aceste forțe, oarecum în coaliție cu acestea, să se afle și alte forțe: burghezia liberală și capitalul aliat.

Proletariatul a fost și rămâne dușmanul de moarte al țarismului.

Țărănimea a avut încredere în proletariat și, dându-și seama că nu va putea căpăta pământ, atâta timp cât țarismul nu va fi răsturnat, a urmat proletariatul.

Burghezia liberală și-a pierdut iluziile în țarism și s'a îndepărtat de el, căci țarismul nu numai că n'a cucerit noi debușeuri pentru ea, dar nici n'a fost în stare să le mențină pe cele vechi, lăsând să cadă în mâinile Germaniei 15 gubernii.

Capitalul aliat, amicul și protectorul lui Nicolae al II-lea, a fost deasemenea „nevoit“ să trădeze țarismul, pentru că nu numai că nu i-a asigurat „unitatea frontului“ atât de dorită, dar pregătea în mod vădit o pace separată cu Germania.

În felul acesta țarismul s'a pomenit izolat.

Astfel se și explică, propriu zis, faptul „surprinzător“ că țarismul „și-a dat sfârșitul lin și pe ne-simțite“.

Însă forțele acestea urmăreau scopuri cu totul deosebite.

Burghezia liberală și capitaliștii anglo-francezi voiau să facă în Rusia o mică revoluție, în genul celeia a junilor turci, pentru ca, însuflețind masele populare, să folosească această însuflețire în vederea

unui mare război, puterea capitaliștilor și a moșierilor rămânând însă, în esență, neclintită.

O mică revoluție în vederea unui mare război !

Dimpotrivă, muncitorii și țăranii voiau o schimbare totală a vechii orânduiri, adică ceea ce se numește la noi o mare revoluție, pentru ca, răsturnând pe moșieri și punând frâu burgheziei imperialiste, să termine războiul, să asigure pacea.

O mare revoluție și pacea !

Această contradicție fundamentală a stat la baza desvoltării revoluției noastre și a tuturor „crizelor de regim“.

„Criza“ dela 20 și 21 Aprilie a fost prima expresie manifestă a acestei contradicții. Dacă în istoria acestor „crize“ succesul momentan a fost de fiecare dată de partea burgheziei imperialiste, acest lucru se explică nu numai prin faptul că frontul contrarevoluționar, în frunte cu partidul cadet, era organizat, ci în primul rând prin faptul că partidele conciliatoriste socialist-revoluționar și menșevic, care înclinau spre imperialism și care mai antrenau încă după ele masse largi, spărgeau de fiecare dată frontul revoluției, trecând în tabăra burgheziei și făcând astfel cumpăna să se aplece către frontul contrarevoluției.

Așa a fost în Aprilie.

Așa a fost în Iulie.

„Principiul“ coaliției cu burghezia imperialistă, emis de menșevici și de socialiștii-revoluționari, s'a dovedit a fi în realitate acel mijloc funest în mâinile partidului cadet al capitaliștilor și moșierilor, care le-a permis să izoleze pe bolșevici și să-și întărească pas cu

pas pozițiile chiar prin intermediul menșevicilor și socialiștilor-revoluționari...

Acalmia care a survenit pe front în lunile Martie, Aprilie, Mai a fost folosită pentru a da desvoltare revoluției. Accelerată de prăpădul general din țară și stimulată de existența unor libertăți cum nu există în niciuna din țările beligerante, revoluția se adâncea tot mai mult, punând la ordinea zilei problemele sociale. Ea pătrunde năvalnic în viața economică, punând problema controlului muncitoresc în industrie, a naționalizării pământului și a înzestrării țăranimii sărace cu inventar, a organizării unui schimb just între oraș și sat, a naționalizării băncilor și, în sfârșit, a luării puterii de către proletariat și păturile sărace ale țăranimii. Revoluția pune nemijlocit chestiunea necesității transformărilor socialiste.

Unii tovarăși afirmă că, deoarece la noi capitalismul este slab desvoltat, ar fi o utopie să punem problema revoluției socialiste. Ei ar avea dreptate dacă n'ar fi război, dacă n'ar fi criză, dacă temeliile organizării capitaliste a economiei naționale n'ar fi sdruncinate. În condițiunile războiului, problema intervenției în viața economică se pune în mod necesar în toate statele. Și în Germania viața însăși a pus această problemă, însă ea se rezolvă fără participarea directă și activă a masselor. Cu totul altfel stau lucrurile la noi, în Rusia. La noi, prăpădul a luat proporții mai amenințătoare. Pe de altă parte, nicăieri nu există, în condițiunile războiului, asemenea libertăți ca la noi. Trebuie să mai ținem seama apoi și de extraordinara organizare a muncitorilor : așa, de pildă, la Petrograd 66% din metalurgiști sunt organizați. Și, în sfârșit,

proletariatul nu a avut și nu are nicăieri organizații atât de largi cum sunt Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților. Se înțelege că muncitorii, care se bucură de maximum de libertăți și sunt atât de bine organizați, nu puteau renunța la o intervenție activă în viața economică a țării în sensul transformărilor socialiste, căci o asemenea renunțare ar fi echivalat cu o sinucidere politică. A cere ca Rusia „să aștepte” cu transformările socialiste până ce „va începe” Europa, ar fi un pedantism nedemn. „Începe” țara cu cele mai multe posibilități...

Dat fiind că revoluția a înaintat atât de mult, nu se putea să nu trezească vigilența contrarevoluționarilor : ea trebuia să stimuleze contrarevoluția. Acesta este primul factor de mobilizare a contrarevoluției.

Al doilea factor este aventura inaugurată prin politica de ofensivă pe front, precum și ruperea frontului în mai multe puncte ; aceasta a făcut ca Guvernul Provizoriu să-și piardă orice prestigiu și a dat aripi contrarevoluției, care a pornit atacul împotriva guvernului. Circulă șvonul că la noi a început faza provocărilor în stil mare. Delegații sosiți de pe front socotesc că atât ofensiva cât și retragerea, într'un cuvânt, tot ceeace s'a petrecut pe front a fost pregătit pentru a compromite revoluția și a doborî Sovietele. Nu știu dacă aceste șvonuri corespund sau nu adevărului, însă este interesant faptul că la 2 Iulie cadeții au plecat din guvern, la 3 au început evenimentele din Iulie, iar la 4 s'a primit știrea că frontul a fost străpuns. Uimitoare coincidență ! Nu se poate afirma că demisia cadeților s'ar fi produs din cauza hotărîrii luate în chestiunea Ucrainei, deoarece ei nu au fost

contra soluționării problemei ucrainiene. Mai este un fapt de natură să confirme că într'adevăr a început faza provocărilor : mă refer la schimbul de focuri de armă ce a avut loc în Ucraina ⁵⁹. În lumina acestor fapte, tovarășii trebuie să înțeleagă că în planul contrarevoluției străpungerea frontului constituia unul din factorii meniți să compromită ideea revoluției în ochii masselor largi ale micii burghezii.

Mai există și un al treilea factor care a contribuit la întărirea forțelor contrarevoluționare în Rusia : capitalul aliat. Dacă, văzând, că țarismul intenționează să încheie o pace separată, capitalul aliat a trădat guvernul lui Nícolae, nimeni nu-l împiedică s'o rupă cu guvernul actual dacă acesta se va dovedi incapabil să mențină frontul „unic”. Miliucov a spus la o ședință că pe piața internațională Rusia este apreciată ca furnizor de oameni, în schimbul cărora primește bani, și dacă noua putere reprezentată de Guvernul Provizoriu s'a dovedit incapabilă de a sprijini frontul unic al ofensivei împotriva Germaniei, atunci nici nu merită să fie subvenționat un astfel de guvern. Și, lipsit de bani, de credit, guvernul trebuia să se prăbușească. Iată cum se explică faptul că în perioada crizei, cadeții au dispus de o mare forță. În schimb, Cherenschi și toți miniștrii s'au dovedit a fi niște marionete în mâinile cadeților. Forța cadeților stă în sprijinul primit de ei din partea capitalului aliat.

În fața Rusiei se deschideau două căi :

sau se pune capăt războiului, se rup toate legăturile financiare cu imperialismul, revoluția merge înainte, temeliile lumii burgheze se sdruncină, și începe era revoluției muncitorești ;

sau cealaltă cale, a continuării războiului, a continuării ofensivei pe front, a supunerii față de toate ordinele date de capitalul aliat și de cadeți, și în cazul acesta totala dependență față de capitalul aliat (la palatul Taurida circulau anumite știri în sensul că America va acorda 8 miliarde ruble, va acorda mijloace pentru „refacerea“ economiei) și triumful contrarevoluției.

O a treia cale nu există.

Inercarea socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor de a prezenta demonstrația din 3 și 4 Iulie drept o rebeliune armată este pur și simplu ridiculă. La 3 Iulie noi am cerut unitatea frontului revoluționar împotriva contrarevoluției. Lozinca noastră „Toată puterea Sovietelor!“ înseamnă tocmai crearea unui front unic revoluționar. Dar menșevicii și socialiștii-revoluționari, temându-se să nu se rupă de burghezie, ne-au întors spatele, fapt care a dus la spargerea frontului revoluționar, spre bucuria contrarevoluționarilor. Dacă e să întrebăm cine este vinovat de victoria contrarevoluției, trebuie spus că vinovați sunt socialiștii-revoluționari și menșevicii. Nenorocirea noastră este că Rusia e o țară mic-burgheză, care urmează deocamdată pe socialiștii-revoluționari și pe menșevici, care cad la învoială cu cadeții. Și atâta timp cât masele nu-și vor pierde iluziile legate de ideea unei concilieri cu burghezia, revoluția va șchio-păta și se va poticni.

Avem acum în față tabloul dictaturii burgheziei imperialiste și a generalilor contrarevoluționari. Guvernul, care în aparență lupta împotriva acestei dictaturi, în realitate îi împlinește voia, nefiind decât un

paravan care o ferește de mânia poporului. Sovietele, slăbite și dezonorate din cauza politicii lor de veșnice concesi, nu fac decât să completeze tabloul ; și dacă nu sunt dizolvate, aceasta se datorește faptului că este „nevoie“ de ele, ca de un paravan „necesar“ și foarte „comod“.

Situația s'a schimbat, așa dar, radical.

Trebue deci să schimbăm și tactica noastră.

Înainte eram pentru trecerea pe cale pașnică a puterii în mâinile Sovietelor, presupunând că ar fi fost de ajuns ca C.E.C. al Sovietelor să hotărască să ia puterea pentru ca burghezia să libereze drumul în mod pașnic. Și într'adevăr, în lunile Martie, Aprilie și Mai, fiecare hotărîre a Sovietelor era socotită lege pentru că de fiecare dată această hotărîre putea fi sprijinită prin forță. Odată însă cu dezarmarea Sovietelor și cu reducerea lor (în fapt) la rolul unor simple organizații „sindicale“, situația s'a schimbat. Acum nu se mai ține seamă de hotărîrile Sovietelor. Acum, pentru a lua puterea, trebue răsturnată în prealabil dictatura actuală.

Lozinca de astăzi a partidului trebue să fie răsturnarea dictaturii burgheziei imperialiste.

Perioada pașnică a revoluției a luat sfârșit. A început perioada bătăliilor și exploziilor.

Lozinca răsturnării dictaturii actuale va putea fi realizată numai dacă va exista un nou și puternic avânt politic în întreaga Rusie. Acest avânt va veni în mod inevitabil datorită întregului mers al dezvoltării țării, datorită împrejurării că niciuna din problemele fundamentale ale revoluției n'a fost rezolvată, — n'a fost rezolvată problema pământului, a controlului muncitoresc, a păcii și a puterii.

Fără a rezolva niciuna din problemele revoluției, represiunile n'au făcut decât să agraveze situația.

Forțele principale ale noii mișcări vor fi proletariatul orășenesc și păturile sărace ale țărănimii. În caz de victorie, ele vor fi acelea care vor lua puterea în mâinile lor.

Momentul de față se caracterizează prin aceea că măsurile contrarevoluționare sunt puse în aplicare prin intermediul „socialiștilor”. Numai creându-și un astfel de paravan, contrarevoluția se mai poate menține o lună, două. Dar paralel cu creșterea forțelor revoluționare se vor produce explozii și va veni un moment când muncitorii vor ridica și vor strânge în jurul lor păturile sărace ale țărănimii, vor înălța steagul revoluției muncitorești, deschizând era revoluției socialiste în Europa.

4. RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE PUSE CU PRIVIRE LA RAPORTUL ASUPRA SITUAȚIEI POLITICE

31 Iulie

La primul punct: „Ce fel de organizații de luptă propune raportorul în locul Sovietelor de deputați ai muncitorilor?”, răspund că felul acesta de a pune problema este greșit. Eu nu m'am ridicat împotriva Sovietelor ca formă de organizare a clasei muncitoare; însă o lozincă nu este determinată de forma de organizare a unei instituții revoluționare, ci de conținutul acestei instituții, care e carne din carnea și sânge din sângele instituției respective. În cazul când cadeții ar fi făcut parte din Soviete, noi n'am fi lansat niciodată lozincă trecerii puterii în mâinile acestor Soviete.

Astăzi lansăm lozinca trecerii puterii în mâinile proletariatului și ale țărănimii sărace. Prin urmare, nu este vorba de forma, ci de clasa care trebuie să ia puterea; este vorba de componența Sovietelor.

Sovietele sunt forma cea mai potrivită de organizare a luptei clasei muncitoare pentru cucerirea puterii, însă Sovietele nu sunt singurul tip de organizație revoluționară. Aceasta este o formă pur rusească. În străinătate, acest rol l-au îndeplinit în timpul marii revoluții franceze municipalitățile, iar în timpul Comunei, Comitetul Central al gărzii naționale. Chiar și la noi își făcuse loc ideea unui comitet revoluționar. Poate că secțiunea muncitorească se va dovedi a fi forma cea mai nimerită de luptă pentru putere.

Dar trebuie să ne dăm seama în mod limpede că nu problema formei de organizare este hotărîtoare.

Hotărîtoare este, în realitate, problema dacă clasa muncitoare e coaptă pentru dictatură; restul va veni dela sine, se va crea în cursul revoluției.

La punctele doi și trei — care va fi practic atitudinea noastră față de actualele Soviete? — răspunsul este perfect limpede. Intrucât este vorba de trecerea întregii puteri Comitetului Executiv Central al Sovietelor, lozinca aceasta nu mai este actuală. Și numai despre aceasta e vorba. Problema răsturnării Sovietelor este o născocire. Nimeni n'a pus aici această problemă. Dacă propunem să se lase la o parte lozinca „Toată puterea Sovietelor!”, de aci nu decurge încă „Jos Sovietele!”. Și noi, cei ce lăsăm la o parte această lozincă, rămânem totuși mai departe în Comitetul Executiv Central al Sovietelor, cu tot rolul jalnic pe care l-a avut în ultimul timp.

Sovietele locale mai pot juca un rol, deoarece vor fi nevoite să se apere împotriva pretențiilor Guvernului Provizoriu, și noi le vom sprijini în această luptă.

Deci, repet: înlăturarea lozincii trecerii puterii în mâinile Sovietelor nu înseamnă „Jos Sovietele!”. „Atitudinea noastră față de Sovietele în care avem majoritatea” este o atitudine de deplină simpatie. Să trăiască și să se întărească. Însă forța nu mai stă în Soviete. Înainte Guvernul Provizoriu dădea un decret, iar Comitetul Executiv al Sovietelor un contradecret; și numai acesta din urmă avea putere de lege. Amintiți-vă de istoria cu ordinul Nr. 1⁶⁰. Acum însă Guvernul Provizoriu nu mai ține seama de Comitetul Executiv Central. C.E.C. al Sovietelor nu a revenit asupra hotărârii sale de a participa la comisia de anchetă în legătură cu evenimentele dela 3 și 5 Iulie, însă nu a participat din ordinul lui Cherenschi. Nu se pune acum problema obținerii majorității în Soviete, ceeace în sine este foarte important, ci a răsturnării dictaturii contrarevoluționare.

La punctul patru — o definiție mai concretă a noțiunii de „țărănime săracă” și precizarea formelor ei de organizare — răspund că termenul „țărănimea săracă” nu este nou. Tovarășul Lenin l-a introdus în literatura marxistă încă din 1905, și de atunci a fost folosit aproape în fiecare număr al „Pravdei” și este întrebuințat și în rezoluțiile conferinței din Aprilie.

Păturile sărace ale țărănimii sunt acelea care se despart de vârfurile țărănimii. Sovietul de deputați ai țăranilor, care „reprezintă”, chipurile, 80 de milioane de țărani (socotind și femeile), este o organizație a vâr-

furilor țărănești. Masele de jos ale țăranimii luptă cu înverșunare împotriva politicii acestui Soviet. În timp ce Cernov, șeful partidului socialiștilor-revoluționari, și apoi Avxentiev și alții propun țăranilor să nu ia imediat pământul, ci să aștepte ca Adunarea Constituantă să rezolve în general problema pământului, țăranii, ca răspuns la aceasta, pun stăpânire pe pământ, arându-l, pun mâna pe inventar etc. Știri de felul acesta ne vin din guberniile Penza, Voronej, Vitebsc, Cazan etc. Chiar numai acest fapt arată limpede că satul se diferențiază în pături de jos și pături de sus, dovedind că țăranimea nu mai formează un singur tot. Păturile de sus urmează mai ales pe socialiștii-revoluționari, iar păturile de jos, care nu pot trăi fără pământ, sunt în opoziție cu Guvernul Provizoriu. Sunt țăranii cu puțin pământ, care au un singur cal sau n'au niciunul etc. Acestora li se alătură păturile aproape complet lipsite de pământ, păturile semiproletare.

Ar fi nelogic să nu încercăm a ajunge, în perioada revoluționară, la o anumită înțelegere cu aceste pături ale țăranimii. Însă în acelaș timp trebuie să organizăm aparte păturile de muncitori agricoli, unindu-le în jurul proletarilor.

Este greu de prevăzut care va fi forma de organizare a acestor pături. În prezent, păturile de jos ale țăranimii sau se organizează în Soviete, create cu dela sine putere, sau încearcă să pună mâna pe Sovietele existente. Astfel, acum o lună și jumătate, s'a organizat la Petersburg un Soviet alcătuit din țărani săraci (din reprezentanții a 80 de unități de soldați și ai uzi-nelor), care duce o luptă înverșunată împotriva politicii Sovietului de deputați ai țăranilor.

În general, Sovietele sunt forma cea mai potrivită de organizare a masselor, însă noi nu trebuie să folosim limbajul instituțiilor, ci să arătăm care este conținutul lor de clasă și să ne străduim ca și masele să deosebească forma de conținut.

În general, problema formelor de organizare nu este esențială. Dacă va exista un avânt revoluționar, se vor crea și forme de organizare. Problema formelor nu trebuie deci să pună în umbră problema principală, și anume : în mâinile cărei clase trebuie să treacă puterea.

De azi înainte blocul cu defensistii este o imposibilitate pentru noi. Partidele defensiste și-au legat soarta de burghezie, iar ideea unui bloc mergând dela socialistii-revoluționari până la bolșevici a dat greș. Lupta împotriva vârfurilor Sovietelor, dusă în alianță cu păturile sărace ale țărănimii, și spulberarea contra-revoluției — iată problema la ordinea zilei.

5. CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

31 Iulie

Tovarăși !

În primul rând trebuie să fac câteva precizări esențiale.

Tov. Iaroslavschi a combătut afirmația mea că proletariatul din Rusia este cel mai organizat, dând ca exemplu proletariatul austriac. Dar, tovarăși, eu am vorbit despre organizarea „roșie”, revoluționară, și sub acest aspect proletariatul din Rusia este mai organizat decât proletariatul din orice altă țară.

Angarschi nu are deloc dreptate atunci când susține că eu aș preconiza ideea unirii tuturor forțelor. Dar noi nu putem închide ochii asupra faptului că, din motive diferite, nu numai țărănimea și proletariatul, dar și burghezia rusă și capitalul străin au întors spatele țarismului. Este un fapt incontestabil și nu e bine ca marxiștii să nu privească faptele în față. Mai târziu însă, primele două forțe au pornit pe calea dezvoltării revoluției, iar celelalte două pe calea contrarevoluției.

Trec la fondul chestiunii. Mai ascuțit decât toți a pus problema Buharin, dar nici el n'a mers până la capăt. Buharin afirmă că burghezul imperialist a făcut bloc cu țăranul. Dar cu care țăran? Avem diferiți țărani. Blocul a fost făcut cu țăranii de dreapta, dar avem și țărani de jos, de stânga, care reprezintă păturile sărace ale țăranimii. Cu aceștia nu s'a putut face asemenea bloc. Ei n'au făcut bloc cu marea burghezie, însă o urmează din inconștiență; sunt pur și simplu înșelați și antrenați de cei care-i înșeală.

Împotriva cui este deci îndreptat blocul?

Aceasta Buharin nu a spus-o. E un bloc al capitalului aliat și rus, al corpului de comandă și al vârfurilor țăranimii reprezentate de socialiștii-revoluționari de seama lui Cernov. Acest bloc a fost constituit împotriva păturilor de jos ale țăranimii, împotriva muncitorilor.

Care este perspectiva lui Buharin? Analiza lui este greșită în însăși esența ei. După părerea lui, în prima etapă noi mergem spre o revoluție țărănească. Dar nu se poate ca această revoluție să nu se întâlnească, să nu coincidă cu revoluția muncitorească. Nu

este cu putință ca clasa muncitoare, avantgarda revoluției, să nu lupte în acelaș timp și pentru propriile sale revendicări. Deaceea socotesc că schema lui Buharin nu este gândită.

A doua etapă va fi, după Buharin, revoluția proletară, susținută de Europa occidentală, fără participarea țăranilor, care au primit pământ și se declară satisfăcuți. Dar împotriva cui va fi îndreptată revoluția aceasta? În schema sa puerilă, Buharin nu dă niciun răspuns la această întrebare. Alte încercări de a analiza evenimentele nu s'au făcut.

Despre situația politică. Acum nimeni nu mai vorbește despre dualitatea puterii. Dacă mai înainte Sovietele reprezentau o forță reală, în prezent ele nu sunt altceva decât organe de unire a masselor și nu au nicio putere. Tocmai deaceea nu se poate să li se predea „pur și simplu“ puterea. În broșura sa⁶¹, tovarășul Lenin merge mai departe, arătând în mod precis că nu mai există dualitate a puterii, dat fiind că întreaga putere a trecut în mâinile capitalului, și că a propune acum lozinca „Toată puterea Sovietelor!“, nu ar fi altceva decât don-quișotism.

Dacă înainte nicio lege nu avea putere până nu era sancționată de Comitetul Executiv al Sovietelor, în prezent nici măcar nu se mai pomenește de o dualitate a puterii. Puneți mâna pe toate Sovietele și tot nu veți avea puterea!

Noi ne-am bătut joc de cadeți în alegerile pentru dumele de sector, deoarece constituiau grupul cel mai jalnic, obținând 20% din voturi. Acum își bat ei joc de noi. Ce s'a întâmplat? S'a întâmplat că puterea, cu

îngăduința Comitetului Executiv Central al Sovietelor, a trecut în mâinile burgheziei.

Tovarășii se grăbesc să pună problema organizării puterii. Dar nu aveți încă puterea !

Principală sarcină este de a propaga ideea necesității răsturnării puterii actuale. Nu suntem încă suficient de pregătiți pentru aceasta. Dar trebuie să ne pregătim.

E nevoie ca muncitorii, țăranii și soldații să înțeleagă că, fără a răsturna puterea actuală, nu vor putea căpăta nici libertate, nici pământ !

Nu se pune deci problema organizării puterii, ci a răsturnării ei, iar când vom lua puterea în mâinile noastre vom ști s'o și organizăm.

Voi răspunde acum, în câteva cuvinte, lui Angarschi și Noghin la obiecțiunile pe care le-au ridicat împotriva transformărilor socialiste în Rusia. Noi am afirmat încă la conferința din Aprilie că a sosit momentul să începem a face pași în direcția socialismului (citește sfârșitul rezoluției conferinței din Aprilie „Despre momentul actual“):

„Proletariatul din Rusia, care își desfășoară activitatea într-una din cele mai înapoiate țări ale Europei, printre masele unei populații de mici agricultori, nu-și poate propune drept scop înlăptuirea imediată a transformărilor socialiste. Dar ar fi cea mai mare greșală, iar în practică ar însemna chiar o trecere pe toată linia de partea burgheziei, dacă am conchide de aici că clasa muncitoare trebuie să sprijine burghezia, sau că clasa muncitoare trebuie să-și mărginească activitatea la un cadru acceptabil pentru mica burghezie, sau că proletariatul trebuie să renunțe la rolul său de conducător în lămurirea poporului asupra necesității neîntârziată a unei serii de pași

spre socialism, pași care au devenit practic posibili și necesari”.

Tovarășii au rămas în urmă cu trei luni. Ce s'a întâmplat în aceste trei luni? Mica burghezie s'a diferențiat; păturile de jos se depărtează de păturile de sus, proletariatul se organizează, dezastrul economic se adâncește, punând și mai imperativ la ordinea zilei problema realizării controlului muncitoresc (de pildă, la Petrograd, în regiunea Donețului etc.). Toate acestea pledează în favoarea tezelor adoptate încă în Aprilie. Iar tovarășii ne trag îndărăt.

Despre Soviete. Prin faptul că înlăturăm lozinca de până acum cu privire la puterea Sovietelor, noi nu ne ridicăm împotriva acestora. Dimpotrivă, putem și trebuie să activăm în Soviete, chiar și în Comitetul Executiv Central al Sovietelor — organ de camuflare a contrarevoluției. Deși în prezent Sovietele nu sunt altceva decât organe de unire a masselor, noi, care suntem întotdeauna cu masele, nu vom pleca din Soviete atâta timp cât nu vom fi izgoniți. Noi rămânem doar și în comitetele de fabrici și uzine și în municipalități, deși nu dețin puterea. Rămânând în Soviete, continuăm însă să demascăm tactica socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor.

După ce contrarevoluția a desvăluit cât se poate de clar legătura care există între burghezia noastră și capitalul aliat, a devenit și mai evident faptul că în lupta noastră revoluționară trebuie să ne sprijinim pe trei factori: proletariatul din Rusia, țărănimea noastră și proletariatul internațional, deoarece soarta revoluției noastre este strâns legată de mișcarea din Occidentul Europei.

6. OBIECȚIUNI ADUSE LUI PREOBRAJENSCHI CU PRIVIRE LA PUNCTUL 9 DIN REZOLUȚIA „DESPRE SITUAȚIA POLITICĂ”

3 August

Stalin citește punctul 9 din rezoluție :

9. „Sarcina acestor clase revoluționare va fi atunci de a-și încorda toate forțele pentru a lua puterea de stat în mâinile lor și pentru a o îndrepta, în alianță cu proletariatul revoluționar din țările înaintate, pe făgașul păcii și al reorganizării socialiste a societății.”

Preobrajenschi. Propun o altă redactare a sfârșitului rezoluției: „pentru a o îndrepta pe făgașul păcii și — în caz că va exista o revoluție proletară în Apus — al socialismului”. Dacă vom adopta redactarea comisiei, vom fi în desacord cu rezoluția deja adoptată a lui Buharin.

Stalin. Sunt împotriva acestui amendament. Nu este exclus ca tocmai Rusia să fie țara care să deschidă drumul spre socialism. Până în prezent nicio țară nu s'a bucurat, în condițiunile războiului, de libertatea de care se bucură Rusia și n'a încercat să realizeze controlul muncitoresc asupra producției. În afară de aceasta, revoluția are la noi o bază mai largă decât în Europa occidentală, unde proletariatul într'o deplină izolare se află față în față cu burghezia. La noi însă muncitorii sunt susținuți de păturile sărace ale țărănimii. În sfârșit, în Germania aparatul puterii de stat funcționează infinit mai bine decât aparatul imperfect al burgheziei noastre, care este ea însăși tributara capitalului european. Trebuie să ne debarasăm de ideea perimată că numai Europa ne poate arăta

calea. Există un marxism dogmatic și un marxism creator. Eu mă situez pe platforma marxismului creator.

Președintele. Pun la vot amendamentul propus de Preobrajenschi. Se respinge*.

*Publicat pentru prima oară în cartea :
Procese-verbale ale congresului al
VI-lea al P. M. S. D. (bolșevic) din
Rusia, Ed. „Comunist“, 1919.*

* Având în vedere faptul că „Procese-verbale ale celui de al VI-lea congres P. M. S. D. (b) din Rusia“ sunt foarte scurte și deci insuficiente și că pe deasupra au fost publicate doi ani după congres, redacția a crezut de cuviință ca la reconstituirea textului cuvântărilor rostite de tovarășul Stalin la congresul al VI-lea să folosească, în afară de „Procese-verbale“, și dările de seamă oficiale asupra cuvântărilor rostite de tovarășul Stalin la congres, care au fost publicate în lunile Iulie și August 1917 în ziarele: „Rabocii i Soldat“ Nr. 7 și 14 și „Proletarii“ Nr. 3.

CE VOR CAPITALIȘTII ?

Zilele acestea s'a deschis la Moscova cel de al doilea congres al comercianților și industriașilor din Rusia. Congresul a fost deschis cu discursul-program al leaderului naționaliștilor, milionarul Riabușinski.

Despre ce a vorbit Riabușinski ?

Care este programul capitaliștilor ?

Acest lucru trebuie să-l știe muncitorii, mai ales acum când capitaliștii sunt acei care dau ordine guvernului, iar menșevicii și socialiștii-revoluționari cochetează cu ei, socotindu-i „forțe vii“.

Capitaliștii sunt dușmanii de moarte ai muncitorilor ; și pentru a-i învinge pe dușmani, trebuie în primul rând să-i cunoști.

Așa dar, ce vor capitaliștii ?

* * *

În mâinile cui este puterea ?

Capitaliștii nu sunt niște simpli flecari. Sunt oamenii faptei. Ei știu că problema esențială a revoluției și a contrarevoluției este problema puterii. Nu este

deci de mirare că Riabușinski și-a început discursul cu această problemă esențială.

„Guvernul nostru Provizoriu” — spune el, — „care reprezenta o aparență de putere, se afla sub presiunea unor persoane străine. La noi s'a înscăunat de fapt o bandă de șarlatani politici. Falșii conducători sovietici ai poporului l-au împins pe drumul pierzaniei și iată că întreaga împărăție rusă s'a pomenit la marginea prăpastiei” („Reci”).

Este adevărat, desigur, că „la noi s'a înscăunat de fapt o bandă de șarlatani politici”. Dar nu e mai puțin adevărat că acești „șarlatani” nu trebuiesc căutați printre „conducătorii sovietici”, ci chiar printre diverșii Riabușinski, printre amicii lui Riabușinski, care au plecat din Guvernul Provizoriu la 2 Iulie, care s'au tocmnit săptămâni de-a-rândul pentru portofolii ministeriale, șantajându-i pe prostănacii socialiști-revoluționari și menșevici cu amenințarea că vor face ca guvernul să-și piardă creditul și, în sfârșit, și-au atins scopul, silindu-i să joace cum le cântau ei.

Căci ei, acești „șarlatani”, iar nu „conducătorii sovietici”, i-au dictat guvernului arestările și devastările, execuțiile și pedeapsa cu moartea.

Căci ei, acești „șarlatani”, „fac presiuni” asupra guvernului, transformându-l într'un paravan care-i apăra de mânia poporului.

Căci ei, acești „șarlatani”, iar nu „conducătorii sovietici” fără putere, „s'au înscăunat de fapt acum” în Rusia.

Dar, firește, nu e vorba de aceasta, ci de faptul că Sovietele, în fața cărora până mai ieri se prosternau capitaliștii și care acum sunt înfrânte, au mai păstrat

un dram de putere, și acum capitaliștii vor să ia Sovietelor și aceste ultime rămășițe, pentru a-și consolida și mai temeinic propria lor putere.

Iată ce are în vedere, în primul rând, d-l Riabușinski.

Vreți să știți ce vor capitaliștii?

Toată puterea capitaliștilor — iată ce vor ei.

* * *

Cine duce Rusia la pieire?

Riabușinski nu vorbește numai de prezent. El este dispus „să arunce o privire și asupra lunilor trecute“. Ei bine, „făcând bilanțul“, el constată, între altele, că „am ajuns la un impas, din care nu putem ieși..., cu aprovizionarea stăm rău de tot, viața economică și financiară a Rusiei este dezorganizată etc.“.

Vina acestei situații o poartă, vedeți d-v., aceiași „tovarăși“ din Soviete, acei „risipitori“ care trebuie „puși sub tutelă“.

„Atâta timp cât poporul nu-i înțelege, pământul rusesc geme în îmbrățișările lor tovărășești; dar îndată ce-i va înțelege, le va spune: «înșelători ai poporului!».“

Este adevărat, desigur, că Rusia a fost dusă la un impas, că trece printr'o criză gravă și că se află la marginea prăpastiei.

Dar nu e oare ciudat că :

1) Până la război exista în Rusia un surplus de 400—500 milioane puduri de grâu, pe care-l exportam anual, pe când acum, în timpul războiului, nu ne ajunge grâul și îndurăm foamea.

2) Înainte de război datoriile statului rus se cifrau la 9 miliarde, achitarea dobânzilor reclamând în total 400 de milioane de ruble anual, pe când în cursul celor trei ani de război datoriile au atins cifra de 60 de miliarde de ruble, reclamând pentru achitarea dobânzilor suma de 3 miliarde de ruble anual.

Nu este clar că războiul, și numai războiul, a dus Rusia la impas ?

Dar cine a împins Rusia la război, cine o împinge acum să continue războiul, dacă nu aceiași Riabușinski și Conovalovi, Miliucovi și Vinaveri ?

În Rusia sunt mulți „risipitori“ și ei duc Rusia la pieire ; acesta e un lucru neîndoielnic. Dar ei nu trebuie căutați printre „tovarăși“, ci printre aceiași Riabușinski și Conovalovi, capitaliști și bancheri care realizează profituri de milioane la comenzile de război și la împrumuturile statului.

Și dacă poporul rus îi va înțelege cândva, pot fi siguri că se va răzbuna crunt.

Dar, firește, nu despre aceasta e vorba, ci de faptul că, jinduind cu toții după „război până la capăt“, rentabil pentru ei, capitaliștii se tem în acelaș timp să răspundă pentru urmările lui și de aceea caută să arunce vina asupra „tovarășilor“, pentru a înneca cu mai multă ușurință revoluția în valurile războiului.

Iată ce vizează discursul d-lui Riabușinski.

Vreți să știți ce vor capitaliștii ?

Război până la victoria finală asupra revoluției — așa vor.

Cine trădează Rusia ?

Descriind situația critică în care se sbate Rusia, Riabușinski dă și o „soluție”. Ascultați însă ce fel de „soluție” :

„Statul nu a dat populației nici pâine, nici cărbuni, nici manufactură... poate că, pentru a ieși din situație, va fi nevoie ca mâna osoasă a foamei, mizeria poporului să înhațe de beregată pe falșii prieteni ai poporului, Sovietele și comitetele democratice.”

Auțiți : „**va fi nevoie** ca mâna osoasă a foamei, mizeria poporului”...

Va să zică domnii Riabușinski nu s'ar da înlături să gratifice Rusia cu „foame” și „mizerie”, pentru „a înhăța de beregată” „Sovietele și comitetele democratice”.

Reiese că ei nu s'ar da înlături să închidă uzinele și fabricile, să aducă șomaj și foamete, pentru ca, provocând poporul la o luptă prematură, să se poată răfui cu mai mult succes cu muncitorii și țăranii.

Iată-le, „forțele vii” ale țării, iată cum arată cei cărora „Rabociaia Gazeta” și „Delo Naroda” le dă acest certificat.

Iată unde se află adevărații trădători ai Rusiei !

În Rusia se vorbește astăzi mult despre trădare. Foști jandarmi și actuali agenți secreți de poliție, mercenari incapabili și proxeneți desfrânați, toți aceștia scriu astăzi despre trădare, vizând „Sovietele și comitetele democratice”. Să știe muncitorii că toate frazele mincinoase care se debitează despre trădare sunt menite doar să mascheze pe adevărații trădători ai mult încercatei Rusii !

Vreți să știți ce vor capitaliștii ?

**Triumful intereselor buzunarului lor, fie chiar cu
prețul pieirii Rusiei — asta vor.**

„Rabocii i Soldat“ Nr. 13,

din 6 August 1917.

Articol de fond.

IMPOTRIVA CONFERINȚEI DELA MOSCOVA ⁶²

Desvoltarea contrarevoluției intră într'o fază nouă. Dela devastări și distrugeri ea trece la consolidarea pozițiilor ocupate. Dela desmăț și excese trece pe „făgașul legalității“, al „construirii pe baze constituționale“.

Revoluția poate și trebuie să fie învinsă, spun contrarevoluționarii. Dar nu este deajuns. Pentru aceasta mai este nevoie de încuviințare, și trebuie să facem astfel ca această încuviințare să ne-o dea „poporul“, „națiunea“ însăși, și nu numai la Petrograd sau pe front, ci în întreaga Rusie. Atunci victoria va fi trainică, iar cuceririle vor putea fi baza noilor victorii de mai târziu ale contrarevoluției.

Dar cum să se facă acest lucru ?

S'ar putea grăbi convocarea Adunării Constituan-te, singurul reprezentant al întregului popor rus, cerându-i să încuviințeze politica războiului și a ruinării, a devastărilor și arestărilor, a maltratărilor și execu-țiilor.

Dar burghezia nu va face acest pas. Ea știe că din partea Adunării Constituante, în care țăranii sunt în majoritate, ea nu va obține nici recunoașterea, nici a-probarea politicii duse de contrarevoluție.

Deaceea ea caută să obțină (a și obținut !) amânarea convocării Adunării Constituante. Și o va amâna probabil și de aci încolo, pentru a reuși, până la urmă, s'o înlătore cu totul.

Dar care este „soluția“ ?

„Soluția“ este să se substitue Adunării Constituante „conferința dela Moscova“.

„Soluția“ este să se substitue voinței poporului voința vârfurilor burghezo-moșierești, înlocuind Adunarea Constituantă cu „conferința dela Moscova“.

Pentru contrarevoluție „soluția“ este să se convoace o conferință a comercianților și industriașilor, a moșierilor și bancherilor, a membrilor Dumei țariste și a menșevicilor și socialiștilor-revoluționari deja domesticiți, pentru ca, declarând-o „adunare națională“, să obțină dela aceasta sancționarea politicii imperialismului și contrarevoluției și trecerea poverii războiului pe umerii muncitorilor și țăranilor.

Contrarevoluției îi trebuie un parlament al ei, un centru al ei, și ea și-l creează.

Contrarevoluției îi trebuie încrederea „opinie publice“, și ea și-o creează.

Acesta e nodul chestiunii.

Contrarevoluția pășește în această privință pe acelaș drum ca și revoluția. Ea învață dela revoluție.

Revoluția a avut un parlament al ei, un adevărat centru al său, și s'a simțit organizată.

În prezent contrarevoluția încearcă să-și creeze un parlament al său, ea și-l creează în inima Rusiei, la Moscova, și — ironia soartei ! — cu mâinile socialiștilor-revoluționari și ale menșevicilor.

Toate acestea se petrec într'un moment când par-

lamentul revoluției este redus la rolul unei simple anexe a contrarevoluției burghezo-imperialiste, când s'a declarat război pe viață și pe moarte Sovietelor și comitetelor de muncitori, țărani și soldați!

E ușor de înțeles că, în aceste condițiuni, conferința convocată la Moscova pentru ziua de 12 August se va transforma inevitabil într'un organ al complotului organizat de contrarevoluție împotriva muncitorilor, pe care îi amenință lock-out-urile și șomajul, împotriva țăranilor, cărora „nu li se dă” pământ, împotriva soldaților, cărora li se răpește libertatea dobândită în zilele revoluției, — se va transforma într'un organ al complotului pe care socialiștii-revoluționari și menșevicii, care sprijină această conferință, îl voalează cu „frazе socialiste”.

Rezultă deci că sarcina muncitorilor înaintați este următoarea :

1) Să-i smulgă conferinței masca de reprezentanță națională, punând în lumină caracterul ei contrarevoluționar și antipopular.

2) Să demaște pe menșevici și pe socialiștii-revoluționari care drapează această conferință în steagul „salvării revoluției”, inducând în eroare popoarele din Rusia.

3) Să organizeze mari meētinguri de protest împotriva acestei mașinații contrarevoluționare a „celor care salvează”... profiturile moșierilor și capitaliștilor.

Să știe dușmanii revoluției că muncitorii nu se vor lăsa înșelați, că ei nu vor lăsa din mâini steagul de luptă al revoluției.

„Rabocit i Soldat” Nr. 14,

din 8 August 1917.

Articol de fond.

ÎNCĂ ODATĂ DESPRE STOCKHOLM ⁶³

Războiul continuă. Carul sângeros al războiului gonește amenințător, fără oprire. Dintr'un război european, se transformă pas cu pas într'un război mondial, târînd mereu alte state în această întreprindere sinistră.

Totodată, conferința dela Stockholm își pierde orice însemnătate.

„Lupta pentru pace“ și tactica „presiunii“ asupra guvernelor imperialiste, proclamate de împăciuitori, au devenit o „vorbă goală“.

Incerările împăciuitorilor de a grăbi sfârșitul războiului și de a restabili Internaționala muncitorească pe calea unei înțelegeri între „majoritățile defensiste“ din diferitele țări au suferit un total fiasco.

„Întreprinderea“ dela Stockholm a menșevicilor și socialiștilor-revoluționari, în jurul căreia se țese o rețea deasă de intrigi imperialiste, trebuia să se transforme inevitabil sau într'o paradă fără vlagă, sau într'o jucărie în mâinile guvernelor imperialiste.

Acum este clar pentru toată lumea că voiajul prin Europa al delegaților congresului general al Sovietelor

din Rusia⁶⁴ și diplomația „socialistă” a defensivilor, cu dineuri de gală pentru reprezentanții social-imperialismului anglo-francez, nu este calea care să ducă la restabilirea frăției internaționale a muncitorilor.

Partidul nostru a avut dreptate când s'a desolidarizat, încă la conferința din Aprilie, de conferința dela Stockholm.

Întețirea războiului și întreaga conjunctură mondială agravează inevitabil contradicțiile de clasă, ducând la o epocă de grandioase lupte sociale.

Aici și numai aici trebuiesc căutate căile democratice de lichidare a războiului.

Se vorbește de „evoluția” concepțiilor social-patrioților anglo-francezi, de hotărîrea pe care au luat-o de a pleca la Stockholm etc.

Dar schimbă oare aceasta ceva? N'au hotărît și social-patrioții ruși și germano-austriaci (încă înainte de cei anglo-francezi!) să participe și ei la conferința dela Stockholm? Cine ar putea să afirme că această hotărîre a lor a grăbit sfârșitul războiului?

Oare prin faptul că a participat la conferința dela Stockholm, partidul lui Scheidemann a încetat să mai sprijine guvernul său, care susține ofensiva și ocupă Galiția și România?

Oare partidele lui Renaudel și Henderson, care vorbesc despre „lupta pentru pace” și despre conferința dela Stockholm, nu sprijină în același timp guvernele lor care ocupă Mesopotamia și Grecia?

În lumina acestor fapte, ce însemnătate mai pot avea pentru lichidarea războiului discuțiile lor dela Stockholm?

Cuvinte drăgălaşe despre pace, menite să mascheze sprijinirea energetică a politicii de război şi coteropiri — cine nu cunoaşte aceste prea vechi metode folosite de imperialişti pentru a înşela masele?

Se spune că în comparaţie cu trecutul, împrejurările s'au schimbat acum şi că, prin urmare, ar trebui să ne schimbăm şi noi atitudinea faţă de Stockholm.

Da, împrejurările s'au schimbat, dar nu în favoarea Stockholmului, ci numai şi numai împotriva sa.

Schimbările survenite sunt: în primul rând, războiul european s'a transformat în război mondial, lărgind şi ascuţind criza generală la extrem.

Deaceea şansele păcii imperialiste şi ale politicii de „presiune” asupra guvernelor au scăzut la minimum.

În al doilea rând, Rusia a pornit ofensiva pe front, adaptând viaţa internă a ţării la cerinţele politicii de ofensivă, îngrădind adică libertăţile. Căci trebuie să înţelegem odată că politica de ofensivă este incompatibilă cu „libertăţile maxime” şi că încă în Iunie a survenit o cotitură în dezvoltarea revoluţiei noastre. Bolşevicii „s'au pomenit” la închisoare, iar defensiştii, deveniţi adepţi ai ofensivei, au rolul de temniceri.

Deaceea situaţia adepţilor „luptei pentru pace” a devenit insuportabilă, căci dacă înainte se putea vorbi despre pace fără teama de a fi prins cu minciuna, acum, după inaugurarea politicii de ofensivă, sprijinită de „defensişti”, cuvintele despre pace sună în gura „defensiştilor” ca o ironie.

Ce dovedesc toate acestea?

Dovedesc că discuţiile „tovărăşeşti” despre pace, care au loc la Stockholm, sunt absolut incompatibile

cu faptele, cu vărsările de sânge de pe fronturi și că această contradicție a devenit strigătoare, evidentă.

Aceasta face ca falimentul conferinței dela Stockholm să fie inevitabil.

Din această cauză s'a schimbat întrucâtva și atitudinea noastră față de această conferință.

Înainte am căutat să demascăm întreprinderea dela Stockholm. Acum nu cred că merită s'o mai facem, deoarece se demască ea singură.

Înainte trebuia s'o stigmatizăm ca un joc de-a pacea, care induce masele în eroare. Acum însă nu cred că mai e cazul s'o facem, căci acel care zace la pământ nu este bătut.

Dar de aici rezultă că drumul spre Stockholm nu este drumul păcii.

Drumul păcii nu trece prin Stockholm, drumul păcii este drumul luptei revoluționare a muncitorilor împotriva imperialismului.

*„Rabocli i. Soldat” Nr. 15,
din 9 August 1917.*

Articol de fond.

ÎNCOTRO NE DUCE CONFERINȚA DELA MOSCOVA?

Fuga din Petrograd

Conferința dela Moscova s'a deschis. Ea nu s'a deschis la Petrograd, unde e centrul revoluției, ci cât mai departe de el, în „liniștea Moscovei“.

În zilele revoluției consfătuirile importante erau convocate, de obicei, la Petrograd, în citadela revoluției care a răsturnat țarismul. Atunci Petrogradul nu inspira teamă nimănui; dimpotrivă, toți se simțeau atrași de el. Dar acum, în locul zilelor revoluției a venit crepusculul contrarevoluției. Acum Petrogradul a devenit primejdios, acum contrarevoluționarii se tem de el ca de ciumă și... fug de el ca dracul de tămâie, cât mai departe, la Moscova, „unde e mai puțină neliniște“ și unde, după părerea contrarevoluționarilor, este cel mai ușor să-și aranjeze afacerile lor tenebroase.

„Conferința se va ține sub steagul Moscovei, căci ideile și starea de spirit din Moscova sunt departe de putredul Petrograd — plagă care infectează Rusia“ („Vecernee Vremia“, 11 August).

Astfel vorbesc contrarevoluționarii.

„Defensiștii“ sunt în totul de acord cu ei.

— La Moscova, la Moscova ! — își șoptesc „salvatorii țării“, fugind din Petrograd.

— Călătorie sprâncenată — le răspunde Petrogradul revoluționar.

— Declarăm boicot conferinței voastre — le strigă din urmă muncitorii din Petrograd.

Iar Moscova ? Indreptățește ea oare speranțele contrarevoluționarilor ?

Nu prea pare. Ziarele sunt pline de știri despre greva generală dela Moscova. Greva a fost declarată de muncitorii din Moscova. Muncitorii din Moscova, ca și cei din Petrograd, boicotează conferința. Moscova nu rămâne în urma Petrogradului.

Trăiască muncitorii din Moscova !

Cum asta, iarăși să fugim ?

Dela Petrograd la Moscova, dar dela Moscova încotro ?

Poate în Țariovococșaisc ?

Prost, prost merg treburile, domnilor versaillezi...

Dela conferință la „parlamentul îndelungat“ 05

Pregătind conferința dela Moscova, domnii „salvatori“ voiau să dea impresia că înțeleg să convoace o „simplă conferință“, care nu va avea nimic de hotărât și care nu va obliga la nimic. Dar încetul cu încetul „simpla conferință“ s'a transformat într'o conferință „de stat“, apoi într'o „mare adunare“, iar acum

se vorbește net de transformarea conferinței într'un „parlament îndelungat“, care va avea de rezolvat cele mai importante probleme ale vieții noastre.

„Dacă la conferința dela Moscova“ — spune Caraulov, hatmanul oastei căzăcești dela Tersc — „nu se va forma un centru de unificare a țării, viitorul Rusiei apare în culorile cele mai sumbre. Cred, însă, că se va crea un asemenea centru..., și dacă... va lua ființă un astfel de punct de sprijin, conferința dela Moscova va fi nu numai un organ de importanță vitală, dar va avea toate șansele să aibă o existență strălucită și de foarte lungă durată, în felul «parlamentului îndelungat» din epoca lui Cromwell. În ceea ce mă privește, eu, ca reprezentant al căzăcimii, mă voi strădui să contribuie prin toate mijloacele la constituirea unui asemenea centru de unificare“ („Ruschie Vedomosti“ din 11 August).

Iată cum vorbește „reprezentantul căzăcimii“.

Conferința dela Moscova trebuie să fie un „centru de unificare“ al contrarevoluției — iată în două cuvinte sensul poliloghiei lui Caraulov.

Acelaș lucru îl spune și căzăcimea dela Don în mandatul dat reprezentanților ei :

„Guvernul trebuie să fie constituit de conferința dela Moscova sau de comitetul provizoriu al Dumei de Stat, și nu de un partid oarecare, cum se făcea până acum. Acestui guvern trebuie să i se dea mână liberă și deplină putere“.

Iată ce spune adunarea generală a căzăcimii de pe Don.

Și cine nu știe astăzi că „Cazacii înseamnă o forță“ ?

Nu încapă nicio îndoială : ori conferința nu se va ține, ori se va transforma inevitabil într'un „parlament îndelungat“ al contrarevoluției.

Menşevicii şi socialiştii-revoluţionari, care au convocat această conferinţă, au înlesnit organizarea contrarevoluţiei, indiferent dacă au vrut să facă acest lucru sau nu.

Aceasta este realitatea.

* * *

Cine sunt ei ?

Cine sunt ei, aceşti matadori ai contrarevoluţiei ?

În primul rând, clica militară, vârfurile corpului ofiţeresc, care antrenează după ei anumite cercuri ale căzăcimii şi cavalerilor ordinului Sf. Gheorghe.

În al doilea rând, burghezia noastră industrială, în frunte cu Riabuşinski, cu acelaş Riabuşinski care ameninţă poporul cu „foametea” şi „mizeria” dacă nu renunţă la revendicările sale.

În sfârşit, partidul lui Miliucov, care reuneşte pe generali şi pe industriaşi împotriva poporului rus, împotriva revoluţiei.

Toate acestea au ieşit perfect la iveală la „conferinţa preliminară”⁶⁶ dela 8—10 August, a generalilor, industriaşilor şi cadeţilor.

„Numele generalului Cornilov este pe buzele tuturor” — scrie „Birjiovca”. — „Influenţa predominantă la conferinţă o au reprezentanţii aşa numitului partid militar, în frunte cu generalul Alexeev, şi delegaţii uniunii Cazacilor. Discursul pronunţat de generalul Alexeev la prima şedinţă şi pe care conferinţa l-a primit cu ovaţii furtunoase va fi repetat la conferinţa de stat dela Moscova” („Vecernea Birjiovca” din 11 August).

Este discursul a cărui publicare în foaie volantă a propus-o Miliucov.

Mai departe :

„De multă atenție se bucură generalul Caledin. Către el se îndreaptă îndeosebi privirile, cuvintele lui sunt îndeosebi ascultate. În jurul lui se grupează toți militarii“ („Vecernee Vremia“ din 11 August).

În sfârșit, toată lumea știe de ultimatumurile date de cavalerii ordinului Sf. Gheorghe și de uniunile Cazacilor în frunte cu aceiași generali înlăturați sau încă neînlăturați.

Acestor ultimatumuri li se dă curs imediat, căci militarilor nu le place „vorba de clacă“.

Nu mai încapă nicio îndoială : se merge spre înstituirea și montarea unei dictaturi militare.

Burghezia autohtonă și cea aliată nu va face „decât“ s'o finanțeze.

Nu degeaba „se interesează“ atât de mult „de această consfătuire sir Buchanan“ (vezi „Birjiovca“), care, pare-se, intenționează și el să plece la Moscova.

Nu degeaba jubilează ciracii domnului Miliucov.

Nu degeaba se simte Riabușinski un Minin, un „salvator“ etc.

★ ★

★

Ce vor ei ?

Vor triumful deplin al contrarevoluției. Ascultați rezoluția consfătuirii preliminare.

„Să fie restabilită în armată disciplina, iar puterea să treacă în mâinile corpului ofițeresc.“

Cu alte cuvinte: puneți frâu soldaților!

„Puterea centrală, unitară și puternică să pună capăt sistemului oblăduirii iresponsabile a instituțiilor colegiale.”

Cu alte cuvinte: jos Sovietele muncitorilor și țăranilor!

Guvernul „să înceteze a mai depinde cât de puțin de orice fel de comitete, Soviete și alte organizații similare”.

Cu alte cuvinte: guvernul să depindă numai de „Sovietele” cazacilor și de „conferenții” cavalerilor ordinului Sf. Gheorghe.

Rezoluția ne încredințează că numai pe această cale va putea fi „salvată Rusia”.

Credem că e clar.

Ei, ce spuneți domnilor conciliatori, socialiști-revoluționari și menșevici, sunteți dispuși să cădeți la învoială cu reprezentanții „forțelor vii”?

Sau poate că v'ați răzgândit?

Nenorociți conciliatori...

Glasul Moscovei

Iar Moscova își continuă opera ei revoluționară. Ziarele anunță că la chemarea bolșevicilor a și început la Moscova greva generală, în ciuda hotărîrii Comitetului Executiv din Rusia, care până, în ziua de azi se mai târăște în coada dușmanilor poporului.

Rușine Comitetului Executiv!

Trăiască proletariatul revoluționar din Moscova!

Să răsunе tot mai tare glasul tovarășilor noștri

din Moscova, spre bucuria tuturor celor asupriți și subjugăți !

Să afle întreaga Rusie că mai sunt pe lume oameni gata să apere cu pieptul lor cauza revoluției.

Moscova e în grevă. Trăiască Moscova !

*„Proletarul” Nr. 1,
din 13 August 1917.*

Articol de fond.

CONTRAREVOLUȚIA ȘI POPOARELE DIN RUSIA

În zilele revoluției și ale transformărilor democratice, mișcarea s'a desfășurat sub semnul eliberării.

Țăranii s'au eliberat de atotputernicia moșierilor. Muncitorii s'au eliberat de capriciile administrațiilor fabricilor, iar soldații de bunul plac al generalilor...

Procesul eliberării nu putea să nu atingă și popoarele din Rusia, asuprite de țarism de veacuri.

Decretul privitor la „egalitatea în drepturi” a popoarelor și desființarea efectivă a îngrădirilor naționale ; congresul Ucrainenilor, Finlandezilor, Belorușilor și problema unei republici federative ; proclamarea solemnă a dreptului națiunilor la autodeterminare și promisiunile oficiale „de a nu se pune piedici” — toate acestea erau mărturia existenței unei mari mișcări de eliberare a popoarelor din Rusia.

Acestea s'au întâmplat în zilele revoluției, când moșierii părăsiseră scena, iar burghezia imperialistă era comprimată sub presiunea democrației.

Odată cu revenirea la putere a moșierilor (generalii !) și cu triumful burgheziei contrarevoluționare, tabloul se schimbă cu desăvârșire.

„Marile cuvinte“ despre dreptul la autodeterminare și promisiunile solemne de „a nu se pune piedici“, sunt date uitării. Se pun piedicile cele mai neverosimile, mergând până la amestecul direct în viața internă a popoarelor. În Finlanda se dizolvă dieta ⁶⁷, amenințându-se „că în caz de nevoie se va declara în Finlanda stare de asediu“ („Vecernee Vremia“ din 9 August). Se pornește o acțiune împotriva Radei și a Secretariatului Ucrainei ⁶⁸, cu intenția vădită de a desființa autonomia Ucrainei. În același timp reapar vechile metode infame de provocare a conflictelor naționale și de criminală suspiciune de „trădare“, pentru ca, deslănțuind forțele contrarevoluționare-șovine, să se înnece în valuri de sânge însăși ideea de eliberare națională, să se sape o prăpastie între popoarele din Rusia și să se semene vrajba între ele, spre marea bucurie a dușmanilor revoluției.

Se dă, astfel, o lovitură de moarte cauzei unirii acestor popoare într-o singură familie frățească.

Căci e dela sine înțeles că politica de „șicane“ naționale nu unește, ci desbină popoarele, accentuează tendințele lor „separatiste“.

Și e dela sine înțeles că politica de asuprire națională dusă de burghezia contrarevoluționară amenință astfel „să destrame“ Rusia, fapt împotriva căruia urlă cu atâta falsitate și ipocrizie presa burgheză.

Și e dela sine înțeles că politica de asmuțire a naționalităților una împotriva alteia este acea infamă politică care, sporind neîncrederea și vrajba între popoare, sparge forțele proletariatului din Rusia, subminând înseși temeliile revoluției.

Tocmai deaceea toate simpatiile noastre sunt de partea popoarelor asuprite, a popoarelor care nu se bucură de drepturi depline și care luptă, după cum e și firesc, împotriva acestei politici.

Tocmai deaceea îndreptăm noi ascuțișul armei noastre împotriva acelor care, sub pretextul „autodeterminării” poporului, duc o politică de anexiuni imperialiste și de „unire” forțată.

Noi nu suntem câtuși de puțin împotriva unirii mai multor popoare într'un singur stat. Și nu suntem deloc pentru fărâmițarea marilor state în state mici, căci este dela sine înțeles că unirea statelor mici spre a forma state mari este una din condițiunile care înlesnesc înfăptuirea socialismului.

Cerem însă categoric ca această unire să se facă de bunăvoie, deoarece numai o asemenea unire poate fi adevărată și trainică.

Dar pentru aceasta este nevoie, în primul rând, de o recunoaștere deplină și fără rezerve a dreptului popoarelor din Rusia la autodeterminare, drept care să meargă până la despărțirea lor de Rusia.

Mai trebuie apoi ca această recunoaștere verbală să fie confirmată prin fapte, dându-se popoarelor dreptul de a-și delimita chiar de pe acum teritoriile și de a-și fixa formele lor de organizare politică în adunări constituante proprii.

Numai o asemenea politică poate spori încrederea și prietenia dintre popoare.

Numai o asemenea politică poate deschide drumul unei adevărate uniri a popoarelor.

Fără îndoială că popoarele din Rusia nu sunt infailibile și că deci pot face anumite greșeli în organi-

zarea vieții lor. Datoria marxiștilor ruși este de a le atrage atenția asupra acestor greșeli, adresându-se, în primul rând, proletarilor lor și căutând să obțină îndreptarea greșelilor prin critică, pe cale de convingere. Însă nimeni nu are dreptul să se amestece în mod violent în viața internă a națiunilor pentru „a îndrepta” cu forța greșelile lor. Națiunile sunt suverane în treburile lor interne și au dreptul să-și organizeze viața cum vor.

Acestea sunt revendicările esențiale ale popoarelor din Rusia pe care le-a proclamat revoluția și pe care acum contrarevoluția le calcă în picioare.

Realizarea acestor revendicări nu este cu puțință atâta timp cât la putere se află contrarevoluția.

Triumful revoluției — aceasta este singura cale de eliberare a popoarelor din Rusia de asuprirea națională.

Concluzia nu poate fi decât aceasta: problema eliberării de asuprirea națională este o problemă a puterii. Asuprirea națională își trage rădăcinile din dominația moșierilor și a burgheziei imperialiste. Treccrea puterii în mâinile proletariatului și țăranilor revoluționari înseamnă tocmai a obține eliberarea deplină a popoarelor din Rusia de asuprirea națională.

Ori popoarele din Rusia vor susține lupta revoluționară a muncitorilor pentru putere, și atunci vor dobândi eliberarea, ori nu o vor susține, și atunci nu-și vor vedea eliberarea cum nu-și văd ceafa.

„Proletarul” Nr. 1,
din 13 August 1917.

Articol fără semnătură.

DOUĂ CĂI

Problema esențială a situației actuale este problema războiului. Ruina economică și problema aprovizionării, problema agrară și libertatea politică — toate aceste probleme fac parte dintr'o singură problemă generală : aceea a războiului.

Care este cauza dezastrului alimentar ?

— Războiul, care se prelungește mereu, dezorganizând transportul și lăsând orașul fără pâine.

Care e cauza dezastrului economico-financiar ?

— Războiul interminabil, care a supt toate forțele și resursele Rusiei.

Care e cauza represiunilor de pe front și din spațele frontului ?

— Războiul și politica de ofensivă, care cer o „disciplină de fier“.

Care e cauza triumfului contrarevoluției burgheze ?

— Întreg mersul războiului, care cere noi miliarde, și aceasta atunci când burghezia autohtonă, susținută de burghezia aliată, refuză să acorde credite dacă nu se procedează în prealabil la lichidarea cuceririlor esențiale ale revoluției.

Și așa mai departe.

În aceste condițiuni, a rezolva problema războiului înseamnă a rezolva implicit problema tuturor „crizelor“ de orice fel care sugrumă astăzi țara.

Dar cum?

În fața Rusiei se deschid două căi:

Ori continuarea războiului și a „ofensivei“ pe front, și atunci este inevitabilă trecerea puterii în mâinile burgheziei contrarevoluționare pentru a obține bani printr'un împrumut intern și unul extern.

„A salva“ țara înseamnă, în acest caz, a acoperi cheltuelile de război pe spinarea muncitorilor și țăranilor (impozite indirecte !) în favoarea rechinilor imperialismului, ruși și aliați.

Ori trecerea puterii în mâinile muncitorilor și țăranilor, formularea unor condiții democratice de pace și încetarea războiului, pentru ca, ducând mai departe revoluția, să se dea pământ țăranilor, să se stabilească controlul muncitorilor asupra industriei și să se facă ordine în economia națională care se năruie, lovindu-se în profiturile capitaliștilor și moșierilor.

A salva țara înseamnă, în acest caz, a elibera pe muncitori și pe țărani de povara financiară a războiului, în detrimentul rechinilor imperialismului.

Prima cale duce la dictatura moșierilor și a capitaliștilor asupra oamenilor muncii, la împovărarea țării cu dări din cele mai grele, la situația ca Rusia să fie vândută treptat capitaliștilor străini (concesiuni !) și să se transforme într'o colonie a Angliei, Americii și Franței.

Calea a doua deschide era revoluției muncitorești în Occident, rupe mrejele financiare care învâluie Ru-

sia și sdruncină înseși temeliile dominației burgheze, netezind drumul eliberării reale a Rusiei.

Acestea sunt cele două căi care exprimă interesele celor două clase antagoniste: burghezia imperialistă și proletariatul socialist.

O a treia cale nu există.

Este tot atât de imposibil să împaci aceste două căi, pe cât este de imposibil să împaci imperialismul cu socialismul.

Calea acordurilor (coaliției) cu burghezia este sortită unui eșec inevitabil.

„O coaliție pe baza unei platforme democratice, iată soluția“, scriu domnii defensiști în legătură cu conferința dela Moscova („Izvestia“⁶⁹).

— Nu-i adevărat, domnilor conciliatori!

De trei ori ați organizat coaliții cu burghezia și de fiecare dată v'ați lovit de o nouă „criză de regim“.

Dece?

Pentru că drumul coaliției cu burghezia este un drum fals, care ascunde racilele situației actuale.

Pentru că coaliția este fie o vorbă goală, fie un mijloc de care se folosește burghezia imperialistă pentru a-și consolida puterea cu mâinile „socialiștilor“.

Oare actualul guvern de coaliție, care a încercat să jongleze între cele două tabere, nu a trecut apoi de partea imperialismului?

Pentru ce s'a convocat „conferința dela Moscova“ dacă nu pentru ca, întărind pozițiile contrarevoluției, să capete aprobarea (și creditul!) „oamenilor pământului“ pentru acest pas?

Și ce este discursul rostit de Cherenschi la „conferință“, unde a cerut „sacrificii“ și „automoderarea

claselor", în interesul, firește, al „patriei” și al „războiului”, dacă nu o afirmare a imperialismului ?

Și declarația lui Procopovici că guvernul „nu va admite amestecul muncitorilor (controlul muncitoresc !) în administrarea întreprinderilor” ?

Și declarația acelui-aș ministru, care a afirmat că „guvernul nu va întreprinde niciun fel de reforme radicale în domeniul problemei agrare” ?

Și declarația lui Necrasov că „guvernul nu va proceda la confiscarea proprietății private” ?

Ce altceva înseamnă toate acestea decât slujirea directă a cauzei burgheziei imperialiste ?

Nu este limpede că coaliția nu-este decât o mască avantajoasă și convenabilă pentru Miliucov și Riabușinski ?

Nu este limpede că drumul concilierii și al manevrării între clase este calea amăgirii și prăstirii maselor ?

Nu, domnilor conciliatori ! A venit momentul când oscilările și acordurile nu mai pot fi admise. La Moscova se vorbește deja cu certitudine despre „complo-tul” contrarevoluționarilor. Presa burgheză recurge la încercata metodă a șantajului, răspândind șvonuri cu privire la „cedarea Rigei”⁷⁰. Într'un asemenea moment trebuie să alegi.

Sau pentru proletariat, sau împotriva lui.

Boicotând „conferința”, proletariatul din Petrograd și din Moscova vă chiamă pe calea salvării reale a revoluției.

Ascultați-i glasul, sau lăsați drumul liber.

BILANȚUL CONFERINȚEI DELA MOSCOVA

Conferința dela Moscova a luat sfârșit.

După „ciocnirea violentă dintre cele două tabere adverse“, după „bătălia sângeroasă“ ce s'a dat între alde Miliucov și Tereteli, după ce „lupta“ a încetat și răniții au fost ridicați, ne permitem întrebarea : cum s'a încheiat „bătălia“ dela Moscova, cine a câștigat și cine a pierdut ?

Cadeții sunt mulțumiți și își freacă mâinile. „Partidul libertății poporului poate fi mândru“ — spun ei — „de faptul că lozincile sale... au fost recunoscute... ca lozinci ale întregului popor“ („Reci“).

Și defensiștii sunt mulțumiți ; ei vorbesc despre „triumful democrației“ (citește : al defensiștilor !), asigurându-ne că „democrația iese întărită din conferința dela Moscova“ („Izvestia“).

„Trebuie să nimicim bolșevismul“ — a spus Miliucov la conferință, în aplauzele furtunoase ale reprezentanților „forțelor vii“.

Noi facem acest lucru, a răspuns Tereteli : „s'a promulgat deja legea excepțională“ împotriva bolșe-

vismului. În afară de aceasta, „revoluția (citește: contrarevoluția!) nu are încă experiență în lupta împotriva primejdiei de stânga” — dați-ne, deci, timp să căpătăm experiență.

Și cadeții sunt de acord că e mai bine să nimicești bolșevismul treptat decât dintr'odată, și anume nu direct, cu mâinile proprii, ci cu mâinile altora, cu mâinile aceluiași „socialiști”-defensiști.

Trebue „să fie desființate comitetele și Sovietele” — a spus generalul Caledin, în aplauzele reprezentanților „forțelor vii”.

Just, îi răspunde Tereteli, dar este încă prematur, pentru că „nu se pot strânge aceste schele atâta timp cât edificiul revoluției libere (citește: contrarevoluției!) n'a fost încă terminat”. Dați-ne timp să-l „terminăm”, și pe urmă își vor lua tălpășița și Sovietele și comitetele!

Și cadeții sunt de acord că este mai bine să reduci rolul comitetelor și Sovietelor la acela de simple anexe ale mecanismului imperialist, decât să le nimicești dintr'odată.

Și rezultatul este un „triumf general” și „satisfacție generală”.

Nu degeaba scriu ziarele că „între miniștrii socialiști și miniștrii cadeți s'a stabilit o unitate mai strânsă decât până la conferință” („Novaia Jizni”).

Vreți să știți cine a câștigat?

Au câștigat capitaliștii, pentru că guvernul și-a luat la conferință obligația „să nu admită amestecul muncitorilor (controlul!) în administrarea întreprinderilor”.

Au câștigat moșierii, pentru că guvernul și-a luat

la conferință obligația „să nu întreprindă niciun fel de reforme radicale în problema agrară”.

Au câștigat generalii contrarevoluționari, deoarece conferința dela Moscova a încuviințat pedeapsa cu moartea.

Vreți să știți cine a câștigat ?

A câștigat contrarevoluția, pentru că s'a organizat pe întreaga Rusie, adunând în jurul ei toate „forțele vii” ale țării, de teapa lui Rlabușinski și Miliucov, Tereteli și Dan, Alexeev și Caledin.

A câștigat contrarevoluția, pentru că dispune acum de așa numita „democrație revoluționară”, paravan comod împotriva mâniei poporului.

Acum contrarevoluționarii nu mai sunt singuri. Acum lucrează pentru ei întreaga „democrație revoluționară”. Ei dispun acum de „opinia publică” a „țării rusești”, pe care o vor prelucra „neapărat” domnii defensiști.

Rezultatul conferinței dela Moscova este încununarea contrarevoluției.

Defensiștii care flecăresc acum despre „triumful democrației” nici nu-și dau seama că li s'a dat rolul de lachei pentru a-i servi pe contrarevoluționarii triumfători.

Acesta și numai acesta este sensul politic al „cinstitei coaliții” despre care vorbea „pios” domnul Tereteli și împotriva căreia nu au nimic de zis domnii Miliucovi.

„Coaliția” defensiștilor cu „forțele vii” ale burgheziei imperialiste împotriva proletariatului revoluționar și a țărănimii sărace — iată bilanțul conferinței dela Moscova.

Cât vor putea s'o ducă defensiștii cu această „coalitie” contrarevoluționară — aceasta o va arăta viitorul apropiat.

*„Proletarul” Nr. 4,
din 17 August 1917.*

Articol de fond.

ADEVĂRUL DESPRE ÎNFRÂNGEREA NOASTRĂ PE FRONT

Reproducem mai jos fragmente din două articole, având caracter de documente, cu privire la cauzele înfrângerii pe care au suferit-o în Iulie, pe front, armatele noastre.

Ambele articole, atât cel al lui Arsene Merici (în „Delo Naroda“), cât și cel al lui V. Borisov (în „Novoe Vremia“ ⁷¹), încearcă să examineze obiectiv chestiunea înfrângerii din Iulie, lăsând la o parte acuzațiile ieftine la adresa bolșevicilor puse în circulație de niște nemernici.

Cu atât mai prețioase sunt deci mărturisirile și afirmațiile lor.

Articolul lui A. Merici se ocupă mai ales de cei **vinovați** de înfrângere. Vinovații sunt, după părerea autorului, niște „foști sergenți de stradă și jandarmi“ și în primul rând „niște automobile“ misterioase care, mergând pe la unitățile armatei care apărau Tarnopolul și Cernăuții, au ordonat soldaților să se retragă. Ce fel de automobile erau acelea și cum au putut îngădui comandantii această manifestă provocare, despre acestea, din păcate, autorul nu spune nimic. El vorbește

însă clar și precis despre o „retragere provocată“, despre o „trădare săvârșită după un plan dinainte chibzuit și întocmit“ și despre faptul că cercetările sunt în curs și că în curând „tot ceea ce e secret va deveni public“.

Dar bolșevicii? Dar „trădarea săvârșită de bolșevism“?

În articolul lui A. Merici nu găsim niciun rând, niciun cuvânt despre aceasta!

Și mai interesant este articolul lui V. Borisov din „Novoe Vremia“. El se ocupă nu atât de vinovați, cât de cauzele înfrângerii.

Articolul spune net că „înlătură acuzația nefondată adusă bolșevismului că ar fi vinovat de înfrângerea noastră“, că nu este vorba de bolșevism, ci de „cauze mult mai profunde“, care trebuesc lămurite și înlăturate. Care sunt aceste cauze? În primul rând, tactica ofensivei, care nu era bună pentru noi, dat fiind faptul că „generalli“ noștri sunt „necopti“, „partea materială“ a armatei noastre este slabă, iar soldații lipsiți de organizare. Apoi amestecul unor „diletanți“ (elemente neexperimentate), care au insistat să se pornească în Iunie ofensiva și au obținut acest lucru. În sfârșit, faptul că guvernul a urmat cu prea mult zel sfaturile aliaților în ce privește necesitatea ofensivei, fără a ține seama de adevărata situație de pe front.

Pe scurt: lipsa „noastră“ generală de pregătire pentru ofensivă, lipsă care a transformat ofensiva într-o aventură sângeroasă.

Se confirmă deci toate acele lucruri asupra cărora bolșevicii și „Pravda“ au prevenit în repetate

rânduri, fiind atacați pentru aceasta de toți acel căroră nu le-a fost lene s'o facă.

Astfel vorbesc astăzi cei care până mai ieri ne învinovăteau de înfrângerea suferită pe front.

Departe de noi intenția de a ne mulțumi cu revelațiile și considerentele de ordin strategic și de altă natură ale ziarului „Novoe Vremia“, care acum crede de cuviință „să înlăture acuzația nefondată adusă bolșevicilor că ar fi vinovați de înfrângerea noastră“.

Deasemenea departe de noi ideea de a socoti complete informațiile date de A. Merici.

Trebue însă să remarcăm că dacă ziarul guvernamental „Delo Naroda“ găsește că nu mai e posibil să nu vorbească despre adevărații vinovați de înfrângerea suferită, dacă chiar (chiar !) ziarul suvorinist * „Novoe Vremia“, care până mai ieri arunca vina înfrângerii asupra bolșevicilor, crede astăzi de cuviință „să înlăture“ această acuzație „adusă bolșevicilor“, — aceasta dovedește că adevărul nu se poate ascunde sub obroc, că adevărul asupra înfrângerii prea sare în ochi pentru a-l putea trece sub tăcere, că adevărul asupra celor vinovați de înfrângere, pe care-l scot la lumină înșiși soldații, e gata să-i plesnească în obraz chiar pe acuzatori și că, persistând în tăcere, ar face ca nenorocirea să se abată asupra lor...

Este evident că acuzația adusă bolșevicilor că ar fi vinovați de înfrângerea suferită — acuzație scornită de dușmanii revoluției, în genul domnilor dela „Novoe Vremia“, și susținută de „prietenii“ ai revoluției în ge-

* Suvorinist, dela Suvorin, redactorul ziarului „Novoe Vremia“.
— Nota Red.

nul domnilor dela „Delo Naroda“ — a fost definitiv spulberată.

Aceasta și numai aceasta este cauza pentru care domnii de mai sus s'au decis acum să vorbească despre adevărații vinovați ai înfrângerii.

E un fapt : acești domni ne amintesc prea bine de șobolanii înțelepți care părăsesc primii corabia care se scufundă...

Ce concluzii putem trage de aici ?

Ni se vorbește despre cercetările în curs cu privire la înfrângerea suferită pe front și suntem asigurați că în curând „cece este secret va deveni public“. Inșă ce garanții avem că rezultatele cercetărilor nu vor fi mușamalizate, că cercetările vor fi făcute în mod obiectiv și că vinovații își vor primi pedeapsa meritată ?

Deaceea, prima noastră propunere este următoarea : să obținem ca din comisia de cercetări să facă parte și reprezentanți ai înșiși soldaților.

Numai în acest fel se va putea asigura într'adevăr descoperirea celor vinovați de „retragerea provocată“ !

Aceasta este prima concluzie.

Ni se vorbește despre cauzele înfrângerii, cerându-se să nu se mai repete „greșelile“ vechi. Dar ce garanție avem că „greșelile“ sunt într'adevăr greșeli și nu „un plan dinainte întocmit“ ? Cine poate garanta că după ce a fost „provocată“ cedarea Tarnopolului, nu va fi „provocată“ și cedarea Rigei și a Petrogradului, pentru ca, surpând prestigiul revoluției, să se reinstaureze pe ruinele ei vechile rândueli odioase ?

Deaceea, a doua propunere a noastră este :
să se introducă controlul reprezentanților soldaților
asupra acțiunilor superiorilor lor, înlocuindu-i imediat
pe toți cei suspecți.

Numai un asemenea control poate feri revoluția
de provocări criminale în stil mare.

Aceasta este a doua concluzie.

„Proletarul” Nr. 5,

din 18 August 1917.

Articol fără semnătură.

DESPRE CAUZELE ÎNFRÂNGERII SUFERITE PE FRONT ÎN IULIE

Cine nu-și amintește de calomniile veninoase debitate la adresa bolșevismului, acuzat fără niciun temei că ar fi vinovat de înfrângerea suferită pe front. Presa burgheză și „Delo Naroda“, provocatorii dela „Birjiovca“ și „Rabociaia Gazeta“, fostele slugi ale țarului dela „Novoe Vremia“ și „Izvestia“, au tunat și fulgerat toți ca unul împotriva bolșevicilor, care fuseseră declarați vinovați de înfrângere.

Acum se constată că vinovații nu trebuie căutați printre bolșevici, ci printre cei care au pus în circulație „automobile misterioase“, care au îndemnat pe soldați să se retragă și au semănat panică printre ei (vezi „Delo Naroda“, din 16 August).

Ce fel de „automobile“ erau acelea și unde au fost comandanții care au permis acestor misterioase automobile să umble prin toate părțile — despre aceasta corespondentul dela „Delo Naroda“ nu spune, din păcate, nimic.

Acum se constată că pricina înfrângerii nu trebuie căutată în bolșevism, ci în „cauze mai profunde“, în faptul că tactica ofensivei nu era indicată pentru noi.

că nu eram pregătiți pentru ofensivă, că „generalii noștri erau necopți“ etc. (vezi „Novoe Vremia“, din 15 August).

Muncitorii și soldații să citească și să recitească numerele menționate din „Delo Naroda“ și „Novoe Vremia“, să citească și să se convingă :

1) câtă dreptate au avut bolșevicii când, încă la sfârșitul lunii Mai, au prevenit să nu se înceapă ofensiva pe front (vezi colecția „Pravdei“);

2) cât de criminală a fost comportarea conducătorilor menșevicilor și socialiștilor-revoluționari, care au făcut agitație pentru ofensivă și care, la începutul lui Iunie, la congresul Sovietelor, au făcut să eşueze propunerea bolșevicilor împotriva ofensivei;

3) că răspunderea pentru înfrângerea din Iulie o poartă, în primul rând, Miliucovii și Maclacovli, Șulghinii și Rodziancii, care încă la începutul lunii Iunie „au cerut“ în numele Dumei de Stat o „ofensivă imediată“ pe front.

Dăm mai jos fragmente din aceste articole.

1) Fragmente din corespondența lui Arsene Merici („Delo Naroda“, din 16 August) :

„Dece ? Cum de s'a întâmplat această nenorocire, aproape concomitent, în două locuri : la Tarnopol și Cernăuți ? Dece a scăzut brusc moralul regimentelor care se aflau acolo ? Ce s'a întâmplat ? Care este cauza acestei schimbări brusce survenite în starea lor de spirit ?

Ofițerii și soldații răspund bucuroși. Răspunsurile sunt aproape identice și fiecare în parte completează prin câte un amănunt revelator îngrozitorul tablou...

Cei de pe front socotesc că principalii instigatori ai panicii și ai fugii ostașilor din primele linii sunt foștii sergenți de stradă și jandarmii.

Acționează ei în mod organizat?

— E greu de spus — răspunde un sublocotenent intelectual, de origine țărănească, socialist-revoluționar, membru al Comitetului Executiv local al Sovietului de deputați ai soldaților și muncitorilor. — Fapt este însă că de fiecare dată s'a stabilit invariabil că cei ce semănau spaima, cei ce răspândeau șvonuri absurde cu privire la apropierea inamicului, la superioritatea lui numerică și la faptul că peste o oră, două se vor lansa asupra noastră gaze asfixiante, erau exclusiv foștii «sticleți»... Mulți dintre noi bănuiesc că foștii sergenți de stradă și jandarmi nici nu sunt trădători conștienți, ci sunt pur și simplu niște indivizi care sunt «preocupați» numai de persoana lor, niște lași. Spionii și provocatorii găsesc în ei, grație unui simț deosebit, unelte credincioase...

Iată cum s'a petrecut, după relatările unor oameni serioși și cu spirit de observație, rușinoasa retragere a trupelor noastre...

Drum larg, companiile trec una după alta... Între companii, mici intervale...

Deodată se ridică niște nori de praf... Cei din capul coloanei se opresc. Nimeni nu-și poate explica de ce... Companiile se opresc, se frământă în loc, sboară câte o vorbă dela o companie la alta... Oamenii întind gâtul spre a vedea ce se întâmplă în față, ce ascund norii de praf care se apropie... Vin în goană niște automobile, duduind. Iată-le aproape de tot. Se aud strigăte: «Înapoi... înapoi... Austriacii». Cine strigă, cine se află în automobile, e imposibil de văzut, de repede ce gonesc. Nu disting absolut nimic, la un moment dat distingi doar pe câte unul în tunică, pe altul cu epoleți... Și gata — nimeni n'a înțeles unde sunt Austriacii, cine sunt aceia care avertizează, și oamenii au și început să dea buzna înapoi... N'am apucat să ne desmetim, și iată al doilea automobil. Iarăși strigăte: «Austriacii !!! Austriacii !!! Pozițiile... cedate... Gaze. Mai repede, mai repede... Înapoi... înapoi...».

Panica a pus stăpânire pe toți ca o molimă fulgerătoare... Trădarea a fost regizată cu virtuozitate, cu o abilitate uimitoare, precum se vede, după un plan dinainte chibzuit și întocmit... Au fost numărate cam vreo douăzeci de automobile de acestea fără număr... Șapte au fost oprite și, firește, au fost găsiți în

ele oameni cu totul străini de regimentele noastre... Iar vreo optsprezece au reușit să dispară. Innebunite de strigăte, de faptul că primele rânduri dădeau înapoi, companiile au luat-o la fugă... Austriacii au intrat într'un oraș pustiu, au intrat într-o suburbie pustie și înaintau mereu, tot mai adânc, spre noi, ca și cum ar fi făcut o plimbare de duminică: nu-i împiedica nimeni...

De un alt grup se apropie câțiva soldați sosiți dela Tarnopol; doi, trei dintre ei cu insigne studențești. Și fiecare completează cu câte un amănunt tabloul retragerii provocate. Eroii retragerii au fost niște aventurieri, spioni și trădători... Cine sunt ei? Răspunsul ni-l va da viitorul apropiat. Unde au dispărut ceilalți, cei care nu au putut fi urmăriți și prinși până în prezent? Sub ce steag lucrează? Sub ce lozinci își camuflează acum activitatea criminală? Oamenii care au văzut grozăvia retragerii dela Tarnopol, oamenii de pe front, au credința că tot ce-i învăluit în taină va fi dat curând în vileag și că, odată cu desvăluirea acestui rușinos secret, se va șterge și stigmatul rușinii care pătează armata care a acționat la Tarnopol, victimă a celei mai abjecte trădări și înșelări."

2) Fragment din articolul lui Borisov „Bolșevismul și înfrângerea noastră“ („Novoe Vremia“, din 15 August):

„Vrem să înlăturăm acuzația nefondată adusă bolșevismului că ar fi vinovat de înfrângerea noastră. Vrem să stabilim adevăratele cauze ale înfrângerii noastre, deoarece numai în felul acesta vom putea evita repetarea nenorocirii noastre. Nu e nimic mai primejdios în arta militară decât a nu se căuta cauza unei catastrofe militare acolo unde trebuie. Înfrângerea din Iulie nu se datorește numai bolșevismului; ea a fost efectul unor cauze mai complexe: altminteri, proporțiile uriașe ale înfrângerii ar dovedi că ideile bolșevice au o influență imensă, extraordinară în rândurile armatei noastre, ceea ce, desigur, nu este și nu poate fi cazul. Probabil că înșiși bolșevicii au fost uimiți de uriașele consecințe ale propagandei lor. Dacă pricina ar fi

numai bolșevicii, nenorocirea armatei ruse ar putea fi socotită deplină. Din păcate însă cauzele înfrângerii sunt mult mai complexe: specialiștii militari au prevăzut-o încă înainte de începerea ofensivei dela 18 Iunie; declarațiile «entuziaste» făcute la 18 Iunie cu privire la regimentele «revoluționare», steagurile «roșii» etc. lăsau să se întrevadă o primejdie de moarte.

Când la cartierul general s'au primit telegramele operative care anunțau că la 18 Iunie s'ar fi obținut rezultate strălucite, noi, dându-ne seama că de fapt nu fusese nimic strălucit, dat fiind că ocupasem numai fortificațiile pe care dușmanul, în faza actuală a luptei, fusese obligat să le cedeze pentru a-și asigura victoria, am spus: «Mare moroc vom avea dacă Nemții nu vor răspunde printr'un contraatac». Însă contraatacul s'a produs și armata rusă s'a transformat îndată, ca și cea franceză în 1815, într'o gloată de oameni cuprinși de panică. Este clar că nu numai din cauza bolșevismului s'a produs catastrofa, ci dintr'o cauză adâncă, ce se află în însuși organismul armatei și pe care comandamentul suprem nu a fost în stare s'o sesizeze și s'o înțeleagă. Noi vrem să indicăm — în măsura în care e posibil în limitele unui articol de ziar, dat fiind că timpul nu așteaptă — tocmai această cauză a înfrângerii noastre, mai importantă decât bolșevismul.

«Militarismul» german a fixat o formulă a științei militare: «Ofensiva este cea mai viguroasă formă de acțiune». Formula germană s'a dovedit a fi, chiar dela începutul războiului (înfrângerile în stil mare suferite de Samsonov și Rennenkampf), improprie pentru noi; pentru generali necopți și soldați necopți este posibilă numai defensiva, având flancurile asigurate. Pe măsura pierderilor inevitabile în război, valoarea corpului de generali, ofițeri, cât și a efectivului de grade inferioare scădea tot mai mult și defensiva deveni pentru noi forma cea mai convenabilă de acțiune. Dacă adăugăm la aceasta desvoltarea războiului de poziții și lipsurile strigătoare în ceea ce privește partea materială, e clar că pentru a te feri de «ofensivă» nu trebuie să fii bolșevic, ci să înțelegi numai natura lucrurilor! Ziarul «Narodnoe Slovo» afirmă că, după spusele lui B. V. Savincov, masa soldaților influențată de agitația bolșevică a început să creadă că dezertorii nu sunt trădători de țară, ci adepți ai «socialismului internațional».

na». Orice ofițer bătrân care cunoaște soldații noștri mai bine decât îi cunosc «comitetele», va spune că a gândi astfel înseamnă a subaprecia prea mult glorioasele noastre grade inferioare în totul rezonabile. Ele au un perfect bun simț, o concepție completă și precisă despre stat; își dau perfect de bine seama că generalul și ofițerul sunt tot soldați și râd de inovația care constă în înlocuirea (absurdă) a denumirii de grade inferioare prin denumirea generală de soldat, fapt care a diminuat importanța acestei denumiri de cinste, dat fiind că în prezent unitatea cea mai proastă, aflătoare undeva departe în spatele frontului, este alcătuită din «soldați», și înțeleg perfect de bine că un «dezertor» este un dezertor, adică un fugar nemernic. Și dacă ideea «renunțării la ofensivă», propagată de bolșevici, a început să fie pusă în practică de această înțeleaptă parte a armatei noastre, acest lucru s'a întâmplat numai pentru că ea decurgea în mod logic din însăși natura lucrurilor, din întreaga noastră experiență a războiului. Una e să vorbești despre ofensivă ori atac unui Englez sau unui Francez și altceva să vorbești despre acestea unui Rus. Primii stau în adăposturi excelente, prevăzute cu tot confortul, și așteaptă până ce puternica lor artilerie mătură totul, și numai după aceea pornește la atac infanteria lor. Noi însă am lovit întotdeauna și pretutindeni cu ajutorul multimei de oameni, noi decimăm regimente întregi din cele mai bune. Unde e garda noastră, unde sunt pușcașii noștri? Un regiment care a fost decimat în 2—3 rânduri și de tot atâtea ori complectat chiar cu elemente mai bune decât există în mod obișnuit, cu greu va socoti că «ofensiva este cea mai viguroasă formă de acțiune», mai ales dacă vom adăuga că rezultatele nu justifică aceste pierderi imense. Pornind dela această experiență, fostul comandament suprem consimțea să pornească ofensiva numai în caz de absolută necesitate; astfel, în Mai 1916, i s'a permis lui Brusilov să deslănțuie ofensiva în Galiția. Rezultatele slabe pe care le-a dat această ofensivă n'au făcut decât să confirme concluziile deduse din experiență. Se prea poate ca în directivele comandamentului suprem anterior, «ofensiva» să fi existat numai ca o idee menită să imboldească spiritul războinic, dar să nu fi fost pusă în practică nici până azi. Și deodată s'a întâmplat ceva care nu ține de arta militară: «diletanții» au luat conducerea și toată

lumea a început să ceară «ofensiva», să strige că ar fi absolut necesară, a început să creadă în lucruri pe care teoria militară sănătoasă le respinge, și anume în batalioane «revoluționare» speciale, în batalioane ale «morții», în batalioane «de șoc», fără a înțelege că toate acestea ar constitui un material cât se poate de crud și că, în afară de aceasta, ar putea să ia regimentelor oamenii cei mai entuziaști și în cazul acesta regimentele s'ar transforma cu totul în «adunătură și umplătură». Ni se va obiecta că aliații au cerut «ofensiva» și că ne-au numit «trădători». Noi apreciem prea mult statul-major francez, capabil și activ, pentru a crede că părerea lui coincidea cu aceea a așa numitei opinii publice a diletanților în arta militară. Desigur, în anumite condițiuni ale războiului, atunci când adversarul se află în centru, iar noi și aliații noștri în jurul lui, orice lovitură a noastră îndreptată împotriva dușmanului, chiar dacă ne cauzează imense pierderi omenești — pierderi necorespunzătoare rezultatului obținut —, convine întotdeauna aliaților noștri, deoarece îndepărtează forțele inamicului. Aceasta însă e ceva în firea lucrurilor și nu un pas la care ne obligă duritatea aliaților. Dar în asemenea cazuri trebuie să procedăm în mod rațional, să avem simțul măsurii și să nu ne grăbim a extermina poporul nostru numai pentru că așa cere aliatul. Artă militară nu admite niciun fel de fantezii și pedepsește imediat pe cel ce și le permite. Inamicul care dispune de un stat-major încercat pândește asemenea momente.”

„Proletarul” Nr. 5,

din 18 August 1917.

Articol fără semnătură.

CINE ESTE DECI VINOVAȚ DE ÎNFRÂNGEREA DE PE FRONT ?

Fiecare zi va aduce material nou de natură să dea răspuns la această întrebare. Și fiecare zi va dovedi cât de josnic, cât de mișelește au acționat cei care s'au străduit să arunce în spinarea bolșevicilor răspunderea pentru înfrângerea suferită în Iulie pe front.

În Nr. 147 al ziarului „Izvestia“, organul oficial al Sovietelor, a apărut un articol intitulat: „Adevărul asupra regimentului Mlânov“. E un document de o importanță politică primordială.

În ziua de 7 Iulie, în iureșul evenimentelor din Petrograd, apare în presă, spre surprinderea generală, o telegramă a Cartierului General, care anunța că regimentul 607 Mlânov „a părăsit tranșeele fără permisiune“, ceea ce a dat Nemților posibilitatea de a pătrunde pe teritoriul nostru, și că toată nenorocirea aceasta „se explică în bună parte prin influența agitației bolșevicilor...“. Asupra bolșevicilor, care și așa erau calomniați, se abat acuzații după acuzații. Ura față de bolșevici nu cunoaște margini. Întreaga presă „patriotică“ toarnă zilnic gaz peste foc. Calomnia înfloresc tot mai mult.

Așa stăteau până nu demult lucrurile.

Și ce aflăm acum ?

Aflăm că primul comunicat important al Cartierului General, punctul de plecare al întregii campanii de calomnii, a fost complet fals. Comitetul regimentului 607 Mlănov publică acum o declarație adresată calomniatorilor, în care spune :

— „Ați luat voi parte la lupta dela 6 Iulie ?

Știți voi că regimentul, care număra 798 de soldați și 54 de ofițeri, a apărut o linie de $2\frac{1}{2}$ verste? Știți că după luptă n'au rămas decât 12 ofițeri și 114 soldați, că ceilalți au căzut pentru patrie (75% pierderi) ?

Știți că regimentul 607 a înfruntat timp de 7 ore vijelia unui foc infernal și că, cu tot ordinul de a se retrage la ora 8,30 pe punctele de sprijin, a reușit să se mențină până la orele 11 a. m. (dela orele 3,30 dimineața) ?

Știți voi în ce tranșee am stat și ce mijloace tehnice de apărare am avut ?...”

Mai mult. „Izvestia” citează documentele cercetărilor oficiale semnate de generalii-majori Goștoft și Gavrilov, de locuitorul șefului statului-major, Colesnicov, și alții, în care citim :

„Din cercetările făcute... rezultă că regimentul 607 de infanterie Mlănov și întreaga divizie a 6-a de grenadierii nu pot fi învinuite de trădare și părăsire fără permisiune a pozițiilor. În ziua de 6 Iulie oamenii din această divizie luptau și mureau... Divizia a fost decimată de focul artileriei inamice, care dispunea de mai bine de 200 de tunuri, față de cele 16 ale diviziei noastre.”

Și niciun cuvânt despre dăunătoarea agitație bolșevică.

Acestate sunt faptele.

Până și „Izvestia” — ziar care e gata să înnece pe bolșevici într'un pahar cu apă — scrie în legătură cu aceasta :

— „Firește că nu organizarea revoluționară a armatei poartă vina înfrângerii. Însă calomnierea acestei organizări a dat posibilitate ca întreaga răspundere pentru înfrângere să fie pusă pe seama propagandei bolșevice, pe seama comitetelor care au încurajat-o.”

Așa, va să zică, domnilor dela „Izvestia” ! Dar voi înșivă, îngăduiți-mi întrebarea, nu ați procedat la fel ? Nu ați publicat, voi înșivă, ținând isonul canaliei reacționare, mârșave calomnii și josnice denunțuri împotriva bolșevicilor ? N'ați strigat chiar voi : răstigniți-i, răstigniți-i pe bolșevici, ei sunt vinovați de tot ce se întâmplă ?...

Dar ascultați mai departe :

— „Și această calomnie (scornită de Cartierul General) nu e o întâmplare, ci un sistem !” — continuă organul oficial „Izvestia”. — „Comunicatele oficiale ale Cartierului General au vorbit în mod identic și despre trădarea corpului de gardă... Noi însă am văzut cum incapabilii generali contrarevoluționari au încercat să arunce vina incapacității lor, care a costat mii de vieți omenești, pe seama organizațiilor din armată... Așa s'au petrecut lucrurile în mic la Stohod și la fel se repetă acum în stil mare... Căci trimițând rapoarte calomnioase, statele-majore contrarevoluționare au putut cere dizolvarea regimentelor și a comitetelor. Recurgând la calomnii, ei au putut să împuște sute de oameni, să umple din nou temnițele goale. Distrugând organizațiile revoluționare ale armatei, ei puteau s'o transforme din nou într'un instrument al lor, puteau s'o folosească împotriva revoluției.”

Iată unde am ajuns ! Chiar și adversarii noștri declarați dela „Izvestia” sunt nevoiți să recunoască fap-

tul că, folosind arma calomniei, generalii contrarevoluționari au umplut din nou temnițele goale. Cu cine le-au umplut, domnilor ? Cu bolșevici, cu internaționaliști ! Și d-v., domnilor dela „Izvestia“, ce făceați în timp ce temnițele erau înțesate cu tovarășii noștri ? Strigați în urma noastră împreună cu generalii contrarevoluționari : dați în ei, prindeți-i ! Impleună cu cei mai aprigi dușmani ai revoluției, ați crucificat pe vechii revoluționari, care și-au dovedit, de-a-lungul a zeci de ani de luptă plină de abnegație, devotamentul lor față de revoluție. Impleună cu alde Caledin, Alexinschi, Carinschi, Pereverzev, Miliucov și Burțev i-ați aruncat în temniță pe bolșevici și ați îngăduit răspândirea calomniei privitoare la „banii nemțești primiți de bolșevici“ !...

Intr'un acces de sinceritate „Izvestia“ continuă :

— „Firește că ei (adică generalii contrarevoluționari) știau că falsele comunicate potrivit cărora regimente după regimente părăseau pozițiile, semănau nesiguranță în toate unitățile ; vor fi ele oare susținute de vecini și de spatele frontului ; nu au plecat oare deja vecinii lor ; nu vor cădea ele pur și simplu în mâinile inamicului, dacă vor rămâne pe loc ?

Ei știau toate acestea, dar ura față de revoluție i-a orbit.

Și în acest caz era firesc ca regimentele să părăsească pozițiile, să asculte pe cei care le îndemneau să facă astfel și să discute la meetinguri dacă ordinul trebuie executat sau nu. Panica creștea. Armata devenea o turmă înnebunită... Și pe urmă a început răfuiala. Soldații știau care era vina lor și care era vina corpului ofițeresc. Ei protestează zilnic prin sute de scrisori : am fost vânduți pe vremea țarului, am fost vânduți și acum și tot noi suntem pedepsiți pentru asta !“ („Izvestia“ Nr. 147).

Iși dă seama „Izvestia“ ce a recunoscut prin aceste cuvinte ? Iși dă seama că aceste cuvinte înseam-

nă o deplină justificare a tacticii bolșevicilor și o totală condamnare a întregii poziții a socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor?

Cum ! Recunoașteți singuri că soldații sunt vânduți ca și pe vremea țarului, recunoașteți singuri că soldații sunt supuși unor represalii mârșave și totuși aprobați aceste represalii (votați pentru pedeapsa cu moartea), o binecuvântați, o susțineți ? Cu ce cuvinte ar putea fi înfierați asemenea oameni ?!

Cum ! Recunoașteți singuri că generalii de care depinde viața a sute de mii de soldați ai noștri se călăuzesc în actele lor de ura față de revoluție. Și tot voi dați milioane de soldați pe mâna acestor generali, și tot voi binecuvântați ofensiva și fraternizați cu acești generali la conferința dela Moscova ?!

Dar prin aceasta, domnilor, vă semnați singuri sentința ! Până unde o să mergeți în căderea voastră ?

Am ascultat mărturiile domnilor dela „Izvestia”. Și întrebăm: dacă, după cele relatate de „Izvestia”, Cartierul General a calomniat regimentul Mlânov, dacă el a permis jocul murdar cu Stohodul, dacă nu s'a condus de ideea apărării patriei, ci de aceea a luptei împotriva revoluției — dacă toate acestea sunt adevărate, ce garanție avem că și comunicatele de acum cu privire la evenimentele de pe frontul românesc nu denaturează deasemenea faptele ? Ce garanție avem că reacțiunea nu pune la cale în mod premeditat și conștient înfrângeri după înfrângeri pe front ?

Broșura „Cine este vinovat de înfrângerea de pe front ?”.

Ed. „Prilipi”, Petersburg 1917.

MILIARDELE AMERICANE

Rezultatele conferinței dela Moscova încep să se arate.

O informație apărută în „Ruschie Vedomosti” (17 August, ediția de seară) anunță :

„Ieri a avut loc ședința C.C. al partidului libertății poporului. Miliucov a prezentat un raport, invitând pe membrii C.C. să procedeze la un schimb de păreri asupra rezultatelor conferinței dela Moscova. Oratorii s’au pronunțat în unanimitate în favoarea principiului coalizării. Majoritatea celor prezenți au fost de acord că această conferință a dat maximum ce se putea aștepta.”

Așa dar, partidul domnului Miliucov este satisfăcut. Acest partid este pentru coaliție.

„Conferința dela Moscova” — scriu defensiștii — „a însemnat o victorie a democrației (adică a defensiștilor ?), care a știut să se manifeste, în momentele tragice prin care trecem, ca o adevărată forță de stat, în jurul căreia s’a strâns tot (1) ce este viu în Rusia” („Izvestia” Nr. 146).

Pe cât se vede, partidul defensiștilor este și el satisfăcut. Cel puțin, are aerul că e satisfăcut, deoarece este și el pentru coaliție.

Iar guvernul? Cum apreciază el conferința dela Moscova?

După o informație apărută în „Izvestia” (Nr. 146), „impresia generală a membrilor Guvernului Provizoriu” este că :

„Conferința a fost o consfătuire de stat în adevăratul înțeles al cuvântului. În general, linia politicii interne și externe a guvernului a fost aprobată. Programul economic al guvernului nu a întâmpinat obiecții. În fond, nu a fost atacată nici politica agrară a guvernului.”

Intr'un cuvânt, și guvernul este mulțumit de conferință, căci, precum se vede, și el este pentru coaliție.

E clar. Se înfiripă o coaliție a acestor trei forțe : guvernul, cadeții și defensiștii.

„Cinstita coaliție” sub firma Cherenschi—Miliucov—Tereteli poate fi socotită deocamdată ca asigurată.

Acesta este primul rezultat al conferinței dela Moscova.

În regimul capitalist nicio întreprindere nu poate exista dacă nu dispune de capital. Coaliția care s'a format în prezent și în fruntea căreia se află guvernul, este cea mai mare întreprindere din Rusia. Ea nu poate exista nicio oră, nicio clipă, dacă nu va dispune de capitalurile necesare, mai ales acum, în condițiunile războiului, care reclamă fonduri nemăsurat de mari. Se naște întrebarea :

Cu ce capitaluri înțelege să ființeze noua (cu totul noua !) coaliție?

Ascultați ce scrie „Birjiovca” (ediția de seară, 17 August) :

„Rezultatul imediat al lucrărilor conferinței dela Moscova, mai ales al simpatiei pe care au arătat-o Americanii acestei conferințe, este, după cum ni se comunică, posibilitatea de a contracta pe piața străină un împrumut de stat de 5 miliarde. Împrumutul va fi realizat pe piața americană. Grație acestui împrumut va putea fi îndeplinit programul financiar minimal al Guvernului Provizoriu.”

Răspunsul este limpede. Coaliția va ființa pe baza miliardelor americane, pentru care vor trebui să plătească apoi gloaba muncitorii și țăranii ruși.

Burghezia imperialistă americană finanțând coaliția dintre burghezia imperialistă rusă (Miliucov !), clica militară (Cherenschi !) și vârfurile mic-burgheze care servesc slugarnic „forțele vii” ale Rusiei (Terețeli !) — iată tabloul situației actuale.

„Simpatiile” capitalului american pentru conferința dela Moscova, întărite cu un împrumut de 5 miliarde — oare nu aceasta au vrut domnii care au convocat conferința ?...

Se spunea odată în Rusia că lumina socialismului vine din Apus. Și era adevărat, căci acolo, în Apus, am învățat noi ce înseamnă revoluție și socialism.

Odată însă cu începutul mișcării revoluționare în Rusia, situația s'a schimbat întrucâtva.

În 1906, când revoluția mai era încă în dezvoltare în Rusia, Apusul a ajutat reacțiunea țaristă să se refacă, acordându-i un împrumut de 2 miliarde de ruble. Și, într'adevăr, țarismul s'a întărit atunci cu prețul unei noi aserviri financiare a Rusiei față de Apus.

Cu această ocazie s'a făcut atunci observația că Apusul exportă în Rusia nu numai socialismul, dar și reacțiunea sub forma miliardelor.

Acum ni se înfățișează un tablou și mai grăitor. În clipa în care revoluția rusă își încordează toate forțele pentru a-și apăra cuceririle, iar imperialismul se străduiește s'o doboare, capitalul american furnizează miliarde coaliției Cherenschi—Miliucov—Tereteli, pentru ca, punând definitiv frâu revoluției ruse, să torpileze mișcarea revoluționară crescândă din Apus.

Acesta-i adevărul.

Se poate deci spune că Apusul exportă în Rusia nu atât socialismul și eliberarea, cât robia și contrarevoluția.

Dar coaliție înseamnă alianță. Impotriva cui este deci îndreptată alianța Cherenschi—Miliucov—Tereteli?

Este evident că împotriva acelor care nu au participat la conferința dela Moscova, împotriva acelor care au boicotat această conferință, care au luptat contra ei, cu alte cuvinte împotriva muncitorilor revoluționari din Rusia.

„Cinstita coaliție“ a lui Cherenschi—Miliucov—Tereteli, finanțată de capitaliștii americani, este împotriva muncitorilor revoluționari din Rusia, — nu-i așa, domnilor defensiviști?

E bine să se știe.

*„Proletarul“ Nr. 6,
din 19 August 1917.*

Articol de fond.

ASTĂZI AVEM ALEGERI

Astăzi avem alegeri pentru дума orașenească din Petrograd. Rezultatul acestor alegeri depinde de voi, tovarăși muncitori și tovarăși soldați. Alegerile se fac pe bază de vot universal și egal. Votul oricărui soldat, oricărui muncitor, oricărei muncitoare va fi egal cu votul capitalistului, al proprietarului de case, al profesorului, al funcționarului. Tovarăși, a voastră și numai a voastră va fi vina, dacă nu veți ști să folosiți acest drept.

Ați știut să vă bateți în stradă împotriva sticleților țarului, — să știți acum să luptați pentru interesele voastre, votând pentru partidul nostru.

Ați știut să vă apărați drepturile împotriva contrarevoluției, — să știți acum să-i refuzați încrederea voastră în alegerile de astăzi !

Ați știut să smulgeți masca de pe fața trădătorilor revoluției, — să știți acum să le strigați : „Jos mâinile !“.

În fața voastră se prezintă, în primul rând, partidul lui Millucov, partidul libertății poporului. Acest partid apără interesele moșierilor și ale capitaliștilor.

Acest partid este împotriva muncitorilor, țăranilor și soldaților, căci el este împotriva controlului muncitoresc în industrie, împotriva trecerii pământurilor moșierești în mâinile țăranilor, el este pentru pedeapsa cu moartea pentru soldații de pe front. Partidul cadeților a fost acela care, încă la începutul lunii Iunie, a cerut o ofensivă imediată pe front, ofensivă care a costat țara sute de mii de vieți. Partidul cadeților a fost acela care a vrut să obțină și în cele din urmă a obținut triumful contrarevoluției, reprimarea muncitorilor, soldaților și marinarilor. A vota pentru partidul lui Miliucov înseamnă a vă trăda pe voi înșivă, pe soțiile și pe copiii voștri, pe frații voștri de pe front și din spatele frontului.

Tovarăși ! Niciun vot pentru partidul libertății poporului !

În fața voastră se prezintă, apoi, defensivii, partidele menșevic și socialist-revoluționar. Aceste partide apără interesele micilor patroni și ale gospodarilor cu existență asigurată dela orașe și sate. Deaceia, de câte ori lupta de clasă ia un caracter hotărât, ei se situează în aceeași tabără cu moșierii și capitaliștii, împotriva muncitorilor, țăranilor și soldaților. Așa s'a întâmplat în zilele de Iulie, când partidele menșevic și socialist-revoluționar, în alianță cu burghezia, au dezarmat pe muncitori și pe soldați și i-au reprimat. Așa s'a întâmplat și în perioada conferinței dela Moscova, când aceste partide, în alianță cu burghezia, au sancționat represiunile și pedeapsa cu moartea pentru muncitori și soldații de pe front.

Dacă contrarevoluția a repurtat o victorie, acest lucru se datorește, între altele, faptului că partidele

socialist-revoluționar și menșevic au ajutat-o să pună frâu revoluției, încheind un acord cu moșierii și capitaliștii.

Dacă în prezent contrarevoluția se întărește, acest lucru se datorește, între altele, faptului că partidele socialist-revoluționar și menșevic o feresc de mânia poporului, executându-i poruncile sub steagul revoluției.

A vota pentru aceste partide înseamnă a vota pentru alianța cu contrarevoluția împotriva muncitorilor și a țăranilor săraci.

A vota pentru aceste partide înseamnă a vota pentru sancționarea sistemului arestărilor în spatele frontului și a pedepsei cu moartea pe front.

Tovarăși ! Niciun vot pentru defensiști, pentru menșevici și socialiștii-revoluționari !

În sfârșit, în fața voastră se prezintă grupul „Viața Nouă“, care candidează pe lista Nr. 12. Acest grup exprimă starea de spirit a intelectualilor lipsiți de bază, ruși de viață și de mișcare. Deaceea el oscilează veșnic între revoluție și contrarevoluție, între război și pace, între muncitori și capitaliști, între moșieri și țărani.

Pe de o parte e cu muncitorii, iar pe de altă parte nu vrea s'o rupă nici cu capitaliștii, — deaceea se dezice într'un mod atât de rușinos de manifestația din Iulie a muncitorilor și soldaților.

Pe de o parte e cu țăranii, iar pe de altă parte nu rupe legăturile nici cu moșierii, — deaceea este împotriva trecerii imediate a pământului moșieresc în mâinile țăranilor, propunând să se aștepte Adunarea Constituantă, a cărei convocare este amânată, probabil, pe vecie.

... În vorbă, grupul „Viața Nouă” este pentru pace; în fapt însă, este împotriva păcii, căci el îndeamnă la sprijinirea „împrumutului libertății”, prevăzut pentru a continua războiul imperialist.

Dar cine sprijină „împrumutul libertății” contribuie la prelungirea războiului, ajută pe imperialiști și luptă în realitate împotriva internaționalismului.

... În vorbă, grupul „Viața Nouă” este împotriva represiunilor și închisorilor, în fapt însă este pentru ele, deoarece acest grup a încheiat o alianță cu defensiștii, care susțin și represiunile și închisorile.

Dar cine încheie alianță cu defensiștii ajută contrarevoluția, luptă în realitate împotriva revoluției!

Tovarăși, învățați să cunoașteți pe oameni după faptele, iar nu după vorbele lor!

Învățați să apreciați partidele și grupările după actele, iar nu după promisiunile lor.

Dacă, preconizând lupta pentru pace, grupul „Viața Nouă” îndeamnă în acelaș timp la sprijinirea „împrumutului libertății”, să știți că el dă apă la moară imperialiștilor.

Dacă grupul „Viața Nouă”, cochetând uneori cu bolșevicii, sprijină în acelaș timp pe defensiști, să știți că el dă apă la moară contrarevoluției.

A vota pentru acest grup, care duce o politică de duplicitate, a vota pentru lista Nr. 12, înseamnă a te pune în slujba defensiștilor, care slujesc, la rândul lor, contrarevoluția.

Tovarăși! Niciun vot pentru grupul „Viața Nouă”.

Partidul nostru este partidul muncitorilor dela o-

rașe și dela sate, partidul țăranilor săraci, partidul asupriților și exploataților.

Toate partidele burgheze, toate ziarele burgheze, toate grupurile șovăelnice și nehotărâte urăsc și calomniază partidul nostru.

Dece ?

Pentru că :

Numai partidul nostru este pentru lupta revoluționară împotriva moșierilor și a capitaliștilor ;

Numai partidul nostru este pentru trecerea imediată a pământurilor moșierești în mâinile comitetelor țărănești ;

Numai partidul nostru este pentru controlul muncitoresc în industrie împotriva tuturor capitaliștilor ;

Numai partidul nostru este pentru organizarea democratică a schimbului dintre oraș și sat împotriva speculanților și a spoliatorilor ;

Numai partidul nostru este pentru lichidarea completă a contrarevoluției pe front și în spatele frontului ;

Numai partidul nostru apără fără șovăială organizațiile revoluționare ale muncitorilor, țăranilor și soldaților ;

Numai partidul nostru luptă hotărât și în mod revoluționar pentru pace și frăție între popoare ;

Numai partidul nostru luptă hotărât și fără șovăire pentru cucerirea puterii de către muncitori și țăranimea săracă ;

Numai partidul nostru, numai el nu s'a pătat prin rușinoasa susținere a pedepsei cu moartea pe front.

Iată dece burghezii și moșierii urăsc atât de mult partidul nostru.

Iată dece trebuie să votați astăzi pentru partidul nostru.

Muncitori, soldați, muncitoare !

Votați pentru partidul nostru, pentru lista Nr. 6 !

*„Proletarul” Nr. 7,
din 20 August 1917.*

Articol de fond.

FAZA PROVOCĂRILOR

Provocarea este un mijloc încercat al contrarevoluției.

Masacrul din Iunie 1848, cedarea Parisului în 1871, provocările pe front și în spatele frontului în vederea combaterii revoluției — cine nu cunoaște aceste procedee mișelești ale burgheziei?

Dar nicăieri în lume burghezia nu s'a folosit de acest mijloc otrăvit, într'un mod atât de nerușinat și deșănțat, ca la noi, în Rusia.

Oare Riabușinski n'a amenințat de curând pe față și în mod public că, la rigoare, burghezia nu va ezita să recurgă la ajutorul „mâinii osoase a foamei și a mizeriei” pentru a reduce la tăcere pe muncitori și pe țărani?

Și oare burghezia nu a trecut deja dela vorbe la fapte, închizând uzine și fabrici și aruncând în stradă zeci de mii de muncitori?

Cine se va încumeta să spună că e vorba de o întâmplare și nu de un plan menit să provoace un măcel și să înnece revoluția în sânge?

Însă principala sferă a provocărilor nu este spațiile frontului, ci chiar frontul.

Încă în luna Martie s'a vorbit de niște generali care plănuiau să cedeze Riga ; însă planul nu le-a reușit din cauza „unor împrejurări independente de voința lor“.

În luna Iulie a anului curent, armatele rusești au părăsit Tarnopolul și Cernăuții. Mercenarii presei burgheze au aruncat, în cor, vina asupra soldaților și a partidului nostru. Ei bine, s'a constatat apoi că „retragerea a fost provocată“, că „trădarea a fost regizată cu virtuozitate, după un plan dinainte chibzuit și întocmit“. Se vorbește insistent despre anumiți generali care au pus la cale acțiunea cu automobilele ce au circulat prin unitățile armatei și au dat soldaților ordinul să se retragă.

Cine se va încumeta să spună că contrarevoluționarii sunt niște flecari care nu știu ce fac ?

Acum a venit la rând Riga. Telegraful ne-a adus știrea că Riga a fost cedată. Mercenarii presei burgheze au și început să asmută împotriva soldaților, care, prețind ei, ar fugi în dezordine. Cartierul General contrarevoluționar, în unison cu „Vecernee Vremia“, caută să arunce vina asupra soldaților revoluționari. Nu ne-ar mira să înceapă astăzi pe bulevardul Nevski manifestații cu lozinca : „Jos bolșevicii !“.

Or, telegramele trimise de Voitinski, ajutorul comisarului din Riga, nu mai lasă nicio îndoială asupra faptului că soldații sunt calomniați.

„Declar în fața întregii Rusii“ — telegrafiază Voitinski — „că armatele au executat conștiincios toate ordinele corpului ofițeresc, mergând la o moarte sigură.“

Astfel scrie un martor ocular.

Iar Cartierul General nu încetează să vorbească despre fuga regimentelor, calomniind pe soldați.

Și presa burgheză continuă să îndruge verzi și uscate cu privire la „trădarea” de pe front.

Nu este oare clar că generalii contrarevoluționari și presa burgheză, calomniind pe soldați, execută un anumit plan?

Nu este clar că planul acesta seamănă ca două picături de apă cu celălalt plan, executat la Tarnopol și Cernăuți?

Și, în sfârșit, nu este clar că faza provocărilor inaugurată în Rusia este o armă a dictaturii burgheziei imperialiste, a cărei lichidare completă este prima sarcină a proletariatului și a soldaților revoluționari?

*„Proletarul” Nr. 8,
din 22 August 1917.*

Articol de fond.

DIVIZIUNEA MUNCII ÎN PARTIDUL „SOCIALIȘTILOR-REVOLUȚIONARI“

La ultima adunare a Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd, socialiștii-revoluționari au votat pentru desființarea pedepsei cu moartea, alăturându-se protestului ridicat împotriva arestării bolșevicilor.

Lucrul acesta este, desigur, foarte frumos și vrednic de laudă.

Ne vom permite numai o mică întrebare.

Cine a introdus pedeapsa cu moartea pe front, cine a arestat pe bolșevici ?

Au făcut-o tocmai socialiștii-revoluționari (cu concursul binevoitor al cadeților și menșevicilor !). După câte știm, cetățeanul prim-ministru A. F. Cherenschi este membru al partidului socialist-revoluționar. Numele lui împodobește lista candidaților partidului socialist-revoluționar la alegerile din Petrograd pentru дума orașenească.

După câte știm, cetățeanul B. V. Savincov, subsecretar de stat la ministerul de război, este și el membru al partidului socialist-revoluționar.

Or, tocmai acești doi iluștri „socialiști-revoluționari“ sunt principalii autori ai reintroducerii pe-

depsei cu moartea pe front. (Mai trebuie să adăugăm la acești doi pe generalul Cornilov, însă acesta din urmă nu s'a înscris încă în partidul socialist-revoluționar.)

Noi știm, apoi, că și cetățeanul Cernov, ministrul agriculturii, este și el, parcă, membru al partidului socialist-revoluționar.

Și, în sfârșit, cetățeanul N. D. Avxentiev, ministrul de interne, adică persoana care, alături de Cheren-schi, deține postul cel mai de seamă în cabinet, este, deasemenea, membru al partidului socialist-revoluționar.

Or, tocmai acești prea onorabili „socialiști-revoluționari“ au introdus pedeapsa cu moartea pe front și au procedat la arestarea bolșevicilor.

Se naște întrebarea : ce înseamnă această stranie diviziune a muncii în acest partid al socialiștilor-revoluționari, în virtutea căreia unii membri ai săi protestează în fel și chip împotriva introducerii pedepsei cu moartea, iar alții o introduc cu propriile lor mâini?...

Curios lucru ! Nu e atât de mult de când am răsturnat regimul absolutist, de când am început să trăim „europenește“, și totuși ne-am însușit dintr'odată toate părțile defectuoase ale „europenismului“. Luați orice partid burghez radical, să zicem, din Franța. Un astfel de partid își zice neapărat socialist : partidul „radical-socialist“, partidul „socialiștilor independenți“ etc. etc. Aceste partide fac întotdeauna paradă cu fraze „de stânga“ în fața alegătorilor, în fața maselor, a păturilor „de jos“, mai ales în ajunul alegerilor și mai cu seamă atunci când sunt strânși cu ușa de concurența adevăratului partid socialist. Și, în acelaș

timp, „sus“, miniștrii membri ai aceluiaș partid „radical-socialist“ sau al „socialiștilor independenți“ își văd în liniște de treburile lor burgheze, fără a ține seama nici cât negru sub unghie de doleanțele socialiste ale alegătorilor lor.

Astfel procedează acum și socialiștii-revoluționari.

Fericit partid ! Cine a introdus pedeapsa cu moartea ? — Socialiștii-revoluționari ! Cine a protestat împotriva pedepsei cu moartea ? — Socialiștii-revoluționari ! Găsești la ei tot ce-ți pofteste inima...

Socialiștii-revoluționari speră că printr'o astfel de comportare vor reuși să-și păstreze și nevinovăția (să nu-și piardă popularitatea în sânul masei) și să realizeze și un capital (să-și păstreze portofoliile ministeriale).

Ni se va obiecta însă că în orice partid există divergențe : unii membri ai partidului gândesc într'un fel, alții într'altul.

Da, dar sunt divergențe și divergențe. Dacă unii sunt pentru călăi, iar alții împotriva lor, este destul de greu să împaci asemenea „divergențe“ în cadrul aceluiaș partid. Și dacă pentru călăi sunt tocmai conducătorii cei mai de răspundere ai partidului, miniștrii, care chiar pe loc traduc în fapt părerile lor, orice om care gândește politic va judeca politica partidului tocmai după actele acestor miniștri, iar nu după cutare sau cutare rezoluție de protest la care au aderat membrii de rând ai partidului.

Rușinea rămâne neștearsă. Partidul socialiștilor-revoluționari rămâne partidul pedepsei cu moartea, partidul temnicerilor, care arestează pe conducătorii clasei muncitoare. Socialiștii-revoluționari nu se vor

putea spăla niciodată de rușinea că pedeapsa cu moartea a fost reintrodusă de membrii cei mai de văză ai partidului lor. Niciodată socialiștii-revoluționari nu se vor putea spăla de rușinea că guvernul lor a încurajat calomnierea mârșavă a conducătorilor partidului muncitoresc, că guvernul lor a încercat să creeze o nouă afacere Dreyfus ⁷³ împotriva lui Lenin...

*„Proletarul” Nr. 9,
din 23 August 1917.*

Articol fără semnătură.

UNIUNEA GALBENĂ

Revoluția rusă nu este un fenomen izolat. Ea este foarte strâns legată de mișcarea revoluționară din Apus. Mai mult, ea este o parte din marea mișcare a proletarilor din toate țările, menită să surpe înseși temeliile capitalismului mondial. E foarte natural ca fiecare pas al revoluției noastre să provoace inevitabil în Apus un val corespunzător, ca fiecare victorie a ei să provoace o înviorare și o creștere a mișcării revoluționare mondiale, împingându-i pe muncitorii din toate țările la lupta împotriva capitalului.

Acest lucru nu se putea să nu-l știe rechinii imperialismului occidental. Deaceia ei au hotărât să declare revoluției ruse un război pe viață și pe moarte.

Încă dela începutul revoluției noastre, capitaliștii anglo-francezi au pornit o campanie împotriva ei. Organele lor „Times”⁷⁴ și „Matin”⁷⁵ ponegreau încă de pe atunci Sovietele și comitetele revoluționare, cerând dizolvarea lor.

Două luni mai târziu, la o conferință secretă ținută în Elveția, imperialiștii au pus din nou problema măsurilor de combatere a „revoluției în creștere”, în-

dreptând loviturile lor în primul rând împotriva revoluției ruse.

Acum ei trec la un atac fățiș, uzând în acest scop de pretextul înfrângerii dela Riga. Aruncând toată vina asupra soldaților, ei îndeamnă la o și mai mare intensificare a contrarevoluției în Rusia.

Ascultați telegramele publicate în „Birjevâe Vedomosti“.

O telegramă din Paris :

„Retragerea, sau mai bine zis fuga fără luptă a armatei a doua și căderea Rigei provoacă aici un val de durere, indignare și desgust.

«Matin» afirmă că pacifiștii ruși, care poartă vina acestei catastrofe, s'au dovedit a fi tot atât de incapabili ca și proștii sfetnici ai fostului împărat, și mai primejdioși încă decât aceștia.

Ziarul afirmă că nu înțelege încăpățânarea Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților, care, în ciuda unor lecții atât de concludente și tragice, continuă să apere instituții atât de absurde cum sunt comitetele de armată.“

Astfel scrie organul capitaliștilor francezi.

Și iată telegrama primită din Londra :

„Daily Chronicle“ afirmă următoarele : „Înainte de toate trebuie restabilită disciplina în armată. Germanii își datorează victoria lor rapidă și atât de însemnată aceluiași cauze care le-au îngăduit să ocupe Galiția și Bucovina, și anume : nesupunerea la ordine și trădările care se observă în rândurile trupelor rusești.“

Astfel vorbesc imperialiștii din Anglia.

„...Fugă fără luptă“... „Comitete de armată absurde“... „Restabilirea disciplinei“ (nu le ajunge pedeapsa cu moartea !) ... „Trădările care se observă în rândurile trupelor rusești“...

Iată cu ce complimente îi gratifică acești saci de bani pe soldații ruși care-și varsă sângele !

Și aceasta, după ce martorii oculari au declarat cu toții că „armata, retrăgându-se, luptă tot timpul conștiincios cu dușmanul“ și că „în regiunea în care a fost rupt frontul, trupele execută conștiincios și fără murmur misiunile ce le-au fost încredințate“ !!!

Dar, desigur, nu e vorba aci numai de mârșave ațâțări și calomnii împotriva soldaților.

Calomniindu-i pe soldați, capitaliștii anglo-francezi vor să folosească insuccesul de pe front pentru a lichida definitiv organizațiile revoluționare din Rusia, pentru a asigura triumful definitiv al dictaturii imperialismului.

Iată esența lucrurilor.

Dacă Purișchevici și Miliucov, vărsând lacrimi de crocodil cu prilejul căderii Rigei și calomniind pe soldați, defăimează în acelaș timp Sovietele și comitetele, aceasta înseamnă că ei sunt bucuroși de prilejul ce li se oferă de a cere noi represalii pentru triumful definitiv al moșierilor și capitaliștilor.

Dacă imperialiștii din Apus, perorând despre „valul de durere“ pe care l-a stârnit căderea Rigei și aruncând toată vina asupra soldaților, ponegresc în acelaș timp „absurdele comitete de armată“, aceasta înseamnă că ei se bucură de prilejul ce li se oferă de a lichida ultimele rămășițe ale organizațiilor revoluționare din Rusia.

Aceasta și numai aceasta este semnificația politică a campaniei concertate de minciuni și calomnii pe seama soldaților ruși care mor pe frontul de Nord.

Există o uniune a imperialiștilor autohtoni și eu-

ropeni pentru a folosi, prin calomnierea soldaților, în succesele militare dela Riga împotriva revoluției ruse care sângerează. Astfel se prezintă astăzi situația.

Muncitorii și soldații să țină minte acest lucru !

Și să știe că numai în alianță cu muncitorii din Apus, numai prin sdruncinarea temeliei capitalismului în Apus, ei vor putea conta pe triumful revoluției în Rusia !

Să știe toate acestea și să depună toate eforturile pentru a opune uniunii galbene a imperialiștilor, uniunea roșie a muncitorilor și soldaților revoluționari din toate țările.

*„Rabocli” Nr. 1,
din 25 August 1917.
Articol de fond.*

ORI, ORI ⁷⁶

Evenimentele își urmează cursul. Se ivesc coaliții după coaliții, represiunile de pe front sunt urmate de represiuni în spatele frontului, dar „rostul nu se prea vede“, deoarece în zilele noastre plaga cea mai gravă este dezastrul general din țară, care continuă să ia proporții tot mai mari și un caracter tot mai alarmant.

Țara e în pragul foametei. Cazan și Nijni-Novgorod, Iaroslavl și Riazan, Harcov și Rostov, Bazinul Donețului și Regiunea industrială-centrală, Moscova și Petrogradul, frontul și regiunile din imediata lui apropiere — toate aceste puncte și multe altele încă trec printr'o gravă criză alimentară. Au și început răscoale din cauza foametei, răscoale exploatare, fără prea multă îndemânare deocamdată, de agenții contrarevoluției...

„Țăranii nu dau grâu“ — se plânge lumea pretutindeni.

Țăranii însă „nu dau grâu“ nu „din prostie“, ci pentru că au pierdut încrederea în guvern și nu vor să-l mai „ajute“. În Martie și Aprilie țăranii aveau în-

credere în Soviete, și prin ele și în guvern ; pe atunci primeau grâu din abundență atât orașele cât și frontul. Acum ei încep să-și piardă încrederea în guvernul care apără privilegiile moșierilor, — și grâul a dispărut. Țăranii fac rezerve, preferând să aștepte „vremuri mai bune“.

Țăranii „nu dau grâu“ nu din rea voință, ci pentru că nu au pe ce să-l schimbe. Țăranii au nevoie de stambă, încălțăminte, fier, petrol și zahăr, dar nu-și pot procura aceste produse decât în cantități neînsemnate ; iar ca să schimbe grâul pe bani de hârtie, care nu pot înlocui fabricatele și care pe deasupra se și devalorizează, nu are niciun sens pentru ei.

Nu mai vorbim de „dezorganizarea“ transportului, prea imperfect pentru a deservi la fel de bine și frontul și spatele frontului.

Toate aceste fapte, la care se adaugă mobilizarea neîntreruptă care ia satului cele mai bune forțe de muncă și care are drept rezultat micșorarea suprafețelor însămânțate, — duc inevitabil la criza de alimente, care lovește deopotrivă frontul și spatele frontului.

În același timp se extinde și se agravează criza industrială, care la rândul ei duce la agravarea crizei de alimente.

„Foametea“ de cărbune și petrol, „criza“ de fier și bumbac, care provoacă încetarea lucrului în întreprinderile textile, metalurgice și altele — toate acestea sunt imagini cunoscute care amenință țara cu un dezastru industrial, cu șomaj în masă și lipsă de mărfuri.

Nu e vorba numai de faptul că uzinele și fabricile, care lucrează mai ales pentru front, nu pot satisface

simultan și în aceeași măsură și nevoile din spatele frontului, ci și de faptul că toate aceste „foamete” și „crize” sunt agravate în mod artificial de capital fie pentru a urca prețurile mărfurilor (speculă!), fie pentru a frânge împotrivirea muncitorilor, care, din cauza scumpetei, caută să obțină o mărire a salariilor (grevele de tip italian ale capitaliștilor!), fie spre a provoca șomaj, prin închiderea uzinelor (lock-out-uri!) și a duce pe muncitori la acte de disperare, pentru ca astfel să termine „odată pentru totdeauna” cu „pretențiile exagerate” ale muncitorilor.

Nu e un secret pentru nimeni că proprietarii minelor de cărbune din Bazinul Donețului provoacă micșorarea producției și șomajul.

Știe toată lumea că, în timp ce fac zarvă în jurul „foamei” de bumbac, plantatorii de bumbac din ținutul Transcaspic dosesc ei înșiși, în scop de speculă, stocuri în valoare de milioane. Iar prietenii lor, fabricanții de textile, folosind roadele acestei specule și organizând-o ei înșiși, strigă fățarnic că e lipsă de bumbac, închizând fabricile și făcând să crească astfel șomajul.

Toată lumea își amintește de amenințarea lui Riabușinschi „de a lua de beregată” proletariatul revoluționar „cu mâna osoasă a foametei și mizeriei”.

Știe toată lumea că dela vorbe capitaliștii au și trecut la fapte, reușind să obțină descongestionarea Petrógradului și a Moscovei și închiderea unui șir întreg de uzine.

Drept consecință avem perspectiva apropiată a paralizării vieții industriale și primejdia unei lipse totale de mărfuri.

Nu mai vorbim despre profunda criză financiară prin care trece astăzi Rusia. Datoriile de 50—55 de miliarde de ruble, care reclamă plata unei dobânzi anuale de 3 miliarde în condițiunile stagnării generale a forțelor de producție, sunt un indiciu cert al situației grele în care se află finanțele rusești.

Ultimele „insuccese” de pe front, atât de abil provocate de o mână dibace, nu fac decât să completeze tabloul general.

Țara se îndreaptă fără putință de oprire spre o catastrofă fără seamăn.

Guvernul, care într'un scurt răstimp a recurs la o mie și una de represiuni și n'a făcut nicio singură „reformă socială”, este absolut incapabil să înlăture primejdia de moarte care pândește țara.

Mai mult. Executând, pe de o parte, voința burgheziei imperialiste, iar pe de alta nevrând să pornească imediat la desființarea „Sovietelor și comitetelor”, guvernul stârnește o explozie de nemulțumire generală, atât a dreptei cât și a stângii.

Pe de o parte, clica imperialistă în frunte cu cadeții asaltează guvernul, cerându-i să ia măsuri „hotărâte” împotriva revoluției. Purișchievici, care a declarat de curând că e necesară o „dictatură militară” a „guvernatorilor generali” și „arestarea Sovietelor”, n'a făcut decât să exprime pe față dorințele cadeților. Ei sunt susținuți de capitalul aliat, care face presiuni asupra guvernului, scăzând brusc cursul rublei la bursă și strigând: „Rusia trebuie să lupte și nu să discute” („Daily Express”, vezi „Ruscaia Volia” 77 din 18 August).

Lozinca contrarevoluției este : toată puterea imperialiștilor autohtoni și aliați.

Pe de altă parte, crește profunda nemulțumire a masselor largi ale muncitorilor și țăranilor, condamnați să rămână fără pământ și fără lucru, supuși represiunilor și pedepsei cu moartea. Alegerile din Petrograd, care au sdruncinat forța și autoritatea partidelor conciliatoare, au dovedit în mod cât se poate de limpede deplasarea spre stânga a masselor de țărani-soldați care până mai ieri aveau încă încredere în conciliatori.

Lozinca revoluției este : toată puterea proletariatului, sprijinit de țăranimea săracă.

Ori, ori !

Ori cu moșierii și capitaliștii, și atunci vom avea triumful deplin al contrarevoluției.

Ori cu proletariatul și țăranimea săracă, și atunci vom avea triumful deplin al revoluției.

Politica concilierilor și a coalițiilor este sortită eșecului.

Care este soluția ?

Trebue s'o rupem cu moșierii și să predăm pământul comitetelor țăărănești. Țăranii vor înțelege acest lucru și vom avea grâu.

Trebue s'o rupem cu capitaliștii și să organizăm controlul democratic în bănci, fabrici și uzine. Muncitorii vor înțelege acest lucru și „productivitatea muncii” va crește.

Trebue s'o rupem cu speculanții și spoliatorii, organizând schimbul dintre oraș și sat pe baze democratice. Populația va înțelege acest lucru și foametea va fi lichidată.

Trébue să rupem mrejele imperialismului care au învăluit Rusia din toate părțile și să formulăm condiții juste de pace. Atunci armata va înțelege de ce e sub arme, iar dacă Wilhelm nu va accepta o asemenea pace, soldații ruși vor lupta împotriva lui ca niște lei.

Trebue ca toată puterea „să fie dată“ proletariatului și țăranilor săraci. Muncitorii din Apus vor înțelege acest lucru și, la rândul lor, vor porni asaltul împotriva clicilor lor imperialiste.

Aceasta va însemna sfârșitul războiului și începutul revoluției muncitorești în Europa.

Aceasta este soluția pe care ne-o indică dezvoltarea Rusiei și întreaga conjunctură mondială.

*„Rabocli“ Nr. 1,
din 25 August 1917.
Articol fără semnătură.*

NOI CEREM

Evenimentele se precipită. După conferința dela Moscova a urmat cedarea Rigei și s'au cerut represii. După eșecul campaniei de asmuțire împotriva soldaților pe front, au urmat svonuri provocatoare despre „complotul bolșevicilor” și s'au cerut din nou represii. După demascarea svonurilor provocatoare, a urmat acțiunea fățișă a lui Cornilov, care cerea înlăturarea Guvernului Provizoriu și proclamarea dictaturii militare. Iar partidul lui Miliucov, partidul libertății poporului, se retrage din guvern, ca și în zilele din Iulie, susținând astfel pe față complotul contrarevoluționar al lui Cornilov.

Rezultatul a fost marșul regimentelor lui Cornilov asupra Petrogradului, urmărind instaurarea dictaturii militare, destituirea lui Cornilov de către Guvernul Provizoriu, declarația lui Cherenschi cu privire la criză, plecarea din partidul cadet a lui Chișchin, care fusese implicat în complot, și instituirea așa numitului directoriu revoluționar.

Așa dar :

Este fapt stabilit că contrarevoluției i-a trebuit un „complot bolșevic” pentru a netezi drumul lui Corni-

lov, care se îndrepta spre Petrograd, chipurile, pentru a-i „înnăbuși pe bolșevici“.

Este fapt stabilit că întreaga presă burgheză, dela „Ruscaia Volia“ și „Birjiovca“ până la „Novoe Vremia“ și „Reci“, l-a sprijinit pe Cornilov, răspândind cu insistență în zilele acelea șvonuri despre un „complot al bolșevicilor“.

Este fapt stabilit că actuala acțiune a lui Cornilov nu e decât continuarea cunoscutelor uneltiri ale vârfurilor conducătoare contrarevoluționare, care în Iulie au cedat Tarnopolul, iar în August Riga, spre a exploata „insuccesele“ de pe front în vederea triumfului „definitiv“ al contrarevoluției.

Este fapt stabilit că acum, ca și în Iulie, partidul cadet s'a situat în acelaș lagăr cu trădătorii de pe front și cu cei mai inveterați contrarevoluționari din spatele frontului.

Partidul nostru a avut dreptate atunci când i-a prezentat pe cadeți drept inspiratori ai contrarevoluției burgheze.

Partidul nostru a avut dreptate atunci când a cerut, încă din primele zile ale lui Iunie, lupta hotărâtă împotriva contrarevoluției și arestarea persoanelor „implicate“ (Caledin și ceilalți).

Contrarevoluția nu a început de ieri și nu în legătură cu complotul lui Cornilov. Ea a început nu mai târziu decât în Iunie, când guvernul, pornind ofensiva pe front, a început să ducă o politică de represii; când generalii contrarevoluționari, cedând Tarnopolul și aruncând toată vina asupra soldaților, au reușit să introducă pedeapsa cu moartea pe front; când cadeții, sabotând guvernul încă din Iulie și bizuindu-se pe spri-

jinul capitalului aliat, au reușit să obțină hegemonia în Guvernul Provizoriu; când, în sfârșit, conducătorii C.E.C., menșevicii și socialiștii-revoluționari, în loc s'o rupă cu cadeții și să se alăture manifestanților din Iulie, și-au îndreptat armele împotriva muncitorilor și soldaților.

Este un fapt pe care ar fi ridicol să-l nege cineva.

În lupta care se dă acum între guvernul de coaliție și partidul lui Cornilov, nu se înfruntă revoluția și contrarevoluția, ci două metode deosebite de politică contrarevoluționară, iar partidul lui Cornilov, dușmanul înverșunat al revoluției, nu ezită ca, cedând Riga, să pornească un marș asupra Petrogradului, pentru a pregăti astfel condițiunile necesare restaurării vechiului regim.

Muncitorii și soldații vor lua toate măsurile pentru a opune o rezistență hotărâtă bandelor contrarevoluționare ale lui Cornilov, dacă își vor face apariția în Petrogradul revoluționar.

Muncitorii și soldații nu vor îngădui ca mâinile murdare ale dușmanului revoluției să profaneze capitala Rusiei.

Ei vor apăra cu pieptul lor stindardul de luptă al revoluției.

Dar ei nu vor apăra steagul revoluției pentru a înlocui o dictatură, străină de ei prin spiritul său, printr'una nu mai puțin străină lor, ci pentru a croi drum triumfului deplin al revoluției ruse.

Astăzi, când țara se sbate în ghiarele crizei și ale războiului, iar corbii contrarevoluției pun la cale pieirea ei sigură, revoluția trebuie să găsească în sine forța

și mijloacele necesare pentru a o salva dela prăbușire și destrămare.

Nu înlocuirea unor grupuri „cârmuitoare” prin altele și joaca de-a dictatura ne trebuie astăzi, ci lichidarea totală a contrarevoluției burgheze și măsuri hotărâte în interesul majorității popoarelor din Rusia.

În acest sens partidul bolșevic cere :

1. Înlăturarea imediată a generalilor contrarevoluționari de pe front și din spatele frontului, înlocuirea lor prin alții aleși de soldați și ofițeri și, în genere, democratizarea deplină a armatei de jos până sus.

2. Reînființarea organizațiilor revoluționare ale soldaților, singurele în stare să stabilească o disciplină democratică în armată.

3. Incetarea oricăror represiuni, desființându-se în primul rând pedeapsa cu moartea.

4. Punerea imediată la dispoziția comitetelor țărănești a tuturor pământurilor moșierești și înzestrarea țăranilor săraci cu inventarul necesar.

5. Fixarea prin lege a zilei de lucru de 8 ore și instituirea controlului democratic în fabrici, uzine, bănci, cu precumpănirea reprezentanților muncitorilor.

6. Deplina democratizare a finanțelor, în primul rând impunerea fără cruțare a capitalurilor și a averilor capitaliștilor și confiscarea profiturilor scandaloase obținute de pe urma comenzilor de război.

7. Organizarea unui schimb just între oraș și sat, astfel ca orașul să primească alimentele necesare, iar satul mărfurile de care are nevoie.

8. Proclamarea imediată a dreptului popoarelor din Rusia la autodeterminare.

9. Restabilirea libertăților, proclamarea republicii

democratice și convocarea imediată a Adunării Constituante.

10. Denunțarea tratatelor secrete cu aliații și propunerea unor condiții pentru încheierea unei păci democratice generale.

Partidul declară că, dacă nu se realizează aceste revendicări, revoluția, care de șase luni se sbate în ghiarele războiului și ale dezastrului general, nu poate fi salvată.

Partidul declară că singura cale pentru realizarea acestor revendicări este de a o rupe cu capitaliștii, de a lichida complet contrarevoluția burgheză și de a trece în țară puterea în mâinile muncitorilor, țăranilor și soldaților revoluționari.

Aceasta este singura soluție care poate să împiedice prăbușirea țării și a revoluției.

*„Rabocli” Nr. 4,
din 28 August 1917.
Articol de fond.*

COMLOTUL CONTINUĂ ⁷⁸

Cine sunt ei ?

Sciam ieri că cei care inspiră contrarevoluția sunt cadeții. Scriind aceasta, noi nu ne-am bazat numai pe „svonuri“, ci și pe fapte cunoscute de toată lumea, și anume : ieșirea cadeților din guvern în momentele critice ale „cedării“ Tarnopolului în Iulie și ale complotului lui Cornilov în August. Căci nu putea fi o simplă întâmplare faptul că și în Iulie și în August cadeții au fost în același lagăr cu trădătorii de pe front și cu cei mai înverșunați contrarevoluționari din spatele frontului, împotriva poporului rus.

Astăzi „Izvestia“ și defensiștii, adepți din oficiu ai înțelegerii cu cadeții, confirmă, fără nicio rezervă, afirmațiile noastre de ieri cu privire la cadeți :

„Lvov“ — scriu defensiștii — „nu a ascuns că acest lucru (adică dictatura militară) îl dorește nu numai generalul Cornilov, ci și un anumit grup de fruntași ai vieții publice care în momentul de față se află la Cartierul General“ („Izvestia“).

Așa dar :

Este fapt că sediul principal al contrarevoluției este Cartierul General.

Este fapt că marele stat-major al contra-revoluției este alcătuit din „anumiți fruntași ai vieții publice“.

Cine sunt acești „fruntași ai vieții publice“ ?

Ascultați mai departe :

„S'a stabilit în mod neîndoielemic participarea la complot a unui șir întreg de fruntași ai vieții publice care sunt în foarte strânse legături personale și de idei cu reprezentanții partidului cadet“ („Izvestia“).

Așa dar :

Este fapt că domnii defensiști, care ieri încă mergeau mână'n mână cu „forțele vii“ ale țării, respectiv cu „reprezentanții partidului cadet“, sunt nevoiți astăzi să-i califice de complotori împotriva revoluției.

Este fapt că complotul a fost organizat și este dirijat de „reprezentanții partidului cadet“.

Partidul nostru a avut dreptate atunci când a afirmat că prima condiție a victoriei este de a o rupe cu cadeții.

Pe ce contează ei ?

Sciam ieri că partidul lui Cornilov este dușmanul cel mai înverșunat al revoluției ruse și că, cedând Riga, Cornilov nu va ezita să cedeze și Petrogradul pentru a asigura victoria contrarevoluției.

Astăzi „Izvestia“ confirmă fără nicio rezervă această afirmație a noastră :

Generalul Lucomski, șeful marelui stat-major, care este de fapt sufletul rebeliunii, anunță că „în caz că Guvernul Provizoriu

nu va admite cererea generalului Cornilov, lupta lăuntrică care se dă pe front poate să provoace străpungerea frontului și apariția inamicului acolo unde ne așteptăm mai puțin."

Nu-i așa că acest lucru seamănă tare mult cu amenințarea de a ceda, bunăoară, Petrogradul?

Dar iată o afirmație și mai precisă :

„Este evident că generalul Lucomschi nu se va opri dela o directă trădare de țară pentru a asigura succesul complotului. Amenințarea lui că refuzul de a executa somația generalului Cornilov va avea drept consecință războiul civil pe front, deschiderea frontului și rușinea unei păci separate, nu poate fi privită altfel decât ca o hotărâre fermă de a cădea la înțelegere cu Nemții pentru a asigura succesul complotului."

Auțiți : „înțelegere cu Nemții", „deschiderea frontului", „pace separată"...

Cadeții, „care participă la complot" și care prin prezența lor la Cartierul General acoperă amenințarea cu „deschiderea frontului", „înțelegerea cu Nemții" — iată cine sunt adevărații „trădători" !

Acești eroi ai „deschiderii frontului" au improșcat cu noroi luni de-a-rândul partidul nostru, acuzându-l de „trădare" și vorbind despre „bani nemțești". Mercenarii galbeni ai băncilor dela „Novoe Vremia" și „Birjiovca", dela „Reci" și „Ruscaia Volia" au colportat luni de-a-rândul acest basm mârșav. Și care e rezultatul? Acum până și defensiștii sunt nevoiți să recunoască că trădarea de pe front este opera corpului ofițeresc și a inspiratorilor săi ideologici.

Să țină minte acest lucru muncitorii și soldații ! .

Să știe că strigătele provocatoare ale presei burgheze despre „trădarea" soldaților și a bolșevicilor n'au făcut decât să acopere adevărata trădare a gene-

ralilor și a „fruntașilor vieții publice“ din partidul cadet.

Să știe că atunci când presa burgheză urlă despre „trădarea“ soldaților, este un semn sigur că inspiratorii acestei prese au și pregătit trădarea, căutând să arunce vina asupra soldaților.

Muncitorii și soldații să știe acest lucru și să tragă concluziile cuvenite.

Vreți să știți pe ce contează ei ?

Ei contează pe „deschiderea frontului“ și pe o „înțelegere cu Nemții“, propunându-și ca prin ideea unei păci separate să antreneze după ei pe soldații isto-viți de război, pentru a-i îndrepta apoi împotriva revoluției.

Muncitorii și soldații vor înțelege că nu trebuie să existe îndurare pentru acești trădători dela Cartierul General.

Complotul continuă...

Evenimentele se precipită. În fața noastră se succed vertiginos mereu alte fapte și svonuri. Circulă svonul, încă necontrolat, că Cornilov ar duce tratative cu Germanii. Se dă ca cert faptul că lângă Petrograd ar fi avut loc un schimb de focuri între regimentele lui Cornilov și soldații revoluționari. A apărut un „manifest“ al lui Cornilov, în care el se proclamă dictator, dușman și gropar al cuceririlor revoluției ruse.

Iar Guvernul Provizoriu, în loc să-i întâmpine pe dușmani așa cum trebuie întâmpinat un dușman, preferă să se consfătuiască cu generalul Alexeev, să ducă

întruna tratative cu Cornilov, să tot caute să-i îndu-plece pe complotiștii care trădează fățiș Rusia.

Iar așa numita „democrație revoluționară” se pregătește pentru o nouă „conferință specială, în genul celei dela Moscova, la care să fie reprezentate toate forțele vii ale țării” (vezi „Izvestia”).

În acelaș timp cadeții, care până mai ieri țipau despre „complotul bolșevicilor”, astăzi, compromiși în urma descoperirii complotului lui Cornilov, îndeamnă la „prudență” și „conciliere” (vezi „Reci”).

Este evident că se urmărește „aranjarea” unui nou acord cu aceleași „forțe vii” care, în timp ce țipă despre un complot al bolșevicilor, organizează ele însele un complot împotriva revoluției și poporului rus.

Însă acești conciliatori își fac socoteala fără stăpân. Căci muncitorii și soldații, adevăratul stăpân al țării, nu vor să aibă niciun fel de conferințe cu dușmanii revoluției. Știrile sosite din provincie și dela regimente dovedesc toate că muncitorii își mobilizează forțele, iar soldații sunt gata de luptă. Este evident că muncitorii preferă să vorbească cu dușmanii așa cum trebuie vorbit cu un dușman.

Altfel nici nu s'ar putea : cu dușmanii nu te consfățuești, ci te lupți.

Complotul continuă, — fiți gata pentru a-l zădărnici !

„Rabocli” Nr. 5,
ediția a doua specială,
din 28 August 1917.

Articol de fond.

ÎMPOTRIVA ACORDULUI CU BURGHEZIA

Contrarevoluția moșierilor și a capitaliștilor a fost înfrântă, dar nu este încă doborâtă.

Generalii lui Cornilov au fost bătuți, dar triumful revoluției nu este încă asigurat.

Dece ?

Pentru că, în loc să lupte fără cruțare împotriva dușmanilor, conciliatorii duc tratative cu ei.

Pentru că, în loc s'o rupă cu moșierii și capitaliștii, defensiștii pun la cale o înțelegere cu ei.

Pentru că, în loc să-i pună înafara legii, guvernul îi invită să facă parte din cabinet.

În Sudul Rusiei generalul Caledin organizează o rebeliune împotriva revoluției, iar prietenul lui, generalul Alexeev, este numit șeful marelui stat-major.

În capitala Rusiei, partidul lui Miliucov sprijină pe față contrarevoluția, iar reprezentanții lui, Maciacovii și Chișchinii, sunt invitați să facă parte din cabinet.

E timpul să punem capăt acestei crime împotriva revoluției !

E timpul să spunem hotărât și categoric că, cu dușmanii trebuie să te lupți, nu să te înțelegi !

Impotriva moșierilor și capitaliștilor, împotriva generalilor și bancherilor, pentru interesele popoarelor din Rusia, pentru pace, pentru libertate, pentru pământ — aceasta este lozinca noastră.

Ruptura cu burghezia și moșierii — aceasta este prima sarcină.

Crearea unui guvern al muncitorilor și țăranilor — aceasta este a doua sarcină.

*„Rabocit” Nr. 9,
din 31 August 1917.
Articol de fond.*

CRIZA ȘI DIRECTORIUL

După complotul lui Cornilov și destrămarea puterii de stat, după eșecul complotului și formarea cabinetului Cherenschi—Chișchin, după „noua” criză și „noile” tratative dintre Tereteli—Goț și același Cherenschi, avem, în sfârșit, un „nou” guvern (cu totul nou !) alcătuit din cinci persoane.

Cherenschi, Tereșenco, Verhovschi, Verderevski și Nichitin, un „directoriu” alcătuit din cinci persoane — acesta este „noul” guvern, „ales” de Cherenschi, confirmat de Cherenschi, responsabil în fața lui Cherenschi și independent față de muncitori, țărani și soldați.

Se pretinde că acest guvern ar fi tot atât de independent și față de cadeți, dar aceasta este o curată prostie, deoarece faptul că în guvern nu sunt reprezentanți oficiali ai cadeților nu face decât să disimuleze complecta dependență a guvernului față de cadeți.

Formal, comandant suprem este socialistul-revoluționar Cherenschi. În realitate, comandant suprem este generalul Alexeev, omul cadeților, căruia i s'a încredințat marele stat-major, adică toate firele frontului.

Formal, avem un directoriu „de stânga“, independent (nu râdeți !) față de cadeți. În realitate, oamenii cadeților conduc ministerele, conduc efectiv toate treburile statului.

În vorbe, s'a rupt cu cadeții. În realitate, se constată o înțelegere cu oamenii cadeților pe front și în spatele frontului.

Directorul este un paravan menit să camufleze alianța cu cadeții ; dictatura lui Cherenschi este o mască menită să ferească de indignarea poporului dictatura moșierilor și a capitaliștilor. Iată cum se prezintă astăzi lucrurile.

Iar în perspectivă, o nouă conferință a reprezentanților „forțelor vii“, la care alde domnii Tereteli și Avxentiev, acești conciliatori din oficiu, se vor strădui să transforme acordul secret înfiripat ieri cu cadeții într'un acord fățiș și precis, spre marea bucurie a dușmanilor muncitorilor și țăranilor.

În ultimele șase luni țara noastră a cunoscut trei grave crize de regim. De fiecare dată, criza a fost rezolvată printr'un acord cu burghezia și de fiecare dată muncitorii și țăranii au fost păcăliți.

Dece ?

Pentru că partidele mic-burgheze, partidele socialist-revoluționar și menșevic, intervenind în lupta pentru putere, au fost de fiecare dată de partea moșierilor și capitaliștilor, rezolvând litigiul în favoarea cadeților.

Complotul lui Cornilov a desvăluit întreg caracterul contrarevoluționar al cadeților. Timp de trei zile defensiștii au strigat despre trădarea săvârșită de cadeți, timp de trei zile au strigat despre neviabilitatea unei coaliții care s'a destrămat la prima ei ciocnire cu

contrarevoluția. Și apoi? Apoi ei n'au găsit nimic mai bun de făcut decât să accepte o coaliție camuflată cu aceiași cadeți pe care i-au ocărît.

Nu mai departe decât ieri, majoritatea defensistă din C.E.C. a hotărît, prin votul ei, „sprijinirea“ directoriului celor cinci, care a luat ființă în urma unui acord de culise cu cadeții, în dauna intereselor fundamentale ale muncitorilor și țăranilor.

În această zi, în ziua crizei acute de regim, în ziua întezirii luptei pentru putere, atunci când Cornilov fusese zdrobit, menșevicii și socialiștii-revoluționari au ajutat încă odată pe moșieri și pe capitaliști să păstreze puterea în mâinile lor, au ajutat încă odată pe cadeții contrarevoluționari să păcălească pe muncitori și pe țărani.

Aceasta și numai aceasta este semnificația politică a votului de ieri din C.E.C.

Să știe acest lucru muncitorii, să-l știe țăranii și să tragă concluziile cuvenite.

Coaliția secretă de astăzi este tot atât de subredă ca și coalițiile fățișe de ieri: este imposibil să realizezi o înțelegere trainică între moșier și țăran, între capitalist și muncitor. Din această cauză, lupta pentru putere nu numai că n'a luat sfârșit, dar, dimpotrivă, ea se întetește și se înăsprește tot mai mult.

Să știe muncitorii că vor fi, inevitabil, înfrânți în această luptă, atâta timp cât socialiștii-revoluționari și menșevicii se vor bucura de influență în masse.

Să țină minte muncitorii că, pentru a lua puterea, trebuie să îndepărteze de conciliatori, socialiști-revoluționari și menșevici massele de țărani și soldați, unindu-le în jurul proletariatului revoluționar.

Să țină minte acest lucru și să deschidă ochii țărănilor și soldaților, desvăluindu-le trădarea socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor.

Luptă necruțătoare împotriva influenței socialiștilor-revoluționari și a menșevicilor în masse, acțiune neobosită pentru a-i strânge pe țărani și pe soldați în jurul steagului partidului proletariatului — iată învățătura recente crize prin care am trecut.

*„Rabocti Puti” Nr. 1,
din 3 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

PE UN DRUM PROPRIU

Marx a arătat că slăbiciunea revoluției din 1848 din Germania s'a datorat, între altele, faptului că nu a existat acolo o contrarevoluție puternică, care să dea pîteni revoluției și s'o întărească în focul luptei.

În această privință noi, Rușii, nu avem dreptul să ne plîngem de soartă, deoarece la noi există o contrarevoluție, și încă una destul de solidă. Ultimele acțiuni ale contrarevoluției generalilor și burgheziei și valul mișcării revoluționare care a urmat acestora au dovedit cu o deosebită vigoare că revoluția crește și se întărește tocmai în aceste bătălii împotriva contrarevoluției.

În focul acestor bătălii, Sovietele și comitetele care agonizau, zdrobite de uneltirile burgheziei din Iulie și August, au revenit la viață și s'au desvoltat.

Revoluția s'a ridicat pe umerii acestor organizații până la triumful asupra contrarevoluției.

Astăzi, când bandele lui Cornilov se retrag în dezordine, iar Cherenschi își însușește fără nicio jenă laurii altora, astăzi se vede deosebit de clar că fără aceste organizații, fără Comitetele lucrătorilor dela calea ferată, ale soldaților, marinarilor, țăranilor, muncitorilor, ale funcționarilor dela poștă și telegraf și fără

alte Comitete „create cu dela sine putere“, fără inițiativa lor revoluționară și ingeniozitatea lor în luptă, revoluția ar fi fost lichidată.

Trebue să arătăm deci o considerație cu atât mai mare acestor organizații. Cu atât mai energic trebue dusă munca noastră de întărire și lărgire a acestor organizații. Să trăiască și să se desvolte, să se întărească și să fie învingătoare Comitetele „create cu dela sine putere“. Aceasta trebue să fie lozinca prietenilor revoluției.

Numai dușmanii, numai dușmanii de moarte ai poporului rus, ar putea să atenteze la integritatea acestor organizații.

Or, chiar din primele zile ale acțiunii contrarevoluției, guvernul lui Cherenschi a început să suspecteze Comitetele „create cu dela sine putere“. Chiar din primele zile ale acțiunii lui Cornilov, guvernul lui Cherenschi, care nu era în stare și nu voia să lupte împotriva mișcării contrarevoluționare a lui Cornilov, care se temea de masse și de mișcarea de massă mai mult decât de contrarevoluție, a pus piedici Comitetului din Petrograd de luptă populară împotriva contrarevoluției. Și a sabotat tot timpul lupta împotriva cornilovismului.

Dar nu numai atât. La 4 Septembrie guvernul lui Cherenschi a dat un ordin special prin care declara război fățiș Comitetelor revoluționare, punându-le înafara legii. Calificând activitatea acestor Comitete drept „acțiune arbitrară“, guvernul a declarat că :

„de azi înainte nu mai pot fi îngăduite acțiuni cu dela sine putere și Guvernul Provizoriu va lupta împotriva lor, socotindu-le samavolnice și dăunătoare republicii“.

Cherenschi a uitat, se vede, că „directoriului“ nu i-a luat încă locul „consulatul“ și că el nu este primul consul al Republicii Ruse.

Cherenschi nu știe, se vede, că între „directoriu“ și „consulat“ a avut loc o lovitură de stat; o astfel de lovitură de stat ar fi trebuit executată înainte de a se fi dat asemenea ordine.

Cherenschi nu știe că în lupta împotriva Comitetelor „samavolnice“ pe front și în spatele frontului ar trebui să se sprijine pe alde Caledin și Cornilov, și numai pe aceștia; și în niciun caz n'ar trebui să uite care a fost soarta lor...

Suntem convinși că Comitetele revoluționare vor ști să răspundă cum se cuvine acestei lovituri date de Cherenschi pe la spate.

Ne exprimăm ferma noastră convingere că Comitetele revoluționare nu se vor abate de pe drumul lor.

Și dacă drumurile „directoriului“ și cele ale Comitetelor revoluționare s'au despărțit definitiv, cu atât mai rău pentru „directoriu“.

Pericolul contrarevoluției nu a trecut încă, — trăiască Comitetele revoluționare!

*„Rabocii Puti“ Nr. 3,
din 6 Septembrie 1917.
Articol de fond.*

RUPTURA CU CADEȚII

Aventura lui Cornilov nu are numai o latură negativă. Ca orice fenomen al vieții, ea are și o latură pozitivă. Aventura lui Cornilov a atentat la însăși viața revoluției. E lucru cert. Dar atentând la viața revoluției și punând în mișcare toate forțele societății, ea a dat, pe de o parte, pînteni revoluției, făcând-o să fie mai activă și mai organizată, iar pe de altă parte a dat la iveală adevărata natură a claselor și a partidelor, smulgându-le masca și permițând să se vadă adevărata lor fizionomie.

Aventurii lui Cornilov îi datorăm faptul că Sovietele, în spatele frontului, și Comitetele, pe front, care erau pe cale de dispariție, au renăscut într-o clipă, reluându-și activitatea.

Aventurii lui Cornilov îi datorăm faptul că toată lumea vorbește astăzi despre caracterul contrarevoluționar al cadeților, inclusiv cei care până mai ieri „se dădeau peste cap” ca să ajungă la o înțelegere cu ei.

Este fapt că „după toate cele întâmplăte” nici măcar socialiștii-revoluționari și menșevicii nu mai socotesc admisibilă o coaliție cu cadeții.

Este fapt că însuși „directoriul” celor cinci, insti-

tuit de Cherenschi, a trebuit să se lipsească de reprezentanții oficiali ai cadeților.

S'ar putea crede că ruptura cu cadeții a devenit un precept al partidelor „democratice“.

Aceasta constituie latura pozitivă a aventurii lui Cornilov.

Dar ce înseamnă a o rupe cu cadeții?

Să presupunem că socialiștii-revoluționari și menșevicii au rupt-o „definitiv“ cu cadeții, ca membri ai unui anumit partid. Înseamnă oare că au rupt-o implicit și cu politica cadeților, ca reprezentanți ai burgheziei imperialiste?

Nu, nicidecum.

Să presupunem că la conferința democratică ce urmează să se țină la 12 Septembrie, defensiștii vor forma un nou guvern fără participarea cadeților, iar Cherenschi se va supune unei asemenea hotărâri. Înseamnă oare că prin aceasta ei au rupt cu politica cadeților ca reprezentanți ai burgheziei imperialiste?

Nu, nicidecum.

Republica imperialistă franceză ne oferă nenumărate exemple de felul cum reprezentanții capitalului, fără a face parte ei înșiși din cabinet, „lasă să intre“ în guvern „socialiști“ mic-burghezi, pentru ca, operând din culise cu mâinile altora, să poată prăda țara nestânjeniti. Istoria ne arată cum în Franța magnații finanței, punând „socialiști“ (Briand! Viviani!) în fruntea cabinetelor, în timp ce dâșii se ascundeau îndărătul acestora, au promovat cu succes politica clasei lor.

Și în Rusia este în totul posibilă existența unui a-

semenea cabinet necadet care să socoată de cuviință, bunăoară, din cauza presiunii exercitate de capitalul aliat căruia Rusia îi devine tributară, sau din cauza altor împrejurări, să ducă o politică cadetă, socotind-o ca unica politică posibilă.

Fără îndoială că în cel mai rău caz cadeții nu vor avea nimic contra unui asemenea cabinet, căci la urma urmelor este indiferent cine realizează politica cadetă : principalul este ca ea să fie realizată !

Este evident că nodul problemei nu stă în componența guvernului, ci în politica lui.

Cine vrea deci s'o rupă într'adevăr cu cadeții, și nu numai de ochii lumii, trebuie să rupă, în primul rând, cu politica cadeților.

Însă a rupe cu politica cadeților înseamnă a rupe cu moșierii și a preda pământul lor Comitetelor țărănești, fără a te lăsa impresionat de faptul că o astfel de măsură va constitui o lovitură grea pentru câteva bănci atotputernice.

A rupe cu politica cadeților înseamnă a rupe cu capitaliștii și a institui controlul muncitoresc asupra producției și repartiției, fără a te lăsa impresionat de faptul că pentru a realiza aceasta trebuie să te atingi de profiturile capitaliștilor.

A rupe cu politica cadeților înseamnă a rupe cu războiul de jaf și tratatele secrete, fără a te lăsa impresionat de faptul că o asemenea măsură va însemna o lovitură grea pentru clicile imperialiste ale aliaților.

Pot menșevicii și socialiștii-revoluționari să se decidă la o asemenea ruptură cu cadeții ?

Nu, nu pot, căci în cazul acesta ei ar înceta să

mai fie defensiști, adică partizani ai războiului pe front și ai păcii între clase în spatele frontului.

Ce înseamnă în acest caz nesfârșita zarvă a menșevicilor și a socialiștilor-revoluționari în jurul rupturii cu cadeții ?

O ruptură cu cadeții în vorbe, și nimic altceva !

Adevărul este că după eșecul complotului lui Cornilov, după demascarea caracterului contrarevoluționar al partidului lui Miliucov, un acord fățiș cu acest partid a devenit extrem de nepopular printre muncitori și soldați : ar fi de ajuns ca menșevicii și socialiștii-revoluționari să încheie un asemenea acord, pentru a pierde imediat ultimele rămășițe ale fostei lor armate. De aceea, în locul unei înțelegeri fățișe, ei trebuie să încheie o înțelegere camuflată. De aici zarva în jurul rupturii cu cadeții, menită să mascheze acordul de culise cu cadeții. De ochii lumii — jos cadeții ! În fapt — alianță cu cadeții ! De ochii lumii — un guvern fără cadeți ! În fapt — un guvern pentru cadeții autohtoni și aliați, care impun voința lor „celor ce dețin puterea“.

Din cele de mai sus rezultă însă că Rusia a intrat într-o fază a dezvoltării politice când un acord pe față cu burghezia imperialistă ar fi un lucru riscat. Treceam printr-o perioadă de guverne social-defensiste, de componență necadetă, dar menite, totuși, să îndeplinească voința burgheziei imperialiste.

„Directorul“ format zilele trecute reprezintă prima încercare de constituire a unui asemenea guvern.

E de presupus că dacă conferința fixată pentru 12 Septembrie nu se va încheia printr-o farsă, ea va încerca, probabil, să constituie tot un astfel de guvern „mai de stânga“.

Datoria muncitorilor înaintați este de a smulge masca acestor guverne necadete, arătând masselor adevăratul lor fond cadet.

*„Rabocli Puti” Nr. 3,
din 6 Septembrie 1917.*

Semnat: K. St.

AL DOILEA VAL

Primul val al revoluției ruse a pornit sub steagul luptei împotriva țarismului. Muncitorii și soldații constituiau atunci forțele principale ale revoluției. Însă ei nu erau singurele forțe. Paralel cu ei „au acționat” și burghezii liberali (cadeții) și capitaliștii anglo-francezi. Dintre aceștia, primii s’au depărtat de țarism din cauza incapacității lui de a deschide drumul spre Constantinopol, ceilalți au trădat țarismul din cauza tendinței lui de a încheia o pace separată cu Germania.

Astfel s’a constituit un fel de coaliție secretă, sub a cărei presiune țarismul a trebuit să părăsească scena. Chiar a doua zi după căderea țarismului această coaliție secretă a devenit publică, luând forma unui acord precis între Guvernul Provizoriu și Sovietul din Petrograd, între cadeți și „democrația revoluționară”.

Însă aceste forțe urmăreau țeluri cu totul diferite. În timp ce cadeții și capitaliștii anglo-francezi nu voiau să facă decât o mică revoluție, spre a folosi entuziasmul revoluționar al masselor pentru un mare război imperialist, muncitorii și soldații luptau, dimpotrivă, pentru a dărâma din temelii vechiul regim și pentru victoria deplină a unei mari revoluții, pentru ca, răsturnând pe moșieri și punând frâu burgheziei im-

perialiste, să obțină sfârșitul războiului și să asigure o pace dreaptă.

Această contradicție fundamentală a stat la baza dezvoltării ulterioare a revoluției. Tot ea a predeterminat șubrezenia coaliției cu cadeții.

Toate așa numitele crize de regim, până la cea din urmă, din August, au fost expresia acestei contradicții.

Și dacă în cursul acestor crize succesul a fost de fiecare dată de partea burgheziei imperialiste; dacă după fiecare „soluționare” a crizei, muncitorii și soldații au fost înșelați, iar coaliția s'a menținut totuși, sub o formă sau alta, — aceasta se datorește nu numai gradului înalt de organizare și forței financiare a burgheziei imperialiste, ci și faptului că vârfurile șovăitoare ale micii burghezii și ale partidelor lor socialist-revoluționar și menșevic, care mai antrenează deocamdată masele largi ale micii burghezii din țara noastră — țară în general mic-burgheză —, se situau de fiecare dată „de cealaltă parte a baricadei”, făcând ca desnodământul luptei pentru putere să fie în favoarea cadeților.

Coaliția cu cadeții a ajuns la apogeu în zilele din Iulie, când membrii coaliției au făcut un front unic de luptă, îndreptându-și arma împotriva muncitorilor și soldaților „bolșevici”.

În această privință, conferința dela Moscova n'a fost decât un ecou al zilelor din Iulie, iar faptul că bolșevicii n'au fost admiși la conferință trebuia să fie cheazășia consolidării „cinstitei coaliții” cu „forțele vii” ale țării, deoarece izolarea bolșevicilor era privită ca o condiție necesară a trăinicieii coaliției cu cadeții.

Așa stăteau lucrurile până la rebeliunea lui Cornilov.

Odată cu acțiunea lui Cornilov tabloul se schimbă.

Încă la conferința dela Moscova s'a văzut clar că alianța cu cadeții amenința să se transforme într-o alianță cu alde Cornilov și Caledin împotriva... nu numai a bolșevicilor, ci și a întregii revoluții ruse, împotriva a înseși cuceririlor revoluției. Boicotarea conferinței dela Moscova și greva de protest a muncitorilor din Moscova, care au smuls masca acestei adunături contrarevoluționare, zădărnicipind planurile complotiștilor, au însemnat atunci nu numai un avertisment în acest sens, dar și o chemare de a fi gata. Se știe că această chemare nu a rămas un glas în pustiu: un șir întreg de orașe a răspuns atunci prin greve de protest...

A fost o avertizare amenințătoare.

Rebeliunea lui Cornilov n'a făcut decât să deschidă supapa indignării revoluționare care se acumulasă; ea a desfăcut numai legăturile care imobilizau revoluția, dându-i pinte și împingând-o înainte.

Și aici, în focul bătăliilor împotriva forțelor contrarevoluționare, când cuvintele și promisiunile se verificau în acțiunea vie a luptei directe, — aici s'a putut vedea cine sunt adevărații prieteni și dușmani ai revoluției, adevărații aliați și trădători ai muncitorilor, țăranilor și soldaților.

Guvernul Provizoriu, cusut cu atâta sânguință din materiale eterogene, la prima suflare a rebeliunii lui Cornilov s'a destrămat la cusături.

„E trist“, dar adevărat: coaliția apare ca o forță atunci când e nevoie să se pălăvrăgească în jurul

„salvării revoluției“, dar se dovedește a fi o vorbă goală atunci când revoluția trebuie într'adevăr salvată dela o primejdie de moarte.

Cadeții se retrag din guvern, solidarizându-se față cu oamenii lui Cornilov. Toți imperialiștii, de toate gradele și culorile, bancherii și fabricanții, proprietarii de uzine și speculanții, moșierii și generalii, apașii condeiului dela „Novoe Vremia“ și provocatorii lași dela „Birjiovca“ — toți aceștia, în frunte cu partidul cadeților și în alianță cu clicile imperialiste anglo-franceze, sunt în acelaș lagăr cu contrarevoluționarii, împotriva revoluției și a cuceririlor ei.

Devine clar că alianța cu cadeții este o alianță cu moșierii împotriva țăranilor, cu capitaliștii împotriva muncitorilor, cu generalii împotriva soldaților.

Devine clar că cine se înțelege cu Miliucov se înțelege implicit cu Cornilov și trebuie să se ridice împotriva revoluției, căci Miliucov și Cornilov sunt „tot un drac“.

Conștiința vagă a acestui adevăr stă la baza noii mișcări revoluționare de masă, la baza celui de al doilea val al revoluției ruse.

Și dacă primul val se încheie cu triumful coaliției cu cadeții (conferința dela Moscova!), al doilea val începe cu falimentul acestei coaliții, cu un război față împotriva cadeților.

În lupta dusă împotriva contrarevoluției generalilor și cadeților, Sovietele și Comitetele agonizante de pe front și din spatele frontului prind viață și se întăresc.

În lupta dusă împotriva contrarevoluției generalilor și cadeților iau ființă noi Comitete revoluționare ale

muncitorilor și soldaților, ale marinarilor și țăranilor, ale lucrătorilor dela calea ferată și ale funcționarilor dela poștă și telegraf.

În focul acestei lupte se făuresc noile organe ale puterii locale : la Moscova și în Caucaz, la Petrograd și în Ural, la Odesa și la Harcov.

Esențialul nu-l constituie noile rezoluții ale socialiștilor-revoluționari și ale menșevicilor, care, în zilele acestea, au devenit fără îndoială mai de stânga, lucru care prezintă în sine o însemnătate destul de mare.

Și nici măcar „victoria bolșevismului“, cu spectrul căruia presa burgheză șantajează pe filistinii speriați dela „Deni“ și „Volia Naroda“.

Esențial este faptul că în lupta împotriva cadeților și în pofida lor ia naștere noua putere care a învins în luptă deschisă detașamentele contrarevoluției.

Că puterea aceasta, trecând dela apărare la atac, atinge inevitabil interesele vitale ale moșierilor și capitaliștilor, strângând astfel în jurul său masele largi ale muncitorilor și țăranilor.

Că acționând astfel, această putere „nerecunoscută“ este nevoită, prin firea lucrurilor, să pună problema „legalizării“ sale, iar puterea „oficială“, care prezintă afinități manifeste cu complotiștii contrarevoluționari, va pierde terenul de sub picioare.

Și, în sfârșit, că în fața noului val revoluționar, care cuprinde cu repeziciune noi orașe și regiuni, guvernul Cherenschi, care ieri încă se temea să lupte cu hotărîre împotriva contrarevoluției lui Cornilov, astăzi se unește cu Cornilov și oamenii lui de pe front și din spatele frontului, „ordonând“ totodată lichidarea fo-

carelor revoluției, a Comitetelor muncitorilor, soldaților și țăranilor constituite „cu dela sine putere“.

Și cu cât cărdășia dintre Cherenschi și alde Cornilov și Caledin devine mai temeinică, cu atât se adâncește mai mult prăpastia dintre popor și guvern, cu atât mai probabilă devine ruptura dintre Soviete și Guvernul Provizoriu.

Aceste fapte, și nu rezoluțiile diferitelor partide, înseamnă sentința de condamnare la moarte a vechilor lozinci conciliatoare.

Departe de noi intenția de a supraaprecia adâncimea acestei rupturi cu cadeții. Noi știm că această ruptură nu este, deocamdată, decât formală. Dar chiar o astfel de ruptură, pentru început, înseamnă un uriaș pas înainte. E de presupus că restul îl vor face cadeții înșiși. Ei au și început să boicoteze Conferința Democratică. Reprezentanții comerțului și ai industriei, pe care șireții strategii din Comitetul Executiv Central voiau „să-i atragă în plasa lor“, au pășit pe urmele cadeților. E de presupus că vor merge mai departe, continuând să închidă uzinele și fabricile, refuzând să acorde credit organelor „democrației“, provocând intenționat agravarea crizei și a foametei. Iar „democrația“, luptând cu criza și foametea, se va angaja inevitabil într-o luptă hotărâtă cu burghezia, adâncind ruptura dintre ea și cadeți...

Privită în această perspectivă și în acest complex de împrejurări, Conferința Democratică convocată pentru 12 Septembrie capătă o însemnătate deosebit de simptomatică. Cu ce se va termina conferința? „Va lua“ ea puterea, „va ceda“ Cherenschi — toate acestea sunt întrebări la care nu se poate răspunde deocam-

dată. Se prea poate ca inițiatorii conferinței să se străduiască a găsi vreo formulă isteată de „conciliere”. Desigur însă că nu aceasta interesează. Problemele fundamentale ale revoluției, mai ales problema puterii, nu se rezolvă la conferințe. Un lucru însă este cert: această conferință va face bilanțul evenimentelor din ultimele zile, va face bilanțul forțelor, va desvălui deosebirea care există între primul val al revoluției ruse, care a dispărut, și cel de al doilea val al ei, care se ridică.

Și vom afla că :

Atunci, în perioada primului val, am avut lupta împotriva țarismului și rămășițelor lui. Acum, în perioada celui de al doilea val, avem lupta împotriva moșierilor și capitaliștilor.

Atunci am avut alianța cu cadeții. Acum — rup-tura cu ei.

Atunci am avut izolarea bolșevicilor. Acum — izolarea cadeților.

Atunci am avut alianța cu capitalul anglo-francez și războiul. Acum — o apropiată ruptură cu capitalul anglo-francez și pacea, o pace justă și generală.

Aceasta, și numai aceasta, este calea pe care o va urma al doilea val al revoluției, indiferent de cele ce se vor hotărî la Conferința Democratică.

*„Rabocli Puti” Nr. 6,
din 9 Septembrie 1917.*

Semnat: K. Stalin.

STRĂINI ȘI COMLOTUL LUI CORNILOV

Se observă în ultimul timp, în legătură cu complotul lui Cornilov, o plecare în massă a străinilor din Rusia. Mercenarii presei burgheze încearcă să pună acest fenomen în legătură cu „svonurile despre pace” sau chiar cu „triumful bolșevismului” la Petrograd și Moscova. Dar acesta nu este decât un vicleșug ieftin și mult trâmbițat al galbenilor, menit să ascundă cititorului adevărata cauză a plecării. Adevărata cauză a plecării este participarea certă a anumitor străini la complotul lui Cornilov. Acum acești viteji domni încearcă să scape, prudent, de răspundere.

Se știe că servanții mașinilor blindate care au însoțit la Petrograd „divizia sălbatică” erau străini.

Se știe că anumiți reprezentanți ai ambasadelor la Cartierul General nu numai că au știut de complotul lui Cornilov, dar l-au și ajutat pe acesta să-l pregătească.

Se știe că aventurierul Aladin, agentul ziarului „Times” și al clicii imperialiste dela Londra, care a venit dela Londra direct la conferința dela Moscova, „continuându-și” apoi „drumul” spre Cartierul General, a fost sufletul rebeliunii lui Cornilov, a fost vioara întâia în această rebeliune.

Se știe că un anumit reprezentant de vază al celei mai importante ambasade din Rusia nu era străin încă din Iunie de uneltirile contrarevoluționare ale lui Caledin și ale altora, întărindu-și legăturile cu aceștia prin subsidii apreciabile din cassa patronilor săi.

Se știe că ziarele „Times” și „Temps”⁷⁹ n’au ascuns faptul că sunt nemulțumite de eșecul rebeliunii lui Cornilov, ocărînd și insultând Comitetele și Societele revoluționare.

Se știe că comisarii Guvernului Provizoriu pe front au fost nevoiți să dea serioase avertismente unor anumiți străini, care se purtau în Rusia ca Europeanii în Africa Centrală.

Se știe că plecarea în masă a străinilor a început propriu zis datorită acestor „măsuri”, iar autoritățile rusești, nevrînd să lase să le scape „martori” prețioși, au fost nevoite să ia măsuri împotriva acestei plecări; Buchanan (însuși Buchanan!), temându-se, probabil, de divulgări, a luat la rândul lui „măsuri”, invitând pe membrii coloniei britanice să părăsească Rusia. Acum Buchanan „desminte categoric” „svonurile” că ambasada Marii Britanii ar fi invitat pe toți membrii coloniei britanice din Petrograd să părăsească Rusia (vezi „Reci”). Dar, în primul rând, această stranie „desmințire” nu face decât să confirme „svonurile”, iar în al doilea rând ce rost mai au aceste „desmințiri” minciinoase din moment ce unii străini (nu „toți”, ci unii!) au și plecat — au spălat putina?

Repetăm, toate acestea sunt cunoscute și răscunoscute.

Despre toate acestea strigă până și „pietrele necuvântătoare”.

Și dacă, după toate acestea, anumite „cercuri guvernamentale” și mai ales presa burgheză se străduiesc să mușamalizeze chestiunea, aruncând „vina” asupra bolșevicilor, apoi e un semn sigur că și aceste „cercuri”, și această presă împărtășesc în totul „în sufletul lor” planurile contrarevoluționare ale unor „anumiți străini”.

Ascultați ce spune ziarul „Deni”, organul „gândirii socialiste” :

„In cercurile Guvernului Provizoriu se observă cu mâhnire, în legătură cu plecarea în masă a străinilor — Francezi și Englezi — din Rusia, că nu e de mirare ca, în situația de dezechilibru în care ne găsim, străinii să prefere a nu se expune la neplăceri. Căci, din păcate, se afirmă, și nu fără temei, că în cazul triumfului deplin al bolșevicilor, reprezentanții puterilor străine vor prefera să părăsească Rusia” („Deni” din 10 Septembrie).

Iată ce scrie organul filistinilor înspăimântați de spectrul bolșevismului.

Iată ce „observă”, și încă „cu mâhnire”, niște „cercuri”, de nimeni cunoscute, ale Guvernului Provizoriu.

Nu mai încape îndoială : galbenii din toate țările se unesc, urzind un complot împotriva revoluției ruse; scribii dela organele băncilor se străduiesc să ascundă această „activitate” îndărătul zarvei și frazelor mincinoase despre „pericolul bolșevic”; iar misterioasele „cercuri” guvernamentale, îndeplinind voința imperia-liștilor anglo-francezi, arată în mod fățarnic către bolșevici, acoperind cu stângăcie fuga criminalilor prin sentințe false despre „situația de dezechilibru” din Rusia.

Ce tablou...

*„Rabocli Puti” Nr. 8,
din 12 Septembrie 1917.*

Semnăt: K.

ÎN JURUL CONFERINȚEI DEMOCRATICE

Astăzi se deschide Conferința Democratică.

Nu ne vom ocupa de motivul pentru care s'a convocat această conferință și nu un congres al Sovietelor. Fără îndoială că C.E.C., care a fost ales de congres și care în aceste momente istorice grele nu a apelat la congresul Sovietelor, ci la o conferință cu participarea elementelor burgheze, a comis nu numai o grosolană încălcare de formă, dar și o inadmisibilă substituie a voinței claselor revoluționare prin voința claselor antirevoluționare. Este evident că conducătorii C.E.C au avut „ideea” de a asigura cu orice preț participarea elementelor cenzitare...

Nu vom vorbi nici de faptul că un șir întreg de Soviete de deputați ai muncitorilor și soldaților, care au învins în luptă deschisă detașamentele contrarevoluției, au fost lipsite de dreptul de vot la o conferință menită să rezolve problema puterii, în timp ce elementele cenzitare, care au sprijinit și direct și indirect contrarevoluția, au obținut acest drept. Istoria revoluțiilor ne arată că, în general, burghezia a lăsat bucură pe muncitori și pe țărani să se bată singuri, pe

propriul lor risc, dar a luptat întotdeauna pentru ca muncitorii și țărani învingători să nu poată beneficia de roadele victoriei lor și să nu ia ei înșiși puterea în mână. Nu ne-am închipuit că C.E.C. se va dezonora definitiv, urmând, în această privință, calea burgheziei...

Este foarte explicabil că un șir întreg de organizații locale ale muncitorilor și soldaților, pe front și în spatele frontului, în regiunea centrală a Rusiei și la Harcov, în Bazinul Donețului și în Siberia, la Samara și la Dvinsk, au protestat vehement împotriva încălcării strigătoare a drepturilor revoluției.

Dar, repet, nu vom vorbi de aceste lucruri. Să trecem la problema principală.

Conferința a fost convocată pentru a stabili condițiunile necesare „organizării puterii revoluționare“.

Așa dar, cum să organizăm puterea ?

Fără îndoială că nu poți organiza decât ceea ce ai ; nu poți organiza o putere pe care o dețin alții. O conferință care-și propune să organizeze o putere pe care nu o are, care se află în mâinile lui Cherenschi, care a fost deja folosită odată de Cherenschi împotriva „Sovietelor și bolșevicilor“ din Petrograd — o astfel de conferință se poate trezi în cea mai stupidă situație chiar dela prima încercare de a trece dela vorbe la fapte.

Căci una din două :

Sau conferința „va lua“ într'adevăr puterea, fără a ține seama de nimic, — și în cazul acesta putem și trebuie să vorbim despre organizarea puterii revoluționare pe care o va cucerii.

Sau conferința nu „va lua” puterea, nu va rupe cu Cherenschi, — și în cazul acesta discuțiile privitoare la organizarea puterii vor degenera inevitabil într-o pălăvrăgeală deșartă.

Dar să admitem — să admitem pentru o clipă — că printr-o minune puterea a fost luată și nu mai rămâne decât s'o organizăm. Se naște întrebarea : cum și pe ce baze s'o organizăm ?

— Pe baza coaliției cu burghezia ! — răspund în cor alde Avxentiev și Tereteli.

— Fără o coaliție cu burghezia nu există scăpare ! — perorează ziarele „Deni”, „Volia Naroda” și alți ciraci ai burgheziei imperialiste.

Dar noi avem în urma noastră șase luni de coaliție cu burghezia. Ce altceva ne-a adus această coaliție decât înțepirea crizei și a chinurilor foametei, decât prelungirea războiului și ruina economică, decât patru crize de regim și rebeliunea lui Cornilov, decât sleirea țării și aservirea ei financiară față de Apus ?

Oare nu le ajunge domnilor conciliatori ?

Se vorbește despre forța și tăria coaliției, despre „lărgirea bazei” revoluției etc. Dar atunci de ce la prima suflare a rebeliunii lui Cornilov s'a ales praf și pulbere din coaliția cu burghezia, din coaliția cu cadeții ? Nu au dezertat cadeții din guvern ? Unde e „forța” coaliției și cum se poate vorbi de „lărgirea bazei” revoluției ?

Vor înțelege odată domnii conciliatori că nu se poate „salva revoluția” în alianță cu dezertorii ?

Cine a apărat revoluția și cuceririle ei în zilele rebeliunii lui Cornilov ?

Poate că „burghezia liberală” ? Dar în acele zile

ea se afla în acelaș lagăr cu oamenii lui Cornilov împotriva revoluției și a Comitetelor el: Miliucov și Maclacov o spun acum pe față.

Sau poate „clasele comercialo-industriale”? Dar și ele au fost în zilele acelea în acelaș lagăr cu Cornilov. „Fruntașii vieții publice” de pe lângă fostul Cartier General al lui Cornilov — Gucicov, Riabușinski și compania — o spun acum pe față.

Vor înțelege odată domnii conciliatori că o coaliție cu burghezia înseamnă o alianță cu alde Cornilov și Lucomschi?

Se vorbește de agravarea crizei industriale, dovedindu-se pe bază de fapte concrete că, făcând lock-out-uri, capitaliștii reduc intenționat producția... Se vorbește de lipsa materiilor prime, dovedindu-se pe bază de fapte concrete că negustorii speculanți dosesc bumbacul, cărbunele etc... Se vorbește despre foametea care bântue în orașe, aducându-se băncilor speculante învinuirea, bazată pe fapte, că împiedică intenționat aducerea grâului... Vor înțelege odată domnii conciliatori că o coaliție cu burghezia, cu elementele cenzitare înseamnă o alianță cu potlogarii și speculanții, cu spoliatorii și cei ce fac lock-out-uri?

Și nu e dela sine înțeles că numai luptând împotriva moșierilor și capitaliștilor, numai luptând împotriva imperialiștilor de toate culorile, numai luptând împotriva lor și învingându-i vom putea salva țara din ghiarele foametei și ale stării de ruină, de sleirea economică și falimentul financiar, de prăbușire și sălbătici-re?

Iar dacă Sovietele și Comitetele s'au dovedit a fi sprijinul principal al revoluției, dacă Sovietele și Comi-

tetele au învins contrarevoluția răsculată, nu este clar că ele și numai ele trebuie să fie principalele deținătoare ale puterii revoluționare în țară?

Voi puneți întrebarea: cum să organizăm puterea revoluționară?

Dar ea se și organizează înafara conferinței și, poate, chiar în pofida conferinței, în cursul luptei duse împotriva contrarevoluției, pe baza unei rupturi efective cu burghezia, în lupta dusă împotriva acestei burghezii, — se organizează din muncitori, țărani și soldați revoluționari.

Elementele acestei puteri sunt Comitetele și Soviețele revoluționare de pe front și din spatele frontului.

Germenul acestei puteri este aripa stângă care se va constitui, probabil, la conferință.

Conferința va trebui să sancționeze și să desăvârșească acest proces de formare a puterii revoluționare sau, în caz contrar, să se lase în voia lui Cherevski și să părăsească scena.

C.E.C. a încercat ieri să pășească pe drumul revoluționar, respingând coaliția cu cadeții.

Cadeții sunt însă singurul partid burghez serios. Vor înțelege, oare, domnii conciliatori că în cercurile burgheze nu mai au cu cine încheia o coaliție?

Vor avea ei curajul să aleagă?

Vom trăi și vom vedea.

*„Rabocli Puti” Nr. 10.
din 14 Septembrie 1917.
Articol de fona*

DOUĂ LINII

Problema fundamentală a revoluției este problema puterii. Caracterul revoluției, mersul și desnodământul ei sunt determinate în întregime de faptul: în mâinile cui se află puterea, care clasă este la putere. Așa zisa criză de regim nu este decât expresia exterioară a luptei dintre clase pentru putere. O epocă revoluționară se remarcă la drept vorbind prin faptul că lupta pentru putere capătă un caracter extrem de acut și manifest. Astfel se explică faptul că avem o criză „cronică” de regim, care pe deasupra este agravată de război, de starea de ruină și de foamete. Astfel se explică faptul „surprinzător”, și anume că nicio „conferință”, niciun „congres” nu poate ocoli astăzi problema puterii.

Conferința Democratică dela teatrul Alexandrinski n'a putut ocoli nici ea această problemă.

La această conferință s'au indicat două linii în problema puterii.

Prima este linia coaliției fățișe cu partidul cadet. Ea este preconizată de defensistii din rândurile menșevicilor și ale socialiștilor-revoluționari. Această linie

a fost susținută la conferință de conciliatorul din oficiu, Tereteli.

A doua linie este aceea a rupturii totale cu partidul cadet. Această linie este preconizată de partidul nostru și de internaționaliștii din rândurile socialiștilor-revoluționari și ale menșevicilor. Această linie a fost susținută la conferință de Camenev.

Prima linie duce la instaurarea puterii burgheziei imperialiste asupra poporului, deoarece experiența guvernelor de coaliție a demonstrat că o coaliție cu cadeții înseamnă dominația moșierului asupra țăranului, căruia nu i se dă pământ, dominația capitalistului asupra muncitorului, care este condamnat la șomaj, dominația minorității asupra majorității, care este lăsată pradă războiului și crizei, foametei și ruinei.

A doua linie duce la instaurarea puterii poporului asupra moșierilor și capitaliștilor, deoarece a rupe cu partidul cadet înseamnă tocmai a asigura pământ țăranilor, a asigura controlul muncitoresc și o pace dreaptă pentru majoritatea muncitoare.

Prima linie exprimă încredere în guvernul existent, lăsând în mâinile lui toată puterea.

A doua linie exprimă neîncredere în acest guvern, preconizând trecerea puterii în mâinile reprezentanților direcți ai Sovietelor muncitorilor, țăranilor și soldaților.

Sunt oameni care visează să împace aceste două linii ireconciliabile, cum este, bunăoară, Cernov, care la conferință a luat atitudine împotriva cadeților, pronunțându-se însă pentru o coaliție cu capitaliștii, dacă (!) aceștia vor renunța (!) la interesele lor. Falsitatea „poziției” lui Cernov este evidentă, dar în acest

caz nu e vorba de contradicția care stă la baza acestei poziții, ci de faptul că ea introduce prin contrabandă teza răsuflată a lui Țereteli cu privire la coaliția cu partidul cadet.

Căci această poziție deschide lui Cherenschi posibilitatea ca, „pornind dela platforma conferinței”, „să completeze” guvernul cu diverși Burâșchini și Chișchini, care sunt gata să adere la orice platformă, pentru a nu o aplica.

Căci această „poziție” falsă îi înlesnește lui Cherenschi lupta împotriva Sovietelor și Comitetelor, oferindu-i arma „preparlamentului” consultativ.

„Linia” lui Cernov este identică cu linia lui Țereteli, însă camuflată „cu istețime” pentru a prinde în mrejele „coaliției” pe unii prostănaci.

Avem motive să credem că conferința va păși pe urmele lui Cernov.

Însă conferința nu este ultima instanță.

Cele două linii schițate mai sus oglindesc realitatea, iar în realitate nu avem una, ci două puteri: puterea oficială — Directoriul, și cea neoficială — Sovietele și Comitetetele.

Ceeace caracterizează momentul de față este lupta care se dă între aceste două puteri, deocamdată o luptă surdă, de care lumea nu-și dă încă seama.

Menirea conferinței este, probabil, de a fi cea greutăți în plus în balanță care să rezolve problema puterii în favoarea directoriului.

Să știe însă domnii conciliatori, ascunși și fățiși, că cel care se pronunță pentru directoriu, acela susține puterea burgheziei, acela va intra inevitabil în con-

flict cu masele de muncitori și soldați și va trebui să se ridice împotriva Sovietelor și Comitetelor.

Este imposibil ca domnii conciliatori să nu știe că ultimul cuvânt îl au Comitetele și Sovletele revoluționare.

*„Rabocil Puti” Nr. 12,
din 16 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

TOATĂ PUTEREA SOVIETELOR!

Revoluția își urmează calea. După ce a fost improșcată cu gloanțe în zilele din Iulie și „înmormântată” la conferința dela Moscova, ea ridică din nou capul, sfărâmând vechile bariere și făurind o putere nouă. Prima linie a tranșeelor contrarevoluției a fost luată. După Cornilov se retrage și Caledin. În focul luptei, Sovietele, care erau pe moarte, renasc. Ele sunt iar la cârmă, conducând masele revoluționare.

Toată puterea Sovietelor ! — iată lozinca noii mișcări.

Guvernul Cherenschi pornește lupta împotriva noii mișcări. Chiar din primele zile ale rebeliunii lui Cornilov, el a amenințat că va dizolva Comitetele revoluționare, taxând drept „samavolnicie” lupta dusă împotriva bandelor sale. De atunci, lupta împotriva Comitetelor s'a intensificat mereu, devenind în ultima vreme un război fățiș.

Sovietul din Simferopol arestează pe faimosul Riabușinski, care a luat parte la complotul lui Cornilov. Drept răspuns la aceasta, guvernul Cherenschi dă ordin „să se ia măsuri pentru eliberarea lui Riabușinski și să fie trase la răspundere persoanele care l-au arestat în mod ilegal” („Reci”).

La Tașchent, toată puterea trece în mâinile Sovietului și vechile autorități sunt înlăturate. Drept răspuns, guvernul lui Cherenschi „ia o serie de măsuri, care sunt ținute deocamdată în secret, dar care vor aduce la realitate pe militanții din Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Tașchent, care au luat-o razna“ („Ruschie Vedomosti“).

Sovietele cer o anchetă riguroasă și completă în legătură cu cazul Cornilov și al acoliților săi. Drept răspuns, guvernul Cherenschi „limitează ancheta la un număr neînsemnat de persoane și nu folosește unele surse foarte importante care ar fi dat posibilitatea de a califica crima lui Cornilov drept trădare de țară și nu numai drept rebeliune“ (raportul lui Șubnicov, „Novaia Jizni“).

Sovietele cer ruptura cu burghezia și, în primul rând, cu cadeții. Drept răspuns, guvernul Cherenschi duce tratative cu alde Chișchin și Conovalov, invitându-i să intre în guvern și proclamând „independența“ guvernului față de Soviete.

Toată puterea burgheziei imperialiste ! — aceasta este lozinca guvernului Cherenschi.

Nu mai încap nicio îndoială. Există două puteri: puterea lui Cherenschi și a guvernului său și puterea Sovietelor și a Comitetelor.

Ceeace caracterizează momentul de față este lupta dintre aceste două puteri.

Sau puterea guvernului Cherenschi, și atunci vom avea dominația moșierilor și a capitaliștilor, război și criză.

Sau puterea Sovietelor, și atunci vom avea dominația muncitorilor și țăranilor, pace și lichidarea crizei.

Așa și numai așa pune problema însăși viața.

De câte ori se declara o criză de regim, revoluția ridica această problemă. De fiecare dată domnii conciliatori se eschivau dela un răspuns direct și, eschivându-se, cedau puterea dușmanilor. Convocând o conferință, în loc să convoace congresul Sovietelor, conciliatorii intenționau să se eschiveze încă odată, cedând puterea burgheziei. Dar socotelile lor au dat greș. A venit timpul când eschivarea nu mai e posibilă.

La întrebarea directă, pe care o pune însăși viața, se cere un răspuns precis și clar.

Cu Sovietele sau împotriva lor !

Să aleagă domnii conciliatori.

*„Rabocli Puti” Nr. 13,
din 17 Septembrie 1917.
Articol de fond.*

DESPRE FRONTUL REVOLUȚIONAR

Socialiștii-revoluționari dela „Delo Naroda“ nu sunt mulțumiți de bolșevici. Li înjură pe bolșevici, îi ponegresc, ba chiar îi amenință. Pentru ce? Pentru „demagogie deșănțată“, pentru „sectarism fracționist“, pentru „acțiune scizionistă“, pentru lipsă de „disciplină revoluționară“. Pe scurt: pentru că sunt împotriva unității cu socialiștii-revoluționari dela „Delo Naroda“.

Unitate cu socialiștii-revoluționari dela „Delo Naroda“... Spuneți și d-voastră, este posibilă acum o asemenea unitate?

În timp ce conferința democratică dela Petrograd își pierde vremea cu vorbe goale, în timp ce inițiatorii conferinței redactează în mare grabă formule de „salvare“ a revoluției, pe când guvernul Cherenschi, încurajat de Buchanan-Miliucov, continuă să meargă pe drumul „său“, în Rusia are loc un proces decisiv de formare a noii puteri, cu adevărat populare, cu adevărat revoluționare, care duce o aprigă luptă pentru existență. De o parte Sovietele, care stau în fruntea revoluției, în fruntea luptei împotriva contrarevoluției

care n'a fost încă înfrântă, ci a dat numai înapoi, ascunzându-se prudent îndărătul guvernului. De cealaltă parte, guvernul Cherenschi, care acoperă pe contra-revoluționari, care se înțelege cu oamenii lui Cornilov (cadeții!), care a declarat război Sovietelor, căutând să le nimicească pentru a nu fi el nimicit.

Cine va învinge în această luptă — acesta este acum nodul problemei.

Sau puterea Sovietelor, și atunci vom avea victoria revoluției și o pace justă.

Sau puterea guvernului Cherenschi, și atunci vom avea victoria contrarevoluției și „războiul până la deplina“... epuizare a Rusiei.

Conferința, fără a rezolva problema, nu face decât să oglindească această luptă, și, firește, o oglindește cu mare întârziere.

Deaceea esențialul nu rezidă acum în redactarea unei formule generale de „salvare“ a revoluției, ci în sprijinirea directă a Sovietelor, în lupta lor împotriva guvernului Cherenschi.

Vreți un front unic revoluționar? Sprijiniți Sovietele, rupeți cu guvernul Cherenschi, și unitatea va veni dela sine. Frontul unic nu se realizează prin discuții, ci în cursul luptei.

Sovietele cer înlăturarea comisarilor cadeți. Iar guvernul Cherenschi le impune comisari indezirabili, amenințând că va recurge la forță...

Pentru cine sunteți voi, cetățeni dela „Delo Naroda“, pentru Soviete sau pentru comisarii lui Cherenschi?

Sovietul din Tașchent, alcătuit în majoritatea lui din socialiști-revoluționari, a luat puterea în mâinile

sale, destituind pe vechii funcționari. Guvernul Cherenschi trimite acolo o expediție de pedepsire, cerând reinstaurarea vechilor autorități, „pedepsirea“ Sovietului etc...

Pentru cine sunteți voi, cetățeni dela „Delo Naroda“, pentru Sovietul din Tașchent sau pentru expediția de pedepsire a lui Cherenschi?

— Niciun răspuns la această întrebare. Nu cunoaștem niciun protest, niciun act de luptă din partea adeptilor ziarului „Delo Naroda“ împotriva acestor exerciții contrarevoluționare ale d-lui Cherenschi.

Este de necrezut, dar e fapt. Cherenschi, socialistul-revoluționar din directoriul dela Petrograd, s'a înarmat cu „mitraliere“ și a pornit împotriva socialiștilor-revoluționari din Sovietul din Tașchent; iar „Delo Naroda“, organul central al partidului socialist-revoluționar, tace foarte serios, ca și cum acest lucru nu l-ar privi! Socialistul-revoluționar Cherenschi se pregătește să se încaere cu socialiștii-revoluționari din Tașchent, iar „Delo Naroda“, publicând „ordinul“ pogromist al lui Cherenschi, găsește de cuviință să nu-l comenteze, rămânând, probabil, „neutru“!

Dar ce fel de partid este acela ai cărui membri ajung să se măcelărească între ei și al cărui organ central tolerează vădit acest lucru?

Ni se vorbește despre unitatea frontului revoluționar. Unitate cu cine?

Cu partidul socialiștilor-revoluționari, care nu are nicio părere de vreme ce tace?

Cu grupul lui Cherenschi, care se pregătește să distrugă Sovietele?

Sau cu grupul socialiștilor-revoluționari din Tașchent, care făuresc o nouă putere în numele revoluției și a cuceririlor ei?

Noi suntem gata să sprijinim Sovietul din Tașchent și vom lupta cot la cot cu socialiștii-revoluționari care sunt cu adevărat revoluționari; cu aceștia vom face front unic.

Dar vor înțelege odată cetățenii dela „Delo Naroda“ că este imposibil să sprijini în acelaș timp și pe socialiștii-revoluționari din Tașchent, și pe Cherenschi, dat fiind că cine sprijină pe cei din Tașchent o rupe cu Cherenschi?

Vor înțelege ei odată că, prin faptul că nu rup cu guvernul lui Cherenschi și că rămân „neutri“, ei trădează cauza tovarășilor lor din Tașchent?

Vor înțelege ei odată că, înainte de a cere front unic cu bolșevicii, trebuie mai întâi să stabilească această unitate la ei acasă, în propriul lor partid, rupând hotărât sau cu Cherenschi, sau cu socialiștii-revoluționari de stânga?

Vreți front unic cu bolșevicii? Rupeți cu guvernul lui Cherenschi, sprijiniți Sovietele în lupta pentru cucerirea puterii și vom avea unitate.

Dece s'a realizat unitatea atât de simplu și ușor în zilele rebeliunii lui Cornilov?

Pentru că ea nu a fost rezultatul unor discuții interminabile, ci s'a făurit în cursul luptei directe împotriva contrarevoluției.

Contrarevoluția nu este încă zdrobită. Ea a dat numai înapoi, ascunzându-se îndărătul guvernului lui Cherenschi. Dacă vrea să învingă, revoluția trebuie să cucerească și această a doua linie a tranșeelor con-

trărevoluției. Lupta încununată de succes a Sovietelor pentru putere înseamnă tocmai desăvârșirea acestei victorii. Cine nu vrea să se trezească „de cealaltă parte a baricadei“, cine nu vrea să ajungă sub focul Sovietelor, cine vrea victoria revoluției, trebuie să rupă cu guvernul Cherenschi, trebuie să sprijine lupta Sovietelor.

Vreți unitatea frontului revoluționar?

Sprijiniți Sovietele împotriva directoriului, sprijiniți hotărât și până la capăt lupta împotriva contrarevoluției, și în acest caz unitatea se va realiza dela sine, simplu și firesc, ca în zilele rebeliunii lui Cornilov.

Cu Sovietele sau împotriva lor? — alegeți, cetățeni dela „Delo Naroda“ !

*„Rabocii Puti“ Nr. 14,
din 19 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

SE PREGĂTESC LANȚURI

Mașina de conciliere s'a pus pe lucru. Palatul de Iarnă, această casă a întrevederilor politice, este plin de oaspeți. Pe cine nu veți întâlni aici? Partizani din Moscova ai lui Cornilov și partizani din Petrograd ai lui Savincov; Nabocov, „ministrul“ cornilovist, și Tereteli, eroul dezarmării; Chișchin, dușmanul înversunat al Sovietelor, și Conovalov, matadorul lock-outurilor; reprezentanți ai partidului dezertorilor politici (cadeții!) și cooperatiști retrograzi de teapa lui Berkenheim; reprezentanți ai partidului expedițiilor de pedepsire (socialiști-revoluționari!) și elemente de dreapta ale zemstvelor de seama lui Dușecichin; mișiți politici din directoriu și vestiți bogătani din rândurile „frunțașilor vieții publice“ — iată cine sunt prea onorabilii oaspeți.

Pe de o parte, cadeții și industriașii.

Pe de altă parte, defensiștii și cooperatiștii.

Acolo, industriașii ca punct de sprijin și armata cadeților.

Aici, cooperatiștii ca punct de sprijin și armata defensiștilor, căci, după ce și-au pierdut pozițiile în Soviete, defensiștii au trecut pe vechile poziții, la cooperatiști.

— „Rupeți cu bolșevicii“, și atunci „burghezia și democrația vor avea un front comun“ — se adresează Chișchin defensivilor.

— Se va executa — răspunde Avxentiev — dar mai întâi să stabilim „punctul de vedere de stat“.

— „Burghezia trebuie să țină seama de ascensiunea bolșevismului și să se preocupe de crearea unui guvern de coaliție nu mai puțin decât democrația“ — îi spune Berkenheim lui Avxentiev.

— Prea bine ! — răspunde Avxentiev.

Auțiți ? Guvernul de coaliție este necesar pentru a duce lupta împotriva bolșevismului, adică împotriva Sovietelor, adică împotriva muncitorilor și soldaților.

— Preparlamentul trebuie să fie un „organ consultativ“, iar guvernul să fie „independent“ de el — spune Nabocov.

— Prea bine ! — răspunde Țereteli, căci el este de acord „ca Guvernul Provizoriu să nu aibă răspundere... formală în fața preparlamentului“ („Reci“).

— Nu preparlamentul creează guvernul, ci, dimpotrivă, guvernul creează preparlamentul, „fixându-i compoziția, competența și regulamentul“ — spune declarația cadeților.

— De acord — răspunde Țereteli — „guvernul trebuie să sancționeze această instituție“ („Novaia Jizni“) și să determine „formele în care să fie clădită“ („Reci“).

Iar domnul Cherenschi, prea cinstitul misit dela Palatul de Iarnă, declară sentențios și cu multă autoritate :

1) „Organizarea puterii și completarea guvernului este astăzi de competența exclusivă a Guvernului Provizoriu“.

2) „Această conferință (preparlamentul) nu poate avea funcțiunile și drepturile unui parlament“.

3) „Guvernul Provizoriu nu poate fi responsabil față de această conferință“ („Reci“).

Intr'un cuvânt, Cherenschi este „în totul de acord“ cu cadeții, iar defensiștii stau la ordinele lor — ce se mai poate dori ?

Nu degeaba a declarat Procopovici, părăsind Palatul de Iarnă : „acordul poate fi socotit realizat“.

E drept că nu mai departe decât ieri conferința s'a pronunțat împotriva coaliției cu cadeții ; dar ce le pasă de aceasta conciliatorilor din oficiu ? Dacă s'au hotărît să falsifice voința democrației revoluționare, convocând o conferință în locul congresului Sovietelor — de ce să nu falsifice și voința conferinței ? Greu e numai primul pas.

E drept că nu mai departe decât ieri conferința a hotărît ca preparlamentul „să creeze“ guvernul și ca acesta să fie „responsabil“ în fața lui ; dar ce le pasă de aceasta conciliatorilor din oficiu : coaliția să trăiască, iar în ceea ce privește hotărârile conferinței... ce valoare mai au ele, din moment ce sapă coaliția ?

Biată „Conferință Democratică“ !

Bieți delegați naivi și creduli !

Se puteau ei aștepta la o trădare atât de manifestă din partea conducătorilor lor ?

Partidul nostru a avut dreptate când a susținut că socialiștii-revoluționari și menșevicii mic-burghezi, care nu-și trag puterea din mișcarea revoluționară a masselor, ci din combinațiile conciliatoare ale politicienilor burghezi, sunt incapabili să ducă o politică independentă.

Partidul nostru a avut dreptate când a susținut că politica de conciliere duce la trădarea intereselor revoluției.

Astăzi vede toată lumea că faliții politici ai defensismului pregătesc, cu propriile lor mâini, lanțuri popoarelor din Rusia, spre marea bucurie a dușmanilor revoluției.

Nu degeaba se simt satisfăcuți cadeții, frecându-și mâinile și prezicând victoria.

Nu degeaba umblă domnii conciliatori cu un aer vinovat, ca „niște câini bătuți“.

Nu degeaba răsună note triumfale în declarațiile lui Cherenschi.

Da, ei jubilează.

Dar „victoria“ lor nu este durabilă, triumful lor este efemer, pentru că își fac socotelile fără stăpân, fără popor.

Nu e departe clipa când muncitorii și soldații înșelați își vor spune, în sfârșit, cuvântul lor plin de autoritate, făcând praf și pulbere din castelul de cărți de joc al „victoriei“ lor iluzorii.

Și dacă odată cu catrafusele coaliției vor sbura și vechiturile defensiste ale domnilor conciliatori, aceștia să nu dea vina decât pe ei înșiși.

*„Rabocli Puti“ Nr. 19,
din 24 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

GUVERNUL DICTATURII BURGHEZE

După farsa conferinței și destrămarea scandaloașă a guvernului, după „conciliabulele” cu oamenii bursei din Moscova și vizitele misterioase la sir Buchanan, după întâlnirile de dragoste dela Palatul de Iarnă și un șir de trădări din partea conciliatorilor, — s'a format, în sfârșit, un guvern „nou” (absolut nou!).

Șase miniștri capitaliști constitue nucleul „cabinetului”, având la dispoziție zece miniștri „socialiști” în calitate de executanți ai voinței lor.

N'a fost încă dată publicității declarația guvernului, dar punctele ei esențiale sunt cunoscute: „lupta împotriva anarhiei” (citește: împotriva Sovietelor!), „combaterea crizei” (citește: combaterea grevelor!), „mărirea capacității de luptă a armatei” (citește: continuarea războiului și „disciplină”!).

Acesta este, în linii mari, „programul” guvernului Cherenschi—Conovalov.

Aceasta înseamnă: țăranii nu vor căpăta pământ, muncitorii nu vor obține controlul și Rusia nu va dobândi pacea.

Guvernul Cherenschi—Conovalov este un guvern al războiului și al dictaturii burgheze.

Cei zece miniștri „socialiști” sunt un paravan îndărătul căruia burghezia imperialistă va lucra pentru a-și consolida dominația asupra muncitorilor, țăranilor și soldaților.

Ceeace voise să realizeze Cornilov direct și simplu în maniera generalilor, se va strădui să realizeze „noul” guvern treptat și fără sgomot, cu mâinile „socialiștilor” înșiși.

Prin ce se deosebește dictatura burgheziei de dictatura proletariatului și a țăranimii revoluționare?

Prin faptul că dictatura burgheziei este dictatura unei minorități asupra majorității, care se înfăptuește numai prin violență față de majoritate și necesită războiul civil împotriva majorității; pe când dictatura proletariatului și a țăranimii revoluționare, ca dominație a majorității asupra minorității, poate foarte bine să se înfăptuiască fără război civil. De aici reiese însă că politica „noului” guvern va fi o politică de provocare a unor acțiuni parțiale și nereușite, pentru ca, atâta timp cât pe soldați împotriva muncitorilor, sau frontul împotriva spatelui frontului, să înnece în sânge forța revoluției.

Se mai deosebește și prin faptul că dictatura burgheziei este o dictatură ocultă, ascunsă, de culise, căreia îi trebuie un paravan bun să înșele masele; pe când dictatura proletariatului și a țăranimii revoluționare este o dictatură fățișă, o dictatură a maselor, care nu are nevoie să recurgă la înșelăciune în treburile interne și nici la diplomație secretă în cele externe. De aici reiese însă că dictatorii noștri burghezi se vor strădui să rezolve problemele cele mai importante ale vieții țării — ca, bunăoară, problema războiului și a

păcii — fără știrea și participarea masselor, printr'un complot împotriva lor. .

Primele măsuri luate de guvernul Cherenschi—Conovalov sunt o dovadă elocventă a celor de mai sus. Judecați singuri. Posturile de cea mai mare răspundere în politica externă au fost încredințate frunțașilor cadeți și corniloviști: Tereșenco este ministru al afacerilor externe, Nabocov — ambasador la Londra, Maclacov — ambasador la Paris, Efremov — ambasador la Berna, unde se întrunește actualmente conferința internațională (preliminară !) a păcii. Și acești oameni rupți de masse, dușmani declarați ai masselor, se vor ocupa de rezolvarea problemei războiului și a păcii, de problema legată de viața a milioane de soldați !

Sau un alt fapt : După cum anunță ziarele, „astăzi pleacă la Cartierul General Cherenschi, Tereșenco, Verhovschi și Verderevschi“, unde, „în afară de examinarea situației generale de pe front, cu participarea lui Tereșenco, va avea loc și o conferință a atașăților militari ai puterilor străine de pe lângă Cartierul General“ („Birjiovca“, ediția de seară)... Toate acestea în preajma conferinței aliate, la care prea ilustrul Tereteli va avea rolul de Sancho Pancha al d-lui Tereșenco. Despre ce pot șușoti acești oameni devotați cauzei imperialismului, dacă nu despre interesele imperialiștilor, autohtoni și aliați, și ce pot urmări, propriu zis, tratativele lor de culise în legătură cu pacea și războiul, dacă nu organizarea unui complot împotriva intereselor poporului ?

Nu încapă nicio îndoială. Guvernul Cherenschi—Conovalov este un guvern al dictaturii burgheziei im-

perialiste. Politica internă a acestui guvern urmărește provocarea războiului civil. Politica lui externă tinde la o soluție de cullse în problema păcli și războiului. Scopul lui este instaurarea dominației minorității asupra majorității populației din Rusia.

Proletariatul, conducătorul revoluției ruse, are sarcina de a smulge masca acestui guvern și de a arăta masselor adevărata lui față contrarevoluționară. Proletariatul are sarcina de a uni în jurul său păturile largi ale soldaților și țăranimii și de a le împiedica să întreprindă acțiuni premature. Proletariatul are sarcina de a-și strânge rândurile și a se pregăti neîncetat pentru bătăliile viitoare.

Muncitorii și soldații din capitală au și făcut primul pas, exprimându-și neîncrederea în guvernul Chereński—Conovalov și chemând masele „să-și strângă rândurile în jurul Sovietelor lor și să se abțină dela acțiuni răzlețe” (vezi rezoluția Sovietului din Petrograd 80).

Cuvântul îl are acum provincia.

*„Rabocli Puti” Nr. 21,
din 27 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

ECOURI

GREVA DELA CĂILE FERATE ȘI FALIȚII DEMOCRATISMULUI

Greva dela căile ferate⁸¹, care a fost grandios concepută și minunat organizată, se apropie, după toate probabilitățile, de sfârșit. Victoria este de partea muncitorilor dela căile ferate, căci este clar că puerila coaliție a taberei defensiste-corniloviste nu este în stare să reziste presiunii puternice a întregii democrații din țară. Și e clar acum pentru toată lumea că nu din reaua voință a muncitorilor dela căile ferate „s'a produs” greva, ci din cauza politicii antirevoluționare a directoriului. Este clar acum pentru toată lumea că nu Comitetele dela calea ferată au impus țării greva, ci amenințările contrarevoluționare ale lui Cherenschi—Nichitin. Este clar acum pentru toată lumea că zădărnicierea acestei greve ar fi însemnat militarizarea probabilă a căilor ferate și... consolidarea puterii burgheziei imperialiste. Feroviarii au avut tot dreptul să răspundă la calomnia josnică a lui Cherenschi—Nichitin prin această teribilă acuzație :

„Nu noi am trădat patria, cetățeni Cherenschi și Nichitin, ci voi ați trădat idealurile voastre, iar Guvernul Provizoriu făgăduelle sale, și de astă dată nu ne mai pot opri niciun fel de vorbe și amenințări”.

Toate acestea, repetăm, sunt clare și cunoscute de toată lumea.

Se găsesc totuși oameni care-și zic democrați și care găsesc de cuviință ca în aceste momente grele să ridice piatra împotriva muncitorilor dela căile ferate, oameni care nu înțeleg sau nu vor să înțeleagă că prin această atitudine aduc apă la moară canibalilor dela ziarele „Reci” și „Novoe Vremia”.

Ne referim la redacția ziarului menșevic „Rabociaia Gazeta”.

Acuzând pe conducătorii grevei că declarând greva „au înlesnit deslănțuirea stihiei”, ziarul proclamă pe un ton amenințător :

„Democrația nu va ierta acest lucru statului-major al muncitorilor dela căile ferate. Nu se pun atât de ușor în joc interesele întregii țări, ale întregii democrații” („Rabociaia Gazeta” Nr. 170).

E de necrezut și totuși adevărat: un ziar obscur, care n'are nimic de-a-face cu democrația, își arogă dreptul de a profera amenințări la adresa adevăratei democrații, la adresa oamenilor muncii dela căile ferate.

„Democrația nu va ierta”... Dar în numele cărei democrații vorbiți, domnilor dela „Rabociaia Gazeta”?

Nu cumva în numele democrației Sovietelor, care v'a părăsit și a cărei voință ați falsificat-o la conferință ?

Dar cine v'a dat dreptul să vorbiți în numele acestei democrații ?

Sau poate că binevoiți a vorbi în numele lui Țereteli și Dan, al lui Liber și al altora din cei care au falsificat voința Sovietelor la conferință și care au

trădat însăși conferința cu prilejul „tratativelor“ dela Palatul de Iarnă ?

Dar cine v'a dat dreptul să identificați pe acești trădători ai democrației cu „democrația din întreaga țară“ ?

Veți înțelege odată că drumurile ziarului „Rabociaia Gazeta“ și „democrației din întreaga țară“ s'au despărțit pentru totdeauna ?

Bieți faliți ai democratismului...

★ ★

★

ȚĂRANII RUȘI ȘI PARTIDUL CELOR FĂRĂ CAP

Scriam nu demult că partidul socialiștilor-revoluționari nu a prezentat o soluție unitară în problema fundamentală a luptei guvernului împotriva Sovietelor. În timp ce aripa dreaptă a socialiștilor-revoluționari cerea să fie distruse Sovietele „anarhice“ (amintiți-vă de Tașchent !), organizând expediții de pedepsire, iar aripa stângă sprijinea Sovietele, — centrul, condus de Cernov, fiind cuprins de îndoieli hamletiene și neavând o părere proprie, a preferat să rămână „neutru“. E drept că mai târziu centrul „și-a venit în fire“ : i-a rechemat pe membrii partidului socialist-revoluționar din Sovietul din Tașchent, sprijinind astfel politica expedițiilor de pedepsire. Dar oricine știe astăzi că această rechemare n'a reușit decât să acopere de rușine partidul socialist-revoluționar : socialiștii-revoluționari n'au părăsit Sovietul din Tașchent, dovedindu-se că nu „acțiunile“ Sovietului au avut un „caracter contrarevoluționar“, ci ale guvernului Cherenschi și ale acoliților lui...

Dar nici n'au apucat bine socialiștii-revoluționari să se descurce din această „istorie“, că au și căzut în altă „istorie“ și mai urâtă. Ne referim la votul lor în problema agrară în așa numitul preparlament.

Cu prilejul discuției care a avut loc în preparlament în jurul declarației din 14 August ⁸², socialiștii-revoluționari de stânga au propus ca toate pământurile moșierești să fie date în administrarea Comitetelor țărănești. E nevoie să mai spunem că democrația e datoare să sprijine această propunere? E nevoie să mai spunem că problema agrară este problema fundamentală a revoluției noastre? Și ce s'a constatat? În timp ce bolșevicii și socialiștii-revoluționari de stânga au propus ca pământul să fie dat țăranilor, iar socialiștii-revoluționari de dreapta împreună cu liberdanii ⁸³ s'au pronunțat împotriva acestei propuneri, — centrul, condus de Cernov, s'a abținut dela vot, dovedind odată mai mult că nu are o „părere proprie“ !

Cernov, „ministrul mujicilor“, nu s'a putut hotărî să se pronunțe pentru trecerea pământurilor moșierești în mâinile țăranilor, lăsând rezolvarea acestei probleme pe seama falsificatorilor voinței țăranilor !

Intr'un moment critic al revoluției ruse, partidul socialiștilor-revoluționari, partidul „revoluției agrare“ și al „socialismului integral“, n'a fost în stare să prezinte o soluție unitară într'o problemă fundamentală cum este cea agrară !

Pe drept cuvânt se poate spune că e un partid al raisonneurilor fără cap !

Bieții țărani ruși...

*„Rabocli Patti“ Nr. 21,
din 27 Septembrie 1917.
Articol fără semnătură.*

CAMPANIA ÎMPOTRIVA MUNCITORILOR

Încă de acum o săptămână, presa burgheză a pornit o campanie de ațâțări împotriva muncitorilor din Bazinul Donețului. „Anarhie“, „devastarea întreprinderilor“, „arestarea și maltratarea“ personalului administrativ — câte basme n’au scornit împotriva lor ziarele burgheze venale? Se putea prevedea de pe atunci că se pregătește o acțiune împotriva muncitorilor din Bazinul Donețului, că guvernul pregătește terenul pentru această acțiune. Și, într’adevăr, guvernul „n’a rămas surd“ la urletele mercenarilor burgheziei. Că doar nu degeaba e un guvern al dictaturii burgheze. După cum anunță ziarele, comitetul economic principal de pe lângă Guvernul Provizoriu a socotit, având, desigur, „asentimentul“ lui Cherenschi, „că este util a se trimite la Harcov și în Bazinul Donețului... o persoană investită cu puteri dictatoriale. Acestei persoane trebuie să i se dea sarcina de a sili pe industriași să continue lucrul și de a influența asupra masei muncitoare, în sensul de a o potoli. Acestei persoane i se pun la dispoziție toate mijloacele de constrângere de care dispune guvernul“ („Torgovo-Promâșlenaia Gazeta“⁸⁴ din 26 Septembrie).

Fiți atenți : „dictator“ cu „mijloace de constrângere“... Împotriva cui este trimis acest „dictator“ încă necunoscut ? Poate împotriva patronilor din Bazinul Donețului, care de trei luni de zile micșorează intenționat producția, agravând în mod criminal șomajul, iar acum fac lock-out-uri în văzul întregii lumi, amenințând să dezorganizeze viața economică a țării ?

Firește că nu !

Comitetul economic principal spune de-a-dreptul că toată vina o poartă „agitatorii rău intenționați“, și nu patronii, căci : „După informațiile primite, excesele care s'au produs se datoresc unor grupuri de agitatori rău intenționați“ (ibidem).

Împotriva acestora este trimis, în primul rând, „dictatorul“ cu „mijloace de constrângere“.

Dar nu numai atât. După cum anunță „Birjiovca“, conferința industriașilor din Harcov a luat următoarea hotărâre :

1) „Concedierea și angajarea funcționarilor și muncitorilor se consideră un drept exclusiv al întreprinderilor“.

2) „Amestecul Sovietelor de deputați ai muncitorilor în administrație și supravegherea de către acestea a producției sunt inadmisibile“.

3) „Întreprinderile nu pot suporta cheltuelile de întreținere și remunerare a membrilor Sovietului de deputați ai muncitorilor, ai comitetelor executive și ai sindicatelor“.

4) „Niciun fel de sporuri la salariile muncitorilor nu pot ușura situația acestora“ („Birjevâe Vedomosti“ din 27 Septembrie).

Pe scurt : industriașii declară război muncitorilor și organizațiilor lor.

Nici vorbă că guvernul organizatorului de lock-out-uri, Conovalov, nu va ezita să se pună în fruntea acestui război împotriva muncitorilor.

Și deoarece muncitorii nu vor ceda fără luptă, e nevoie de un „dictator” și de „măsuri de constrângere”.

Totul se explică foarte simplu.

Savincov a fost calificat contrarevoluționar pentru că a întocmit un proiect de militarizare a întreprinderilor care lucrează pentru apărare.

Cornilov a fost acuzat de trădare pentru că a cerut punerea în aplicare a acestui proiect.

Cum poate fi calificat un guvern care trimite, „fără multă vorbă”, în Bazinul Donețului un „dictator” cu puteri nelimitate, înarmat „cu toate mijloacele de constrângere” pentru a porni război împotriva maselor muncitoare, pentru a le distruge organizațiile?

Ce au de spus în această privință domnii miniștri „socialiști”?

*„Rabocii Puti” Nr. 22,
din 28 Septembrie 1917.
Articol fără semnătură.*

PUTEȚI AȘTEPTA MULT ȘI BINE...

Ceeace caracterizează momentul prin care trecem este faptul că între guvern și masele populare există o prăpastie de netrecut, o prăpastie care în primele luni ale revoluției nu existase și care s'a creat în urma rebeliunii lui Cornilov.

După victoria asupra țarismului, chiar din primele zile ale revoluției, puterea a încăput în mâinile burgheziei imperialiste. La putere n'au venit muncitorii și soldații, ci o clică de imperialiști cadeți. Cum de s'a putut întâmpla acest lucru și pe ce se bizaia atunci, propriu zis, dominația acestei clici a burgheziei? Acest lucru se explică prin faptul că muncitorii și mai ales soldații au avut încredere în burghezie, sperând să obțină în alianță cu ea pâine și pământ, pace și libertate. Dominația burgheziei s'a bizuit atunci pe atitudinea „inconștient de credulă” a masselor față de ea. Coaliția cu burghezia nu era altceva decât expresia acestei încrederi și a acestei dominații.

Dar cele șase luni de revoluție n'au trecut în zadar. În loc de pâine, foamete ; în loc de mărirea salariilor, șomaj ; în loc de pământ, făgădueli deșarte ; în

loc de libertate, lupta împotriva Sovietelor ; în loc de pace, războiul până la sleirea Rusiei și trădarea corniloviștilor la Tarnopol și Riga — iată ce a dat maselor coaliția cu burghezia. Rebeliunea lui Cornilov n'a fost decât bilanțul experienței de șase luni a coaliției, desvăluind trădarea cadeților și arătând cât de funestă a fost politica de înțelegere cu ei.

Firește că toate acestea n'au trecut fără urme. Atitudinea „inconștient de credulă“ a masselor față de burghezie a dispărut. Coaliției cu cadeții i-a luat locul ruptura cu ei. Increderei în burghezie i-a luat locul ura față de ea. Dominația burgheziei și-a pierdut sprijinul ei de nădejde.

E drept că prin vicleșugurile conciliatoare ale defensivilor, prin plăsmuiri și falsuri, cu ajutorul lui Buchanan și al cadeților corniloviști și cu toată neîncrederea manifestată din partea muncitorilor și soldaților, — defensivii au înjghebat totuși un „nou“ guvern al vechii dictaturi burgheze, menținând, prin înșelăciune, o coaliție uzată și perimată.

Dar, în primul rând, coaliția aceasta încheiată la Palatul de Iarnă este firavă, deoarece se isbește în țară de împotrivire și indignare.

În al doilea rând, acest guvern nu este durabil deoarece nu se sprijină pe o bază solidă, adică pe încrederea și simpatia masselor, care nu au pentru el decât ură.

Iată din ce cauză s'a săpat o prăpastie de netrecut între guvern și țară.

Și dacă acest guvern rămâne totuși la putere, dacă, îndeplinind voința minorității, se pregătește să domine asupra unei majorități vădit dușmănoase, este clar că

nu poate conta decât pe un singur lucru: folosirea violenței împotriva masselor. Un alt sprijin nu are și nu poate avea un asemenea guvern.

Deaceea nu este o întâmplare faptul că primul pas al guvernului Cherenschi—Conovalov a fost distrugerea Sovietului din Tașchent.

Nu este întâmplător nici faptul că acest guvern a întreprins reprimarea mișcării muncitorești din Bazinul Donețului, trimițând acolo un „dictator” misterios.

Nu este întâmplător nici faptul că, în ședința sa de ieri, guvernul a declarat război „turburărilor” țărănești, luând următoarea hotărâre:

„Să se constituie comitete locale ale Guvernului Provizoriu, a căror menire directă ar fi lupta împotriva anarhiei și înnăbușirea dezordinelor” („Birjiovca”).

Toate acestea nu sunt întâmplătoare.

Guvernul dictaturii burgheze, care a pierdut încrederea masselor și care dorește totuși să rămână la putere, nu poate exista fără „anarhie” și „dezordini”; el încearcă să-și justifice existența prin lupta dusă împotriva acestora. Guvernul doarme și visează că bolșevicii „au organizat o răscoală”, sau că țărani „au distrus” pe moșieri, sau că muncitorii dela căile ferate „au impus o grevă funestă”, care a făcut ca frontul să fie lipsit de pâine... El „are nevoie” de toate acestea spre a ridica pe țărani împotriva muncitorilor, frontul împotriva spatelui frontului, pentru ca, provocând astfel necesitatea unei intervenții armate, să-și consolideze pentru un timp situația sa instabilă.

Căci trebuie să se înțeleagă odată că acest guvern, care nu are încrederea țării și este înconjurat de ura

masselor, nu poate fi decât un guvern de provocare „a războiului civil“.

Nu degeaba „Reci“, oficiosul Guvernului Provizoriu, avertizează guvernul „să nu dea bolșevicilor posibilitatea de a alege momentul pentru deslănțuirea războiului civil“, sfătuindu-l „să nu rabde și să nu aștepte până ce ei (bolșevicii) vor alege momentul prielnic pentru acțiunea generală“ („Reci“, numărul de Miercuri).

Da, ei sunt setoși de sângele poporului...

Dar zadarnice sunt speranțele lor și ridicole eforturile lor.

Proletariatul revoluționar se îndreaptă spre victorie conștient și organizat. În jurul lui se grupează cu încredere, într'un elan comun, țăranii și soldații. Tot mai tare răsună strigătul: toată puterea Sovietelor !

Coaliția încheiată pe hârtie la Palatul de Iarnă va putea ea să reziste acestei presiuni...?

Vreți acțiuni răzlețe și premature ale bolșevicilor?

Puteți aștepta mult și bine, domnilor corniloviști.

*„Rabocii Puti“ Nr. 23,
din 29 Septembrie 1917.*

Articol de fond.

ECOURI

PARTIDUL „AMORFILOR“ ȘI SOLDATII RUȘI

În epoca țarismului, partidul socialiștilor-revoluționari striga pe toate cărările că pământurile moșierești trebuie date țăranilor. Țăranii au crezut pe atunci în socialiștii-revoluționari și s'au unit în jurul lor, socotindu-i drept partidul lor țăranesc.

După căderea țarismului și victoria revoluției, a venit timpul să se treacă dela vorbe la fapte, pentru a se realiza, în sfârșit, „cuvintele de aur“ ale socialiștilor-revoluționari cu privire la pământ. Dar... (faimosul „dar“ !) socialiștii-revoluționari au început să șovăe și, bâlbâindu-se, au propus țăranilor ca în chestiunea pământului să mai aștepte până la convocarea Adunării Constituante, care a fost de altfel amânată.

S'a văzut că e mai ușor să țiți despre pământ și țărani, decât să dai într'adevăr pământ țăranilor. S'a văzut că pe socialiștii-revoluționari „îi durea inima“ pentru țărani numai în vorbe, iar când a venit timpul să se treacă dela vorbe la fapte, au preferat să dea înapoi, ascunzându-se îndărătul Adunării Constituante...

Țăranii au răspuns la aceasta printr'o viguroasă mișcare agrară, prin „luarea“ cu dela sine putere a pă-

mânturilor moșierești, prin „însușirea“ inventarului „străin“, exprimându-și astfel neîncrederea față de politica de expectativă a socialiștilor-revoluționari.

Miniștrii socialiști-revoluționari nu au rămas datori țăranilor, ordonând arestarea a zeci și sute de țărani, membri ai comitetelor agrare. Miniștri socialiști-revoluționari arestând țărani socialiști-revoluționari pentru că traduceau în fapt promisiunile socialiștilor-revoluționari — iată tabloul care ni s'a înfățișat.

Rezultatul a fost destrămarea totală a partidului socialiștilor-revoluționari, destrămare care a apărut deosebit de clară cu prilejul votului din preparlament, când socialiștii-revoluționari de stânga s'au pronunțat pentru trecerea imediată a pământurilor în mâinile țăranilor, socialiștii-revoluționari de dreapta s'au declarat împotriva acestei măsuri, iar Cernov cu centrul — acest Hamlet al partidului socialist-revoluționar — s'a abținut cu un aer serios.

Drept răspuns, soldații au părăsit în massă partidul socialist-revoluționar.

Iar o parte a soldaților, care nu a părăsit încă partidul socialist-revoluționar, „roagă“ în mod stăruitor „C.C. al partidului“ să realizeze, în sfârșit, unitatea partidului pe baza lichidării „caracterului amorf“ al acestuia.

Ascultați :

„Conferința unită a reprezentanților organizațiilor militare din regimentele și unitățile speciale din Petrograd, Tarscoe Selo, Peterhof etc., socotind că în momentele grele prin care trece partidul aslăzi e necesar ca majoritatea partidului să se unească... pe baza unui program care, înlăturând fizionomia lui amorfă, să unească toate elementele viabile ale partidului... se pro-

nunță pentru... predarea imediată a tuturor pământurilor cultivabile comitetelor agrare..." („Delo Naroda").

Așa dar, iarăși chestiunea „predării imediate a pământurilor" !

Soldații speră ca pe baza recunoașterii acestei revendicări să unească „toate elementele viabile ale partidului" socialist-revoluționar !

Naivii ! După un șir întreg de eșecuri, ei vor să înhame încă odată la acelaș car pe revoluționarul Camcov, pe cadetul Avxentiev și pe „amorful" Cernov !

Tovarăși soldați, e timpul să înțelegeți că nu mai există partidul socialist-revoluționar, că există numai o masă „amorfă", din care o parte s'a împotmolit în mlaștina lui Savincov, alta a rămas în rândurile revoluționarilor, iar a treia se frământă neputincioasă în loc, acoperindu-i în realitate pe oamenii lui Savincov.

E timpul să înțelegeți acest lucru și să renunțați la încercările voastre de a uni ceeace nu se poate uni...

* *
*

COMPLOTIȘTI LA PUTERE

Burțev scrie astăzi următoarele în ziarul său, „Obșcee Delo" ⁸⁵ :

„Acum se poate spune cu certitudine că n'a existat niciun complot al lui Cornilov ! În realitate a existat cu totul altceva : un acord între guvern și generalul Cornilov asupra luptei împotriva bolșevicilor ! Lupta împotriva bolșevicilor, asupra căreia s'au înțeles reprezentanții guvernului cu generalul Cornilov, era

visul reprezentanților a diferite partide : și al celor democratice, și al celor socialiste. Până în funesta zi de 26 August, ei toți îl priveau pe generalul Cornilov ca pe unul care-i salvează de iminentul pericol bolșevic.“

Nu „complot“, ci „acord“ — scrie Burțev cu litere cursive.

Are dreptate. Are incontestabil dreptate în cazul de față. S'a încheiat un acord pentru organizarea unui complot împotriva bolșevicilor, adică împotriva clasei muncitoare, împotriva armatei revoluționare și a țărănimii — a existat un acord în vederea unui complot împotriva revoluției !

E un lucru pe care noi l-am arătat încă din primele zile ale rebeliunii lui Cornilov, un lucru pe care îl dovedesc zeci și sute de fapte și în privința căruia nu mai lasă nicio îndoială demascările pe care nimeni nu le-a desmințit.

Și totuși complotiștii sunt la putere sau lângă putere. Și totuși jocul continuă, jocul de-a ancheta, jocul „de-a revoluția“...

O coaliție cu complotiștii, un guvern al complotului — iată, deci, cu ce i-au gratificat domnii defensiști pe muncitori și soldați !

*„Rabocii Puti“ Nr. 23,
din 29 Septembrie 1917.*

Articol fără semnătură.

O COALIȚIE PE HÂRTIE

Despre ruină economică se vorbește, despre ruină economică se scrie ; spectrul ei este agitat în scop de șantaj, făcându-se adesea aluzie la starea de spirit „anarhică“ a muncitorilor. Însă nimeni nu vrea să recunoască pe față că ruina economică este adesea provocată de capitaliști, care o agravează înadins, închizând fabricile și condamnând pe muncitori la șomaj. În această privință găsim știri interesante în „Birjiovca“.

„La filatura de bumbac a societății textile ruso-franceze din orașelul Pavlovsc, gubernia Moscovei, a izbucnit un conflict din cauza nerespectării contractului întocmit de comisiunea din raionul Orehovo-Zuevo, sub președinția ministrului Procopovici. La această fabrică lucrează circa 4.000 de muncitori. Comitetul muncitorilor a informat ministerul muncii asupra situației primejdioase create prin faptul că patronii nu vor să se supună hotărârii comisiei de arbitraj, precum și prin faptul că micșorează intenționat productivitatea muncii. S'au dus tratative timp de 4 luni, iar acum s'a ivit primejdia închiderii fabricii. Totodată direcția fabricii societății ruso-franceze a anunțat ambasada franceză că muncitorii nu vor să se supună hotărârii comisiei de arbitraj și că amenință cu excese și distrugerii. Ambasada franceză a rugat ministerul afacerilor externe să intervină pentru lichidarea conflictului.“

Ei bine, s'a constatat că atât „direcția fabricii” cât și „ambasada franceză” au calomniat în aceeași măsură pe muncitori, străduindu-se să-i scoată basma curată pe capitaliștii care fac lock-out-uri. Ascultați :

„Chestiunea a fost încredințată comisarului dela Moscova al ministerului muncii, care, cercetând conflictul la fața locului, a raportat ministerului muncii că administrația fabricii se sustrage sistematic dela îndeplinirea hotărîrii comisiei de arbitraj. Raportul comisarului dela Moscova al ministerului muncii a fost transmis ministerului afacerilor externe.”

Precum vedeți, până și comisarul unui minister contrarevoluționar a fost nevoit să recunoască că muncitorii au dreptate.

Dar nu numai atât. Tot „Birjiovca” relatează și un alt fapt, și mai interesant.

„Din Moscova se comunică ministerului muncii că administrația fabricii A. V. Smirnov a anunțat că va închide fabrica, în care lucrează 3.000 de muncitori, din lipsă de materii prime și combustibil și pentru că e necesară o reparație generală. O comisiune formată din reprezentanții «Moscovtop»-ului și ai conferinței industriale din Moscova, cercetând împreună cu comitetul muncitoresc al fabricii starea de lucruri de aici, a ajuns la concluzia că motivele pentru care se încearcă a se închide întreprinderea sunt nefundate, dat fiind că există o cantitate suficientă de materii prime, iar reparația se poate face fără să se întrerupă lucrul. După aceasta, muncitorii l-au arestat pe proprietarul întreprinderii. Adunarea de zemstvă s'a pronunțat pentru sechestrarea fabricii. La soluționarea conflictului iau parte Comitetul Executiv din Pocrovca și comisarul județean al Guvernului Provizoriu.”

Acestea sunt faptele..

Conciliatorii socialiști-revoluționari și menșevici strigă pe toate cărările că este necesară o coaliție cu

„forțele vii“ ale țării, dând să se înțeleagă limpede că aceștia sunt industriașii din Moscova și subliniind de fiecare dată că nu este vorba de o coaliție în vorbe înjghebată la Palatul de Iarnă, ci de o reală coaliție în țară...

Întrebăm :

E posibilă o reală coaliție între fabricanții care agravează intenționat șomajul și muncitorii care din această cauză îi arestează cu participarea binevoitoare a comisarilor Guvernului Provizoriu ?

Există oare o limită a stupidității flecarilor „revo-luționari“, care nu mai încetează să ridice în slavă coa-liția cu criminalii care fac lock-out-uri ?

Își dau seama acești crainici ridicoli ai coaliției că în momentul de față nu este posibilă nicio altă coaliție decât cea încheiată pe hârtie între zidurile Palatului de Iarnă și care este dinainte sortită eșecului ?

*„Rabocit. Putt“ Nr. 24,
din 30 Septembrie 1917.
Articol fără semnătură.*

ECOURI

SATUL FLĂMÂNZEȘTE

Toată lumea vorbește astăzi despre criza de alimente dela orașe. Spectrul „mâinii osoase“ a foametei planează deasupra orașelor, dar nimeni nu vrea să recunoască că foametea a pătruns și la sate. Nimeni nu vrea să înțeleagă că mai bine de jumătate din „dezordinile agrare“ și din „pogromuri“ se produc acum tocmai din cauza foametei.

Iată ce scrie un țăran despre „dezordinile“ agrare :

„Vreau să vă rog să ne explicați, nouă, «țăranilor neștiutori»: din ce pricină se fac pogromuri? Voi credeți că toate acestea le fac huliganii și vagabonzii și golanii beți, dar vă cam înșelați. Nu le fac vagabonzii și golanii, ci oameni beți de foame. Așa, de pildă, eu vă scriu despre plasa Arefin, județul Murom. Vor să ne lase să murim de foame. Ni se dă câte cinci funți * de făină de cap de om pe lună. Vă rog să vă gândiți bine și să vă puneți în locul nostru. Cum să trăim? Nu numai cei beți de vin se dedau la devastări, dar și noi care suntem «beți de foame»“ (vezi „Birjlovca“).

* Un fund = 400 gr. — Nota Red.

Javrele din speluncă burgheză dela „Deni” și „Ruscaia Volia” latră fără încetare despre bogăția satului, despre belșugul în care trăiește țăranul etc. Fapte incontestabile vorbesc însă despre foametea care bântue la sate și sleirea acestora, despre scorbut și alte boli cauzate de foamete. Și cu cât trece timpul, situația satului devine tot mai grea, deoarece guvernul Cherenschi—Conovalov pregătește pentru sate în loc de pâine noi expediții de pedepsire, iar iarna, care se apropie, făgăduiește țăranului noi încercări și mai grele.

Acelaș țăran scrie :

„Iarna bate la ușă, râurile o să înghețe, și atunci n'o să ne mai rămâie decât să murim de foame. Gara e departe de noi. O să ieșim în stradă să căutăm pâine. Puteți să ne spuneți cum vreți, dar foamea ne împinge la asta” („Birjiovca”).

Așa sună elocventa povestire a țăranului.

Conciliatorii socialiști-revoluționari și menșevici au ridicat în slavă coaliția și guvernul de coaliție, prezentându-le ca pe o forță atotsalvatoare. Acum avem și „coaliție” și guvern „de coaliție”. Se naște întrebarea :

Unde e forța atotsalvatoare a acestui guvern ?

Ce poate să mai dea el satului flămând în afară de expediții de pedepsire ?

Iși dau seama, domnii conciliatori, că scrisoarea simplă a țăranului înseamnă condamnarea la moarte a combinației care este coaliția lor ?

FOAMETEA ÎN FABRICI

Regiunile industriale trec prin încercări și mai grele. Foametea, care nu e pentru prima oară oaspetele populației muncitorești, face acum ravagii în aceste regiuni. Rusia, care înainte de război exporta anual 400—500 de milioane puduri de grâu, acum, în timpul războiului, nu e în stare să-și hrănească propriii săi muncitori. Lucrul încetează în fabrici, muncitorii fug dela lucru din cauză că în regiunile industriale nu e pâine, nu sunt alimente.

Iată ce ni se comunică din diferite locuri:

„Ni se telegrafiază din Șui: tăierea lemnului a încetat în tot județul. Nu este pâine. Din cauza lipsei de alimente pentru muncitori, fabrica de zahăr cubic din Coriucov este amenințată să-și închidă porțile. Sfecla începe să pătzească. Cei douăsprezece mii de muncitori dela fabrica textilă din Iarțevo (gubernia Smolensc) sunt într'o situație disperată. Stocurile de făină și crupe sunt complet epuizate. Comitetul de aprovizionare gubernial nu poate da niciun ajutor. Necăpătând alimente, muncitorii încep să se agite. Dezordinile sunt inevitabile. Consiliul staroștilor dela fabrica de hârtie a societății Cuvșinov (gubernia Tver) telegrafiază: muncitorii sunt în pragul foametei. Pretutindeni unde am cerut grâu, ni s'a refuzat. Cerem ajutor imediat. Direcția fabricii societății Morochin din Viçuga telegrafiază: problema alimentelor ia un caracter foarte grav. Muncitorii flămânzesc și se agită. Trebuie luate măsuri urgente de aprovizionare. Comitetul de întreprindere al aceleiași societăți a expedit ministerului următoarea telegramă: vă rugăm stăruitor să aprovizionați de urgență pe muncitori cu făină, dat fiind că nu mai au ce mânca.”

Acestea sunt faptele.

Regiunile agricole se plâng că din regiunile industriale le sosesc mărfuri în cantități extrem de mici. Din

această cauză ei dau regiunilor industriale grâu în cantități la fel de mici. Dar lipsa pâinii în regiunile industriale îi face pe muncitori să părăsească fabricile, duce la restrângerea lucrului în fabrici și prin urmare la împușinarea mărfurilor care se trimit la sate ; acest fapt, la rândul său, are drept urmare o nouă scădere a cantității de grâu ce se îndreaptă spre fabrici, o nouă agravare a foametei la fabrici și face ca noi grupuri de muncitori să fugă din fabrici.

Se naște întrebarea :

Cum se poate ieși din acest cerc vicios, din acest cerc de fier care-i strânge pe muncitori și pe țărani ?

Ce soluție ar mai putea propune, în această chestiune, așa numitul guvern de coaliție, în afară de aceea a faimoșilor „dictatori” misterioși pe care îi trimite în regiunile industriale înfometate ?

Își dau oare seama domnii conciliatori că burghezia imperialistă, pe care o sprijină până în prezent, a dus Rusia într'un impas din care nu se poate ieși altfel decât prin încetarea războiului de jaf ?

*„Rabocli Puti” Nr. 26,
din 3 Octombrie 1917.*

Articol fără semnătură.

S'AU AUTOFLAGELAT

Nu demult s'a petrecut la Tașchent „o întâmplare din cele mai obișnuite“, o întâmplare din acelea „numeroase“ astăzi în Rusia. Supunându-se logicii revoluționarizatoare a evenimentelor, muncitorii și soldații din Tașchent și-au exprimat neîncrederea în vechiul Comitet Executiv al Sovietelor și, alegând un nou comitet revoluționar, au măturat autoritățile corniloviste, punând altele în loc și luând puterea în mâinile lor. A fost deajuns aceasta pentru ca fanfaronii din Guvernul Provizoriu să declare război Sovietului „anarhist“ din Tașchent. Ce-i drept, faptele arată că, în majoritatea sa, Sovietul era socialist-revoluționar și nu anarhist. Dar asta nu-i interesează pe „represorii“ din Guvernul Provizoriu.

Iar Hamleții socialiști-revoluționari dela „Delo Naroda“, care se gudură pe lângă Cherenschi, au declarat cu un aer grav că Sovietul din Tașchent este „contrarevoluționar“, cerând rechemarea socialiștilor-revoluționari din Sovietul din Tașchent și proclamând necesitatea instaurării unei „ordini revoluționare“ în Turchestan.

Până și senilul C.E.C. a găsit de cuviință să dea cu piciorul în bieții Tașchențieni.

Numai partidul nostru a susținut cu energie, până la capăt, Sovietul revoluționar din Tașchent împotriva atentatelor contrarevoluționare ale guvernului și agenților lui.

Și ce constatăm?

N'au trecut decât câteva săptămâni și „patimile s'au potolit”; delegatul sosit ieri din Tașchent ne-a prezentat în adevărata sa lumină „cazul” dela Tașchent, — și am putut vedea că Tașchențienii și-au făcut cinstită datoria lor de revoluționari, în ciuda tuturor exercițiilor contrarevoluționare ale agenților Guvernului Provizoriu.

Intr-o rezoluție, Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd își exprimă în **unanimitate** încrederea în tovarășii din Tașchent și prin voturile „tuturor fracțiunilor Sovietul se declară gata să dea tot sprijinul justelor revendicări ale democrației revoluționare din Tașchent”. Iar Șirocova, care motivează votul, declară, în numele partidului socialist-revoluționar, că acesta va vota pentru rezoluția bolșevică.

Cum rămâne atunci cu rechemarea socialiștilor-revoluționari din Sovietul din Tașchent? Cum rămâne cu „caracterul contrarevoluționar”, cu „ieșirea nedemnă” a acestui Soviet?

Toate acestea sunt acum date uitării...

Ei bine, salutăm această „cotitură” a socialiștilor-revoluționari: mai bine mai târziu decât niodată.

Dar își dau oare seama leaderii dela „Delo Naro-

da" că în urmă cu două săptămâni s'au autoflagelat fără milă, întorcând spatele în mod laș Sovietului din Tașchent ?

*„Rabocli Pati” Nr. 27,
din 4 Octombrie 1917.*

Articol fără semnătură.

COMLOTUL ÎMPOTRIVA REVOLUȚIEI

Burțev a scris de curând în ziarul „Obșcee Delo“ că „n'a existat niciun complot al lui Cornilov“, „ci numai un acord“ între Cornilov și guvernul Cherenschi pentru stârpirea bolșevicilor și a Sovietelor în vederea instaurării unei dictaturi militare. În sprijinul punctului său de vedere, Burțev publică în Nr. 6 al ziarului „Obșcee Delo“ un „memoriu explicativ“ al lui Cornilov, care prezintă o serie de documente în legătură cu istoria complotului. Țelul imediat al acestei manevre a lui Burțev este de a crea o atmosferă favorabilă lui Cornilov și de a împiedica judecarea lui.

Suntem departe de a socoti că materialul prezentat de Cornilov epuizează problema. În afară de faptul că se apără de acuzația de trădare, Cornilov nu pomeneste, bunăoară, de unele persoane și organizații implicate în complot și, în primul rând, de reprezentanții unor anumite ambasade pe lângă Cartierul General, al căror rol, după depozițiile martorilor, e departe de a fi fost secundar. Deasemenea trebuie să relevăm faptul că „memoriul explicativ“ al lui Cornilov a trecut prin cenzura polițistă a lui Burțev, care a svârlit din „me-

„moriu“ unele pasagii, probabil, foarte importante. Cu toate acestea, „memoriul“ are mare valoare ca document. Și atâta timp cât nu i se vor opune mărturii de egală valoare, îl vom socoti ca atare.

Deaceea credem că este necesar să stăm de vorbă cu cititorii în privința acestui document.

Cine sunt ei ?

Cine sunt ei, sfetnicii și inspiratorii lui Cornilov, cui a încredințat el, în primul rând, planurile sale complotiste ?

„Am vrut“ — spune Cornilov — „ca la discutarea situației din țară și a măsurilor necesare pentru a feri țara și armata dela o prăbușire totală să participe și M. Rodzianco, prințul G. Lvov și P. Miliucov, pe care i-am rugat telegrafic să vină la Cartierul General cel mai târziu la 29 August.“

Iată, chiar după mărturisirea lui Cornilov, cine au fost principalii lui sfetnici.

Dar nu numai atât. În afară de sfetnici și inspiratori, Cornilov a mai avut și colaboratori principali, în care-și pusese speranța, pe care se bizaia și împreună cu care se pregătea să înlăptuiască complotul.

Ascultați :

„S'a schițat proiectul unui «consiliu al apărării naționale» din care urma să facă parte comandantul suprem, în calitate de președinte, Cherenschi, ca vice-președinte, apoi Savincov, generalul Alexeev, amiralul Colceac și Filonenco. Acest consiliu al apărării trebuia să exercite o dictatură colectivă, dat fiind că s'a socotit că nu e de dorit să se instaureze o dictatură personală. Celelalte

portofolii ministeriale urmau să fie încredințate domnilor Tahtamâșev, Tretiakov, Pocrovschi, Ignatiev, Aladin, Plehanov, Lvov și Zavoico."

Iată din cine este compusă șleahta venerabililor complotiști, care l-a inspirat pe Cornilov și care s'a inspirat dela el, care a uneltit cu Cornilov în spatele poporului și l-a aplaudat la conferința dela Moscova. Miliucov, șeful partidului libertății poporului ; Rodzianco, șeful consiliului fruntașilor vieții publice ; Tretiakov, capul industriașilor ; Cherenschi, șeful defensistilor socialiști-revoluționari ; Plehanov, dascălul defensistilor menșevici ; Aladin, agent al unei firme necunoscute din Londra — aceștia sunt nădejdea lui Cornilov, sufletul și nervul contrarevoluției.

Să sperăm că istoria nu-i va uita, iar contemporanii îi vor răsplăti după merit.

Telurile lor

Telurile lor sunt „simple și clare” : „ridicarea capacității de luptă a armatei” și „însănătoșirea spatelui frontului” pentru „salvarea Rusiei”.

Pentru ridicarea capacității de luptă a armatei, „am arătat” — spune Cornilov —

„că e necesar să se reintroducă de urgență legea pedepsei cu moartea pe front”.

Pentru însănătoșirea spatelui frontului — „am arătat” — continuă Cornilov —

„că e necesar să se extindă legea pedepsei cu moartea și a jurisdicției tribunalelor militare revoluționare și asupra spatelui frontului, pornind dela ideea că niciun fel de măsuri pentru res-

tabilirea capacității de luptă a armatei nu vor da rezultatul dorit atâta timp cât armata se va complecta, din spatele frontului, cu bande de soldați desmățați, neinstruiți și infectați de propagandă”.

Dar nu numai atât. După părerea lui Cornilov, „pentru a se atinge țelurile războiului”... e nevoie de trei armate : „una în tranșee, alta în spatele frontului — armata muncitorilor — și o a treia : a muncitorilor dela căile ferate”. Cu alte cuvinte : „e nevoie” să se extindă „disciplina” militară, cu toate consecințele ei, asupra uzinelor care lucrează pentru front și asupra căilor ferate, adică „e nevoie” ca acestea să fie militarizate.

Așa dar, pedeapsa cu moartea pe front, pedeapsa cu moartea în spatele frontului, militarizarea uzinelor și a căilor ferate, transformarea țării într’o tabără „militară” și, ca încununare, o dictatură militară sub președinția lui Cornilov — iată, așa dar, care erau țelurile urmărite de banda complotiștilor.

Aceste țeluri au fost expuse într’un „raport” special, care a făcut vâlvă încă înainte de convocarea conferinței dela Moscova. Ele apar în telegramele și în „memoriul” lui Cornilov ca „cereri ale lui Cornilov”.

Guvernul Cherenschi a avut cunoștință de aceste „cereri” ?

— Fără îndoială că da.

Guvernul Cherenschi a fost de acord cu Cornilov ?

— Evident că da.

„Semnând raportul general asupra măsurilor ce urmează a fi luate pentru însănătoșirea armatei și a spatelui frontului, raport care fusese deja semnat de domnii Savincov și Filonenco” — spune Cornilov — „l-am prezentat consfătuirii restrânse a Guvernului Provizoriu la care au participat domnii Cherenschi,

Necrasov și Tereșenco. După examinarea raportului mi s'a comunicat că guvernul este de acord cu toate măsurile propuse de mine și că aplicarea lor depinde doar de ritmul aplicării măsurilor guvernului."

Acelaș lucru îl afirmă și Savincov, care la 24 August i-a făcut lui Cornilov următoarea declarație: „Guvernul Provizoriu va satisface zilele acestea cererile d-v.”.

Partidul libertății poporului a avut cunoștință de țelurile urmărite de Cornilov ?

— Fără îndoială că da.

A fost acest partid de acord cu Cornilov ?

— Evident că da, deoarece ziarul „Reci”, organul central al partidului libertății poporului, a declarat deschis că „împărtășește în totul idealurile generalului Cornilov”.

Partidul nostru a avut dreptate când a afirmat că partidul libertății poporului este partidul dictaturii burgheze.

Partidul nostru a avut dreptate când a afirmat că guvernul lui Cherenschi este un paravan menit să ascundă această dictatură.

Astăzi, când corniloviștii și-au venit în fire după prima lovitură primită, complotiștii dela putere încep să vorbească din nou despre „ridicarea capacității de luptă a armatei” și despre „însănătoșirea spatelui frontului”.

Muncitorii și soldații să nu uite că „ridicarea capacității de luptă a armatei” și „însănătoșirea spatelui frontului” înseamnă pedeapsa cu moartea pe front și în spatele frontului.

Drumul lor

Drumul lor e tot atât de „simplu și clar” ca și țelurile lor : stârpirea bolșevismului, dizolvarea Sovietelor, constituirea Petrogradului într-o gubernie militară aparte, dezarmarea Kronstadtului. Intr'un cuvânt : zdrobirea revoluției. Pentru aceasta a fost nevoie de corpul 3 cavalerie, pentru aceasta a fost nevoie de divizia sălbatică.

Iată ce a spus Savincov, adresându-se lui Cornilov, după ce discutase cu acesta problema fixării hotarelor guberniei militare a Petrogradului :

— „Astfel, Lavr Gheorghevici, Guvernul Provizoriu va satisface zilele acestea cerințele d-v. ; guvernul se teme însă că la Petrograd s'ar putea produce complicații serioase. Știți, desigur, că aproximativ la 28 sau 29 August se așteaptă la Petrograd o acțiune serioasă din partea bolșevicilor. Publicarea cerințelor d-v., care urmează a fi îndeplinite de Guvernul Provizoriu, va servi, desigur, ca impuls pentru deslănțuirea acțiunii bolșevicilor. Deși dispunem de trupe suficiente, nu ne putem bizui în totul pe ele. Cu atât mai mult, cu cât nu se cunoaște atitudinea pe care o va adopta Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților față de noua lege. Acesta ar putea lua deasemenea o atitudine potrivnică guvernului, și în cazul acesta nu ne vom putea bizui pe trupele noastre. În consecință vă rugăm să dați ordin ca pe la sfârșitul lui August, corpul 3 cavalerie să fie adus la Petrograd și pus la dispoziția Guvernului Provizoriu. În caz că în afară de bolșevici se vor ridica împotriva guvernului și membrii Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților, va trebui să acționăm și împotriva lor.”

Savincov a mai adăugat că se impun măsuri cât se poate de energice și de drastice. Generalul Cornilov a răspuns că el „nici nu poate concepe alt fel de măsuri.

Dacă bolșevicii și Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților vor porni o acțiune, aceasta va fi repri-mată cu toată energia“.

Pentru aducerea la îndeplinire a acestor măsuri, Cornilov i-a dat generalului Crâmov, comandantul corpului 3 de cavalerie și al diviziei indigene, „două misiuni“ :

„1. De îndată ce se va primi dela mine (Cornilov), sau în mod direct, acolo unde vă veți găsi, știrea că bolșevicii au pornit acțiunea, corpul de cavalerie să pornească imediat asupra Petrogradului, să ocupe orașul, dezarmând unitățile din garnizoana Petrograd care vor fi aderat la acțiunea bolșevicilor, dezarmând populația Petrogradului și dizolvând Sovietele.

2. După executarea acestei misiuni, generalul Crâmov va trimite la Oranienbaum o brigadă prevăzută cu artilerie, care, de îndată ce va sosi acolo, va cere garnizoanei din fortăreața Kronstadt să depună armele și să treacă pe continent.

În ziua de 8 August, președintele consiliului de miniștri a încuviințat dezarmarea garnizoanei din fortăreața Kronstadt și scoaterea acestei garnizoane dintre zidurile ei, iar raportul marelui stat-major al marinei asupra acestei chestiuni, raport purtând rezoluția președintelui consiliului de miniștri, a fost remis șefului de stat-major al comandantului suprem, odată cu o scrisoare din partea amiralului Maximov.“

Iată drumul urmat de această șleahță de complotiști împotriva revoluției și a cuceririlor ei.

Guvernul Cherenschi nu numai că a cunoscut planul acesta infernal în toate amănuntele sale, dar a luat el însuși parte la elaborarea lui, pregătindu-se împreună cu Cornilov să-l pună în aplicare.

Savincov, care pe atunci mai conducea ministerul de război, a declarat deschis acest lucru, și această

declarație, pe care o cunoaște toată lumea, nu a fost încă desmințită de nimeni.

Iat-o :

„Pentru a restabili adevărul istoric, socotesc că este de datoria mea să declar că din însărcinarea primului ministru v'am cerut (lui Cornilov) un corp de cavalerie pentru a putea proclama starea de asediu la Petrograd și pentru a reprima orice tentative de rebeliune împotriva Guvernului Provizoriu, de oriunde ar veni ele...”.

Credem că e clar.

A știut partidul cadet despre planul lui Cornilov ?

— Fără îndoială că da.

Căci în ajunul rebeliunii lui Cornilov, ziarul „Reci”, organul central al acestui partid, a răspândit insistent știri provocatoare despre o „răscoală a bolșevicilor”, netezind astfel drumul invaziei lui Cornilov în Petrograd și Kronstadt.

Iar d-l Maclacov, reprezentantul partidului cadet, a participat „personal”, după cum se vede din „nota” lui Cornilov, la toate discuțiile dintre Savincov și Cornilov asupra planurilor de invadare a Petrogradului. După câte știm, Maclacov nu deținea pe atunci niciun post oficial pe lângă sau în Guvernul Provizoriu. În ce calitate a putut el participa la aceste discuții, dacă nu în aceea de reprezentant al partidului său ?

Acestea sunt faptele.

Partidul nostru a avut dreptate când a afirmat că guvernul Cherenschi este guvernul contrarevoluției burgheze, care se sprijină pe bandele lui Cornilov, deosebindu-se de acesta doar printr-o oarecare „nehotărâre”.

Partidul nostru a avut dreptate când a afirmat că firele ideologice și politice ale contrarevoluției pornesc dela Comitetul Central al partidului cadet.

Dacă planul contrarevoluționar al complotiștilor din Petrograd și Moghilev a eșuat, vina nu o poartă Cherenschi și Cornilov, sau Maclacov și Savincov, ci aceleași Soviete pe care ei se pregăteau „să le dizolve“, dar cărora nu le-au putut ține piept.

Astăzi, când corniloviștii și-au venit în fire, strecurându-se la putere cu ajutorul conciliatorilor, problema luptei împotriva Sovietelor este din nou la ordinea zilei. Muncitorii și soldații să ia aminte că dacă nu vor sprijini Sovietele în lupta lor împotriva guvernului corniloviștilor, riscă să cadă sub călcâiul de fier al dictaturii militare.

Dictatura burgheziei imperialiste

Ce este „dictatura colectivă“ pe care se înțeleseră s'o înscăuneze cei ce complotează împotriva revoluției, Cornilov și Miliucov, Aladin și Filonenco, Cherenschi și prințul Lvov, Rodzianco și Savincov? Ce forme politice voiau ei să dea acestei dictaturi?

Ce instituții politice au socotit ei că sunt necesare pentru a organiza și a pune pe picioare „dictatura colectivă“?

Să lăsăm să vorbească documentele.

„Generalul Cornilov l-a întrebat pe Filonenco dacă nu crede că singura ieșire din situația grea care s'a creat ar fi numai proclamarea dictaturii militare.

Filonenco a răspuns că, judecând bine lucrurile, în situația actuală el nu și-l poate închipui ca dictator decât pe generalul Cornilov. Impotriva unei dictaturi personale Filonenco a făcut următoarea obiecțiune. Generalul Cornilov nu cunoaște suficient situația politică și prin urmare, în cazul unei dictaturi personale a lui, s'ar forma ceea ce se numește o camarilă. Cercurile democratice și republicane vor trebui să fie împotriva acestui lucru, deci și împotriva dictaturii personale.

Gen. Cornilov. Bine, dar ce-i de făcut dacă guvernul nu ia niciun fel de măsuri?

Filonenco. Soluția poate fi găsită în constituirea unui directoriu. Trebuie format din membrii guvernului un cabinet de război restrâns în care vor trebui să intre persoane cu o voință foarte puternică. Din acest cabinet, care poate fi denumit «consiliul apărării naționale» sau altfel — nu importă denumirea —, vor trebui să facă parte neapărat Cherenschi, generalul Cornilov și Savincov. Acest cabinet restrâns trebuie să-și fixeze ca primă sarcină apărarea țării. Aceasta e forma în care proiectul directoriului trebuie să fie adoptat de guvern.

Cornilov. Aveți dreptate. Ne trebuie un directoriu, și aceasta cât mai curând...“ („Novoe Vremia“).

Și mai departe :

„S'a schițat un proiect de constituire a «consiliului apărării naționale», din care urma să facă parte comandantul suprem, în calitate de președinte, A. F. Cherenschi, în calitate de vice-președinte, d-l Savincov, generalul Alexeev, amiralul Colceac și d-l Filonenco.

Acest consiliu al apărării urma să exercite o dictatură colectivă, deoarece s'a socotit că n'ar fi indicată instaurarea unei dictaturi personale“ („Obșcee Delo“).

Prin urmare, forma politică pe care trebuia s'o îmbrace „dictatura colectivă“ a lui Cornilov — Cherenschi era directoriul.

Este clar acum pentru oricine că instituind un directoriu după eșecul „rebeliunii“ lui Cornilov, Che-

renschii a instaurat — prin alte mijloace — aceeași dictatură cornilovistă.

Este clar acum pentru oricine că pronunțându-se, în cunoscuta ședință de noapte, pentru directoriul lui Cherenschi, senilul C.E.C. a votat pentru planul contrarevoluționar al generalului Cornilov.

Este clar acum pentru oricine că apărând cu spume la gură directoriul lui Cherenschi, înțelepții dela „Delo Naroda“, fără să-și dea seama, trădau revoluția, spre marea bucurie a adeptilor ascunși și declarați ai lui Cornilov.

Partidul nostru a avut dreptate când a afirmat că directoriul este o formă camuflată a dictaturii contrarevoluției.

Însă numai cu directoriul „nu poți face mare lucru“. Maeștrii contrarevoluției n'au putut să nu înțeleagă că „a cârmui“ o țară care a gustat din roadele democrației, numai cu ajutorul directoriului, fără a avea un paravan „democratic“, este imposibil. „Dictatură colectivă“ sub forma directoriului — da ! Dar de ce să apară în toată goliciunea ei ? N'ar fi mai bine s'o camuflăm îndărătul unui „preparlament“ ? „Preparlamentul democratic“ n'are decât să ființeze și să flecărească; ceea ce importă e ca aparatul de stat să fie în mâinile directoriului ! Se știe că d-l Zavoico, omul lui Cornilov, d-l Aladin, agent al unei firme necunoscute din Londra și „însuși“ Cornilov, prietenul lui Miliucov, au fost primii care au propus proiectul creării „preparlamentului“ ca sprijin și paravan al directoriului, care este „responsabil“ (nu râdeți !) în fața acestui „preparlament“.

Să lăsăm să vorbească documentul.

„Insistând să se institue un directoriu, generalul Cornilov și cei din jurul lui nu și l-au închipuit altfel decât ca un organ responsabil în fața țării.

M. M. Filonenco este unul din partizanii cei mai convinși ai proiectului lui Aladin cu privire la crearea unui organ reprezentativ în fața căruia guvernul va trebui să poarte toată răspunderea până la convocarea Adunării Constituante.

După părerea lui Aladin, din acest organ reprezentativ trebuiau să facă parte Duma a 4-a de Stat (fără aripa ei dreaptă și cu excepția tuturor membrilor ei inactivi), elementele de stânga din cele trei Dume anterioare, o delegație a Comitetului Executiv Central al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților (fără limitarea reprezentării partidelor) și 10—20 dintre militanții revoluționari cei mai de vază, ca Breșco-Breșcoyscaia, Cropotchin, Figner etc., cooptați în organul reprezentativ chiar de acest organ. Așa dar ideea «preparlamentului» a avut-o primul A. F. Aladin („Novoe Vremia“).

Prin urmare, „organul reprezentativ“ care trebuia să constituie suportul „democratic“ al „dictaturii colective“ a lui Cornilov — Cherenschi era „preparlamentul“.

„Preparlament“ ca organ în fața căruia guvernul va fi „responsabil“ „până la convocarea“ Adunării Constituante; „preparlament“ care va înlocui Adunarea Constituantă până la convocarea acesteia; „preparlament“ care va înlocui Adunarea Constituantă în cazul când se amână convocarea acesteia; „preparlament“ care dă o „bază juridică“ (jubilați, juriști!) pentru amânarea convocării Adunării Constituante; „preparlament“ ca mijloc de torpilare a Adunării Constituante — iată sensul „democratismului“ contrarevoluționar al celor ce complotază împotriva revoluției.

Este clar acum pentru oricine că „sanționând“ „preparlamentul“ cornilovist, care urmează a fi con-

vocat peste două zile, Cherenschi nu face decât să pună în aplicare prin alte mijloace acelaș plan contrarevoluționar al celor ce complotează împotriva revoluției.

Este clar acum pentru oricine că înființând „preparlamentul” și comițând, în acest scop, o serie de falsuri, Avxentievii și Danii au lucrat pentru partizanii fățiși și ascunși ai lui Cornilov, împotriva revoluției și a cuceririlor ei.

Este clar, acum pentru oricine că făcând zarvă în jurul convocării Adunării Constituante și consolidând în acelaș timp „preparlamentul” cornilovist, înțelepții dela „Delo Naroda” contribue la torpilarea Adunării Constituante.

Singurul lucru de care s'au dovedit capabili flecarii „responsabili” dela „Conferința Democratică”, alde Tereteli și Cernov, Avxentiev și Dan, este acela de a fi elevii lui Cornilov.

* *

*

Prima concluzie

Din documentele citate mai sus reiese că „în afacerea Cornilov” nu avem de-a-face cu o „rebeliune” împotriva Guvernului Provizoriu și nici cu o simplă „aventură” a unui general ambițios, ci cu un adevărat complot împotriva revoluției, cu un complot organizat și bine chibzuit.

Cei care au organizat și inspirat complotul sunt: fracțiunea contrarevoluționară a generalilor, reprezentanții partidului cadet, reprezentanții „fruntașilor vâleți publice” din Moscova, membrii cei mai „ini-

țiați" ai Guvernului Provizoriu și — nu cei din urmă ca însemnătate! — anumiți reprezentanți ai unor anumite ambasade („memoriul" lui Cornilov îi trece sub tăcere).

Cu alte cuvinte toți acei care l-au salutat cu „entuziasm" pe Cornilov la conferința dela Moscova ca pe „conducătorul recunoscut al Rusiei".

„Complotul lui Cornilov" este complotul burgheziei imperialiste împotriva claselor revoluționare din Rusia, împotriva proletariatului și a țărănimii.

Scopul complotului consta în zdrobirea revoluției și instaurarea dictaturii burgheziei imperialiste.

Au existat divergențe între complotiști, însă divergențe mărunte, de ordin cantitativ. Aceste divergențe erau în legătură cu „ritmul de aplicare a măsurilor guvernului". Cherenschi voia să acționeze cu prudență și circumspecție, pe când Cornilov voia „să meargă de-a-dreptul". Dar în esență ei erau cu toții de acord: instaurarea dictaturii burgheziei imperialiste sub forma „dictaturii colective" a unui **directoriu**, care să fie camuflată îndărătul unui **preparlament** „democratic" pentru a înșela pe prostănaci.

În ce constă trăsătura caracteristică a dictaturii burgheziei imperialiste?

În primul rând, în faptul că această dictatură înseamnă dominația minorității războinice și exploatoare asupra majorității muncitoare și însetate de pace. Citiți „memoriul" lui Cornilov, examinați „tratatativele" duse cu membrii guvernului: se vorbește acolo de măsurile care trebuie luate pentru a înăbuși revoluția, despre ceea ce trebuie făcut pentru con-

solidarea regimului burghez și continuarea războiului imperialist, dar nu găsim acolo niciun cuvânt despre țărani care cer pământ, despre muncitorii care cer pâine, despre majoritatea cetățenilor care sunt însetați de pace. Mai mult : tot „memoriul“ este bazat pe ideea că masele trebuie să fie ținute în chingi de fier, iar frânele puterii să fie în mâinile unui pumn de dictatori.

În al doilea rând, în faptul că dictatura burgheziei imperialiste este o dictatură ocultă, camuflată, de culise, care urmărește să înșele masele. Citiți „memoriul“ și veți înțelege cu ce zel s'au străduit domnii complotiști să-și ascundă planurile lor tenebroase și mașinațiile de culise nu numai față de mase, dar și față de colegii și „prieteni“ lor de partid. Pentru a înșela masele s'a confecționat planul unui preparlament „democratic“, căci despre ce fel de democratism poate fi vorba când există pedeapsa cu moartea pe front și în spatele frontului ? Pentru a înșela masele a fost menținută „Republica Rusă“, căci despre ce fel de republică poate fi vorba în prezența atotputerniciei unui grup de cinci dictatori ?

Și, în sfârșit, în faptul că dictatura burgheziei imperialiste este o dictatură care se sprijină pe violență împotriva maselor. O astfel de dictatură nu are și nu poate avea niciun alt sprijin „sigur“, în afară de violența sistematică împotriva maselor. Pedeapsa cu moartea pe front și în spatele frontului, militarizarea uzinelor și a căilor ferate, execuțiile — iată arsenalul acestei dictaturi. Înșelăciune „democratică“ sprijinită pe violență ; violență acoperită de înșelăciune „democratică“ : iată alfa și omega dictaturii burgheziei imperialiste.

Tocmai o astfel de dictatură voiau să instaureze complotiștii în Rusia.

A doua concluzie

Departe de noi gândul de a căuta cauza complotului în reaua voință a diferiților eroi. Departe de noi, deasemenea, gândul de a explica complotul prin setea de putere a inițiatorilor lui. Cauzele complotului contrarevoluționar sunt mai adânci. Ele trebuie căutate în condițiile războiului imperialist. Ele trebuie căutate în necesitățile acestui război. Punctul de plecare al complotului contrarevoluționarilor trebuie căutat în politica de ofensivă pe front, adoptată de Guvernul Provizoriu în Iunie. Pretutindeni, în toate statele beligerante, politica de ofensivă în împrejurările războiului imperialist a făcut necesară desființarea libertăților, introducerea stării de asediu și a unei „discipline de fier“, deoarece, în condițiile unor libertăți maxime, este imposibil să mâni — nepedepsit — masele la măcelul pus la cale de rechinii imperialiști. Rusia nu putea constitui o excepție în această privință.

Sub presiunea clicilor imperialiste, autohtone și aliate, se ordonă în Iunie ofensiva pe front. Soldații refuză tăcit să pornească la ofensivă. Se procedează la dizolvarea regimentelor, măsură care se dovedește ineficace. Din această cauză armata este declarată „incapabilă de luptă“. În vederea „ridicării capacității de luptă“ a armatei, Cornilov (și nu numai Cornilov !)

cere să se promulge legea pedepsei cu moartea pe front, interzicând în prealabil meetingurile și întrunirile soldaților. În spatele frontului, soldații și muncitorii protestează împotriva acestor măsuri, încurajând astfel revolta soldaților de pe front. Ca răspuns la aceasta, generalii de pe front, sprijiniți de burghezie, cer extinderea pedepsei cu moartea și în spatele frontului, precum și militarizarea uzinelor și a căilor ferate. Planul relativ la dictatură și complot nu este decât consecința logică a acestor măsuri. Aceasta este pe scurt istoria „restabilirii disciplinei de fier” și a dezvoltării contrarevoluției, atât de pitoresc expusă în „memoriul” lui Cornilov. Contrarevoluția a pornit de pe front, fiind cauzată de necesitățile ofensivei în condițiile războiului imperialist. Complotul avea menirea să organizeze și să pună la punct contrarevoluția deja existentă, răspândind-o în întreaga Rusie.

Când retrograzii din Duma țaristă dela 3 Iunie cereau, încă la începutul lui Iunie, o ofensivă „immediată” pe front, în strânsă colaborare cu aliații, ei știau ce fac. Acești matadori ai contrarevoluției știau că politica de ofensivă va avea drept consecință inevitabilă contrarevoluția.

Partidul nostru a avut dreptate când a prevenit, în declarația pe care a făcut-o la congresul Sovietelor, că ofensiva pe front pune revoluția în primejdie de moarte.

Respingând declarația partidului nostru, leaderii defensismului au dovedit odată mai mult lipsa lor de maturitate politică și dependența lor ideologică față de burghezia imperialistă.

Ce rezultă de aci ?

Concluzia nu poate fi decât aceasta : complotul de care vorbim este o continuare a contrarevoluției generate de necesitățile războiului imperialist și de politica de ofensivă. Atâta timp cât războiul acesta și politica aceasta vor continua, va persista și pericolul comploturilor contrarevoluționare. Pentru a feri revoluția de această primejdie, trebuie să punem capăt războiului imperialist, trebuie să anihilăm posibilitatea unei politici de ofensivă și să dobândim o pace democratică.

* *
* *

A treia concluzie

Cornilov și „complicii” lui sunt arestați. Comisia de anchetă instituită de guvern lucrează „de zor”. Guvernul Provizoriu apare în rolul de judecător suprem. Lui Cornilov și „complicilor” lui le este rezervat rolul de „rebeli”, iar publicului dela „Reci” și „Novoe Vremia” rolul de apărători ai lui Cornilov. „Procesul va fi interesant” — spun amatorii de senzații. „Procesul va da la iveală lucruri foarte importante” — remarcă cu mult tâlc „Delo Naroda”.

Împotriva cui a fost îndreptată rebeliunea ? Desigur, împotriva revoluției ! Dar unde se află revoluția ? Firește că în sânul Guvernului Provizoriu, din moment ce rebeliunea a fost îndreptată împotriva Guvernului Provizoriu. Și din cine se compune revoluția ? Din „nelipsitul” Cherenschi, din reprezentanții partidului cadet, din reprezentanții „frunțașilor vieții publice” din Moscova și dintr’un sir care se ascunde

îndărătul acestor gentlemen. Primul glas: „Dar lipsește dintre ei Cornilov“. Al doilea glas: „Ce să caute aici Cornilov? Lui i s'a poruncit să stea pe banca acuzaților“...

Să lăsăm însă să cadă cortina. Cornilov a organizat într'adevăr un complot împotriva revoluției. Însă el nu a fost singur. El a fost inspirat de Miliucov și Rodzianco, de Lvov și Maclacov, de Filonenco și Nabocov. El a avut colaboratori în persoana lui Chereński și Savincov, în persoana lui Alexeev și Caledin. Să fie un basm faptul că acești gentlemen și alții de o seamă cu ei se plimbă acum liniștiți și liberi, și nu numai că se plimbă liberi, dar și „cârmuesc“ țara „chiar“ după constituția lui Cornilov? În sfârșit, Cornilov a avut sprijinul burgheziei imperialiste ruse și anglo-franceze, în interesul căreia „cârmuesc“ astăzi țara toți acești colaboratori ai lui Cornilov. Nu este oare clar că un proces intentat numai lui Cornilov înseamnă o comedie jalnică și ridicolă? Pe de altă parte, cum să dai în judecată burghezia imperialistă, care e principalul vinovat în complotul contrarevoluției? Prea înțelepți meșteri dela ministerul justiției, rezolvați această problemă!

Firește că nu această parodie de proces interesează. Interesează faptul că după acțiunea lui Cornilov, după arestările sgomotoase și ancheta „severă“, puterea „se află“ din nou și în întregime în mâinile corniloviștilor. Ceeace Cornilov încercase să obțină prin forța armelor, este tradus în fapt treptat, dar ferm, deși prin alte mijloace, de corniloviștii care sunt la putere. Au introdus chiar și „preparlamentul“ preconizat de Cornilov.

După „lichidarea“ cu bine a complotului împotriva revoluției, ne-am „pomenit“ din nou sub puterea statului-major al complotiștilor, sub puterea acelorași Cherenschi și Tereșenco, a acelorași reprezentanți ai partidului cadet și ai „frunțașilor vieții publice“, ai acelorași siri și generali de tipul acestora. Lipsește Cornilov, dar cu ce este mai rău Cornilov decât sir Alexeev fără de care nu se rezolvă nicio chestiune de stat importantă și care intenționează chiar să reprezinte — e greu de spus pe cine — Rusia sau Anglia la Conferința Înțelegerii?

Cert este că acest „guvern“ de complotiști nu mai poate fi tolerat.

Cert este că nu se mai poate acorda încredere acestui „guvern“ de complotiști fără riscul de a expune revoluția la pericolul de moarte al unor noi comploturi.

Da, cei ce-au complotat împotriva revoluției trebuie judecați, dar această judecată să nu fie o farsă, să nu fie falsă, ci adevărată și populară. Această judecată trebuie să însemne smulgerea puterii din mâinile burgheziei imperialiste, pentru ale cărei interese acționează actualul „guvern“ de complotiști. Această judecată trebuie să însemne o epurare radicală a aparatului de stat de jos până sus de elementele corniloviste.

Spuneam mai sus că nu este posibil să ferești revoluția de comploturile contrarevoluției fără a pune capăt războiului imperialist și fără a dobândi o pace democratică. Însă atâta timp cât la putere e „guvernul“ actual, nu putem nici măcar visa o pace democratică. Pentru a dobândi o astfel de pace, trebuie „să

înlăturăm“ această putere și „să punem“ în loc una nouă.

În acest scop puterea trebuie trecută în mâinile noilor clase revoluționare, în mâinile proletariatului și ale țărănimii revoluționare. În acest scop, puterea trebuie concentrată în organizațiile revoluționare de masă, în Sovietele de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor.

Aceste clase și organizații, și numai acestea, au salvat revoluția de complotul lui Cornilov și tot ele vor asigura victoria ei.

În aceasta va și consta judecata asupra burgheziei imperialiste și a complotiștilor, agenții acestei burghezii.

* * *

Două întrebări

Prima întrebare. Acum câteva săptămâni, când au început să apară pentru întâia dată în presă divulgările scandaloase cu privire la complotul guvernului (nu al lui Cornilov, ci al guvernului !) împotriva revoluției, fracțiunea bolșevică a făcut la Comitetul Executiv Central o interpelare adresată foștilor membri ai Guvernului Provizoriu din perioada „epopeei corniloviste“, Avxentiev și Scobelev. Interpelarea avea în vedere explicațiile pe care Avxentiev și Scobelev trebuiau să le dea cu privire la divulgările ce vizau Guvernul Provizoriu, aceasta fiind o datorie de onoare și o obligație pe care o aveau față de democrație. Bi-

roul C.E.C. și-a însușit în aceeași zi interpelarea fracțiunii noastre, care a devenit astfel interpelarea „întregii democrații revoluționare“. A trecut de atunci o lună, divulgările curg cu nemiluita, care de care mai scandaloase, iar Avxentiev și Scobelev continuă să tacă chitic de parcă acest lucru nici nu i-ar privi. Nu găesc cititorii că a venit momentul ca acești cetățeni „cu răspundere“ să-și amintească de regulile elementare ale onestității și să răspundă, în sfârșit, la interpelarea pe care le-a făcut-o „întreaga democrație revoluționară“ ?

A doua întrebare. În toiul acestor noi divulgări privind guvernul Cherenschi, „Delo Naroda“ a făcut apel la cititori „să tolereze“ acest guvern și „să aștepte“ până la convocarea Adunării Constituante. E amuzant desigur să auzi acum vorbind de „toleranță“ pe niște oameni care au creat cu propriile lor mâini acest guvern pentru „a salva țara“. Oare ei au creat acest guvern numai pentru ca să-l „tolereze“ „scurtă vreme“, călcându-și pe inimă?... Dar ce înseamnă „să tolerezi“ guvernul Cherenschi ? Înseamnă să dai soarta unui popor de milioane de oameni pe mâna celor ce complotază împotriva revoluției. Înseamnă să dai soarta războiului și păcii pe mâna agenților burgheziei imperialiste. Înseamnă să dai soarta Adunării Constituante pe mâna contrarevoluționarilor zeloși. Ce să spunem despre un partid „socialist“ care și-a legat destinul politic de destinul „guvernului“ de complotiști împotriva revoluției ? Se vorbește despre „naivitatea“ conducătorilor partidului socialist-revoluționar. Se vorbește despre „miopia“ celor dela „Delo Naroda“. Fără îndoială că nu le lipsesc conducătorilor „cu răspundere“

ai socialiștilor-revoluționari aceste „virtuți”. Înșă... nu găesc cititorii că naivitatea în politică este o crimă vecină cu trădarea ?

„Rabocli Puti” Nr. 27, 28 și 30,
din 4, 5 și 7 Octombrie 1917.

Semnat : K. Stalin.

CINE ZĂDĂRNICEȘTE ADUNAREA CONSTITUANTĂ ?

În timp ce flecarii conciliatori se pierd în discursuri despre preparlament, iar tovarășii lor de drum luptă împotriva bolșevicilor, care — pretind ei — ar zădărnici Adunarea Constituantă, matadorii contrarevoluției își încearcă forțele pentru a împiedica într'adevăr convocarea Adunării Constituante.

Numai cu o săptămână în urmă, conducătorii „căzacișii de pe Don“ au propus ca alegerile pentru Adunarea Constituantă să fie amânate, pe motiv că „populația nu este pregătită“.

Două zile mai târziu, ziarul „Deni“, care e în strânse legături cu ziarul cadet „Reci“, s'a dat de gol, afirmând că „valul dezordinilor țărănești... poate provoca amânarea alegerilor pentru Adunarea Constituantă“.

Iar ieri telegraful ne-a adus știrea că „fruntașii vieții publice“ din Moscova, aceiași care dirijează în prezent Guvernul Provizoriu, „găsesc“ și ei că alegerile pentru Adunarea Constituantă „nu se pot face“.

„Membrul Dumei de Stat N. N. Lvov a arătat că din considerente de ordin tehnic și politic nu se pot face alegeri în momentul de față, dată fiind anarhia care domnește în țară. Iar

Cuzmin-Câravaev a adăugat că guvernul nu este pregătit pentru Adunarea Constituantă, că nu s'a întocmit niciun proiect de lege."

Este evident că burghezia intenționează să împiedice alegerile pentru Adunarea Constituantă.

Este evident că astăzi, când burghezia și-a consolidat pozițiile în Guvernul Provizoriu, făcându-și un paravan „democratic” din preparlamentul contrarevoluționar, ea se crede destul de puternică pentru „a amâna” din nou Adunarea Constituantă.

Ce pot opune acestui pericol domnii conciliatori dela „Izvestia” și „Delo Naroda”?

Ce pot opune ei Guvernului Provizoriu, dacă acesta, „ascultând de glasul țării” și pășind pe urmele „frunțașilor vieții publice”, va amâna alegerile pentru Adunarea Constituantă?

Poate că faimosul preparlament? Însă preparlamentul creat după planul lui Cornilov și având menirea de a ascunde plăgile guvernului Cherenschi a fost instituit tocmai pentru a înlocui Adunarea Constituantă, în cazul că va fi amânată. Ce poate da acest avorton cornilovist în lupta care se duce pentru Adunarea Constituantă?

Poate că senilul Comitet Executiv Central? Dar de ce autoritate se poate bucura această instituție ruptă de masse și care lovește mereu ba în muncitorii dela căile ferate, ba în Soviete?

Poate că „marea revoluție rusă”, despre care pereorează pe un ton atât de enervant de fals „Delo Naroda”? Dar chiar înțelepții dela „Delo Naroda” spun că revoluția este incompatibilă cu Adunarea Constituantă („sau revoluția, sau Adunarea Constituantă”!).

Ce putere pot avea în lupta pentru Adunarea Constituantă niște fraze goale despre „forța revoluției”?

Unde e deci forța care ar putea fi opusă încercărilor contrarevoluționare ale burgheziei?

Această forță este revoluția rusă în creștere. Conciliatorii nu cred în ea. Dar aceasta n'o împiedică să crească, să cuprindă satele și să surpe temeliiile puterii moșierești.

Luptând împotriva congresului Sovietelor⁸⁶ și consolidând preparlamentul cornilovist, menșevicii și socialiștii-revoluționari ajută burghezia să zădărnicească Adunarea Constituantă. Să știe însă că, mergând pe această cale, vor avea de-a-face cu revoluția în creștere.

„Rabocli Puti” Nr. 28,

din 5 Octombrie 1917.

Articol de fond.

CONTRAREVOLUȚIA ÎȘI MOBILIZEAZĂ FORȚELE, PREGĂTIȚI-VĂ S'O RESPINGEȚI

Revoluția trăiește. Zădărniciind „rebeliunea” lui Cornilov și punând în mișcare frontul, propagându-se cu repeziciune la orașe și înviorând cartierele muncitorești, ea se extinde acum la sate, surpând odioasele temelii ale puterii moșierești.

Se prăbușește ultimul sprijin al conciliatorismului. Lupta împotriva bandelor lui Cornilov a spulberat iluziile conciliatoare ale muncitorilor și soldaților, făcându-i să se grupeze în jurul partidului nostru. Lupta împotriva moșierilor va spulbera iluziile conciliatoare ale țăranilor, strângându-i în jurul muncitorilor și soldaților.

În lupta împotriva defensivilor și în ciuda lor, se formează frontul revoluționar al muncitorilor, soldaților și țăranilor. Acest front crește și se întărește în lupta împotriva conciliatorilor și în ciuda lor.

Revoluția își mobilizează forțele, înlăturând din rândurile sale pe conciliatorii menșevici și socialișt-revoluționari.

În acelaș timp își mobilizează forțele și contra-revoluția.

Partidul cadet, cuib-și pepinieră a contrarevoluției, deschide cel dintâi lupta, făcând agitație în favoarea lui Cornilov. Luând în mână puterea și dând drumul din lanț javrelor din gașca lui Suvorin, ascunzându-se îndărătul preparlamentului socialist-revoluționar-menșevic-cornilovist și asigurându-și sprijinul generalilor contrarevoluționari, partidul cadet pregătește o nouă lovitură cornilovistă, amenințând să zdrobească revoluția.

„Uniunea fruntașilor vieții publice“ din Moscova, uniunea celor ce fac lock-out-uri și a „mâinii osoase a foametei“, aceeași uniune care l-a ajutat pe Cornilov să sugrume pe soldați și pe muncitori, să desființeze Sovietele în spatele frontului și Comitetele pe front, — această uniune convoacă peste două zile o „a doua conferință la Moscova“, invitând stăruiitor la această conferință pe reprezentanții „uniunii trupelor de cazaci“.

Pe front, mai ales în Sud și Vest, uniunea secretă a generalilor corniloviști organizează cu înfrigurare o nouă cruciadă împotriva revoluției, adunând în jurul ei toate forțele capabile de această „muncă“ tenebroasă...

Iar guvernul Cherenschi, acelaș guvern care a organizat, împreună cu Cornilov, complotul împotriva revoluției, se pregătește să fugă la Moscova, pentru ca, cedând Petrogradul Germanilor, să organizeze împreună cu alde Riabușinski și Burâșchin, împreună cu Caledin și Alexeev un nou complot, mai periculos, împotriva revoluției.

Nu mai încape nicio îndoială. Spre a se opune frontului revoluției se formează și se consolidează un

front al contrarevoluției, frontul capitaliștilor și moșierilor, al guvernului Cherenschi și al preparlamentului. Contrarevoluția pregătește o nouă lovitură cornilovistă.

Primul complot al bandei lui Cornilov a fost zădărnicit, însă contrarevoluția nu a fost zdrobită. Ea a dat numai înapoi, ascunzându-se în dosul guvernului Cherenschi și întărindu-se pe poziții noi.

Al doilea complot pe care-l urzește astăzi șleahța lui Cornilov trebuie să fie lichidat radical, spre a feri pentru multă vreme revoluția de o asemenea primejdie.

Primul atac al contrarevoluției a fost zădărnicit de forțele muncitorilor și soldaților, de forțele Sovietelor în spatele frontului și ale Comitetelor pe front.

Sovietele și Comitetele trebuie să ia toate măsurile pentru ca marea revoluție să zădărnicească cu toată puterea al doilea atac al contrarevoluției.

Să știe muncitorii și soldații, să știe țăranii și marinarii că lupta se dă pentru pace și pâine, pentru pământ și libertate împotriva capitaliștilor și moșierilor, împotriva speculanților și spoliatorilor, împotriva trădătorilor și tuturor acelor care nu vor să termine odată pentru totdeauna cu acțiunea cornilovistă în curs de organizare.

Corniloviștii își mobilizează forțele — pregătiți-vă să-i respingeți!

*„Rabocii Puti” Nr. 32,
din 10 Octombrie 1917.*

Articol de fond.

CUI ÎI TREBUE PREPARLAMENTUL?

Plănuind acum câteva luni să dizolve Sovietele și organizând o dictatură militară, Cornilov a hotărât în acelaș timp să creeze un preparlament „democratic”.

Pentruce ?

Pentru ca, înlocuind Sovietele cu preparlamentul, să ascundă astfel caracterul contrarevoluționar al acțiunii corniloviste și să înșele poporul asupra adevăratelor țeluri ale „reformelor” corniloviste.

După „lichidarea” rebeliunii lui Cornilov, Cherenschi și cadeții, Cernov și industriașii din Moscova, organizând o „nouă” dictatură de coaliție a burgheziei, au hotărât totodată să creeze un preparlament cornilovist.

Pentruce ?

Poate pentru a lupta împotriva Sovietelor ? Poate pentru a masca politica lui Cherenschi, care nu se deosebește prea mult de aceea a lui Cornilov ? Avxentiev ne încredințează că preparlamentul a fost creat pentru „a salva patria”. Cernov „desvoltă” ideea lui Avxentiev, încredințându-ne că scopul urmărit prin crearea preparlamentului este de „a salva țara și republica”.

Dar Cornilov s'a gândit și el „să salveze țara și republica“ prin instaurarea dictaturii militare și prin camuflarea ei îndărătul preparlamentului. Prin ce se deosebește „salvarea“ preconizată de Avxentiev—Cernov de aceea preconizată de Cornilov ?

Și atunci pentruce a fost creat actualul avorton cornilovist, așa numitul preparlament ?

Să ascultăm ce spune unul dintre primii arhitecți ai preparlamentului, domnul Adjemov, membru al C.C. al partidului cadet, fost membru în Comitetul Provizoriu al Dumei de Stat, actualmente membru al preparlamentului. Să ascultăm ce spune el, deoarece e mai sincer decât alții :

„Sarcina preparlamentului trebuie să fie, în primul rând, aceea de a da guvernului o bază și de a-i da puterea pe care astăzi, desigur, nu o are.“

Dar pentruce-i trebuie guvernului această „putere“ ? Impotriva cui trebuie să fie ea îndreptată ?

Ascultați mai departe :

„Problema principală“ — a spus Adjemov — „este aceasta: se va prezenta bine preparlamentul la repetiție, va fi el în stare să înfrunte Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților ? Fără îndoială că Sovietul și preparlamentul se opun unul altuia, tot așa cum, peste două luni, aceleași organizații se vor opune Adunării Constituante. Dacă preparlamentul va trece examenul, atunci treaba poate să meargă“ (vezi „Deni“, numărul de duminică).

Asta-i bună ! Iată ce înseamnă a vorbi deschis și, dacă vreți, cinstit !

Preparlamentul dă guvernului „putere“ pentru „a înfrunta Sovietele“, deoarece preparlamentul, și numai el, poate fi „opus“ Sovietelor.

Acum vom ști că preparlamentul nu a fost creat pentru „a salva țara“, ci pentru a lupta împotriva Sovietelor. Acum vom ști că transfugii din lagărul democrației, menșevicii și socialiștii-revoluționari, nu s'au refugiat în preparlament pentru „a salva revoluția“, ci pentru a ajuta burghezia să lupte împotriva Sovietelor. Nu degeaba duc ei o luptă disperată pentru a împiedica convocarea congresului Sovietelor.

„Dacă preparlamentul va trece examenul, atunci treaba poate să meargă“ — speră domnul Adjemov.

Muncitorii și soldații vor lua toate măsurile pentru ca avortonul cornilovist să nu „treacă examenul“ și „treaba“ lui tenebroasă să nu „meargă“.

*„Rabocii Puti“ Nr. 32,
din 10 Octombrie 1917.
Articol fără semnătură.*

PUTEREA SOVIETELOR

În primele zile ale revoluției, lozinca „Toată puterea Sovietelor!” era o noutate. În Aprilie „puterea Sovietelor” este pentru prima oară opusă puterii Guvernului Provizoriu. În capitală, majoritatea este deocamdată pentru Guvernul Provizoriu fără Mi-lucov—Gucicov. În Iunie această lozincă este adoptată în mod demonstrativ de imensa majoritate a muncitorilor și soldaților. Guvernul Provizoriu este deja izolat în capitală. În Iulie lupta în jurul lozincii „Toată puterea Sovietelor!” se încinge între majoritatea revoluționară a capitalei și guvernul Lvov—Cherenschi. Bizuindu-se pe starea de înapoiere a provinciei, Comitetul Executiv Central, conciliator, trece de partea guvernului. Rezultatul luptei este în favoarea guvernului. Adepții Puterii Sovietice sunt puși înafara legii. Urmează o perioadă de letargie, o perioadă de represiuni „socialiste” și închisori „republicane”, de uneltiri bonapartiste și comploturi militare, de execuții pe front și „conferințe” în spatele frontului. Această perioadă ține până la sfârșitul lui August, când situația se schimbă brusc. Rebeliunea lui Cornilov provoacă o

încordare a tuturor forțelor revoluției. Sovietele din spatele frontului și Comitetele de pe front, care prin Iulie-August agonizau, renasc acum „brusc”. Și, re-născând, iau în mână puterea în Siberia și Caucaz, în Finlanda și Ural, la Odesa și Harcov. Dacă aceasta nu s'ar fi întâmplat, dacă ele n'ar fi luat puterea, revoluția ar fi fost zdrobită. Astfel „puterea Sovietelor”, care fusese proclamată la Petrograd în Aprilie de „un mic grup” de bolșevici, este recunoscută la sfârșitul lui August aproape în unanimitate de clasele revoluționare din Rusia.

Acum este limpede pentru toată lumea că „puterea Sovietelor” nu este numai o lozincă populară, dar și unicul mijloc sigur de luptă pentru victoria revoluției, unica soluție posibilă în situația creată.

A sosit momentul ca lozincă „Toată puterea Sovietelor !” să devină, în sfârșit, realitate.

Dar ce este „puterea Sovietelor” și prin ce se deosebește ea de oricare altă putere ?

Se spune că a trece puterea în mâinile Sovietelor înseamnă a constitui un guvern democratic „omogen”, a forma un nou „cabinet” din miniștri „socialiști” și, în general, a proceda la o „serioasă remanieră” a Guvernului Provizoriu. Este inexact. Nu e nicidecum vorba aici de înlocuirea unor persoane din Guvernul Provizoriu cu altele. Ceeace interesează este ca noile clase revoluționare să devină stăpâne pe situația din țară, ca puterea să treacă în mâinile proletariatului și ale țărănimii revoluționare. Însă pentru aceasta nu este nici pe departe suficientă simpla înlocuire a guvernului. Pentru aceasta se cere, în primul rând, o epurație radicală în toate departamentele și instituțiile guvernului, iz-

gonind de pretutindeni pe corniloviști și punând peste tot oameni devotați clasei muncitoare și țăranimii. Numai atunci și numai în cazul acesta se va putea vorbi de trecerea puterii în mâinile Sovietelor „la centru și în provincie“.

Cum se explică neputința, cunoscută de toată lumea, a miniștrilor „socialiști“ din Guvernul Provizoriu? Cum se explică faptul că acești miniștri s'au dovedit a fi niște jalnice marionete în mâinile unor oameni care stau înafara Guvernului Provizoriu (amintiți-vă de „rapoartele“ lui Cernov și Scobelev, Zarudnâi și Peșehonov la „Conferința Democratică“ !)? În primul rând, prin aceea că nu ei conduceau departamentele lor, ci ei erau conduși de aceste departamente. Și apoi, printre altele, prin aceea că fiecare departament este o fortăreață în care până în ziua de azi mai stau birocrații din perioada țaristă, care reduc „la zero“ bunele intenții ale miniștrilor și care sunt gata să saboteze orice măsură revoluționară a guvernului. Pentru ca puterea să treacă în mâna Sovietelor în fapt și nu numai în vorbă, trebuiesc luate aceste fortărețe, trebuiesc izgonite de acolo slugile regimului cadeto-țarist și înlocuite prin funcționari devotați cauzei revoluției, electivi și revocabili.

Puterea în mâna Sovietelor înseamnă epurarea radicală a tuturor instituțiilor guvernamentale de orice fel, pe front și în spatele frontului, de jos până sus.

Puterea în mâna Sovietelor înseamnă ca orice „șef“ pe front și în spatele lui să fie electiv și revocabil.

Puterea în mâna Sovietelor înseamnă ca „reprezentanții puterii“ la oraș și la sat, în armată și în flotă,

în „departamente“ și „așezăminte“, la căile ferate și la poștă și telegraf să fie electivi și revocabili.

Puterea în mâna Sovietelor înseamnă dictatura proletariatului și a țărănimii revoluționare.

Această dictatură se deosebește radical de dictatura burgheziei imperialiste, de acea dictatură pe care nu demult s'au străduit s'o institue Cornilov și Miliucov, cu participarea binevoitoare a lui Cherenschi și Tereșcenco.

Dictatura proletariatului și a țărănimii revoluționare înseamnă dictatura majorității muncitoare asupra minorității exploatare, asupra moșierilor și capitaliștilor, asupra speculanților și bancherilor, pentru dobândirea unei păci democratice, pentru realizarea controlului muncitoresc asupra producției și repartiției, pentru a se da pământ țăranilor și pâine poporului.

Dictatura proletariatului și a țărănimii revoluționare înseamnă dictatura fățișă de masă, exercitată în văzul tuturor, fără comploturi și acțiuni de culise. Căci această dictatură nu are de ce să ascundă că va fi necruțătoare cu capitaliștii care fac lock-out-uri și agravează șomajul prin diferite „descongestionări“, cu bancherii speculanți care urcă prețurile la alimente și provoacă foamete.

Dictatura proletariatului și a țărănimii înseamnă dictatura care nu folosește violența împotriva masselor, dictatura voinței masselor, dictatura care are ca scop înfrânarea voinței dușmanilor acestor mase.

Acesta este caracterul de clasă al lozincii „Toată puterea Sovietelor!“.

Evenimentele politice interne și externe, războiul care se prelungește și setea de pace, înfrângerile

pe front și problema apărării capitalei, putrezichirea Guvernului Provizoriu și problema „mutării” la Moscova, criza și foametea, șomajul și istovirea — toate acestea fac ca clasele revoluționare din Rusia să se îndrepte irezistibil spre putere. Aceasta înseamnă că țara e coaptă pentru dictatura proletariatului și a țăranimii revoluționare.

A venit momentul ca lozinca revoluționară „Toată puterea Sovietelor !” să fie, în sfârșit, realizată.

*„Rabocil Puti” Nr. 35,
din 13 Octombrie 1917.*

Articol de fond.

EXAMENUL IMPERTINENȚEI

Guvernul favoriților burgheziei, strâns cu ușa de iureșul revoluției, încearcă să se descurce, răspândind în dreapta și în stânga afirmații mincinoase : că el nu intenționase să fugă din Petrograd și că nu voise să predea capitala.

Ieri încă se anunța în mod public („Izvestia“ !) că guvernul „se mută“ la Moscova, deoarece consideră că situația capitalei este „nesigură“. Ieri încă se vorbea pe față („comisiunea pentru apărare“⁸⁷ !) despre „predarea“ Petrogradului, iar guvernul cerea să se retragă tunurile de pe căile de acces spre capitală. Ieri încă moșierul Rodzianco, companion al lui Cherenschi și Cornilov în complotul împotriva revoluției, saluta hotărîrea guvernului de „a preda“ capitala, dorința lui fiind ca Petrogradul, flota și Sovietele să piară. Ieri încă se asociase la această hotărîre „Londra“, urînd guvernului să scape cât mai curînd de Petrograd și de flotă. Ieri încă mai era așa... Iar astăzi, favoriții din guvern înspăimîntați se retrag în debandadă în fața flotei și a garnizoanei, care au luat hotărîrea nestrămutată de a apăra capitala, se încurcă și se contrazic unul pe altul, încercînd în mod laș să mușamalizeze faptele și

să se justifice în fața revoluției, pe care ieri încă se pregăteau s'o trădeze atât de nereușit și de stângaci.

Declarația „categorică” a lui Cherenschi cu privire la amânarea „mutării” până la primăvară este desmințită de declarația tot atât de categorică a lui Chișchin în sensul că unele instituții guvernamentale „pot fi mutate chiar acum” la Moscova. Iar B. Bogdanov, raportorul „comisiunii pentru apărare” (care nu e nicidecum bolșevic !), declară tot atât de categoric că „s'a remarcat dorința guvernului de a părăsi Petrogradul, iar păturile largi ale democrației privesc plecarea guvernului ca un indiciu că ar fi posibilă predarea Petrogradului” („Izvestia”). Nu mai vorbim de faptul că, după informațiile apărute în ziarele de seară, „cei care erau pentru plecarea Guvernului Provizoriu la Moscova au întrunit... majoritatea voturilor” („Ruschie Vedomosti”).

Jalnici pigmei din Guvernul Provizoriu ! Puteau ei, care tot timpul au înșelat poporul, să conteze pe altceva decât pe o nouă înșelare a masselor, cu ajutorul căreia se străduiesc să camufleze retragerea lor dezordonată ?

Însă favoriții din guvern n'ar fi ce sunt dacă s'ar limita numai la înșelăciune. Dând înapoi și recurgând la înșelăciune, Cherenschi aruncă o serie de acuzații, făcând aluzie la partidul nostru : el perorează despre „reînvierea pogromurilor” și despre „periculoșii dușmani ai revoluției”, despre „șantaj” și „depravarea masselor”, despre „mâini pătate de sângele unor victime nevinovate” etc.

Cherenschi se pronunță împotriva „dușmanilor revoluției”, același Cherenschi care, împreună cu Corni-

lov și cu Savincov, a urzit un complot împotriva revoluției și a Sovietelor, atrăgând prin înșelăciune spre capitală corpul 3 cavalerie !...

Cherenschi se pronunță împotriva „reînvierii pogromurilor“, același Cherenschi care, urcând prețul grânelor, a împins satul la pogromuri și incendieri ! Citiți ziarul defensist-socialist revoluționar „Vlasti Naroda“ și judecați singuri :

„Unii din corespondenții noștri ne scriu că dezordinile din ultimul timp trebuie puse în legătură cu urcarea prețurilor fixe. Noile prețuri au provocat o bruscă scumpire generală a vieții, care a provocat nemulțumire, întărâtare și enervare excesivă, ceea ce face ca mulțimea să se dedea mai ușor ca înainte la pogromuri !...“ (Nr. 140).

Cherenschi se pronunță împotriva „desmățului masselor“, același Cherenschi care a pângărit revoluția, pervertind morala ei pură, reînviind instituția agenților ohranei în frunte cu abjecții Vonliarliarschi și Sciuchin !...

Cherenschi se pronunță împotriva „șantajului“, același Cherenschi al cărui regim este dela început până la sfârșit un șantaj împotriva democrației, care a șantajat pe față „Conferința Democratică“, fluturându-i pe dinaintea ochilor o debarcare pe țărmul finlandez, care nu s'a produs, și concurând în aceasta cu succes cu generalul Habalov !...

Cherenschi vorbește despre „măinile pătate de sângele unor victime nevinovate“, același Cherenschi ale cărui mâini sunt într'adevăr pătate de sângele nevinovat a zeci de mii de soldați, victime ale ofensivei-aventuri de pe front din luna Iunie a acestui an !..

Se spune că toate au o limită în lumea asta. Dar nu e oare clar că impertinența favoriților burgheziei nu cunoaște limite?...

„Izvestia” ne informează că membrii „Consiliului republicii” l-au întâmpinat pe Cherenschi cu „aplauze furtunoase și prelungite de pe toate băncile”. Nici nu ne putem aștepta la altceva din partea slugarnicului preparlament, avorton adus pe lume de banda lui Cornilov și botezat de Cherenschi.

Dar să știe acești domni, să știe toți, și cei care pregătesc pe ascuns represiuni împotriva celor „de stânga”, și cei care aplaudă anticipat aceste represiuni, să știe că atunci când va suna ceasul decisiv, vor răspunde toți deopotrivă în fața revoluției, pe care vor s'o trădeze, dar pe care nu vor reuși s'o înșele.

*„Rabocli Puti” Nr. 37,
din 15 Octombrie 1917.*

Articol de fond.

TRĂDĂTORII REVOLUȚIEI

Trebuesc „desființate Sovietele și Comitetele“, a spus cornilovistul Caledin la conferința dela Moscova în aplauzele furtunoase ale cadeților.

Just, i-a răspuns conciliatorul Țereteli, dar este încă prea devreme, pentru că „nu se pot îndepărta aceste schele atâta timp cât edificiul revoluției libere (adică al contrarevoluției?) nu e încă gata“.

Aceste declarații au fost făcute la începutul lui August, la conferința dela Moscova, când abia începea să se înfiripe complotul contrarevoluționar al lui Cornilov și Rodzianco, Miliucov și Cherenschi.

Complotul „a dat chix“ atunci: a fost zădărnicit de greva politică a muncitorilor din Moscova. Dar s'a format coaliția lui Țereteli și Miliucov, a lui Cherenschi și Caledin, coaliție îndreptată împotriva muncitorilor și soldaților bolșevici. S'a dovedit că această coaliție nu era decât un paravan, îndărătul căruia se urzea adevăratul complot împotriva Sovietelor și Comitetelor, împotriva revoluției și a cuceririlor ei, complot care a izbucnit la sfârșitul lui August.

Puteau să știe oare socialiștii-revoluționari și menșevicii că, preconizând o coaliție cu „forțele vii“ ale con-

ferinței dela Moscova, lucrau în favoarea complotiștilor corniloviști? Puteau să știe oare micii-burghezi liberali dela „Delo Naroda” și crainicii burgheziei dela „Izvestia” că „izolându-i” pe bolșevici și subminând Sovietele și Comitetele, lucrau în favoarea contrarevoluției, devenind trădători ai revoluției?

Rebeliunea lui Cornilov a dat toate cărțile pe față. Ea a desvăluit caracterul contrarevoluționar al cadeților și al coaliției cu ei. Ea a desvăluit pe-de-a'ntregul primejdia pe care o reprezenta pentru revoluție alianța generalilor cu cadeții. Ea a arătat în mod concret că, dacă n'ar fi existat Sovietele în spatele frontului și Comitetele pe front, împotriva cărora se înțeleseseră defensiștii cu Caledin, revoluția ar fi fost zdrobită.

Se știe că, în momentele grele ale rebeliunii lui Cornilov, menșevicii și socialiștii-revoluționari au fost nevoiți să se pună sub ocrotirea acelorași marinari din Kronstadt și a acelorași Soviete și Comitete „bolșevice” împotriva cărora făcuseră o coaliție cu alde Caledin și celelalte „forțe vii”.

A fost o învățătură prețioasă și mai mult decât convingătoare.

Dar... memoria oamenilor e scurtă, mai cu seamă memoria transfugilor dela „Izvestia” și dela ziarul lipsit de scrupule „Delo Naroda”.

Dela rebeliunea lui Cornilov n'a trecut decât o lună și ceva. S'ar părea că s'a terminat pentru totdeauna cu aventura lui Cornilov. Totuși, „grație destinului” și lui Cherenschi, noi am reușit în acest scurt interval să pășim în faza unei noi aventuri corniloviste. Cornilov „este arestat”, dar cei care au dirijat acțiunea lui Cornilov sunt la putere. Vechea coaliție cu

„forțele vii“ a fost sfărâmată. În schimb a fost încheiată o nouă coaliție cu corniloviștii. Conferința dela Moscova nu s'a transformat într'un „parlament îndelungat“, cum visa hatmanul cazac Caraulov. În schimb a fost creat preparlamentul cornilovist, având menirea de „a înlocui vechea organizație sovietică“. Prima conferință dela Moscova a reacționarilor a părăsit scena. În schimb s'a deschis zilele acestea la Moscova o a doua conferință a reacționarilor, al cărei leader, moșierul Rodzianco, a declarat deschis că „va fi fericit dacă Sovietele și flota vor pieri și dacă Nemții vor lua Petrogradul“. Guvernul face un simulacru de proces lui Cornilov. În realitate însă el pregătește terenul pentru „venirea“ lui Cornilov, înțelegându-se cu acesta și cu Caledin, străduindu-se să scoată armatele revoluționare din Petrograd, pregătindu-se să fugă la Moscova și să cedeze Petrogradul, fraternizând cu „glorioșii noștri aliați“, care deabia așteaptă ca flota din Baltica să fie zdrobită, ca Nemții să ia Petrogradul și... sir Cornilov să se urce pe tron...

Nu e oare limpede că suntem în preajma unei noi aventuri corniloviste, mai periculoase decât prima?

Nu e oare limpede că trebuie să fim acum extrem de vigilenți și gata oricând de luptă?

Nu e oare limpede că Sovietele și Comitetele revoluționare sunt acum mai necesare ca oricând?

Cum putem evita primejdia cornilovistă? Care este bastionul revoluției, în stare ca, punând în joc toată puterea mișcării de masă, să sdrobească ofensiva apropiată a contrarevoluției?

Firește că nu slugarnicul preparlament!

Nu e oare limpede că singura salvare sunt Sovie-

tele și masele de muncitori și de soldați care stau în spatele lor?

Nu e oare limpede că Sovietele și numai Sovietele sunt chemate să salveze revoluția de apropiata contra-revoluție?

S'ar părea că este de datoria revoluționarilor să apere și să întărească aceste organizații, strângând în jurul lor masele de muncitori și de țărani și reunindu-le în congrese regionale și congrese pe întreaga Rusie.

Or, uitând de „grelele încercări” din zilele aventurii lui Cornilov, renegații dela „Izvestia” și „Delo Naroda” au deslănțuit de câteva zile o campanie de ațâțări împotriva Sovietelor, căutând să le discrediteze, să împiedice întrunirea congreselor regionale și a congresului general al Sovietelor din Rusia, să dezorganizeze și să distrugă Sovietele.

„Sovetele locale își pierd rolul” — afirmă „Izvestia”. — „Ele au încetat de a mai fi organul întregii democrații...”

Noi vrem să înlocuim organizația provizorie a Sovietelor printr'o organizație permanentă, integrală și multilaterală, a vieții de stat și a vieții administrative locale. Când a căzut absolutismul și odată cu el întregul regim birocratic, am creat Sovietele de deputați ca un fel de barăci provizorii în care să se poată adăposti întreaga democrație. Astăzi în locul barăcilor se construiește edificiul trainic, de piatră, al noului regim, și e firesc ca oamenii să părăsească treptat barăcile, pe măsură ce se clădește câte un etaj, pentru a se instala în încăperi mai confortabile.”

Așa vorbește „Izvestia”, organul Comitetului Executiv Central al Sovietelor, care a pierdut orice urmă de rușine și care mai duce o jalnică existență grație răbdării fără capăt a Sovietelor.

Iar alde Liapchin-Tiapchin * dela ziarul lipsit de scrupule „Delo Naroda“, ținându-se șontâc, șontâc după „Izvestia“, declară sentențios: trebuie să împiedicăm congresul Sovietelor; astfel „vom salva“ revoluția și Adunarea Constituantă.

Ați auzit? Sovietele revoluționare, care au răsturnat țarismul și regimul lui arbitrar, constituie o „organizație provizorie“. Preparlamentul slugarnic, la ordinele lui Alexeev și Cherenschi, este „o organizație permanentă și multilaterală“. Sovietele revoluționare, care au pus pe goană detașamentele lui Cornilov, sunt „barăci provizorii“. Preparlamentul, acest avorton cornilovist menit să acopere prin flecăreală sa contrarevoluția care își mobilizează forțele, este un „edificiu trainic, de piatră“. Acolo clocotul și larma vieții revoluționare vii. Aici atmosferă solemnă și „confort“ de cancelarie contrarevoluționară. Să ne mai mirăm că transfugii dela „Izvestia“ și „Delo Naroda“ s'au grăbit să se mute din „barăcile“ dela Institutul Smolnâi în „edificiul de piatră“ dela Palatul de Iarnă, coborînd dela rolul de „conducători ai revoluției“ la acela de ordonanțe ale lui sir Alexeev?

Sovietele trebuiesc desființate — spune sir Alexeev.

Prea bine, răspunde „Izvestia“, mai zidiți numai ultimul „etaj“ al „edificiului de piatră“ dela Palatul de Iarnă, iar „noi“ vom demonta între timp „barăcile“ dela Institutul Smolnâi.

Sovietele trebuiesc înlocuite cu preparlamentul — spune mister Adjemov.

* Erou din „Revizorul“ de Gogol. Intruchipează ignoranța și înfumurarea. — Nota Red.

Prea bine, i se răspunde dela „Delo Naroda“, să împiedicăm însă mai întâi congresul Sovietelor.

Și acest lucru îl fac acum, în ajunul unei noi aventuri corniloviste, când contrarevoluția a și convocat congresul său la Moscova, iar șleahta lui Cornilov și-a mobilizat deja forțele, organizând pogromuri la sate, provocând foamete și șomaj la orașe, pregătind torpilarea Adunării Constituante și adunându-și fățiș forțele pe front și în spatele frontului în vederea unui nou atac împotriva revoluției.

Ce sunt toate acestea dacă nu o directă trădare a revoluției și cuceririlor ei?

Ce sunt toți aceștia dacă nu niște mârșavi trădători ai revoluției și organizațiilor ei?

Și ce atitudine să aibă față de ei muncitorii și soldații organizați în Soviete, dacă în „momentele grele“ ale unei viitoare aventuri corniloviste acești domni dela „Izvestia“ și „Delo Naroda“ li se vor adresa „ca altădată“ „cu mâna întinsă ca un cerșetor“, implorându-i să-i apere de contrarevoluție?...

De obicei muncitorii îi scot afară cu roaba pe spărgătorii de grevă.

Iar țăranii îi pun de obicei la stâlpul infamiei pe cei ce trădează cauza comună.

Nu ne îndoim că Sovietele vor găsi mijlocul de a înfiera așa cum se cuvine pe odioșii trădători ai revoluției și ai organizațiilor ei.

*„Rabocli Puti“ Nr. 37,
din 15 Octombrie 1917.*

Articol fără semnătură.

DISCURS ROSTIT LA ȘEDINȚA C. C.

16 Octombrie 1917

Ziua insurecției trebuie aleasă cu chibzuință. Numai în acest fel trebuie înțeleasă rezoluția ⁸⁸. Se spune că trebuie să așteptăm atacul guvernului, dar trebuie să înțelegem ce înseamnă un atac. Urcarea prețului la grâne și trimiterea Cazacilor în regiunea Donețului etc. reprezintă de fapt un atac. Până când să așteptăm dacă nu se va produce atacul armat? A urma propunerile făcute de Camenev și Zinoviev înseamnă a da în mod obiectiv contrarevoluției posibilitatea de a se pregăti și organiza, înseamnă să ne retragem mereu și să pierdem revoluția. Dece să nu ne asigurăm posibilitatea de a alege ziua insurecției și astfel de condiții care să nu permită contrarevoluției să se organizeze?

Tov. Stalin trece apoi la analiza relațiilor internaționale, arătând că în momentul de față trebuie să fim mai optimiști. Există două linii: o linie se orientează spre victoria revoluției și-și îndreaptă privirile spre Europa; cea de a doua linie nu crede în revoluție și înțelege să se mărginească la o atitudine de opoziție. Sovietul din Petrograd a și pășit pe drumul insurecției, re-

•

fuzând să sancționeze scoaterea trupelor din oraș. Flota s'a și răsculat, prin faptul că a pornit împotriva lui Cherenschi. Prin urmare trebuie să pornim și noi ferm și irevocabil pe calea insurecției.

*Notițe sumare luate la
Plenara C. C.*

„INCONJURATU-M'AU TAURI MULȚI ȘI GRAȘI“

Bolșevicii au lansat chemarea : să fim gata ! Această chemare a fost determinată de agravarea situației și de mobilizarea forțelor contrarevoluției, care vrea să atace revoluția, care încearcă să decapiteze revoluția, predând lui Wilhelm capitala, care intenționează să lase capitala fără apărare, scoțând din ea armata revoluționară.

Însă chemarea revoluționară a partidului nostru nu a fost înțeleasă la fel de toată lumea.

Muncitorii au înțeles-o „în felul lor“ și au început să se înarmeze. Muncitorii au mai multă perspicacitate decât foarte mulți intelectuali „deștepți“ și „luminați“.

Nici soldații nu s'au lăsat mai prejos decât muncitorii. Chiar ieri, la adunarea Comitetelor de regimente și companii din garnizoana capitalei, ei au decis, cu o imensă majoritate de voturi, să apere cu pieptul lor revoluția și pe conducătorul ei, Sovietul din Petrograd, obligându-se să vină sub arme la prima lui chemare.

Astfel stau lucrurile cu muncitorii și soldații.

Nu se poate spune acelaș lucru despre celelalte pături.

Burghezia știe ea ce știe. „Fără multă vorbă“ a scos tunurile în fața Palatului de Iarnă, pentru că ea își are „ofițerii“ și „iuncherii“ ei, pe care, sperăm, istoria nu-i va uita.

Agenții burgheziei dela „Deni“ și „Volia Naroda“ au pornit o campanie împotriva partidului nostru, „confundând“ pe bolșevici cu reacționarii și interogându-i stăruiitor asupra „datei insurecției“.

Ciracii lor, ordonanțele lui Cherenschi, alde Binasic și Dan, au lansat un apel semnat de „C.E.C.“, îndemnând să nu se pornească acțiunea, interogând, după maniera ziarelor „Deni“ și „Volia Naroda“, asupra „datei insurecției“, cerând muncitorilor și soldaților să se prosterneze în fața lui Chișchin și Conovalov.

Iar neurastenicii înspăimântați dela „Novaia Jizni“ au ajuns la capătul puterilor, fiindcă „nu mai pot tăcea“ și ne imploră să declarăm odată : când vor porni bolșevicii la acțiune.

Intr'un cuvânt, dacă exceptăm pe muncitori și pe soldați, atunci într'adevăr se poate spune : „înconjuratu-m'au tauri mulți și grași“, calomniind și denunțând, amenințând și implorând, punând întrebări și interogând.

Răspunsul nostru este acesta.

În ceeace privește burghezia și „aparatul“ ei : cu acestea vom avea o discuție aparte.

În ceeace-i privește pe agenții și mercenarii burgheziei : îi trimitem la serviciul de contraspionaj, — acolo „se pot informa“ și pot la rândul lor „să infor-

meze“ pe cine trebuie asupra „zilei“ și „orei“ „acțiunii“, al cărei plan a și fost stabilit de provocatorii dela „Deni“.

În ceea ce-i privește pe alde Binasic, Dan și celelalte ordonanțe ale lui Cherenschi din Comitetul Executiv Central : „eroilor“ care au trecut de partea guvernului Chișchin—Cherenschi, luând poziție împotriva muncitorilor, soldaților și țăranilor — acestora nu le dăm socoteală. Însă ne vom da toată silința ca acești eroi ai trădării să răspundă în fața congresului Sovietelor, a cărui convocare au încercat ieri încă s'o împiedice, dar pe care astăzi, sub presiunea Sovietelor, sunt nevoiți să-l convoace.

Iar în ceea ce-i privește pe neurastenicii dela „Novaia Jizni“, nu prea ne dăm seama ce vor propriu zis dela noi.

Dacă vor să afle „ziua“ insurecției pentru a mobiliza din vreme forțele intelectualilor înspăimântați ca s'o poată lua din timp... la sănătoasa, bunăoară în Finlanda, nu putem avea pentru ei decât... cuvinte de laudă, deoarece noi suntem „în general“ pentru mobilizarea forțelor.

Dacă se informează asupra „zilei“ insurecției pentru a-și liniști nervii „de oțel“, îi încredințăm că chiar dacă „ziua“ insurecției ar fi fixată și bolșevicii le-ar spune-o „la ureche“, neurastenicii noștri nu le-ar fi nici cu un dram „mai ușor“ : ar urma noi „întrebări“, accese de isterie etc.

Dacă însă vor pur și simplu să facă o demonstrație împotriva noastră, dorind să traseze o linie de demarcație între ei și partidul nostru, apoi și în acest caz putem avea pentru ei numai cuvinte de laudă: căci, în pri-

mul rând, acest gest înțelept va fi fără îndoială apreciat de cei în drept, în cazul unor eventuale „complicații” și „eșecuri”; iar în al doilea rând, va aduce lumină în conștiința muncitorilor și soldaților, care vor înțelege în cele din urmă că „Novaia Jizni” dezertează a doua oară (evenimentele din Iulie!) din rândurile revoluției în oastea contrarevoluționară a Burțevilor-Suvorinilor. Or, toată lumea știe că noi suntem în genere pentru claritate.

Dar poate că ei nu pot „să tacă” pentru că astăzi, în general, toți au început să orăcăie în balta națională a confuziei intelectualiste? Nu prin aceasta se explică cuvintele: „nu trebuie să tăcem” ale lui Gorchî? Pare neverosimil, dar aceasta este realitatea. Ei au stat și au tăcut atunci când moșierii și slugile lor îi împingeau pe țărani la disperare și la „revolte” cauzate de foamete. Ei au stat și au tăcut și atunci când capitaliștii și ciracii lor din Rusia pregăteau muncitorilor lock-out-ul general și șomajul. Ei au știut să tacă atunci când contrarevoluția a încercat să predea capitala și să scoată de acolo armata. Iată însă că acești oameni „nu pot să tacă” atunci când Sovietul din Petrograd, avangarda revoluției, s'a ridicat să apere pe muncitorii și țăranii înșelați! Și primul cuvânt pe care l-au rostit a fost un cuvânt de dojană nu pentru contrarevoluție, nu!, ci pentru aceeași revoluție despre care vorbesc cu însuflețire la o ceașcă de ceai, dar de care fug ca de ciumă în momentele cele mai hotărâtoare! Nu-i „ciudat” oare?

Revoluția rusă a răsturnat numeroase autorități consacrate. Forța ei constă, între altele, în aceea că nu s'a închinat în fața „numelor răsunătoare”, ci le-a

pus în slujba ei, aruncând peste bord pe cei ce n'au vrut să tragă învățăminte din revoluție. Există o serie întreagă de astfel de „nume răsunătoare“ pe care revoluția le-a respins apoi: Plehanov, Cropotchin, Breșcovscaia, Zasulici și în general toți acei vechi revoluționari care sunt remarcabili numai prin faptul că sunt vechi. Ne temem că laurii acestor „stâlpi“ nu-l lasă pe Gorchi să doarmă. Ne temem că Gorchi se simte atras „în mod irezistibil“ spre ei, la arhivă.

Mă rog, fiecare este liber să facă ce vrea... Revoluția nu poate nici să-și jelească, nici să-și înmormânteze morții...

„Rabocli Puti“ Nr. 41,
din 20 Octombrie 1917.
Articol fără semnătură.

CE NE TREBUE ?

În Februarie, soldații și muncitorii l-au răsturnat pe țar. Dar după ce l-au învins, ei n'au vrut să ia puterea în mână. Conduși de păstori proști, de socialiștii-revoluționari și de menșevici, muncitorii și soldații au predat de bunăvoie puterea oamenilor moșierilor și capitaliștilor : alde Miliucov și Lvov, Gucicov și Conovalov.

A fost o greșală fatală a învingătorilor, o greșală pe care o plătesc astăzi soldații pe front și muncitorii și țăranii în spatele frontului.

Răsturnându-l pe țar, muncitorii au crezut că vor căpăta pâine și muncă. Dar în loc de aceasta „au căpătat“ scumpete și foamete, lock-out-uri și șomaj.

Dece ?

— Pentrucă în guvern se află oamenii capitaliștilor și speculanților, care vor să răpună pe muncitori prin înfometare.

Răsturnându-l pe țar, țăranii au crezut că vor căpăta pământ, dar în loc de aceasta „au căpătat“ arestarea deputaților lor și expedițiile de pedepsire.

Dece ?

— Pentrucă în guvern se află oamenii moșierilor,

care pentru nimic în lume nu vor ceda pământul țăranilor.

Răsturnându-l pe țar, soldații au crezut că vor obține pacea, dar în loc de pace „au obținut” prelungirea războiului, pe care guvernul vrea de altfel să-l mai prelungească până toamna viitoare.

Dece ?

— Pentrucă în guvern se află oamenii bancherilor anglo-francezi, cărora nu le convine ca războiul să se termine „repede” și care se îmbogățesc tâlhărește de pe urma războiului.

Răsturnându-l pe țar, poporul a crezut că peste două-trei luni va fi convocată Adunarea Constituantă. Însă convocarea Adunării Constituante a mai fost amânată odată, iar acum dușmanii se pregătesc în mod vădit s'o torpileze definitiv.

Dece ?

— Pentrucă în guvern se află dușmanii poporului, cărora nu le convine ca Adunarea Constituantă să fie convocată la timp.

După victoria revoluției din Februarie puterea a rămas în mâna moșierilor și capitaliștilor, a bancherilor și speculanților, a acaparatorilor și spoliatorilor. Aceasta a fost greșala fatală a muncitorilor și soldaților, aceasta este cauza dezastrului de azi de pe front și din spatele frontului.

Această greșală trebuie îndreptată imediat. E un moment când orice nouă tăgădnire amenință să ducă la pieire întreaga cauză a revoluției.

Actualul guvern al moșierilor și capitaliștilor trebuie înlocuit cu un guvern nou, un guvern al muncitorilor și țăranilor.

Actualul guvern impostor, care nu a fost ales de popor și nu este responsabil în fața poporului, trebuie înlocuit cu un guvern recunoscut de popor, ales de reprezentanții muncitorilor, soldaților și țăranilor și responsabil în fața acestor reprezentanți.

Guvernul Chișchin—Conovalov trebuie înlocuit printr'un guvern al Sovietelor de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor.

Ceeace nu s'a făcut în Februarie trebuie să se facă acum.

Numai în felul acesta pot fi cucerite pacea, pâinea, pământul și libertatea.

— Muncitori, soldați, țărani, Cazaci, voi toți care munciți !

Vreți ca în locul actualului guvern al moșierilor și capitaliștilor să vină la putere un guvern nou, al muncitorilor și țăranilor ?

Vreți ca noul guvern al Rusiei să proclame, potrivit cerinței țăranilor, desființarea drepturilor moșierești asupra pământului și să treacă în mâna Comitetelor țărănești, fără despăgubiri, toate pământurile moșierilor ?

Vreți ca noul guvern al Rusiei să dea publicității tratatele secrete încheiate de țar, să le declare neobligatorii și să propună o pace dreaptă tuturor popoarelor beligerante ?

Vreți ca noul guvern al Rusiei să pună definitiv frâu celor ce fac lock-out-uri și speculanților care intenționat agravează foametea și șomajul, criza și scumpetea ?

Dacă vreți aceasta, adunați-vă toate forțele, ridicați-vă cu toții ca un singur om, organizați întruniri,

alegeți delegați și prezentați prin intermediul lor revendicările voastre congresului Sovietelor, care se deschide mâine în Institutul Smolnâi.

Dacă veți acționa în mod solidar și ferm, nimeni nu va îndrăzni să se opună voinței poporului. Vechiul guvern va fi înlocuit de cel nou într'un mod cu atât mai pașnic, cu cât acțiunea voastră va fi mai puternică, mai viguroasă și mai organizată. Și întreaga țară va porni atunci curajos și cu hotărîre să cucească pacea pentru popoare, pământul pentru țărani, pâine și muncă pentru cei înfometați.

Puterea trebuie să treacă în mâna Sovietelor de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor.

La putere trebuie să vină un nou guvern, un guvern ales de Soviete, care să poată fi demis de Soviete și să fie responsabil în fața Sovietelor.

Numai un asemenea guvern poate asigura convocarea la timp a Adunării Constituante.

*„Rabocli Puti” Nr. 44,
din 24 Octombrie 1917.
Articol de fond.*

ADNOTĂRI

- 1 Conferința internațională a internaționaliștilor s'a ținut la Zimmerwald în zilele de 5—8 Septembrie (23—26 August) 1915. În manifestul său, conferința a caracterizat războiul mondial drept un război imperialist; a înfierat atitudinea „socialiștilor” care au votat pentru creditele de război și au participat la guvernele burgheze; a făcut apel la muncitorii din Europa să lupte împotriva războiului, pentru o pace fără anexiuni și contribuții. Cea de a doua conferință a internaționaliștilor a avut loc în zilele de 24—30 (11—17) Aprilie 1916 la Kienthal. Manifestul și rezoluțiile adoptate la Kienthal au însemnat un nou pas înainte în dezvoltarea mișcării revoluționare internaționale împotriva războiului. Dar nici conferința de la Kienthal nici cea de la Zimmerwald nu au adoptat lozincile bolșevice: transformarea războiului imperialist în război civil, înfrângerea în război a propriilor guverne imperialiste și organizarea Internaționalei a III-a. — Pag. 6.
- 2 Grupul „Edinstvo” („Unitatea”) s'a constituit din punct de vedere organizatoric în luna Martie 1917, reunind pe menșevicii-defensiști de extremă dreaptă. Acest grup, în care Plehanov și foștii lichidatori Burianov și Iordanschi aveau rolul conducător, a sprijinit fără rezerve Guvernul Provizoriu, cerând continuarea războiului imperialist și ducând campanie de ațățări, împreună cu ultrareacționarii, împotriva bolșevicilor. În zilele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, membrii acestui grup au făcut parte din „Comitetul pentru salvarea patriei și a revoluției”, care era contrarevoluționar. — Pag. 10.
- 3 „Reci” („Graiul”), organul central al partidului cadet; a apărut la Petersburg din Februarie 1906 până la 26 Octombrie 1917. — Pag. 20.

- 4 „Deni“ („Ziua“) — ziar finanțat de bănci; a apărut la Petersburg din 1912; se afla în mâna menșevicilor-lichidatori; la 26 Octombrie 1917 ziarul a fost suspendat pentru activitate contrarevoluționară. — Pag. 20.
- 5 În Nr. 17 al ziarului „Pravda“ din 25 Martie 1917 a apărut, în legătură cu declarațiile făcute de Miliucov ziariștilor, un articol de fond intitulat „Jos politica imperialiștilor!“, în care se caracteriza politica externă a Guvernului Provizoriu.
- După revoluția din Februarie, (începând din 5 Martie 1917), ziarul „Pravda“ a devenit Organul Central al partidului bolșevic. La 15 Martie 1917, la ședința lărgită a Biroului C. C. al P.M.S.D. (b) din Rusia, I. V. Stalin a fost cooptat în redacția „Pravdei“. În Aprilie 1917, la înapoierea sa în Rusia, V. I. Lenin a preluat direcția „Pravdei“. Colaboratorii cei mai apropiați ai „Pravdei“ au fost: V. M. Molotov, I. M. Sverdlov, M. S. Olminski, C. N. Samoilova și alții. La 5 Iulie 1917 redacția „Pravdei“ a fost devastată de iuncheri și Cazaci. După evenimentele din Iulie, în urma trecerii lui V. I. Lenin în ilegalitate, I. V. Stalin a devenit redactorul responsabil al Organului Central al partidului. Cu începere dela 23 Iulie 1917, organizația militară de pe lângă C.C. al P.M.S.D. (b) din Rusia a reușit să organizeze editarea unui ziar intitulat „Rabocii i Soldat“ („Muncitorul și Soldatul“). Comitetul Central al partidului a hotărât ca, până la crearea unui Organ Central al partidului, funcțiunile acestuia să fie îndeplinite de ziarul „Rabocii i Soldat“. În perioada Iulie-Octombrie, Organul Central al partidului desfășoară o intensă activitate pentru unirea muncitorilor și soldaților în jurul partidului bolșevic și pentru pregătirea insurecției armate. Dela 13 August 1917, Organul Central al bolșevicilor apare sub titlul „Proletarii“ („Proletarul“), iar după suspendarea lui, sub titlul de „Rabocii“ („Muncitorul“), și apoi sub acela de „Rabocii Puti“ („Calea muncitorului“). Acesta din urmă a apărut până la 26 Octombrie 1917. Dela 27 Octombrie 1917, Organul Central al partidului bolșevic apare din nou sub titlul „Pravda“. — Pag. 22.
- 6 „Vecerne Vremia“ („Seara“) — ziar de seară de orientare reacționară, fondat de A. S. Suvorin; a apărut la Petersburg din 1911 până în 1917. — Pag. 23.
- 7 „Delo Naroda“ („Cauza poporului“), ziar al socialiștilor-revoluționari; a apărut la Petrograd dela 15 Martie 1917 până în Ianuarie 1918. — Pag. 25.
- 8 Sonderbund — uniune reacționară a celor șapte cantoane catolice din Elveția, constituită în 1845 și care milita pentru fă-

rămîțarea politică a țării. În 1847 s'a deslănțuit lupta armată între Sonderbund și celelalte cantoane, care erau pentru un guvern central în Elveția. Războiul s'a terminat prin înfrîngerea Sonderbund-ului și transformarea Elveției dintr'o uniune de state într'un singur stat federativ. — Pag. 27.

9 Conferința a VII-a (din Aprilie) a P.M.S.D. (b) din Rusia s'a ținut în zilele de 24-29 Aprilie 1917 la Petrograd. Aceasta a fost cea dintâi conferință legală a bolșevicilor. În viața partidului, această conferință a jucat rolul unui congres. În raportul asupra momentului politic, V. I. Lenin a dezvoltat ideile pe care le formulase înainte în Tezele din Aprilie. I. V. Stalin a rostit la conferință un discurs prin care susținea rezoluția lui V. I. Lenin asupra momentului politic și a prezentat un raport asupra problemei naționale. Conferința a condamnat poziția oportunistă, capitulardă, a lui Camenev, Râcov, Zinoviev, Buharin și Piatacov, care se pronunțaseră împotriva revoluției socialiste în Rusia, iar în problema națională stăteau pe poziții național-șovine. Conferința din Aprilie a orientat partidul bolșevic înspre lupta pentru transformarea revoluției burghezo-democratice în revoluție socialistă. În ce privește rezoluția Conferinței din Aprilie asupra problemei naționale, vezi „Rezoluțiile și hotărârile congreselor, conferințelor și plenarelor C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S.“, partea I-a, ed. a 6-a, 1940, pag. 233. — Pag. 31.

10 Congresul al VIII-lea al P.C. (b) din Rusia s'a ținut la Moscova între 18-23 Martie 1919. Congresul a respins cu hotărîre concepțiile șovine, proprii națiunilor asupritoare, formulate de Buharin și Piatacov în problema națională. În ce privește „Programul P.C. (b) din Rusia“, adoptat de congres, vezi „Rezoluțiile și hotărârile congreselor, conferințelor și plenarelor C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S.“, partea I-a, ed. a 6-a, 1940, pag. 281-295. — Pag. 32.

11 Vezi „Congresul al II-lea al Internaționalei Comuniste, Iulie-August 1920“, Moscova 1934, pag. 492. — Pag. 32.

12 Textul telegrammei lui Șingariov este citat în articolul lui V. I. Lenin: „«Acord amiabil» între moșieri și țărani?“, publicat în „Pravda“ Nr. 33 din 15 Aprilie 1917 (vezi V. I. Lenin, Opere, vol. XX, pag. 169). — Pag. 36.

13 Conferința generală a Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților din Rusia, convocată de Comitetul Executiv al So-

vietului din Petrograd, s'a ținut la Petrograd în zilele de 29 Martie—3 Aprilie 1917. Lucrările conferinței s'au desfășurat sub influența menșevicilor și socialiștilor-revoluționari. — Pag. 43.

- 14 În nota pe care leaderul cadeților, Miliucov, ministrul afacerilor externe în Guvernul Provizoriu, a trimis-o puterilor aliate la 18 Aprilie 1917, se confirma fidelitatea Guvernului Provizoriu față de tratatele încheiate de țară, declarându-se că guvernul este gata să continue războiul imperialist. Nota a stârnit o vie indignare în rândurile muncitorilor și soldaților din Petrograd. — Pag. 45.
- 15 Palatul favoritei țarului, Cșesinscaia, a fost ocupat de soldații revoluționari în zilele revoluției din Februarie. Aici s'au instalat Comitetul Central și comitetul din Petrograd al bolșevicilor, organizația militară de pe lângă C. C. al P. M. S. D. (b) din Rusia, clubul soldaților și alte organizații ale muncitorilor și soldaților. — Pag. 47.
- 16 La 22 Aprilie 1917, după conferința dela palatul Mariinski, Guvernul Provizoriu a publicat o „lămurire” la nota lui Miliucov, în care arăta că prin lozinca „victorie decisivă asupra dușmanului” el înțelege „instaurarea unei păci trainice pe baza autodeterminării popoarelor”. Comitetul Executiv conciliator al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd a declarat că rectificările și „lămuririle” guvernului sunt satisfăcătoare și consideră „incidentul închis”. — Pag. 48.
- 17 Bundul — „Uniunea generală a muncitorilor evrei din Polonia, Lituania și Rusia” — a fost creat în Octombrie 1897 (vezi I. Stalin, Opere, vol. 1, ed. P.M.R. 1948, pag. 398, adnotarea 7. — Nota Red.). — Pag. 55.
- 18 Comitetul popular revoluționar al județului Schlisselburg, care a fost ales la congresul reprezentanților plășilor și târgușoarelor, a luat măsuri pentru rezolvarea problemei agrare. Comisiunea agrară a acestui comitet a hotărât: 1. să se procedeze la aratul în comun al pământurilor libere aparținând bisericilor, mănăstirilor, familiei țarului și proprietarilor particulari; 2. inventarul necesar viu și mort să fie luat pe baza unei evaluări minime dela moșile, depozitele etc. ale proprietarilor particulari. Potrivit acestei hotărâri, comitetele de plasă au luat sub controlul lor toate pământurile din județ, au procedat la inventarierea uneltelor și mașinilor agricole, au luat măsuri de pază a pădurilor, au organizat aratul pământurilor lăsate în paragină etc. — Pag. 60.

- 19 În suplimentul ziarului „Soldatscaia Pravda” Nr. 13 (vezi mai jos adnotarea 34.— Nota Red.) din 3 Mai 1917 au fost publicate rezoluțiile celei de a VII-a conferințe pe țară (din Aprilie) a P. M. S. D. (b) din Rusia. — Pag. 68.
- 20 Pregătirile în vederea alegerilor pentru dumele de sector din Petrograd au început în Aprilie 1917. „Pravda”, comitetul din Petrograd și comitetele de sector ale partidului bolșevic au îndemnat pe muncitori și soldați să ia parte activă la alegcri și să voteze pentru listele bolșevicilor. La 10 Mai 1917 comitetul din Petrograd al P. M. S. D. (b) din Rusia a ținut o ședință cu participarea lui I. V. Stalin, la care comisiunea orășenească și comisiunile de sector au prezentat rapoarte asupra mersului campaniei pentru alegerile municipale. Alegerile pentru dumele de sector din Petrograd au avut loc între 27 Mai — 5 Iunie 1917. I. V. Stalin a consacrat rezultatelor alegerilor articolul intitulat „În jurul rezultatelor alegerilor municipale din Petrograd” (vezi pag. 95 din volumul de față. — Nota Red.). — Pag. 69.
- 21 Trudovicii, sau „grupul muncii” — grupare a democrațiilor mic-burghezi; s’a constituit în Aprilie 1906 din deputații țărani în Duma I-a de Stat. În 1917 trudovicii au fuzionat cu partidul „socialist-popular”. — Pag. 74.
- 22 „Socialiștii-populari” (enesii) — organizație mic-burgheză; s’a constituit în 1906 din o parte a aripei drepte a socialiștilor-revoluționari. Revendicările politice ale socialiștilor-populari nu depășeau cadrul unei monarhii constituționale. Lenin i-a denumit „social-cadeși” și „menșevici socialiști-revoluționari”. După revoluția din Februarie 1917, partidul socialist-popular a ocupat, printre celelalte partide „socialiste” mic-burgheze, o poziție din cele mai de dreapta. După Revoluția din Octombrie, socialiștii-populari au făcut parte din organizațiile contrarevoluționare. — Pag. 74.
- 23 „Rabociaia Gazeta” („Ziarul muncitoresc”) — organul central al partidului menșevic; a apărut la Petrograd cu începere dela 7 Martie 1917. Curând după Revoluția din Octombrie a fost suspendat. — Pag. 75.
- 24 „Mejraionca” („Organizația interraională a social-democrațiilor uniți”) — a luat ființă la Petersburg în 1913. Din această organizație făceau parte menșevicii-troțchiști și o parte a foștilor bolșevici care părăsiseră partidul. În timpul primului

război mondial, mejraionții au avut o poziție centristă, luptând împotriva bolșevicilor. În 1917 ei s'au declarat de acord cu linia partidului bolșevic, și deaceea, la alegerile pentru dumele de sector care au avut loc la Petrograd în Mai 1917, bolșevicii au făcut bloc cu mejraionții. La congresul al VI-lea al P.M.S.D. (b) din Rusia, mejraionții au fost primiți în partid. O parte din aceștia, în frunte cu Troțchi, s'au dovedit mai târziu a fi dușmani ai poporului. — Pag. 77.

- 25 „Novaia Jizni” („Viața nouă”) — ziar menșevic; a apărut la Petrograd cu începere din Aprilie 1917. În jurul acestui ziar s'au grupat menșevicii-martoviști și unii intelectuali cu orientare semimenșevică. Gruparea „Novaia Jizni” a oscilat mereu între conciliatori și bolșevici; după evenimentele din Iulie, membrii grupării au luat parte la congresul de unificare împreună cu menșevicii-defensiști. După Revoluția din Octombrie, această grupare, cu excepția câtorva persoane care s'au alăturat bolșevicilor, a adoptat o poziție ostilă față de Puterea Sovietică. Ziarul „Novaia Jizni” a fost suspendat în vara anului 1918. — Pag. 78.
- 26 Primul congres țărănesc pe întreaga Rusie s'a ținut la Petrograd între 4—28 Mai 1917. Majoritatea la congres au avut-o socialiștii-revoluționari și grupările apropiate de ei. Majoritatea covârșitoare a delegaților țărani din partea guberniilor reprezentau vârfurile chiaburești ale satului. — Pag. 84.
- 27 „Declarația drepturilor soldatului” — ordin de zi pe armată și flotă cu privire la drepturile fundamentale ale militarilor, dat la 11 Mai 1917 de Cherenschi, ministru de război în Guvernul Provizoriu. „Declarația” a restrâns considerabil drepturile cucerite de soldați în primele zile ale revoluției din 1917. Comitetul Executiv al Sovietului din Petrograd, în care predominau socialiștii-revoluționari și menșevicii, a salutat „declarația drepturilor soldatului”, dar soldații și marinarii au întâmpinat-o prin meetinguri de protest, denumind-o declarația lipsei de drepturi. — Pag. 84.
- 28 „Vecerniaia Birjlovca” — ediția de seară a ziarului „Birjevâe Vedomosti” („Buletinul Bursei”). „Birjevâe Vedomosti” — ziar burghez; a apărut la Petersburg începând din 1880. Numele de „Birjlovca” a devenit simbolul venalității și lipsei de principii în presă. La sfârșitul lunii Octombrie 1917, comitetul militar-revoluționar al Sovietului din Petrograd a suspendat acest ziar. — Pag. 85.

- 29 Robert Grimm, secretarul partidului socialist elvețian, a sosit în Rusia în Mai 1917. La începutul lui Iunie, ziarele burgheze au scris că Grimm avea misiunea de a sonda terenul în vederea încheierii unei păci separate între Germania și Rusia. În legătură cu aceasta, Guvernul Provizoriu l-a expulzat pe Grimm din Rusia. — Pag. 88.
- 30 Primul Congres al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților din Rusia, pregătit și convocat de Sovietul din Petrograd, s'a ținut între 3-24 Iunie 1917. Majoritatea la congres o aveau socialiștii-revoluționari (285 delegați) și menșevicii (248 delegați). Bolșevicii, care în acea vreme erau în minoritate în Soviete, aveau 105 delegați. Ei au denunțat la congres caracterul imperialist al războiului și urmările funeste ale politicii de conciliere cu burghezia. V. I. Lenin a vorbit despre atitudinea față de Guvernul Provizoriu și despre război, opunând lozincilor conciliatoare ale menșevicilor și socialiștilor-revoluționari lozinca trecerii întregii puteri în mâna Sovietelor. Lucrările congresului s'au desfășurat sub influența menșevicilor și a socialiștilor-revoluționari. — Pag. 93.
- 31 „Volia Naroda“ („Voința poporului“) — organ al aripii drepte a partidului socialist-revoluționar; a apărut la Petrograd dela 29 Aprilie până la 24 Noembrie 1917. — Pag. 98.
- 32 Apelul „Către toți oamenii muncii, către toți muncitorii și soldații din Petrograd“ a fost scris în legătură cu manifestația muncitorilor și soldaților fixată de Comitetul Central și comitetul din Petrograd al P.M.S.D. (b) din Rusia pentru ziua de 10 Iunie 1917. Acest apel a fost publicat pentru prima oară în 9 Iunie, sub forma unei proclamații care a fost răspândită în cartierele din Petrograd. Acest apel urma să apară la 10 Iunie în „Pravda“ și „Soldatscaia Pravda“. Cum însă în noaptea de 9 spre 10 Iunie Comitetul Central și comitetul din Petrograd al bolșevicilor au fost nevoite să contramandeze manifestația, apelul a fost scos din mașinile de stereotipie ale ziarelor „Pravda“ și „Soldatscaia Pravda“. S'a difuzat numai un mic număr de exemplare din ziarul „Soldatscaia Pravda“ care cuprindeau textul apelului. La 13 Iunie apelul a fost publicat în Nr. 80 al „Pravdei“, după articolul „Adevărul despre manifestație“. În zilele de 17 și 18 Iunie 1917 apelul a apărut din nou în ziarul „Pravda“, în legătură cu noua manifestație fixată pentru 18 Iunie. — Pag. 101.
- 33 „Ocopnaia Pravda“ („Adevărul tranșeelor“) — ziar bolșevic; a apărut la Riga cu începere dela 30 Aprilie 1917. Primele nu-

mere au fost scoase de comitetul de soldați al regimentului Novoladojschi cu banii soldaților. Începând cu Nr. 7 (17 Mai 1917), ziarul a devenit organul organizației militare și al secțiunii ruse de pe lângă comitetul din Riga al P.M.S.D. (b) din Rusia, iar începând cu Nr. 26 (5 Iulie 1917), organul organizației militare a armatei a XII-a pe lângă comitetul din Riga și apoi pe lângă C. C. al social-democrației ținutului Leton. A fost suspendat la 21 Iulie 1917, însă nu mai târziu decât peste două zile, la 23 Iulie, în locul ziarului „Ocopnaia Pravda” a început să apară „Ocopnâi Nabat” („Clopotul tranșeeilor”), organul organizației militare unite a social-democrației din Letonia și care a continuat să apară până la căderea Rîgei în mâinile nemților. Cu începere dela 12 Octombrie, „Ocopnâi Nabat” reapare în orașul Venden. Cu începere dela 29 Octombrie 1917, ziarul reapare sub titlul dinainte: „Ocopnaia Pravda”. Dela această dată ziarul apare neîntrerupt până în Februarie 1918. — Pag. 106.

- 34 „Soldatscaia Pravda” („Adevărul soldaților”) — ziar bolșevic; a apărut dela 15 Aprilie 1917 ca organ al organizației militare de pe lângă comitetul din Petrograd al P.M.S.D. (b) din Rusia, iar cu începere dela 19 Mai ca organ al organizației militare de pe lângă C. C. al P.M.S.D. (b) din Rusia. „Soldatscaia Pravda” s’a bucurat de o mare popularitate printre soldații și muncitorii din Petrograd. Muncitorii contribuiau cu bani la editarea ziarului și la răspândirea lui gratuită printre soldații de pe front. Tirajul ziarului s’a ridicat până la 50.000 de exemplare, din care jumătate erau trimise pe front. În zilele lui Iulie 1917, redacția ziarului „Soldatscaia Pravda”, ca și a ziarului „Pravda”, a fost devastată, iar ziarul suspendat de Guvernul Provizoriu. Reluându-și apariția în primele zile după Revoluția din Octombrie, ziarul a ființat până în Martie 1918. — Pag. 111.

- 35 Tipografia „Trud”, în care se tipăreau ziarele și cărțile bolșevice, a fost cumpărată de Comitetul Central al P.M.S.D. (b) din Rusia la 22 Aprilie 1917. În urma apelului lansat de „Pravda”, suma necesară pentru cumpărarea tipografiei a fost realizată prin donațiile muncitorilor și soldaților. La 6 Iulie 1917, tipografia a fost devastată de detașamente de iuncheri și Cazaci. — Pag. 111.

- 36 A doua conferință (extraordinară) orășenească a bolșevicilor din Petrograd a fost convocată pentru ziua de 1 Iulie 1917. La această conferință au participat 145 delegați, reprezentând 32.220 membri de partid. Convocarea acestei conferințe extra-

ordinare a fost determinată de agravarea situației politice la Petrograd și în țară, în legătură cu ofensiva care începuse pe front și cu încercarea Guvernului Provizoriu de a scoate regimentele revoluționare din Petrograd și de „a descongestiona” orașul de muncitori revoluționari etc. Din cauza evenimentelor din zilele de 3—5 Iulie, lucrările conferinței au fost suspendate și reluate abia la 16 Iulie. Lucrările ulterioare ale conferinței s’au desfășurat sub directa conducere a lui I. V. Stalin. — Pag. 114.

- 37 Conferința extraordinară dela Moscova — conferința de stat dela Moscova — a fost convocată de Guvernul Provizoriu pentru ziua de 12 August 1917. Majoritatea participanților la conferință o constituiau reprezentanții moșierilor, burgheziei, generalilor, corpului ofițeresc și al vârfurilor căzăcimii. Delegația din partea Sovietelor și a C. E. C. era alcătuită din menșevici și socialiști-revoluționari. Cornilov, Alexeev, Caledin și alții au susținut un program de sdrobire a revoluției. În discursul său, Cherenschi a amenințat că va reprima mișcarea revoluționară și va curma încercările țăranilor de a pune mâna pe pământurile moșierești. Comitetul Central al partidului bolșevic a lansat un apel, scris de I. V. Stalin, îndemnând proletariatul să protesteze împotriva conferinței dela Moscova. În ziua deschiderii conferinței, bolșevicii au organizat la Moscova o grevă de o zi la care au participat peste 400.000 de oameni. Au avut loc meetinguri de protest și greve în mai multe alte orașe. I. V. Stalin a demascât într’o serie de articole caracterul contrarevoluționar al conferinței dela Moscova (vezi pag. 206, 213, 224, 228 și altele din volumul de față). — Pag. 119.

- 38 La 5 Iulie 1917 a venit dela Helsingfors la Petrograd o delegație de marinari din flota de război a Mării Baltice. Cauza venirii delegației a fost încercarea Guvernului Provizoriu de a folosi vasele flotei baltice împotriva marinarilor revoluționari din Kronstadt, care luaseră parte activă la manifestația din 3 și 4 Iulie dela Petrograd. La 7 Iulie, din ordinul Guvernului Provizoriu, cei 67 de marinari care alcătuiau delegația flotei baltice au fost arestați. — Pag. 119.

- 39 Dezarmarea muncitorilor din Sestroretc s’a făcut la 11 Iulie 1917, din ordinul Guvernului Provizoriu și cu asentimentul C.E.C., în care predominau socialiștii-revoluționari și menșevicii. Li s’a dat muncitorilor un ultimatum, cerându-li-se să predea armele, sub amenințarea că în caz contrar se va recurge la forța armată. Membrii comitetului de întreprindere al uzinei

- de armament din Sestrorețc, bolșevici, au fost arestați. — Pag. 119.
- 40 Declarația publicată de Guvernul Provizoriu la 8 Iulie 1917 cuprindea o serie de promisiuni demagogice cu ajutorul cărora Guvernul Provizoriu, socialiștii-revoluționari și menșevicii voiau să liniștească masele după evenimentele dintre 3—5 Iulie. Cerând continuarea războiului imperialist, Guvernul Provizoriu promitea să facă la termenul fixat — 17 Septembrie — alegerile pentru Adunarea Constituantă, să înlocmească proiectele de legi cu privire la introducerea zilei de lucru de 8 ore, la asigurările sociale etc. Cu tot caracterul ei pur formal, declarația dela 8 Iulie a fost atacată de cadeți, care au cerut, drept condiție a participării lor la guvern, să se revină asupra acestei declarații. — Pag. 125.
- 41 Camcoviștii — partizanii lui Camcov B. (Caț), unul din leaderii aripii stângi a socialiștilor-revoluționari, aripă care s'a constituit curând după revoluția din Februarie 1917. — Pag. 129.
- 42 Articolul „Victoria contrarevoluției” a fost publicat sub titlul „Triumful contrarevoluției”, în Nr. 5 din 19 Iulie 1917 al ziarului „Proletarscoe Delo” („Cauza proletariatului”), care apărea la Kronstadt. — Pag. 137.
- 43 Cuvintele rostite de Mulei-Hassan, maurul din Tunis, unul din eroii tragediei lui F. Schiller „Conjurația lui Fiesco” (F. Schiller, Opere, Vol. II, ed. „Academia” 1936, pag. 260). — Pag. 141.
- 44 A. Henderson — unul din conducătorii partidului muncitoresc englez (laburist). În timpul primului război mondial, Henderson a fost social-șovin, membru în guvernul lui Lloyd George.
A. Thomas — unul din conducătorii partidului socialist francez. În timpul primului război mondial a fost social-șovin, făcând parte din guvernul francez. — Pag. 141.
- 45 Apelul intitulat „Către toți oamenii muncii, către toți muncitorii și soldații din Petrograd” a fost scris în legătură cu evenimentele dintre 3—5 Iulie, din însărcinarea celei de a II-a conferințe orășenești a bolșevicilor din Petrograd. La 25 Iulie 1917, apelul a fost publicat în Nr. 2 al ziarului „Rabocii i Soldat” (ziarul poartă din eroare data de 24 Iulie). La cererea muncitorilor și soldaților el a fost publicat din nou la 1 August, în Nr. 8 al ziarului. — Pag. 144.

- 46 Conferința dela 21 Iulie, pe care socialiștii-revoluționari și menșevicii au numit-o „istorică”, a fost convocată de Guvernul Provizoriu în legătură cu criza de guvern provocată de plecarea cadeților din guvern și cu demisia lui Cherenschi. La conferință au participat reprezentanții partidelor burgheze și conciliatoare. Cadeții au cerut la conferință formarea unui guvern care să nu depindă de Soviete și de partidele democratice și care să fie în stare să restabilească prin represiuni „disciplina” în armată etc. Socialiștii-revoluționari și menșevicii au acceptat aceste cereri și l-au autorizat pe Cherenschi să constituie un nou Guvern Provizoriu. — Pag. 147.
- 47 Vers dintr'un cântec al poetului democrat american W. Whitman (vezi „Culegere de cântece revoluționare”, ed. comitetului din Petrograd al P.M.S.D.R., 1916, pag. 9). — Pag. 150.
- 48 Este vorba de conferința extraordinară pe oraș a bolșevicilor din Petrograd care s'a ținut în zilele de 1—3 și 16—20 Iulie 1917 (vezi adnotarea 36) și de a doua conferință orășenească a menșevicilor, care s'a ținut în zilele de 15 și 16 Iulie. — Pag. 152.
- 49 Articolul „In jurul alegerilor pentru Adunarea Constituantă” a fost scris în legătură cu deschiderea campaniei electorale pentru Adunarea Constituantă, alegerile fiind fixate de Guvernul Provizoriu pentru ziua de 17 Septembrie 1917. Prima parte a articolului a apărut în Nr. 99 din 5 Iulie 1917 al ziarului „Pravda”. Dat fiind însă că după evenimentele din Iulie „Pravda” a fost suspendată, publicarea articolului a fost întreruptă. Articolul a fost publicat în întregime deabia la 27 Iulie 1917 în Nr. 4 al ziarului „Rabocii i Soldat”. — Pag. 157.
- 50 Uniunea țărănească din Rusia — organizație mic-burgheză, înființată în 1905. Uniunea cerea libertate politică, convocarea Adunării Constituante și desființarea proprietății private asupra pământului. În 1906 uniunea țărănească s'a destrămat. În 1917 uniunea și-a reluat activitatea și a convocat, la 31 Iulie, un congres general la Moscova. Congresul s'a pronunțat pentru sprijinirea totală a Guvernului Provizoriu, pentru continuarea războiului imperialist și împotriva luării în stăpânire de către țărani a pământurilor moșierești. În toamna anului 1917 unii membri ai Comitetului Principal al uniunii țărănești au luat parte la reprimarea răscoalelor țărănești. — Pag. 157.
- 51 Sovietul de deputați țărani al garnizoanei Petrograd, denumit mai apoi Sovietul din Petrograd al deputaților țărani, a fost

creat la 14 Aprilie 1917 din reprezentanți ai unităților militare și ai unora din întreprinderile din Petrograd. Sovietul și-a fixat drept sarcină principală lupta pentru trecerea întregului pământ, fără despăgubiri, în folosința țăranilor. Sovietul din Petrograd al deputaților țărani a luptat împotriva politicii conciliatoare a Sovietului de deputați țărani din Rusia, condus de socialiștii-revoluționari de dreapta. După Revoluția Socialistă din Octombrie, Sovietul a luat parte activă la organizarea Puterii Sovietice la sate și la înfăptuirea decretului asupra pământului. În Februarie 1918, în urma demobilizării vechii armate, Sovietul și-a încetat activitatea. — Pag. 160.

- 52 Congresul al VI-lea al P.M.S.D. (b) din Rusia s'a ținut la Petrograd între 26 Iulie — 3 August 1917. La congres au fost prezentate și puse în discuție următoarele rapoarte: raportul politic și organizatoric al C.C., rapoartele organizațiilor locale, precum și rapoartele asupra războiului și situației internaționale, asupra situației politice și economice, a mișcării sindicale și a campaniei electorale pentru Adunarea Constituantă. Congresul a adoptat un nou statut al partidului și o rezoluție specială cu privire la organizarea uniunilor de tineret. I. V. Stalin a făcut raportul asupra activității C. C. și raportul asupra situației politice. Congresul a respins propunerea troțchistă a lui Buharin și Preobrajenschi, care încercau să împiedice orientarea partidului înspre revoluția socialistă, și a adoptat rezoluția propusă de I. V. Stalin asupra situației politice. Congresul a orientat partidul spre insurecția armată, spre revoluția socialistă. — Pag. 165.

- 53 Friedrich Adler — unul din leaderii social-democrației austriace. În semn de protest împotriva războiului, el a ucis în 1916 pe primul ministru austriac Stürck, fapt pentru care a fost condamnat la moarte în Mai 1917. Eliberându-se din închisoare în 1918, el a luat o atitudine ostilă Revoluției din Octombrie. — Pag. 166.

- 54 La 4 Iulie 1917 a fost răspândit în cartierele muncitorești următorul apel:

„Tovarăși muncitori și soldați din Petrograd! Acum, după ce burghezia contrarevoluționară s'a ridicat fațăș împotriva revoluției, Sovietul de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor din Rusia să ia toată puterea în mâna lui.

Aceasta este voința populației revoluționare din Petrograd, care are dreptul să facă cunoscută printr'o demonstrație pașnică și organizată această voință a sa Comitetelor Execu-

tive ale Sovietelor de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor din Rusia întrunite acum.

Trăiască voința muncitorilor revoluționari și a soldaților revoluționari!

Trăiască Puterea Sovietelor!

Guvernul de coaliție a dat faliment; el s'a destrămat, nefiind în stare să ducă la bun sfârșit sarcinile pentru îndeplinirea cărora a fost constituit. În fața revoluției stau sarcini mărețe și foarte grele. E necesară o nouă putere, care, în unire cu proletariatul revoluționar, cu armata revoluționară și cu țăranimea revoluționară, să pornească cu hotărîre la consolidarea și lărgirea cuceririlor poporului. O astfel de putere nu poate fi decât Puterea Sovietelor de deputați ai muncitorilor, soldaților și țăranilor.

Garnizoana revoluționară din Petrograd și muncitorii s'au ridicat ieri pentru a proclama lozinca: „Toată puterea Sovietelor!”. Chemăm pe toți muncitorii, soldații și țăranii din Petrograd să transforme această mișcare care a izbucnit în regimente și uzine într-o manifestare pașnică și organizată a voinței lor.

Comitetul Central al P. M. S. D. R.

Comitetul din Petersburg al P. M. S. D. R.

Comitetul interraional al P. M. S. D. R.

Organizația militară de pe lângă C. C. al P. M. S. D. R.

Comisiunea secțiunii muncitorești a Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților.“ — Pag. 173.

- 55 „Listoc Pravdă“ („Foaia Adevărului“) a apărut la 6 Iulie 1917 în locul numărului din acea zi al ziarului „Pravda“, a cărei redacție fusese devastată de iuncheri. În „Listoc Pravdă“ a fost publicat, sub titlul „Calm și tărie“, apelul Comitetului Central și al comitetului din Petrograd al P.M.S.D. (b) din Rusia și al organizației militare a P.M.S.D. (b) din Rusia. — Pag. 175.

- 56 „Jivoe Slovo“ („Cuvântul viu“) — ziar boulevardier ultrareacționar; a apărut la Petrograd. În 1917 ziarul acesta a făcut agitație pogromistă împotriva bolșevicilor; a apărut până la Revoluția din Octombrie. — Pag. 176.

- 57 Manifestul cu titlul „Calomniatorii să fie dați în judecată!“ a fost lansat de Comitetul Central al P.M.S.D. (b) din Rusia după 5 Iulie și a fost publicat la 9 Iulie 1917 în ziarul „Volna“ („Valul“), editat de comitetul din Helsingfors al P.M.S.D. (b) din Rusia. Manifestul spunea: „Contrarevoluția vrea să decapiteze revoluția în chipul cel mai simplu, semănând confuzie în

masse și atârându-le împotriva celor mai populari conducători, împotriva încercaților luptători pentru revoluție... Cerem Guvernului Provizoriu și Comitetului Executiv Central al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților o anchetă imediată și publică asupra tuturor împrejurărilor mârșavului complot al pogromiștilor și calomniatorilor plătiți, organizat împotriva onoarei și vieții conducătorilor clasei muncitoare... Calomniatorii și colportorii calomniilor să fie dați în judecată. Pogromiștii și mincinoșii să fie ținuiți la stâlpul infamiei!". — Pag. 177.

58 Bezrabortnâi — pseudonimul lui D. Z. Manuilschi. — Pag. 180.

59 La 27 Iulie 1917 eșaloanele regimentului ucrainian „Bogdan Hmelnițchi“, care se îndrepta spre front, au fost întâmpinate cu focuri de armă de către Cazaci și cuirasieri în stațiile apropiate de Chiev și chiar la Chiev. — Pag. 186.

60 Ordinul Nr. 1 a fost dat la 1 Martie 1917 de Sovietul din Petrograd la cererea reprezentanților unităților revoluționare militare, care au declarat că soldații își pierd tot mai mult încrederea în Comitetul Provizoriu al Dumei de Stat și comisia militară creată de acesta.

„Ordinul“ cerea unităților militare (companiilor, batalioanelor etc.) să aleagă comitete de soldați și să trimită reprezentanți în Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților, punea armele unităților militare la dispoziția comitetelor de soldați și permitea ca ordinele comisiei militare să fie îndeplinite numai în cazul când nu vor fi în contradicție cu ordinele și deciziile Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților etc. — Pag. 191.

61 I. V. Stalin se referă la broșura lui Lenin „Cu privire la lozinci“, scrisă în Iulie 1917 (vezi V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, partea întâia, ed. P.C.R. 1946, pag. 83—92. — Nota Red.). — Pag. 195.

62 Articolul „Impotriva conferinței dela Moscova“ a fost scris de I. V. Stalin din însărcinarea Comitetului Central al P.M.S.D. (b) din Rusia, care, la 5 August 1917, a discutat problema conferinței dela Moscova. C. C. a decis publicarea unei rezoluții și a unui manifest precum și publicarea în Organul Central a unei serii de articole cu privire la conferința dela Moscova. Articolul „Impotriva conferinței dela Moscova“ a apărut întâi ca articol de fond în Nr. 14 al ziarului „Rabocî i

Soldat", apoi la 12 August 1917 în ziarul „Proletarscoe Delo" din Kronstadt, iar la 13 August în Nr. 1 al ziarului „Proletarul", sub formă de apel al C. C. al partidului. Articolul „Împotriva conferinței dela Moscova" a mai apărut și sub formă de manifest.

Atât în apel cât și în manifest, ultimele rânduri ale articolului au fost înlocuite cu următoarele cuvinte:

„Tovarăși! Convocați meetinguri și adoptați rezoluții de protest împotriva «conferinței dela Moscova». Alăturați-vă muncitorilor dela «Putilov» și, în semn de protest împotriva «conferinței», organizați astăzi colecte pentru presa de partid, persecutată și prigonită. Nu vă lăsați provocați și abțineți-vă astăzi dela orice manifestații de stradă!“. — Pag. 206.

- 63 Problema conferinței dela Stockholm s'a pus în Aprilie 1917. Social-democratul danez Borgberg a sosit la Petrograd și, în numele comitetului unit al partidelor muncitorești din Danemarca, Norvegia și Suedia, a invitat partidele socialiste din Rusia să participe la o conferință, la Stockholm, pentru a discuta problema încheierii păcii. Comitetul Executiv, în care predominau socialiștii-revoluționari și menșevicii, și apoi și Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd au hotărât să participe la conferința dela Stockholm și să-și asume inițiativa convocării ei. Conferința a VII-a generală (din Aprilie) a bolșevicilor s'a pronunțat categoric împotriva participării la conferința dela Stockholm, denunțând caracterul ei imperialist. La 6 August, la ședința C.E.C., unde s'a discutat problema participării la conferința dela Stockholm, Camenev a cerut să se participe la conferință. Frațiunea bolșevică din C.E.C. s'a desolidarizat de propunerea lui Camenev, iar Comitetul Central al partidului a condamnat linia lui, luând hotărârea de a arăta în Organul Central punctul de vedere al partidului în această problemă. La 9 August a apărut în ziarul „Rabocii i Soldat" articolul lui I. V. Stalin: „Încă odată despre Stockholm", iar la 16 August a fost publicată în ziarul „Proletarul" o scrisoare a lui V. I. Lenin: „Despre cuvântarea lui Camenev la C. E. C. în chestiunea conferinței dela Stockholm". — Pag. 209.

- 64 Comitetul Executiv al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd a hotărât în Aprilie 1917 să trimită o delegație în țările neutre și aliate în vederea pregătirii conferinței dela Stockholm. Primul congres al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților din Rusia a confirmat această hotărâre a Sovietului din Petrograd. Delegația a vizitat Anglia, Franța, Italia și Suedia, unde a luat contact cu reprezen-

tanții diferitelor partide socialiste. Conferința care urma să aibă loc la Stockholm nu s'a ținut. — Pag. 210.

65 Parlamentul îndelungat — parlament din perioada revoluției burgheze din Anglia din secolul al XVII-lea, care a funcționat timp de 13 ani (1640—1653). — Pag. 214.

66 Așa numita conferință preliminară sau „particulară a fruntașilor vieții publice” s'a ținut la Moscova în zilele de 8-10 August 1917. Scopul conferinței era să unească cercurile burghezo-moșierești cu clica militară și să elaboreze o platformă comună în vederea apropiatei conferințe de stat. La conferința preliminară s'a constituit „Uniunea fruntașilor vieții publice”, organizație contrarevoluționară. — Pag. 216.

67 Dieta finlandeză, care a fost convocată la sfârșitul lunii Martie 1917, a cerut autonomia Finlandei. După tratative îndelungate și infructuoase cu Guvernul Provizoriu, dieta finlandeză a votat la 5 Iulie 1917 „legea puterii supreme”, după care puterea dietei a fost extinsă la toate domeniile vieții Finlandei, cu excepția politicii externe, a legislației militare și a administrației militare, care rămâneau în seama organelor ruse centrale. La 18 Iulie 1917 Guvernul Provizoriu a declarat că legea votată de dietă anticipa asupra hotărârii Adunării Constituante, și a dizolvat dieta. — Pag. 221.

68 Rada centrală ucrainiană a fost creată de partidele și grupările burgheze și mic-burgheze ucrainiene în Aprilie 1917. În preajma evenimentelor din Iulie se constituie Secretariatul General al Radei ca organ suprem de conducere a Ucrainei. După reprimarea manifestației din Iulie dela Petrograd, Guvernul Provizoriu, care ducea o politică de asuprire națională, a declarat ca ne mai făcând parte din cuprinsul Ucrainei bazinul Donetului, regiunea Ecaterinoslav și alte câteva regiuni. Puterea supremă în Ucraina a trecut în mâna unui comisar special, numit de Guvernul Provizoriu. Cu toate acestea, în fața pericolului revoluției proletare iminente, fruntașii Radei au căzut curând la înțelegere cu Guvernul Provizoriu, Rada devenind bastionul contrarevoluției burghezo-naționaliste în Ucraina. — Pag. 221.

69 „Izvestia Petrogradscovo Soveta rabocih i soldatschih deputatov” („Știrile Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd”) — ziar care începe să apară la 28 Februarie 1917. Când, la primul congres general al Sovietelor

- din Rusia, a luat ființă Comitetul Executiv Central al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților, ziarul a devenit organul C.E.C., iar dela 1 August 1917 (începând cu Nr. 132) a apărut sub titlul „Izvestia Tsentralnovo ispolnitelnovo comiteta i Petrogradscovo Soveta rabocih i soldatschih deputatov” („Știrile Comitetului Executiv Central și ale Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd”). În tot acest răstimp, ziarul a fost în mâna menșevicilor și socialiștilor-revoluționari, ducând o luptă înverșunată împotriva partidului bolșevic. Cu începere dela 27 Octombrie 1917, după cel de al II-lea congres general al Sovietelor din Rusia, „Izvestia” a devenit organul oficial al Puterii Sovietice. Din Martie 1918, în urma mutării din Petrograd a C.E.C. și a Consiliului Comisarilor Poporului, ziarul apare la Moscova. — Pag. 226.
- 70 La 19 August 1917 armata germană a pornit la străpungerea frontului în apropierea Rigei. Trupele rusești au opus o rezistență energetică, însă comandamentul suprem, prin Cornilov, a dat ordin de retragere, astfel că la 21 August Nemții au ocupat Riga. Riga a fost cedată de Cornilov cu scopul de a pune sub amenințare Petrogradul revoluționar, de a obține scoaterea armatelor revoluționare din Petrograd și de a înlesni înfăptuirea complotului contrarevoluționar. — Pag. 227.
- 71 „Novoe Vremia” („Vreme nouă”) — ziar care a apărut la Petrograd din 1868; organ al cercurilor reacționare ale nobilimii și al cercurilor funcționărești-birocratice. Începând din 1905 a devenit unul din organele sutelor negre. A fost suspendat la sfârșitul lui Octombrie 1917. — Pag. 232.
- 72 „Ruschie Vedomosti” („Analele ruse”) — ziar care a apărut la Moscova din 1863; exprima interesele moșierilor liberali și ale burgheziei. A fost suspendat în 1918, odată cu alte ziare contrarevoluționare. — Pag. 249.
- 73 Afacerea Dreyfus — proces înscenat de cercurile reacționare din Franța. Un ofițer dela marele stat-major francez, evreul Dreyfus, a fost condamnat în 1894 de tribunalul militar la detențiune pe viață pe baza unei acuzații mincinoase de spionaj și înaltă trădare. Mișcarea socială formată în Franța în favoarea lui Dreyfus a dat la iveală corupția justiției și a ascuțit lupta politică dintre republicani și monarhiști. În 1899 Dreyfus a fost grațiat și eliberat. În 1906, în urma revizuirii procesului, Dreyfus a fost achitat. — Pag. 265.
- 74 „Times” — ziar influent al marii burghezii engleze; apare la Londra din 1788. — Pag. 266.

- 75 „Matin“ — ziar burghez; apare la Paris din 1884. — Pag. 266.
- 76 Articolul „Ori, ori“ a apărut întâi, cu unele prescurtări, în Nr. 10 al ziarului „Proletarul“ din 24 August 1917, sub titlul: „Care este soluția?“. — Pag. 270.
- 77 „Ruscaia Volia“ („Voința rusă“) — ziar burghez fondat cu banii marilor bănci; a apărut la Petrograd dela 15 Decembrie 1916 până la 25 Octombrie 1917. — Pag. 273.
- 78 Articolul „Complotul continuă“ a apărut la 28 August 1917 în Nr. 5 al ziarului „Rabocii“. În această zi, în legătură cu complotul lui Cornilov, a apărut în afară de numărul obișnuit al ziarului și o ediție specială într-o singură pagină. Articolul a apărut și în numărul următor al ziarului „Rabocii“ din 29 August, sub titlul „Ecouri politice“. — Pag. 281.
- 79 „Le Temps“ — ziar burghez; a apărut la Paris din 1829 până în 1842 și apoi din 1861 până în 1942. — Pag. 308.
- 80 Rezoluția Sovietului din Petrograd a apărut în numărul 21 al ziarului „Rabocii Puti“ din 27 Septembrie 1917. — Pag. 334.
- 81 Greva dela căile ferate a avut loc între 24-26 Septembrie 1917. Muncitorii și funcționarii dela căile ferate au cerut mărirea salariilor, ziua de lucru de 8 ore și o mai bună aprovizionare cu alimente. Greva a cuprins toate unitățile căilor ferate din țară, bucurându-se de simpatia și sprijinul muncitorilor din industrie. — Pag. 335.
- 82 Declarația dela 14 August — program al așa numitei „democrații revoluționare“ — a fost citită de Ciheidze la conferința de stat dela Moscova, în numele majorității socialist-revoluționare și menșevice din C.E.C. al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților, în numele Comitetului Executiv al Sovietului de deputați ai țăranilor din Rusia și al altor organizații. Declarația cerea sprijinirea Guvernului Provizoriu. — Pag. 338.
- 83 Liberdanții (sau liberdaniei) — poreclă ironică rămasă leaderilor menșevici Liber și Dan și adeptilor lor, după apariția, în Nr. 141 din 25 August 1917 al ziarului bolșevic „Soșial-Democrat“ din Moscova, a unui folleton al lui D. Bednâi intitulat „Liberdan“. — Pag. 338.

- 84 „Torgovo-Promâșlenaia Gazeta” („Ziarul comerțului și al industriei”) — ziar burghez; a apărut la Petrograd din 1893 până în 1918. — Pag. 339.
- 85 „Obșcee Delo” („Cauza comună”) — cotidian de seară editat de V. Burțev; a apărut la Petrograd din Septembrie până în Octombrie 1917. Ziarul „Obșcee Delo” l-a sprijinit pe Cornilov, ducând o turbată campanie de calomnii împotriva Sovietelor și bolșevicilor. — Pag. 348.
- 86 Congresul al II-lea al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților din Rusia, la care au participat reprezentanții Sovietelor județene și guberniale de deputați ai țăranilor, s'a deschis la Petrograd la 25 Octombrie 1917. Congresul n'a ținut decât două ședințe: la 25 și 26 Octombrie. Până la deschiderea congresului sosiseră 649 delegați. Cea mai numeroasă fracțiune din congres era fracțiunea bolșevică, care număra 390 de delegați. Menșevicii, socialiștii-revoluționari de dreapta și bundiștii au părăsit congresul curând după deschidere, refuzând să recunoască revoluția socialistă.
- Congresul al II-lea al Sovietelor a anunțat trecerea puterii în mâna Sovietelor și a format primul guvern sovietic: Consiliul Comisarilor Poporului. V. I. Lenin a fost ales președinte al Consiliului Comisarilor Poporului, iar I. V. Stalin Comisar al poporului pentru naționalități. — Pag. 385.
- 87 Comisiunea sau Comitetul Executiv pentru apărarea țării, a fost creată de conferința pentru apărare, care s'a deschis la 7 August 1917, fiind convocată de C. E. C. al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților, în care socialiștii-revoluționari și menșevicii dețineau majoritatea. Comitetul Executiv pentru apărarea țării a sprijinit măsurile militare ale Guvernului Provizoriu, măsuri luate de acesta în interesul contrarevoluției burghezo-moșierești (îndepărtarea trupelor revoluționare din Petrograd etc.). — Pag. 397.
- 88 Este vorba de rezoluția întocmită de V. I. Lenin și adoptată de C.C. al P.M.S.D. (b) din Rusia în ședința din 10 Octombrie 1917 (vezi V. I. Lenin, Opere alese în două volume, vol. II, partea întâia, „Rezoluția asupra insurecției armate”, ed. P. C. R., 1946, pag. 188. — Nota Red.). — Pag. 407.

CRONICĂ BIOGRAFICĂ

(Martie — Octombrie 1917)

- 12 Martie** I. V. Stalin, eliberat de revoluția din Februrie 1917 din locul de deportare Turuhan, sosește la Petrograd.
- 14 Martie** În Nr. 8 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Despre Sovietele de deputați ai muncitorilor și soldaților”.
- 15 Martie** La ședința lărgită a Biroului C.C. al P.M.S.D. (b) din Rusia, I. V. Stalin este cooptat în redacția ziarului „Pravda”.
- 16 Martie** În Nr. 10 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I.V. Stalin „Despre război”.
- 18 Martie** Biroul C.C. al partidului delegă pe I.V. Stalin în Comitetul Executiv al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd.
- În Nr. 12 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I.V. Stalin „Despre condițiile victoriei revoluției ruse”.
- 3 Aprilie** I.V. Stalin și M. I. Ulianova, împreună cu o delegație a muncitorilor și muncitoarelor din Petrograd și Sestroretc, se duc să întâmpine la gara Beloostrov (linia ferată finlandeză) pe V. I. Lenin, care se înapoia din emigrație, și-l însoțesc la Petrograd.

- 4 Aprilie** I. V. Stalin ia parte la consfătuirea fruntașilor partidului bolșevic și la ședința comună a bolșevicilor și menșevicilor, delegați la conferința generală a Sovietelor din Rusia, la care V. I. Lenin a expus Tezele din Aprilie.
- 6 Aprilie** I. V. Stalin participă la ședința Biroului C. C., luând parte la discuțiile asupra Tezelor din Aprilie ale lui V. I. Lenin.
- 8 Aprilie** I. V. Stalin semnează declarația de protest împotriva hotărîrii Comitetului Executiv al Sovietului din Petrograd de sprijinire a așa numitului „împrumut al libertății”.
- 14 Aprilie** În Nr. 32 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Pământ țăranilor”.
- 14-22 Aprilie** I. V. Stalin participă la lucrările conferinței organizației din Petrograd a P. M. S. D. (b) din Rusia.
- 18 Aprilie** I. V. Stalin rostește discursul „Despre Guvernul Provizoriu” la meetingul de 1 Mai din piața Bursei de pe Insula Vasilievschi.
În Nr. 35 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Întâi Mai”.
- 20 Aprilie** I. V. Stalin participă, în calitate de membru al Comitetului Executiv al Sovietului din Petrograd, la conferința dela Palatul Mariinschi a membrilor Guvernului Provizoriu și ai comitetului provizoriu al Dumei de Stat, cu reprezentanții Comitetului Executiv al Sovietului de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd, conferință convocată în legătură cu nota lui Miliucov din 18 Aprilie 1917.
- 24-29 Aprilie** Are loc a VII-a conferință generală (din Aprilie) a partidului bolșevic, ale cărei lucrări sunt conduse de V. I. Lenin și I. V. Stalin.

- 24 Aprilie** I. V. Stalin rostește la conferință un discurs în favoarea rezoluției lui Lenin asupra momentului politic și este ales în comisiunea pentru redactarea rezoluției pe baza raportului lui V. I. Lenin.
- 29 Aprilie** I. V. Stalin prezintă la conferință raportul asupra problemei naționale și rostește cuvântul de încheiere în această problemă. Este ales membru în Comitetul Central al partidului.
- 4 Mai** În Nr. 48 al ziarului „Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Oameni rămași în urma revoluției”.
- 10 Mai** I. V. Stalin participă la ședința comitetului din Petrograd al P. M. S. D. (b) din Rusia, luând cuvântul în problema structurii organizatorice a comitetului din Petrograd și în problema alegerilor municipale.
- 14 Mai** I. V. Stalin vorbește despre problema națională la meetingul, urmat de concert, organizat de clubul muncitorilor și soldaților estonieni în localul Bursei de valori de pe Insula Vasiliev-schi.
- 21,24 și 26 Mai** În Nr. 63, 64 și 66 ale ziarului „Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Campania municipală”.
- Mai** Se constituie Biroul Politic al Comitetului Central al partidului bolșevic în care intră și I. V. Stalin, fiind de atunci în permanență membru al acestuia.
- 3-24 Iunie** I. V. Stalin participă la ședințele primului congres general al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților.
- 6 Iunie** V. I. Lenin și I. V. Stalin participă la ședința lărgită a C. C. al partidului. Stalin sprijină

propunerea lui Lenin cu privire la organizarea unei manifestații pașnice a muncitorilor și soldaților.

La ședința închisă a Comitetului din Petrograd al P. M. S. D. (b) din Rusia, consacrată problemei manifestației, I. V. Stalin vorbește despre situația politică din Petrograd.

**Noaptea de 9 spre
10 Iunie**

V. I. Lenin și I. V. Stalin participă la ședința fracțiunii bolșevice a primului congres general al Sovietelor din Rusia și apoi la ședința C. C. al P. M. S. D. (b) din Rusia. În urma propunerii făcute de V. I. Lenin și I. V. Stalin, C. C. hotărăște contramandarea manifestației fixată pentru ziua de 10 Iunie.

Noaptea târziu, V. I. Lenin și I. V. Stalin pregătesc material pentru „Pravda” și directivele C. C. în legătură cu hotărîrea acestuia de a contramanda manifestația.

13 Iunie

În Nr. 42 al ziarului „Soldatskaia Pravda” apare articolul lui I. V. Stalin „Ieri și azi (Criza revoluției)”.

15 Iunie

În Nr. 1 al „Buletinului Biroului de Presă de pe lângă C. C. al P. M. S. D. R.” apare articolul lui I. V. Stalin „În jurul rezultatelor alegerilor municipale din Petrograd”.

16-23 Iunie

Are loc conferința generală a organizațiilor militare de pe front și din spatele frontului ale P.M.S.D. (b) din Rusia, conferință ale cărei lucrări sunt conduse de V. I. Lenin și I. V. Stalin.

17 Iunie

I. V. Stalin salută, în numele Comitetului Central al partidului bolșevic, conferința generală a organizațiilor militare de pe front și din spatele frontului ale P. M. S. D. (b) din Rusia.

- In Nr. 84 al ziarului „Pravda” apare apelul Comitetului Executiv și al Comitetului din Petrograd al P. M. S. D. (b) din Rusia „Către toți oamenii muncii, către toți muncitorii și soldații din Petrograd”, scris de I. V. Stalin.
- 20 Iunie** Primul congres al Sovietelor din Rusia îl alege pe I. V. Stalin membru al Comitetului Executiv Central.
- 21 Iunie** La Conferința generală a organizațiilor militare de pe front și din spatele frontului ale P. M. S. D. (b) din Rusia, I. V. Stalin face raportul „Asupra mișcării naționale și regimentelor naționale”. Conferința adoptă rezoluția propusă de I. V. Stalin în problema națională.
- 22 Iunie** La ședința Comitetului Executiv Central, I. V. Stalin este ales ca reprezentant al fracțiunii bolșevice în Biroul C.E.C. al Sovietelor de deputați ai muncitorilor și soldaților.
- La consfătuirea unor membri ai Comitetului Central, al Comitetului din Petrograd și ai organizației militare ale P.M.S.D. (b) din Rusia, I. V. Stalin vorbește despre declarația prezentată C.E.C. de către fracțiunea bolșevică, prin care se cereau măsuri energice împotriva contrarevoluției în creștere.
- 1—3 și 16—20 Iulie** Are loc a doua conferință (extraordinară) a organizației partidului bolșevic din Petrograd, ale cărei lucrări sunt conduse de I. V. Stalin și I. M. Sverdlov.
- 3 Iulie** Sub conducerea lui I. V. Stalin, Comitetul Central al partidului bolșevic ia o serie de măsuri pentru a reține masele dela demonstrația armată care începuse în mod spon-

- tan ; când se constată că mișcarea nu va putea fi împiedicată, C. C. decide să participe la demonstrație cu scopul de a-i imprima un caracter pașnic și organizat.
- 4 Iulie** La ședința C.E.C., I. V. Stalin cere să se pună capăt campaniei de calomnii răspândite la adresa lui V. I. Lenin și a bolșevicilor.
- 6 Iulie** I. V. Stalin vizitează fortăreața Petru și Pavel, unde reușește să-i convingă pe marinarii revoluționari să se abțină dela acțiuni armate. I. V. Stalin obține revocarea ordinului statului major al districtului militar Petrograd referitor la folosirea forței armate împotriva marinarilor.
- 7—8 Iulie** I. V. Stalin și G. C. Ordjonichidze, împreună cu V. I. Lenin, hotărăsc ca Lenin să părăsească Petrogradul.
- 8—11 Iulie** I. V. Stalin face pregătirile necesare pentru plecarea lui V. I. Lenin din Petrograd.
- 11 Iulie** I. V. Stalin și S. I. Alliluev îl conduc la gara Primorschi pe V. I. Lenin, care pleacă cu trenul până la stația Razliv.
- 11 Iulie —
7 Octombrie** I. V. Stalin întreține strânse legături cu V. I. Lenin, care trecuse în ilegalitate, și conduce direct, după indicațiile lui V. I. Lenin, activitatea Comitetului Central al partidului bolșevic.
- 15 Iulie** În Nr. 2 al ziarului „Proletarscoe Delo” din Kronstadt apare articolul lui I. V. Stalin „Strângeți rândurile”.
- 16 Iulie** La ședința de dimineață a celei de a doua conferințe (extraordinare) a organizației din Petrograd a P.M.S.D. (b) din Rusia, I. V. Stalin prezintă darea de seamă a C.C. cu privire

- la evenimentele din Iulie, iar la ședința de seară face raportul asupra momentului politic și rostește cuvântul de încheiere.
- 20 Iulie** La conferință, I. V. Stalin intervine în debaterile asupra noilor alegeri pentru Sovietul de deputați ai muncitorilor și soldaților din Petrograd și asupra altor probleme.
- 20—23 Iulie** I. V. Stalin scrie apelul „Către toți oamenii muncii, către toți muncitorii și soldații din Petrograd” care apare în Nr. 2 al ziarului „Rabocii i Soldat”.
- 23 Iulie** În Nr. 1 al ziarului „Rabocii i Soldat” apar articolele lui I. V. Stalin „Ce s'a întâmplat?” și „Victoria contrarevoluției”.
- 26 Iulie—
3 August** Are loc congresul al VI-lea al partidului bolșevic, ale cărui lucrări sunt conduse de I. V. Stalin și I. M. Sverdlov.
- 27 Iulie** I. V. Stalin prezintă la congres raportul de activitate al Comitetului Central și rostește cuvântul de încheiere.
- 30 Iulie** I. V. Stalin face la congres raportul asupra situației politice.
- 31 Iulie** I. V. Stalin răspunde la întrebările puse de un grup de delegați la congres și rostește cuvântul de încheiere la raportul asupra situației politice.
- 31 Iulie—
3 August** I. V. Stalin conduce lucrările comisiei pentru redactarea rezoluției asupra situației politice, comisiune aleasă de congresul al VI-lea.
- 3 August** I. V. Stalin prezintă congresului rezoluția asupra situației politice.
- I. V. Stalin este ales membru în Comitetul Central al partidului bolșevic.

- 4 August** Plenara C.C. al partidului alege pe I. V. Stalin redactor al ziarului „Rabocii i Soldat“.
- 5 August** Plenara C.C. al partidului alege pe I. V. Stalin în biroul Comitetului Central.
- 6 August** I. V. Stalin participă la ședința biroului Comitetului Central al partidului care aprobă rezoluția C.C. al P.M.S.D. (b) din Rusia, asupra conferinței dela Moscova.
- 8 August** În Nr. 14 al ziarului „Rabocii i Soldat“ apare articolul lui I. V. Stalin „Impotriva conferinței dela Moscova“.
- 9 August** În Nr. 15 al ziarului „Rabocii i Soldat“ apare articolul lui I. V. Stalin „Încă odată despre Stockholm“.
- 13 August** Din însărcinarea Comitetului Central al partidului bolșevic, I. V. Stalin pregătește apariția ziarului „Proletarii“ (Proletarul), Organul Central al partidului.
- În Nr. 1 al ziarului „Proletarii“ apare articolul lui I. V. Stalin „Contrarevoluția și popoarele din Rusia“.
- 16 August** Comitetul Central alege pe I. V. Stalin în comisiunea de redactare a rezoluției asupra conferinței dela Stockholm.
- 17 August** I. V. Stalin ține în fața soldaților, la sediul comitetului sectorului Narva al P.M.S.D. (b) din Rusia, o conferință pe tema: „Social-democrația și alegerile municipale“.
- 18 August** În Nr. 5 al ziarului „Proletarii“ apar articolele lui I. V. Stalin „Adevărul despre înfrângerea noastră pe front“ și „Despre cauzele înfrângerii suferite pe front în Iulie“.

- 22 August** In Nr. 8 al ziarului „Proletarii“ apare articolul lui I. V. Stalin „Faza provocărilor“.
- 25 August** In Nr. 1 al ziarului „Rabocii“ apare articolul lui I. V. Stalin „Ori, ori“.
- 27 August** La şedinţa C.E.C. se dă citire rezoluţiei fracţiunii bolşevice asupra situaţiei politice, întocmită de I. V. Stalin.
- 28 August** In Nr. 4 al ziarului „Rabocii“ apare articolul lui I. V. Stalin „Noi cerem“.
- 30 August** I. V. Stalin participă la şedinţa Comitetului Central al partidului la care se discută problema luptei împotriva acţiunii contrarevoluţionare a lui Cornilov.
- 31 August** I. V. Stalin participă la şedinţa C.C. la care se discută declaraţia în chestiunea puterii. Comitetul Central al partidului însărcinează pe I. V. Stalin să prezinte la plenara C.C. raportul asupra momentului politic.
- In Nr. 9 al ziarului „Rabocii“ apare articolul lui I. V. Stalin „Impotriva acordului cu burghezia“.
- August—
Octombrie** I. V. Stalin este redactorul Organului Central al P.M.S.D. (b) din Rusia, care apare sub următoarele titluri: „Proletarii“, „Rabocii“ şi „Rabocii Puti“.
- 6 Septembrie** In Nr. 3 al ziarului „Rabocii Puti“ apare articolul lui I. V. Stalin „Pe un drum propriu“.
- 9 Septembrie** In Nr. 6 al ziarului „Rabocii Puti“ apare articolul lui I. V. Stalin „Al doilea val“.
- 15 Septembrie** La şedinţa Comitetului Central al partidului, I. V. Stalin, opunându-se lui Camenev, care cerea ca scrisorile lui V. I. Lenin intitulate: „Bolşevicii trebuie să ia puterea“ şi „Marxis-

- mul și insurecția" să fie arse, propune ca aceste scrisori să fie trimise spre discuție organizațiilor de partid mai importante.
- 17 Septembrie** In Nr. 13 al ziarului „Rabocii Puti” apare articolul lui I. V. Stalin „Toată puterea Sovietelor!”.
- 21 Septembrie** La ședința fracțiunii bolșevice din Conferința Democratică, I. V. Stalin face un raport în care apără directiva dată de V. I. Lenin cu privire la boicotarea preparlamentului.
- 23 Septembrie** C.C. al partidului fixează lista candidaților bolșevici pentru Adunarea Constituantă. Dintre candidați fac parte V. I. Lenin și I. V. Stalin.
- 27 Septembrie** In Nr. 21 al ziarului „Rabocii Puti” apare articolul lui I. V. Stalin „Guvernul dictaturii burgheze”.
- 28 Septembrie** La adunarea bolșevicilor din sectorul Insulei Vasilievski, I. V. Stalin face un raport asupra Conferinței Democratice.
- 29 Septembrie** Comitetul Central al partidului hotărăște publicarea listei de candidați pentru Adunarea Constituantă, pe circumscripții electorale. I. V. Stalin candidează în circumscripțiile electorale Petrograd, Ecaterinoslav, Transcaucasia și Stavropol.
- In Nr. 23 al ziarului „Rabocii Puti” apare articolul lui I. V. Stalin „Puteți aștepta mult și bine...”.
- 5 Octombrie** I. V. Stalin participă la ședința Comitetului Central. In urma propunerii lui Stalin, C. C. hotărăște ca, în zilele când se va ține congresul Sovietelor din regiunea de Nord, să convoace o consfătuire de partid la care să

- participe membrii C.C. și activiștii de partid din Petrograd și Moscova.
- 8 Octombrie** I. V. Stalin vizitează pe V. I. Lenin, care se înapoiașe în mod clandestin la Petrograd, și discută cu el problema pregătirii insurecției armate.
- 10 Octombrie** V. I. Lenin și I. V. Stalin participă la ședința Comitetului Central al partidului. C.C. adoptă rezoluția lui V. I. Lenin asupra insurecției armate, creând, pentru conducerea insurecției, un birou politic al C.C., alcătuit din șapte persoane, în frunte cu V. I. Lenin și I. V. Stalin.
- In Nr. 32 al ziarului „Rabocii Puti” apare articolul lui I. V. Stalin „Contrarevoluția își mobilizează forțele, pregătiți-vă s'o respingeți”.
- 15 Octombrie** In Nr. 37 al ziarului „Rabocii Puti” apar articolele lui I. V. Stalin „Examenul impertinenței” și „Trădătorii revoluției”.
- 16 Octombrie** Are loc o ședință lărgită a C.C. al partidului bolșevic, ale cărei lucrări sunt conduse de V. I. Lenin și I. V. Stalin. I. V. Stalin supune unei critici aspre discursurile trădătorilor Camenev și Zinoviev în problema insurecției armate. La ședință se alege un centru de partid pentru conducerea insurecției, în frunte cu I. V. Stalin.
- 20 Octombrie** I. V. Stalin participă la ședința Comitetului Central al partidului. El propune ca plenara C.C. să discute scrisoarea lui V. I. Lenin referitoare la acțiunea trădătoare a lui Camenev și Zinoviev.
- I. V. Stalin participă la prima ședință a Comitetului militar-revoluționar al Sovietului din Petrograd.

I. V. Stalin ia cuvântul la adunarea impu-
terniciților, sindicatelor din Petrograd, ținută
la Institutul Smolnăi, în problema pregătirii
insurecției armate.

21 Octombrie

I. V. Stalin participă la ședința Comitetului
Central al partidului. C. C. decide ca Stalin
și Dzerjinski să fie introduși în Comitetul
Executiv al Sovietului din Petrograd pentru
a spori influența bolșevicilor în sânul aces-
tuia. C.C. primește propunerea lui Stalin cu
privire la pregătirea rapoartelor și tezelor
pentru cel de al II-lea congres al Sovietelor
din Rusia: în problema agrară, a războiului,
a puterii (V. I. Lenin) și în problema națio-
nală (I. V. Stalin). Stalin și Sverdlov sunt
însărcinați cu conducerea fracțiunii bolșevice
din congres.

24 Octombrie

La orele 11 a. m. apare numărul obișnuit al
ziarului „Rabocii Puti” în care este publicat
articolul lui I. V. Stalin „Ce ne trebuie?”, ar-
ticol care îndeamnă la răsturnarea Guvernu-
lui Provizoriu.

La ședința fracțiunii bolșevice din cel de al
II-lea congres al Sovietelor din Rusia, I. V.
Stalin prezintă raportul asupra situației po-
litice.

V. I. Lenin sosește seara la Institutul Smolnăi.
I. V. Stalin îl informează asupra mersului
evenimentelor politice.

24—25 Octombrie

V. I. Lenin și I. V. Stalin conduc insurecția
armată din Octombrie.

CUPRINSUL

	Pag.
<i>Prefață</i>	V

1917

DESPRE SOVIETELE DE DEPUTAȚI AI MUNCITORILOR ȘI SOLDATILOR	1
DESPRE RĂZBOI	4
PE DRUMUL SPRE PORTOFOLII MINISTERIALE	10
DESPRE CONDITIILE VICTORIEI REVOLUTIEI RUSE	12
DESPRE DESFIINȚAREA INGRĂDIRILOR NAȚIONALE	17
ORI, ORI	22
IMPOTRIVA FEDERALISMULUI	25
DOUĂ REZOLUTII	34
PĂMÂNT ȚĂRANILOR	36
ÎNȚAI MAI	39
DESPRE GUVERNUL PROVIZORIU. <i>Discurs ținut la meetingul de pe Insula Vasilievski în ziua de 18 Aprilie (1 Mai) 1917</i>	41
DESPRE CONFERINȚA DELA PALATUL MARIINSKI	45
CONFERINȚA A VII-a (DIN APRILIE) A P. M. S. D. (bolșevic) DIN RUSIA, 24—29 Aprilie 1917.	50—59
1. Discurs în apărarea rezoluției tov. Lenin în problema momentului actual, 24 Aprilie	50
2. Raport asupra problemei naționale, 29 Aprilie.	51
3. Cuvânt de încheiere asupra problemei naționale, 29 Aprilie	58
OAMENI RĂMAȘI ÎN URMA REVOLUTIEI	60
CE-AM AȘTEPTAT DELA CONFERINȚĂ?	66
CAMPANIA MUNICIPALĂ	69
IERI ȘI AZI (<i>Crisa revoluției</i>)	83
IMPOTRIVA MANIFESTAȚIILOR RĂZLETE	92

	Pag.
IN JURUL REZULTATELOR ALEGERILOR MUNICIPALE DIN PETROGRAD	95
CĂTRE TOTI OAMENII MUNCII, CĂTRE TOTI MUNCITORII ȘI SOL- DAȚII DIN PETROGRAD	101
LA DEMONSTRAȚIE	105
STRÂNGETI RÂNDURILE	110
CUVÂNTĂRI ȚINUTE LA CONFERINȚA EXTRAORDINARĂ A ORGA- NIZAȚIEI DIN PETROGRAD A P. M. S. D. (bolșevic) DIN RUSIA, 16—20 Iulie 1917	114-133
1. Raportul C. C. cu privire la evenimentele din Iulie, 16 Iulie	114
2. Raport cu privire la momentul actual, 16 Iulie.	121
3. Răspunsuri la întrebările puse în scris, 16 Iulie	129
4. Cuvânt de încheiere, 16 Iulie.	131
CE S'A ÎNTÂMPLAT?	134
VICTORIA CONTRAREVOLUȚIEI	137
VICTORIA CADETILOR	141
CĂTRE TOTI OAMENII MUNCII, CĂTRE TOTI MUNCITORII ȘI SOL- DAȚII DIN PETROGRAD	144
DOUĂ CONFERINȚE	152
NOUL GUVERN	154
IN JURUL ALEGERILOR PENTRU ADUNAREA CONSTITUANTĂ.	157
CUVÂNTĂRI ȚINUTE LA CONGRESUL AL VI-LEA AL P. M. S. D. (bol- șevic) DIN RUSIA, 26 Iulie—3 August 1917	165-199
1. Raportul de activitate al C. C., 27 Iulie.	165
2. Cuvânt de încheiere, 27 Iulie.	178
3. Raport asupra situației politice, 30 Iulie.	181
4. Răspunsuri la întrebările puse cu privire la raportul asupra situației politice, 31 Iulie.	189
5. Cuvânt de încheiere, 31 Iulie.	193
6. Obiecțiuni aduse lui Preobrajenschi cu privire la punctul 9 din rezoluția „Despre situația politică”, 3 August	198
CE VOIE CAPITALIȘTII?	200
IMPOTRIVA CONFERINȚEI DELA MOSCOVA	206
ÎNCĂ ODATĂ DESPRE STOCKHOLM	209
ÎNCOTRO NE DUC CONFERINȚA DELA MOSCOVA?	213
CONTRAREVOLUȚIA ȘI POPOARELE DIN RUSIA.	220
DOUĂ OĂI	224
BILANTUL CONFERINȚEI DELA MOSCOVA	228
ADEVĂRUL DESPRE ÎNFRÂNGEREA NOASTRĂ PE FRONT.	232
DESPRE CAUZELE ÎNFRÂNGERII SUFERITE PE FRONT ÎN IULIE	237
CINE ESTE DECI VINOVAT DE ÎNFRÂNGEREA DE PE FRONT?	244

	Pag.
MILIARDELE AMERICANE	249
ASTĂZI AVEM ALGERI	253
FAZA PROVOCĂRILOR	259
DIVIZIUNEA MUNCII ÎN PARTIDUL „SOCIALIȘTILOR-REVOLUȚIO- NARI”	262
UNIUNEA GALBENĂ	266
ORI, ORI	270
NOI CEREAM	276
COMLOTUL CONTINUĂ	281
ÎMPOTRIVA ACORDULUI CU BURGHEZIA	286
CRIZA ȘI DIRECTORIUL	288
PE UN DRUM PROPRIU	292
RUPTURA CU CADEȚII	295
AL DOILEA VAL	300
STRĂINII ȘI COMLOTUL LUI CORNILOV	307
ÎN JURUL CONFERINȚEI DEMOCRATICE	310
DOUĂ LINII	315
TOATĂ PUTEREA SOVIETELOR !	319
DESPRE FRONTUL REVOLUȚIONAR	322
SE PREGĂTESC LANȚURI	327
GUVERNUL DICTATURII BURGHEZE	331
ECOURI	335-338
Greva dela căile ferate și falșii democratismului	335
Țăranii ruși și partidul celor fără cap	337
CAMPANIA ÎMPOTRIVA MUNCITORILOR	339
PUTEȚI AȘTEPTA MULT ȘI BINE...	342
ECOURI	346-349
Partidul „amorfilor” și soldații ruși	346
Complotiștii la putere	348
O COALITIE PE HÂRTIE	350
ECOURI	353-356
Satul flămânzește	353
Foametea în fabrici	355
S’AU AUTOFLAGELAT	357
COMLOTUL ÎMPOTRIVA REVOLUȚIEI	360
CINE ZĂDĂRNICESTE ADUNAREA CONSTITUANTĂ?	383
CONTRAREVOLUȚIA ÎȘI MOBILIZEAZĂ FORTELE. PREGĂTIȚI-VĂ S’O RESPINGEȚI.	386
CUI ÎI TREBUE PREPARLAMENTUL?	389
PUTEREA SOVIETELOR	392
EXAMENUL IMPERTINENȚEI	397

	Pag.
TRĂDĂTORII REVOLUTIEI	401
DISCOURS ROSTIT LA ȘEDINȚA C. C., 16 Octombrie 1917	407
„INCONJURATU-M'AU TAURI MULȚI ȘI GRAȘI”	409
CE NE TREBUE?	414
<i>Adnotări</i>	418
<i>Cronica biografică (Martie—Octombrie 1917)</i>	437
